

Chương 1 1: Nam Nhân Yêu Nguyệt, Hắc Là Cha Ta (1)

Trong tay hắc y nhân nắm chuỗi đại đao, sống đao phản xạ ánh sáng, mũi đao rỉ máu đi tới lùm cây cách đó không xa.

Một bóng dáng nho nhỏ khô gầy yếu ớt chạy như điên về phương xa, giày rom dẫm trên đất phát ra từng tiếng vang sột soạt.

"Rầm", cánh cửa bằng bản gỗ lung lay sắp đổ bị tiểu cô nương đẩy ra, nhào vào ngực mẫu thân, thân thể nhỏ bé run rẩy.

"Nương, giết người, giết người, ở trong sân, giết người..." Tiểu cô nương hoảng sợ dùng khước mắt liếc nhìn ra ngoài cửa, nhớ tới một màn vừa mới nhìn thấy, thân thể càng thêm run rẩy.

Ngoài viện, truyền đến rất nhiều bước chân lộn xộn.

Nữ nhân có bộ dáng tầm hai mươi lăm tuổi, trên đầu trùm khăn, váy thô trên người đầy mảnh vá, nàng ho sặc sụa, khăn giọng an ủi tiểu cô nương trong ngực. Từ trên tháp xoay người xuống giường, đi tới cạnh cửa cầm then cửa chặn lại ván cửa.

"Rầm--" Lại một tiếng vang thật lớn, cánh cửa yếu ớt bị người mạnh mẽ đá văng từ bên ngoài, đụng phải nữ nhân chưa kịp tránh ra. Nữ nhân yếu ớt như cánh bướm giống điều đứt dây, bị quăng thật mạnh trên đất, phun ra một ngụm máu tươi.

"Nương --" Tiểu cô nương kêu khóc thảm thương, nhưng vì sợ nên không dám xuống giường, chân bó (phụ nữ ngày xưa có tục bó chân) đưa tới giữa giường rụt trở lại.

"Giải quyết hết."

Phía sau truyền đến tiếng phân phó không rõ nam nữ, hắc y nhân gật đầu, đi lên trước người nữ nhân nằm trên đất, sau khi thăm dò hơi thở của nàng, nhét một viên thuốc vào trong miệng nàng. Người nọ lại đi tới bên cạnh tiểu cô nương, không để ý tới sự phản kháng của nàng, nắm chặt cằm nàng, cũng nhét viên thuốc vào, thân thể tiểu cô nương giãy giụa kịch liệt một hồi, lại không động đậy nữa.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, loáng thoáng nghe được người đang nói: "Bắt hắc ném vào trong!"

Túp lều nhỏ tan hoang trở nên yên tĩnh.

Không có ai chú ý tới tiểu cô nương vừa rồi không nhúc nhích, giờ phút này sau khi lông mi run rẩy vài cái thì chậm rãi mở ra, trong mắt hiện lên một mảnh mờ mịt.

Mộc Phi ngồi dậy, sau khi sửa sang lại trí nhớ trong đầu không thuộc về nàng, cuối cùng chấp nhận thực tế, nâng cánh tay gầy như cây trúc lên, xoa hai vạch đen chảy xuống giữa trán.

Nàng xuyên qua rồi.

Nàng là giáo sư y khoa trẻ tuổi nhất quốc tế ở thế kỷ hai mươi mốt, khắc khổ khó khăn trả giá bằng thanh xuân của mình để đạt được chút danh tiếng trong ngành giám định châu báu, cuối cùng lấy được thành công, tới lúc thuận buồm xuôi gió được người ngưỡng mộ lại xuyên qua!

Xuyên thành một tiểu cô nương thôn quê không phụ thân, không người thân, tận mắt thấy hiện trường giết người, đưa tới hung thủ giết người diệt khẩu.

Vẫn còn nhớ trước khi xuyên qua trên mặt nàng vẫn còn nở nụ cười sáng chói tự tin, vừa mới lấy được tư cách giám định sư châu báu, đứng trước đèn flash, tính biểu đạt kính ý sâu sắc với cha mẹ nuôi đã mất. Không hiểu sao lòng bàn chân truyền đến một trận tê dại, cả người cứng ngắt không phát ra được một câu đầy đủ, sau đó cả hội trường lâm vào bóng tối, nàng mất đi tri giác ngã xuống đất không dậy nổi.

Mở mắt lần nữa, đã đến địa phương rách nát bỏ đi này.

Tiểu cô nương này và nàng cực kỳ giống nhau, Mộc Phi có cảm giác thông cảm lẫn nhau đối với tiểu hài tử cùng tên cùng họ này. Chiếm cứ thân thể của nàng, có trí nhớ của nàng.

Tiểu thôn cô (cô nương nông thôn) sống ở đây với mẫu thân từ nhỏ, chưa từng gặp qua phụ thân ruột, hai ngày trước, bệnh ho của mẫu thân quá mức nghiêm trọng, ho đến không thể xuống giường, nghe nói viễn chí (dược liệu đông y) là thảo dược cứu mạng trị ho, tiểu Mộc Phi rung rung đi tìm cứu trị mẫu thân.

Trên đường trở về thấy được một cuộc chém giết, nàng kinh sợ phát ra tiếng động, lúc bỏ chạy về nhà đưa tới những người hung tàn kia, nàng và mẫu thân đang thoi thóp đều bị rút độc dược.

Đắm đuối đầu, Mộc Phi nhìn thân thể mỏng manh khô gầy như củi khô của mình, sau đó nhìn nữ nhân nằm cạnh cửa không còn hơi thở, nhà tranh chỉ có bốn bức tường bằng đất, ngay cả nửa đồng tiền cũng không có, Mộc Phi ngửa mặt lên trời thở dài: "Ông trời, ông để cho ta xuyên qua,

chính là thay tiểu thôn cô này mai táng mẫu thân sao?"

Xoay người xuống giường, dưới chân mềm mại, mắt thẳng bằng té ngã trên đất, cảm xúc dưới tay kỳ lạ, mềm mềm, tron bóng, đưa mắt nhìn, cả người ngây ngẩn.

Wow! Thiếu niên thật xinh đẹp nha! Da thịt như ngọc, vô cùng mịn màng, phía dưới đôi mày rậm là đôi mi dày cong giống như hai chiếc lược tỉ mỉ, mê hoặc lòng người. Mặc dù mắt vẫn khép, Mộc Phi vẫn có thể tưởng tượng ra hình dáng đôi mắt của hắn như cũ. Đó là một đôi mắt đẹp hẹp dài, tưởng tượng ra con ngươi đen như mực long lánh chói sáng làm say lòng người, thâm thúy tình mạch, nhảy mắt Mộc Phi say mê.

Ôi, hoàn mỹ giống như yêu tinh, yêu nghiệt như vậy, có muốn để nữ nhân sống nữa hay không? Hu hu, tay cũng không chịu bỏ ra khỏi mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Đều nói xuyên qua chuẩn bị tam bảo: mỹ nam, tiền bạc và thân phận cao quý; nàng đã bị thâm trở thành thôn cô, may mà còn có nam nhân đẹp mắt. Mặc dù trong đầu có một âm thanh nói cho nàng biết, 'Nàng' và nương đều vì người này mà mất mạng, người này nguy hiểm. Nhưng lương y như từ mẫu, nhìn người nằm sấp, Mộc Phi rõ ràng cảm thấy tên nam nhân yêu nghiệt này còn hơi thở, sao nàng có thể thấy chết mà không cứu.

Nhớ đến trên người mình có viên chí, móc từ trong miệng túi ra, quả nhiên có, cầm lên đi tới bếp lò, sau khi lấy dao cắt nhỏ viên chí ra, thả vào trong một cái chén nhỏ, trở về bên cạnh yêu nghiệt, nhét toàn bộ vào trong miệng hắn.

Trên sách nói viên chí là thuốc tốt để cứu mạng, trong thời gian ngắn nàng không có cách nấu thành thuốc, cho ăn cũng không tệ.

Mộc Phi buông chén xuống, lật mí mắt của yêu nghiệt, thuận tiện sờ mó áo khoác hoa mỹ trên người mỹ nam, cảm giác thật tuyệt, thoải mái hơn nhiều so với vải rách thô ráp trên người nàng.

Mò tiếp xem có tiền hay không.

Tâm động không bằng hành động, tay nhỏ bé sờ soạn trong cổ áo mở rộng của yêu nghiệt.

Yêu nghiệt hừ nhẹ, mở to đôi mắt xinh đẹp ra, phía dưới đôi mắt hẹp dài là con ngươi đen tinh khiết giống như thủy tinh, chứa đựng ngôi sao, cực kỳ xinh đẹp lại không chân thật.

Chạm phải đôi mắt trong suốt như vậy, động tác trên tay Mộc Phi cứng lại, dĩ nhiên, nàng không có nhớ thu hồi tay từ trong ngực yêu nghiệt lại.

Yêu nghiệt chớp chớp mắt, Mộc Phi cũng chớp chớp mắt.

Yêu nghiệt lại chớp chớp mắt, Mộc Phi cũng lại chớp chớp mắt.

Rốt cuộc, yêu nghiệt mở miệng nói chuyện.

"Nữ nhi..." Cảm giác rất quen thuộc, trước mắt hắn, nữ nhi, giống như... Cảm giác quen thuộc từ lâu, khiến cho Viêm Dục chỉ muốn thân cận nàng.

Mộc Phi cứng ngắt chuyển động cổ, xem xét khắp nơi, xác định yêu nghiệt đang nói chuyện với nàng, nở nụ cười, hỏi ngược lại: "Nữ nhi? Người đang nói ta sao?"

Viêm Dục gật đầu, nụ cười trong sáng đẹp đẽ, ánh mắt cong thành hình trăng khuyết, giọng nói nghe rất thanh thúy, lặp lại lần nữa: "Nữ nhi, người."

Khóe miệng Mộc Phi giật giật, không đúng, nàng không phải cô nhi sao? Trí nhớ trong đầu cũng không có sự tồn tại của 'Phụ thân'.

"Người tên là gì?" Mộc Phi chau mày hỏi.

"Tên?" Viêm Dục học bộ dáng chau mày của Mộc Phi, đầu óc trống rỗng, khổ não suy tư một lúc lâu, tên là gì? Lắc đầu, lại cười ngọt ngào, chỉ vào Mộc Phi nói: "Nữ nhi."

Mộc Phi tròn mắt, nàng xác định, tên có bộ dáng yêu nghiệt này, ăn mặc bảnh bao, đoán chừng là nam hài mới mười bảy mười tám tuổi, đầu óc

xảy ra vấn đề.

Chuẩn xác mà nói, hẳn mất trí nhớ rồi.

Bình thường đều là tạm thời mất đi một phần trí nhớ, hoặc là mất đi một bộ phận trí nhớ nào đó lâu dài. Giống như nam tử trước mắt vậy, tất cả trí nhớ sau khi trưởng thành đều không có, là tình huống rất ít xuất hiện trong lịch sử y khoa, giống như trẻ em mới sinh, giống như tờ giấy trắng, sạch sẽ tinh khiết.

Ánh mắt Mộc Phi lấp lánh hưng phấn, nằng nóng lòng xoay quanh nam tử, nằng nằng cảm suy tư, nếu có thể trị khỏi cho hắn, vậy nhất định con đường y học của nằng sẽ trở nên huy hoàng.

Chỉ là, nên đặt tên cho hắn, say này sớm chiều ở chung cũng không thể này tới này lui được.

Chốc ~ Búng ngón tay, có!

" Xem đáng đáp người xinh đẹp như vậy, ừm, lộng lẫy lại bánh bao, gọi Xoa Bao (bánh bao thịt =))) vậy!"

Hiện tại Mộc Phi không có một chút ý thức nguy cơ nào, sống đâu yên đấy là tác phong xử sự của nằng. Hành y là mục tiêu phấn đấu của nằng, so sánh với thiết bị chữa bệnh phát triển ở thế kỷ hai mươi mốt, triều đại Hoàng đế này thích hợp cho nằng triển khai quyền cước hơn, tạo nên thành tựu.

Không sai, chỗ nằng xuyên qua là triều đại Hoàng đế, quốc hiệu là Triều Anh, Hoàng đế được gọi là Triều Anh đế, là một Hoàng đế tốt cần mẫn yêu dân. Nơi này là thôn Tương Sơn, thuộc về sườn núi cao Tương Sơn bị sương mù bao phủ xung quanh, ngăn cách với thôn xóm.

Thôn dân ở thôn Tương Sơn cũng họ Tương, bọn họ tự lực cánh sinh, dựa vào các loại rau dại, cây ăn quả, nuôi gia súc gia cầm sống qua ngày.

Nàng họ Mộc là theo họ cha, kể từ khi nằng có trí nhớ đã ở nơi này cùng với mẫu thân Tương thị, cũng không phải ở tại trong thôn, mà là dựng một căn nhà lá trên mảnh đất nhỏ cách thôn hai dặm.

Mộc Phi suy đoán, nơi này hẳn là chỗ Tương thị sinh sống từ nhỏ.

"Phụ thân." Trong đầu Viêm Dục lại lóe lên một xung hô, chỉ chỉ cái mũi của mình, sau đó chỉ chỉ mũi Mộc Phi, nộ cười vô hại: "Nữ nhi."

Mộc Phi dờ khóc dờ cười, có lẽ không vậy, ai nói yêu nghiệt này không có tư tưởng không có trí nhớ, nhìn, không ngừng kêu nữ nhi này nữ nhi nọ đấy.

Trước khi nằng xuyên qua đã hai mươi bảy tuổi, tiểu thôn cô này có mười tuổi, cộng lại cũng gần bốn mươi tuổi bị một người mười bảy mười tám tuổi có đáng đáp so với mình tính Hàn Quốc còn chói mắt hơn gọi nữ nhi, nghe như thế nào cũng có cảm giác dờ khóc dờ cười.

"Thôi, người cũng không hiểu rõ, người giúp ta chôn nằng." Mộc Phi khoát khoát tay với Viêm Dục: "Có thể đứng lên không?"

Viêm Dục nhìn chằm chằm Mộc Phi hồi lâu, yên lặng thầm nói lại một lần lời nói và động tác lúc nãy của nằng, gật đầu, chống tay lão đảo đứng lên, đi vài bước lại lão đảo mấy cái, Mộc Phi vội vàng đỡ lấy hắn, nâng hắn đến ngồi xuống trên giường, sau đó hơi thở dài, nói: "Thôi, trước tiên vẫn nên đỡ nằng lên trên giường thôi."

Mộc Phi kiên nhẫn giải thích cho Viêm Dục, chỉ chỉ Tương thị nằm trên đất, sau đó chỉ chỉ giường cây, Viêm Dục gật đầu lần nữa, dưới sự làm mẫu của Mộc Phi, hai người hợp sức thả Tương thị lên giường.

"Ta đi nấu cơm, trước tiên người ngồi chờ một lát, còn dư lại viễn chí, ta giúp người nấu thành thuốc, sau khi lấp đầy bụng, cùng ta ra đồng làm việc."

Yêu nghiệt cười ngọt ngào với Mộc Phi, bộ dáng tinh khiết đáng yêu làm cho ánh mắt Mộc Phi hôn mê, Mộc Phi chỉ cảm thấy chung quanh có rất nhiều trái tim nhỏ ngọt ngào đang bay phát phối, trong không khí tràn đầy tư vị hạnh phúc.

Quả thực là một đứa nhỏ đáng yêu!

Đáng yêu ngất trời luôn rồi!

Trên bếp lò để một ít lộc hoắc*, còn có lộc hoắc đã mài thành bột mì, Mộc Phi hơi suy nghĩ, đun sôi nước nóng trong nồi, bỏ bột mì vào nước khuấy thành hồ, sau đó đổ vào trong nồi, chờ nước mì chín tới.

*Lộc hoắc: đậu hươu hay đậu deer, có tác dụng long đờm, giải độc, trị thấp khớp... Chỉ có ở một số vùng của TQ.

Thân thể nằng nhỏ gầy, chỉ cao hơn bếp lò nửa cái đầu, Mộc Phi bị hơi nóng hun đến chảy nước mắt, giống như trong nhà tắm hơi, rất khó chịu.

Viêm Dục nhìn chăm chăm một lát, đứng dậy đến gần nàng, lấy cái thìa lớn từ trong tay nàng, đẩy nàng ra một bên, học bộ dáng của nàng, khuấy nồi nước mì, chỉ chốc lát sau, mùi thơm bay lên.

Mộc Phi duy trì bộ dáng bị Viêm Dục đẩy ra, nhìn nam hài ngẩn trước mặt nàng, lại nở nụ cười.

Đứa nhỏ thật đáng yêu, biết kính già yêu trẻ đấy.

"Nương Mộc Phi, hôm nay trong thôn có người ngoài xông vào, nghe nói có một tiểu cô nương bị giết, Mộc Phi nhà ngươi trở về chưa?" Ngoài cửa truyền đến giọng nói lớn của Trương Đại nương. Một phụ nhân trung niên hơi mập mạp đi vào, đợi thấy rõ bên cạnh bếp lò có một nam một nữ thì ngẩn người, chỉ vào nam tử bên cạnh Mộc Phi cao giọng hỏi: "Mộc Phi, tại sao trong nhà con lại có nam nhân? Hắn là ai?"

A? Hắn là ai?

Nghe được vấn đề này, miệng Mộc Phi lại phản ứng trước đầu óc, không lưu loát nhanh chóng đáp: "Hắn, hắn là phụ thân con. . ."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ăn Cơm, Là Cái Gì?

"Cha con?" Trương Đại nương chần chờ lặp lại lần nữa, Trương thị dẫn theo Mộc Phi sinh sống ở đây gần mười năm, chưa bao giờ nghe nàng nhắc tới trượng phu, mỗi lần hỏi đều bị Trương thị hàm hồ cho qua, chỉ nói làm quan trong thành Triều Dương, bởi vì trong người nàng có bệnh, nên mới quay về thôn Trương Sơn an dưỡng.

Nhìn y phục trên người người này, giờ tay nhắc chân đều mang theo cao quý bẩm sinh, chắc là vị quan lớn mà nương của Mộc Phi nhắc đến rồi.

Chỉ là, tuổi này hình như hơi nhỏ một chút, tuy mẹ của Mộc Phi lúc còn trẻ xinh đẹp động lòng người, là cô nương xinh đẹp nhất trong thôn, nhưng so với người này, sợ là không xứng.

Nhưng mà, nghe nói hình như nàng làm thiếp cho người ta, phạm sai lầm mới phải đến nơi thâm sơn cùng cốc này, bằng không, ai lại buông bỏ phú quý, tới nơi này chịu khổ chứ.

Trương Đại nương nghe câu nói của Mộc Phi, trong lòng tràn ngập tiểu bát quái (bà tám :)), ánh mắt xoay tròn nghĩ tới chủ ý, người này thật sự có tình nghĩa với Trương thị, vậy trong ngày thường nàng hay chiếu cố mẹ con Trương thị, không biết có thể kiếm được chút lợi ích gì hay không.

"Đúng vậy, hắn là cha con, Mộc Viêm." Nói phần mở đầu, lời nói của Mộc Phi cũng lưu loát hơn: "Cha con bận rộn công vụ, cộng thêm nhớ mẫu thân và con, nên xin nghỉ về đây ở với chúng ta một thời gian, coi như là... Chăm sóc cho nương con trước lúc người lâm chung."

Nói tới đây, trong lòng Mộc Phi nổi lên chua xót, ở hiện đại nàng là cô nhi, cha mẹ nuôi đối xử với nàng vô cùng tốt, nhưng cũng chỉ bởi nàng đến mười lăm tuổi thì song song bỏ mình, xuyên đến nơi này, lại không có một người thân làm bạn bên cạnh.

"Chăm sóc trước lúc lâm chung? Con nói là nương con qua đời?!" Trương Đại nương đột nhiên cất cao giọng, thiếu chút nữa đâm thủng màng nhĩ của Mộc Phi: "Người đâu? Chôn rồi hả?" Nói xong đi đến lan can bên cạnh cửa, nhìn quanh sân nhỏ hẹp, tìm kiếm chỗ đất bị đào xới.

Sẽ không phải tùy tiện tìm một mảnh đất nhỏ bên cạnh để chôn chứ? Động thổ cũng nên kêu gọi người trong thôn, Trương thị đã ở bên cạnh thôn Trương Sơn gần mười năm, trên phần mộ tổ tiên cũng là người của thôn Trương Sơn, Trương thôn cũng có vài lần ám chỉ sẽ chăm sóc mẹ con Trương thị nhiều hơn.

Động tác trên tay Viêm Dục không ngừng lại, nghiêng đầu nghe hai người bọn họ nói chuyện, giống như đang suy nghĩ hàm ý trong lời nói. Qua đời? Cảm giác lạnh lẽo bị thương dâng lên từ đáy lòng, Viêm Dục nhìn khắp nơi, con người trong suốt bao phủ một tầng hơi nước.

"Nàng ở trong đó."

Mộc Phi giờ tay chỉ vào trên giường, Trương Đại nương sững sờ, vội vàng xoay người đi tới bên giường, miệng gào khóc: "Nương của Mộc Phi ơi, tuổi còn trẻ mà đã mất sớm! Muội có thể yên tâm bỏ lại Mộc Phi mà đi sao?"

Phía sau là những tiếng kêu khóc không ngừng, người nào không biết còn cho rằng Trương thị là nữ nhi của Trương Đại nương.

Mộc Phi nghe như thế, cho dù là ai cũng không muốn vừa mới sống lại đã nghe người khác khóc tang. Bởi vì nàng có trí nhớ của tiểu Mộc Phi, trong lòng có một sự đau thương nhân nhật, nàng đã cố gắng kiềm nén sợi tình cảm này rồi, nhưng có người ở bên cạnh nhắc nhở nàng, khiến cho

lòng nàng chưa xót theo, hốc mắt đỏ lên.

Hít sâu một hơi, lại đè ép đau thương trở về, nhìn về phía trước, đã xảy ra thì đã xảy ra, trước mắt là cần lấp đầy bụng, sau đó mai táng Tường thị. Đương nhiên, đầu tiên phải đuổi Tường Đại nương đi đã, quá ồn ào!

“Tường Đại nương, nếu không, bà về trước nhé? Chuyện về sau của mẫu thân, con và phụ thân sẽ xử lý thật tốt.” Mộc Phi nói chuyện, lấy khuỷu tay đẩy đẩy Viêm Dục, ý bảo hắn nói tiếp.

Một tay Viêm Dục cầm thìa lớn, một tay bị Mộc Phi chạm vào chỗ được băng bó, chợt lóe lên nghi hoặc. Có ý gì? Đụng ta để làm gì! Đợi đến khi hắn tiếp xúc với ánh mắt của Tường Đại nương, nâng khoe mỗi theo bản năng, lộ ra hàm răng trắng bóng chính tề, nở nụ cười.

Mặc dù không biết nữ nhi có ý gì, cười, chắc là không sai nhỉ?

Mộc Phi đỡ trán, khoe miệng co rút, vài sợi tóc tuyến trượt xuống, sao nàng lại có thể quên, vị “Phụ thân” này hiện giờ bị mất trí nhớ, cần học lại từ đầu, không hiểu ý của nàng.

Tường Đại nương đang khóc hăng say vừa mới quay đầu lại, chạm phải nụ cười của Viêm Dục, chỉ cảm thấy thế giới tràn đầy tình yêu, khuôn mặt cực kì xinh đẹp kia không ngừng phóng to phóng to trước mắt nàng, khóc lóc kêu rên gì gì đó đều bị nàng ném lên chín tầng mây.

Mộc Phi trợn mắt há mồm nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Tường Đại nương còn chưa kịp lau đi, si ngốc nhìn chăm chăm Viêm Dục, miệng há thật lo, một hạt châu trong suốt chảy xuống từ khoe miệng nàng. Chỉ thấy nàng giơ tay lên lau lưng tung, không ngừng gật đầu liên tục, nói: “Được, được, Tường Đại nương trở về chuẩn bị cho hai người một chút đồ ăn, để củng cố cho nương con.”

Thân thể khá mập mạp kia lách qua khe cửa nhỏ hẹp đi ra ngoài, lúc ra đến cửa rốt cuộc lấy lại tinh thần, quan tâm nói với Mộc Phi: “Mộc Phi này, gần đây nếu ra ngoài thì đi chung với cha con, thì thể của tiểu cô nương đầu thôn còn chưa tìm được người nhà, nếu như không có người nhận lãnh, trong thôn dự định chôn ngay tại chỗ.

Tiểu cô nương? Đầu thôn? Đầu óc Viêm Dục phình to, cảm giác đau đón ăn mòn đầu hắn, không hiểu, hắn nhui mày.

Mộc Phi vẫn quan sát Viêm Dục, chỉ thấy Viêm Dục nghe đến Tường Đại nương nhắc tới tiểu cô nương, vẻ mặt xuất hiện vẻ thống khổ, trong lòng vừa động, vội vàng kêu Tường Đại nương lại, cười nói với nàng: “Tường Đại nương, hình như cha con biết tiểu cô nương kia, chuyện này giao lại cho cha con đi làm vậy.”

Trong đầu có trí nhớ mơ hồ, dường như nàng nhìn thấy hắc y nhân cầm đao chém về phía một tiểu cô nương, giọt máu trên mũi đau khiến lòng nàng đau đớn, xem ra, nam tử mất trí nhớ này có liên quan đến tiểu cô nương kia.

“Như thế rất tốt.” Tường Đại nương gật đầu: “Đang ở đầu thôn, có cần ta mang các người qua đó không?”

“Không cần, Tường Đại nương về trước đi, để con dẫn cha con qua đó.”

“Ài, được rồi, vậy ta đi trước.” Tường Đại nương cẩn thận đi ra ngoài, trên mặt nở nụ cười thoải mái, đúng vậy, có người xử lý thì thể kia thì thật tốt, nàng cũng không muốn dây vào phiền toái này. Nhớ đến Tường thị, ài, một nữ tử tốt, đáng tiếc.

Mộc Phi ghé đầu nhìn bóng dáng của Tường Đại nương đi xa, thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhất thời nàng chưa thích ứng được, lúc nói chuyện quên mình chỉ là một tiểu cô nương mười tuổi, may mà Tường Đại nương không chú ý đến chi tiết này.

“Ai nha, nước canh chín rồi, mau mau tắt lửa!” Mộc Phi tỉnh mắt, thấy nồi canh sôi trào bốc khói cuộn cuộn, lo lắng thúc giục Viêm Dục, đợi đến khi nhìn đến Viêm Dục mở miệng nở nụ cười đơn thuần mờ mịt lấy lòng, Mộc Phi không biết nói gì, thân thể nhỏ bé chỉ có thể ngồi xổm xuống cố hết sức lấy cùi ra. Cùi sắp tắt bốc lên khói đen, mũi Mộc Phi hít phải dẫn tới ho khan một trận.

Đôi tay phủ lên lưng nàng, nhẹ nhàng vỗ.

Mộc Phi đen mặt xoay người đứng lên, gắt giọng nói với Viêm Dục: “Được rồi, lấy chén xối com.”

Phía sau không có động tĩnh gì, Mộc Phi lại thở dài, đi lại bên cạnh Viêm Dục đang ngăn người tại chỗ, chỉ chỉ cái muỗng to, lại cầm lấy một cái chén sứ nhỏ bị mẻ, tại chỉ chỉ cái nồi bốc khói, nói: “Giống như ta vậy, dùng cái muỗng múc nước canh trong nồi, đổ vào trong chén.”

Viêm Dục gật gù đầu, nhận cái chén trong tay Mộc Phi, chiếu theo nàng dạy, rất nhanh múc hai chén, bung đến đặt trên bàn. Sau đó hai tay của hắn chà chà lên hoa phục của hắn, cúi thấp đầu lặng lẽ nhìn Mộc Phi, bộ dáng lo sợ bất an.

Mộc Phi “Phốc xuy” cười ra tiếng, ánh mắt thành hình trăng khuyết xinh đẹp: “Lại đây ngồi, com nước xong chúng ta đi đến đầu thôn nhìn xem.”

Viêm Dục gật đầu, ngoan ngoan đến ngồi xuống cái ghế bên cạnh Mộc Phi, áo choàng hoa lệ buông xuống trên đất, trang trí cho phòng nhỏ rách nát cực kì xinh đẹp. Hắn khẽ mở đôi môi đỏ mọng khạc ra một chữ “Được”, trong giọng nói có vui vẻ, có sung sướng, cũng có bi thương, sau đó, ánh mắt hắn mãnh liệt nhìn chăm chăm Mộc Phi, nhìn đến Mộc Phi rút tay đang tính bung chén.

“Lại làm sao vậy?” Mộc Phi bất đắc dĩ hỏi, tuy tâm lý nàng thành thực, nhưng bị một đại nam hài yêu nghiệt như vậy nhìn chăm chú cũng sẽ không được tự nhiên. Ừm, trên mặt chẳng lẽ mọc hoa rồi? Nâng tay quét xuống, đầu ngón tay dính màu đen, hắc hắc, thật đúng là mọc hoa, hẳn là lúc này dập lửa bị dính vào.

Kéo vạt áo lau lung tung một vòng, như vậy chắc được rồi.

Làm xong những thứ này, Mộc Phi lại bung chén lên chuẩn bị ăn, chỉ nghe giọng nói trong suốt yếu ớt hàm chứa lấy lòng của Viêm Dục bên cạnh truyền đến: “Ăn com, là cái gì?”

Tay Mộc Phi run lên, nước canh bắn ra bàn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Vượt Qua Thời Đại Khai Thông

Tại sao Mộc Phi lại quên mất, bây giờ Viêm Dục là bệnh nhân, cần học lại từ đầu, trong đầu của bệnh nhân mất trí nhớ chỉ còn lưu lại những hình ảnh đã từng trải qua.

Nhưng, người lớn như vậy rồi, không biết cái gì gọi là ăn com, này, đây cũng quá căng rồi!

May mà nàng là bác sĩ, sau khi kinh ngạc thì lập tức đón nhận hiện thực, bày ra nụ cười như thiên sứ, chấp tay đặt trên cạnh bàn, kiên nhẫn giải thích với Viêm Dục: “Ăn com, phổ thông gọi là lấp đầy bụng, ăn là một loại văn hóa, dân dĩ thực vi thiên (dân lấy thức ăn làm trời), mỗi ngày chúng ta phải ăn ba bữa com, bữa sáng, bữa trưa, bữa tối. Đến giờ com, lúc đó bao tử sẽ đói, người sẽ nghĩ muốn ăn cái gì. Giống như vừa rồi, bao tử của người sẽ phát ra tiếng ọc ọc, đó nghĩa là đói bụng, cần ăn com.”

Mộc Phi cảm giác mình thật tài hoa, nàng cực kì kiên nhẫn giảng đạo lý, học bộ dáng hòa ái của giáo viên tiểu học, tận lực làm cho giọng nói của mình ôn hòa, sau đó bung chén sứ bị mẻ lên, thổi thổi nước mì, đưa đến khóe miệng, lại cười nói với Viêm Dục: “Người xem, như thế này là ăn com, nghe hiểu không?”

Viêm Dục gật đầu một cái, híp mắt nở nụ cười, giọng điệu cực kì ngọt: “Nghe hiểu, ăn com là dùng bữa.” (haha)

Mộc Phi chỉ cảm thấy đỉnh đầu có một đám quạ bay qua, nàng suy sụp nâng trán, trời ơi, thì ra hẳn nói “ăn com” không phải ý tứ ăn com mà mình giải thích, nàng quên là, chính mình và Viêm Dục không phải người chung một thời đại.

Xem ra sau này nàng nói chuyện phải tăng thêm chú ý dùng từ rồi, cho dù Viêm Dục mất trí nhớ cần học lại từ đầu, nhưng theo nàng quan sát, năng lực học tập của Viêm Dục rất mạnh, đây không chỉ có liên quan tới năng lực bản thân hẳn, mà còn liên quan đến trí nhớ của hẳn, trong đầu chắc chắn sẽ có những hình ảnh quen thuộc ngẫu nhiên xuất hiện hoặc là giống như từng quen biết, khiến cho hẳn càng dễ dàng khôi phục.

Viêm Dục bung chén nước canh ít ỏi trước mặt hẳn, uống ừng ực hai hớp sạch sẽ, lau miệng, học bộ dáng Mộc Phi cầm chén thả lại lên bàn, ngồi thẳng người, cười khanh khách nhìn nàng: “Ăn com xong rồi.”

Mộc Phi cảm chén không đặt trên bếp lò, trong nồi còn chút nước canh, ra ngoài trở về còn có thể ăn. Bột mì không đủ, lọc lại trong đầu biết được thôn dân thôn Tương Sơn đều có thói quen gieo trồng lộc hoắc, mài bột làm bánh nướng áp chảo, mùi vị không tệ. Khi ra ngoài nhất định phải nhớ lấy một ít mang về, trước kia nàng cũng từng xuống nông thôn, nhưng chưa từng mài rau dại thành bột mì, thật tò mò.

Đáy vực Tương Sơn giống như bị ngăn cách, có rất ít người ngoài tiến vào, các thôn dân có thói quen tự tay trồng cây ăn quả làm lương thực thường ngày, đương nhiên cũng sẽ nuôi gia súc gia cầm, bán của cải lấy tiền mặt hoặc là thay đổi thức ăn. Ngọn núi không hề thiếu động vật hoang dã, thanh niên trai tráng ngẫu nhiên cũng sẽ kết bạn tiến vào săn bắn, bên ngoài hai dặm có dòng suối, nước suối trong suốt, cung cấp nước uống cho thôn dân. Bên ngoài cũng có hồ nước, trong đó có cá, trong ngày thường thôn dân thôn Tương Sơn rất ít tiếp xúc với bên ngoài, nhưng điều kiện sinh hoạt thực không tệ, có thể được xưng tụng là thế ngoại đào viên rồi.

Lại mất hồn, phải nhanh chóng đến đầu thôn, nhìn sắc trời không tốt lắm, lơ như trời đổ mưa mà đi đào hố chôn người, đó không phải là trình diễn phim kinh dị sao, trong lòng chắc chắn không chịu nổi!

Chà xát tay ướt lên y phục, Mộc Phi khoát khoát tay với Viêm Dục, mang theo hẳn ra ngoài cửa thôn. Dọc theo đường đi, Viêm Dục tò mò nhìn quanh bốn phía, con đường nhỏ lầy lội không chịu nổi, hai bên đường nhỏ là cỏ mọc xanh biếc, chỗ xa hơn có ruộng nương.

Bởi vì Mộc Phi ở bên ngoài thôn, ra khỏi sân đi hơn mười thước quẹo một cái đã đến cửa thôn Tương Sơn, chỉ thấy đến giờ bên đó vẫn vây quanh

một vòng người, hoặc cầm lưỡi liềm, hoặc dựng cuốc, trong tiếng ồn ào bất ngờ truyền đến tiếng nghị luận của một thím nào đấy: “Tiểu cô nương này chắc không phải rơi từ trên dốc núi xuống chứ, người nhìn trên người chảy máu này, thật đáng thương.”

“Ta thấy không giống, không phải nói người ngoài xâm nhập sao, xem miệng vết thương trên người này, hình như là vết đao, lòng dạ thật độc ác, có thể xuống tay với tiểu cô nương như vậy.” Đây là giọng nói hết sức trung khí của một nam nhân.

“Đúng vậy, xem ra chừng bảy tám tuổi, ngược lại trên người mặc y phục đẹp đẽ quý giá, hẳn là gặp được mấy thứ thấy hơi tiền nổi máu tham rồi.”

Mộc Phi nhận ra giọng nói sau cùng, đó là Tường Nhị thăm trong thôn, bởi vì nàng mềm lòng, thường ngày lúc đi ngang qua trước cửa nhà Tường thị, đều đưa chút rau dại hoa quả gì đó cho mẹ con các nàng ăn đồ đổi. Mộc Phi nghe nàng nhắc tới y phục trên người nữ hài tử, quay đầu nhìn Viêm Dục, vội vàng chui vào trong đám người.

“Đây không phải Mộc Phi sao? Sao lại đến chỗ này, mau trở về, có tiểu cô nương chết ở chỗ này, con đừng xem, mẹ con đâu, mẹ Mộc Phi, mẹ Mộc Phi ơ? Thật là, sao lại để cho một mình con chạy đến nơi này.” Tường Nhị thăm tỉnh mắt, đồng thời bắt được thân thể nhỏ bé của Mộc Phi, ôm vào trong ngực mình, thuận tiện dùng bàn tay to thô ráp che tầm mắt của nàng ngăn không cho nàng nhìn vào bên trong.

“Nhị thăm, mẹ con không có tới, nàng, nàng qua đời rồi.” Mộc Phi gian nan chui ra khỏi lòng ngực Tường Nhị thăm, nàng dùng giọng điệu nên có của cái tuổi này để nói chuyện, giọng nói của nàng vốn mềm mại, lại cố ý hạ thấp xuống, nghe giống sợ hãi lại mang theo chút tức nỡ.

“Cái gì? Mẹ con qua đời?” Tường Nhị thăm không không chế được, cất cao giọng, lúc đó, mọi người tụ tập tại cửa thôn chấm dứt nghị luận, đưa ánh mắt lên trên người Mộc Phi ở trong lòng Tường Nhị thăm.

Người trong thôn đều biết mẹ con Tường thị ở ngoài đầu thôn, cho dù trước kia có suy đoán có bài xích, mười năm trôi qua, cũng đã đổi xử với các nàng như người của thôn Tường Sơn, lúc này nghe Mộc Phi nói Tường thị qua đời, trong lòng mỗi người đều giống như có tảng đá đè ép, cực kỳ nặng nề.

Mộc Phi cúi đầu, nhìn mũi chân mình, nhỏ giọng nói: “Dạ, bệnh ho quá nặng, nên, nên...” Nàng không nói thêm gì nữa, thút tha thút thít, hai hạt châu lông lánh trực tiếp rơi xuống đất, nháy mắt bị bụi đất nuốt hết.

“Ài, đứa nhỏ, khổ cho con.” Tường Nhị thăm càng thêm chua xót trong lòng, lại ôm Mộc Phi vào trong lòng, bỗng nghĩ tới cái gì, mở miệng hỏi: “Vậy hậu táng mẹ con như thế nào, tuổi con còn nhỏ, sao có thể tính toán được chứ?”

Nói xong tự mình cũng không nhận được lác đầu, Mộc Phi tính toán đầu ra đây cũng còn chưa tới mười một tuổi, tuổi còn nhỏ, trước còn có thể dựa vào một con ma bệnh là mẹ, hiện tại, ài...

“Nhị thăm không cần lo lắng, Mộc Phi đã trưởng thành, có thể tự mình chăm sóc. Còn nữa, cha con cũng từ kinh thành đến gặp con, sẽ ở với con một thời gian ngắn.” Mộc Phi cười cười an ủi, chỉ chỉ về phía Viêm Dục: “Hậu táng của mẹ sẽ do con và cha cùng nhau xử lý, lúc này đến đây cũng là muốn chào hỏi với Trưởng thôn, tiểu cô nương này cùng đến đây với cha con, mất mạng ở đây, về tình về lý cha con cũng không thể bỏ mặc không quan tâm.”

Cha nàng?

Lúc này mọi người mới nhìn đến người còn đang đứng ở đầu thôn không có tiến lên, hoa phục màu tím lông lánh nổi bật dưới ánh chiều tà. Ánh mắt không tin tưởng nhìn người nọ với Mộc Phi, mặc cho ai cũng không tin tiểu cô nương khô gầy nhỏ bé mặc y phục rách rưới chấp vá khắp người này là nữ nhi của quý nhân kia.

Dưới ánh mắt nghi ngờ hoặc không tin tưởng hoặc suy nghĩ sâu xa, Viêm Dục từ từ đi tới bên cạnh Mộc Phi, nhìn nàng nở nụ cười: “Nữ nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Đại Ca Ca Nhà Bên, Tường Vũ

Mọi người cười ngặt, Tường Nhị thăm cúi thân thể xuống, nhỏ giọng hỏi bên tai Mộc Phi: “Mộc Phi này, hẳn thật sự là cha con sao? Sao lại, khụ, nhìn không quá giống.”

Nàng muốn hỏi, sao lại nhìn trẻ như vậy, nhưng người đang ở bên cạnh, mà lại gọi Mộc Phi là nữ nhi, nàng là người ngoài, sao có thể không biết xấu hổ nói trắng ra. Nhìn kỹ lại, ánh mắt lại rất giống, đều là đôi mắt đẹp hẹp dài, nhưng mà ngũ quan của Mộc Phi lại giống Tường thị đến bảy tám phần, cặp mắt kia lại càng giống một khuôn mẫu đúc ra, cứng rắn đặt trên người nam tử đối diện thì không quá thích hợp.

"Hắn là cha con." Mộc Phi ôm cánh tay của Viêm Dục, cười cong đôi mắt thành hình trăng non, ngọt ngào, vẻ mặt không giống làm bộ, là bộ dạng quá đổi vui mừng khi gặp lại người thân xa cách từ lâu.

Mồ hôi nha, dĩ nhiên không giống, nàng mười tuổi, hắn nhiều lắm cũng chỉ mười tám, có cha con kém nhau tám tuổi sao?

Nhưng nàng không thể nói, cũng không thể mặc cho người ở chỗ này cẩn thận đánh giá được, lộ ra cũng không hay. Theo nàng biết, loại thôn xóm được ngăn cách với đời này không chỉ có tư tưởng lạc hậu, mà còn có tính bài ngoại (bài xích những thứ bên ngoài), từ chỗ nàng và Tường thị sinh sống ở đây mười năm mà không có cách nào dò vào trong thôn cư trú là có thể nhìn ra. Nếu như để cho bọn họ biết nàng và Viêm Dục không có quan hệ cha con, khẳng định sẽ loạn cõn đánh bọn họ ra ngoài. Bên ngoài hoang vu, mãnh thú thường lui tới, xác định chắc chắn sẽ bị gặm đến xương cũng không còn.

Nàng cũng không muốn thật vất vả lắm mới có được một sinh mạng mới lại bị lãng phí.

"Cha, chúng ta đi xem nàng thế nào." Mộc Phi ôm chặt cánh tay Viêm Dục kéo tới chỗ tiểu cô nương ngã xuống.

Viêm Dục gật đầu, mặc cho Mộc Phi ôm cánh tay, trong giây phút này chỗ nào đó trong trái tim trở nên mềm mại, loại cảm xúc thương cảm giống như theo gió lãng lãng tản đi.

Bộ dạng nữ hài tử khoảng bảy tuổi, khóe môi có vết máu, y phục có chất vải tương tự với của Viêm Dục, trên la quần màu hồng nhạt thêu bướm bướm sắc sỡ, cánh hoa ngũ sắc rực rỡ tản ra chung quanh, càng tôn lên gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch không có chút máu. Ấn đường bầm đen, cổ lộ ra bên ngoài hiện lên khí đen, trên ngực thấm máu đen, cực kỳ dễ bị phát hiện trên y phục màu hồng nhạt.

Đồng tử Mộc Phi hơi co lại, trên đao có độc, một đao mất mạng, đủ tàn nhẫn!

Cảm giác nghi ngờ cũng theo đó truyền đến, kẻ xấu tàn nhẫn như vậy, vì sao lúc giết nàng và Tường thị lại không trực tiếp gọn gàng linh hoạt vung đao, còn có vị bên cạnh này, toàn thân trên dưới không có một chút vết thương, mặc dù nàng không có dụng cụ hiện đại có thể kiểm tra kỹ càng cho hắn cũng đã nhận ra trong cơ thể của hắn còn lại độc tố, đây là nguyên nhân trực tiếp khiến hắn mất trí nhớ.

Khiến cho Mộc Phi cảm thấy kỳ quái nhất là "nàng" và Tường thị cũng bị mất mạng, vì sao hắn lại có thể sống sót?

Các thôn dân bị Mộc Phi dò đi lực chú ý, tụ lại lần nữa, chỉ là trong lúc vô tình giữ khoảng cách với cha con bọn họ, ở giữa bãi đất còn lại cha con bọn họ cùng với thi thể nằm trên mặt đất.

Trong nháy mắt nhìn thấy nữ hài tử, Mộc Phi cảm giác được thân thể Viêm Dục hơi run rẩy, sau đó phun ra hai chữ nhỏ đến không thể nghe thấy: "Nghiên Nghiên." Tiếp theo đó, đôi mắt tinh khiết như trẻ con mang theo vẻ mờ mịt, sau đó trở lại bình tĩnh.

Viêm Dục hơi nghiêng đầu, lại gần bên tai Mộc Phi nhỏ giọng hỏi: "Nữ nhi, nàng thế nào?"

Mộc Phi nhìn Viêm Dục thật sâu, ngồi xổm xuống, giơ tay muốn lật mí mắt nữ hài tử.

"Đừng động!"

"Đừng động, có độc."

Hai giọng nói truyền đến cùng lúc, một người là Viêm Dục, người kia, Mộc Phi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đại nam hài chui ra từ phía sau đám người, hắn một phát bắt được cánh tay gầy như que củi của Mộc Phi, thờ hờn hờn lặp lại: "Đừng động, có độc."

Tường Nhi thẩm chỉ biết vỗ ngực thuận khí, trong miệng la hét: "Ai ôi, Mộc Phi, từ thi mà con cũng dám lộn xộn, hù chết Nhị thẩm rồi. Cha của Mộc Phi, người cũng thật là, cũng không biết bảo vệ Mộc Phi, tiểu hài tử tò mò với hiếu kỳ, lỡ như đụng vào nhiễm tà khí thì nên làm thế nào cho phải đây."

"Đúng vậy, cha của Mộc Phi, nhìn trên cổ của hài tử này nhiễm khí đen, dứt khoát cuốn chiếu hỏa táng thôi." Giọng nói thô lỗ kia lại vang lên, Mộc Phi nhìn hắn một cái, lưng rộng eo gấu, làn da ngăm đen, lúc nói chuyện thịt trên mặt run lên, nhận ra hắn là Tường Tiểu thúc trong thôn, đệ đệ của Tường thôn, đến nay vẫn chưa cưới vợ, dựa vào một thân cây mạnh mẽ mà thỉnh thoảng đánh bắt món ăn dân dã (thú rừng chim muông) đổi tiền bạc qua ngày.

Đừng nhìn cơ thể toàn là mỡ của hắn, người khác cảm thấy hắn sống sung sướng qua ngày, kì thực không phải, hắn là loại người uống nước lạnh lớn lên, mới hai mươi tuổi mà nhìn giống như hơn ba mươi, bởi vì hắn không muốn lập tức kết hôn sinh con cho nên đã trở thành người đàn ông độc thân duy nhất trong thôn Tương Sơn rồi.

"Tiểu thúc, đây không phải là nhiễm tà khí, là trúng độc, con đã thấy qua trong sách." Đại nam hài thanh tú kéo Mộc Phi đứng lên, cười giải thích với Tường Tiểu thúc, rồi sau đó nói nhỏ bên tai Mộc Phi: "A cha nói Tường Thợ mộc có thể làm quan tài, chỉ cần hai lượng bạc, hôm nay huynh đi chợ bán ít tranh chữ, kiếm được vài bạc, chỉ là muội không cần phải gấp, nghe nói ngày mai trên chợ có chuyện tốt là phân biệt châu báu trả tiền, huynh có quen với con trai của hương trưởng, nhà hắn có rất nhiều đồ hiếm lạ, hắn đồng ý ngày mai giúp huynh một lần, sau khi đổi lấy bạc có thể an táng cho di Tường thật tốt rồi."

Mộc Phi nháy nháy mắt, đôi mắt sáng quắc lấp lánh, nhỏ giọng hỏi: "Cám ơn Vũ ca ca, ngày mai có thể dẫn theo muối hay không?"

Hắn là Trương Vũ, con trai của Trưởng thôn, cũng là thần thông của thôn Trương Sơn, mười ba tuổi vượt qua khảo thí, hắn đang chuẩn bị tham gia thi hương. Lúc nhỏ Trương Vũ và “nàng” lớn lên cùng nhau, trái tim nhảy lên khác thường, hình ảnh trong đầu nói cho nàng biết, Trương Vũ là người đối đãi thật lòng với Mộc Phi, là người tiểu Mộc Phi tin cậy nhất ngoại trừ mẫu thân.

Mộc Phi nghe hắn nhắc tới chợ, phân biệt châu báu, trong lòng rục rịch, nàng vẫn cho là thôn Trương Sơn là thôn xóm gần cách với bên ngoài, nghe Trương Vũ nhắc tới chợ mới hiểu được là nàng quá mức quê mùa, cho rằng xuyên qua đến thể ngoại đảo nguyên dưới ngòi bút của Đào Uyên Minh*, xem ra là nàng suy nghĩ quá nhiều.

*Đào Tiềm, hiệu Uyên Minh: (365 - 427 sau CN) là một nhà thơ lớn của TQ.

Ở hiện đại cha nuôi của nàng là trùm châu báu có tiếng, trong nhà có rất nhiều vật quý, mà từ nhỏ nàng đi theo bên cạnh cha nuôi tiếp nhận huấn luyện, mưa dầm thấm đất, thấy những châu báu kia là có thể phân loại thật tốt, chỉ là không biết phương pháp phân biệt ở nơi này thế nào. Nếu thật có thể kiếm tiền, cũng xem như là nguồn kinh tế hạng nhất.

Nàng không chỉ nuôi mình, còn phải nuôi “Phụ thân” này, khi nghe những lời hắn thốt ra, Mộc Phi quyết định, muốn chữa trị cho hắn thật tốt.

"Cái này về sau lại nói, huynh đi tìm chiếc chiếu, thu xếp cho nàng ấy trước đã." Trương Vũ chỉ chỉ đứa bé nằm trên đất, trước khi đến hắn đã nghe được Trương Đại nương nói chuyện với phụ thân, biết trong nhà Mộc Phi xảy ra chuyện, cũng biết tiểu cô nương này cùng tới với cha Mộc Phi.

Trương Vũ nhú mày khẽ thở dài, đứa nhỏ thật đáng yêu, vậy mà gặp phải bất trắc ở đây. Tiếp theo càng thêm bất mãn với cha Mộc Phi, qua thời gian mười năm mới xuất hiện, lòng dạ thật độc ác mà.

"Tiểu Vũ, không cần đi tìm, thức mang tới rồi." Sau khi Trương Nhị thức nghe Trương Tiểu thức nói, nghĩ tới trong nhà có hai chiếc chiếu rách, nên thương lượng với Trương Nhị thẩm trở về nhà mang tới, vừa mới chạy tới nghe được Trương Vũ nói, vội quát bảo hắn dừng lại: "Đây, chiếu này nhỏ hơn, cho tiểu cô nương kia dùng, cái còn lại, Mộc Phi, trước để cho mẹ con nằm tạm, được không?"

Mộc Phi biết ơn gật đầu, trong miệng vẫn nói lời cảm ơn.

Trương Nhị thức mang bao tay, thả tiểu cô nương vào trên chiếu nhỏ, sau khi quán chặt mới ôm lấy đi tới chỗ Mộc Phi ở. Trừ bỏ vừa mới bắt đầu mọi người còn nhìn Viêm Dục vài lần, lúc này công việc bận rộn, hoàn toàn xem thường hắn, hắn cũng không nói gì, đôi mắt sáng long lanh vẫn rơi vào trên người Mộc Phi, chưa từng rời khỏi.

----- lời ngoài mặt -----

Nam phụ tốt nhất ra sân~~

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Không Thể Động, Nguy Hiểm

Trương Nhị thức đi rất nhanh, bước chân sinh gió, Trương Nhị thẩm đi theo bên cạnh hắn, Mộc Phi và Trương Vũ đi cùng nhau, giữ một khoảng cách với bọn họ, mà Viêm Dục đi cuối cùng, thỉnh thoảng ngửa đầu nhìn xung quanh một chút, đôi mắt xinh đẹp mà sáng rực đều toàn là vẻ mờ mịt và mê hoặc.

"Vũ ca ca, huynh nói với muội một chút về chợ phiên là thế nào vậy? Muội vẫn cho rằng xung quanh thôn Trương Sơn đều không có thôn xóm, là một thể ngoại đảo nguyên đây." Mộc Phi nói chuyện, xấu hổ le lưỡi, chớp mắt to trong sáng, tò mò nhìn chăm chăm Trương Vũ.

"Ha ha, nơi này của chúng ta giống như thôn bình thường, nhìn như ở đáy vực, kì thực đường nhỏ đều quanh co đi lên, chợ trong thôn cũng coi như là ngoài rìa Trương Sơn, cũng không phải ở trên núi, nói cách khác, chỉ có thôn Trương Sơn chúng ta đối diện đáy Trương Sơn thôi. Muội quên rồi sao, khi còn bé huynh còn dẫn muội đi mua người giấy nhỏ, lúc đó muội còn nói không phải đi đường núi chính là dễ dàng."

Trương Vũ nhìn bộ dạng đáng yêu của Mộc Phi, nhớ tới chuyện lúc nhỏ, đôi má hiện lên một tầng đỏ ửng.

Mộc Phi ngẩn người, rất nhanh phản ứng kịp, cười hắc hắc nói sang chuyện khác: "Lúc đó không phải muội còn nhỏ sao, nhớ không rõ lắm, không phải huynh nói ngày mai có phân biệt các loại châu báu à, trước kia nương kể cho ta rất nhiều kỳ trân dị bảo, không chừng ta cũng có thể đưa ra mấy cái để đổi chút tiền đây, Vũ ca ca dẫn muội theo cùng đi mà."

Nghe giọng nói mềm mại ngọt ngào của Mộc Phi, trái tim Tưởng Vũ hơi lâng lâng, hắn không để ý chuyện Mộc Phi có thể phân biệt châu báu, nhưng hiện tại nàng ấy một thân một mình, nguyện ý đi giải sầu cũng tốt. Nên gật đầu liên tục dặn dò Mộc Phi: "Có thể thì có thể, chỉ là muội không thể chạy loạn, phải đi theo bên cạnh huynh."

"Đĩ nhiên đĩ nhiên, muội nhất định một tác cũng không rời Vũ ca ca." Mộc Phi giờ cánh tay nhỏ lên, trịnh trọng đảm bảo.

"Vậy được rồi, ngày mai huynh tới đón muội. Sau khi trở về phải tới chỗ Tưởng Thợ mộc giao bạc, an táng cho di Tưởng thật tốt." Nghĩ đến di Tưởng qua đời, Tưởng Vũ quay đầu nhìn Viêm Dục luôn bảo trì một khoảng cách với bọn họ, kéo cánh tay Mộc Phi, cực kì nghiêm túc hỏi: "Mộc Phi, muội nói thật cho huynh, hắn thật sự là cha muội sao?"

Tưởng Vũ yên lặng quan sát Viêm Dục một lúc lâu, không nói đến khuôn mặt khiến mình ghen tị, ánh sáng tùy ý tiêu sái chuyển động xung quanh Viêm Dục mang theo một loại quý khí bức người, đó là hơi thở phát ra từ bên trong, hắn lớn như vậy nhưng chưa bao giờ nhìn thấy qua nhân vật như vậy, cái loại hơi thở áp đảo thế nhân mà hắn chỉ có thể nhìn lên.

Tóm lại, từ góc độ đứa trẻ, Tưởng Vũ cực kỳ không thích hắn.

Làm cha, ném vợ con ở thôn Tương Sơn mười năm không hề hỏi thăm, loại hành vi này của hắn, đổi lại là mình chắc chắn sẽ không nhận hắn.

Viêm Dục nhướn mí mắt, tên mao đầu tiểu tử này cách nữ nhi của hắn gần như vậy còn chưa tính, nhưng nhìn ánh mắt của hắn, sao lại khiến hắn vui vẻ không nổi vậy.

Mộc Phi kinh ngạc nhìn về phía Tưởng Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của hắn căng chặt, thoạt nhìn thật nghiêm túc, nhìn không được khoe môi nâng lên nụ cười: "Vũ ca ca, huynh thật đáng yêu, hắn không phải là cha muội, chẳng lẽ là cha huynh sao? Ha ha ha~" Ở trong mắt nàng, mười ba tuổi chính là một đứa trẻ, ở hiện đại vừa lên sơ trung (cấp 2), một đứa bé làm ra vẻ từng trải xụ mặt nghiêm chỉnh hỏi nàng một vấn đề, nàng có thể không buồn cười sao?

Tưởng Vũ nhìn không được gãi gãi đầu, nghe tiếng cười vui vẻ của Mộc Phi, tiếng cười kia thanh thúy giống như chuông bạc, được con gió khẽ thổi đến khắp khe núi, bởi vì bật cười, khuôn mặt nhỏ nhắn cổ bàn tay của Mộc Phi đỏ bừng lên, giống như một quả táo đỏ, tắn ra rục rờ mê người, tức thì nhìn có chút ngây dại.

Giữa tiếng cười khoan khoái lộ ra sự hồn nhiên, dẫn tới Tưởng Nhị thẩm ở phía trước quay đầu nhìn lại, nàng thở dài lắc đầu, nói với Tưởng Nhị thúc: "Ai, nói cho cùng cũng chỉ là một đứa bé, lúc này vậy mà cũng có thể cười ra tiếng."

"Tôi thiếu so với khóc lóc sụt sướt vẫn tốt hơn, nhìn bộ dạng của đứa nhỏ này, hắn là đứng lên từ trong đả kích, cũng là người kiên cường, cảm thấy không giống nhân vật bình thường, chúng ta có thể giúp được gì thì giúp." Tưởng Nhị thúc an ủi Tưởng Nhị thẩm, hiểu được trong lòng nàng là đang nghĩ tới cuộc sống sau này của Mộc Phi, suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu: "Không chừng nàng sẽ lên như điều gặp gió, nhìn thấy người nọ không, mặc kệ có phải là cha ruột của nàng hay không, ngược lại ánh mắt nhìn nàng thật sự chân thành, chưa nói mấy câu đã khiến người ta có cảm giác đó chính là người trong Kinh thành. Nếu hắn dẫn theo Mộc Phi cùng tới Kinh thành sinh sống, chúng ta có muốn quan tâm cũng không được nữa."

"Này cũng đúng." Tưởng Nhị thẩm vừa nghĩ như thế, tích tụ trong lòng vui bớt.

Rất nhanh tới nhà Mộc Phi, Tưởng Nhị thúc nhìn căn phòng cũ nát, cau mày đặt chiếc chiếu quần tiểu cô nương xuống phía dưới lều cỏ bên cạnh phòng, vốn hắn cũng định vào nhà đưa Tưởng thị ra ngoài giúp Mộc Phi, lại bị Tưởng Nhị thẩm kéo cánh tay ngăn cản. Hắn tiếp xúc với ánh mắt đầy thâm ý của Tưởng Nhị thẩm, lại nhìn nhìn Viêm Dục ở sau lưng bọn họ thì hiểu được.

"Mộc Phi này, buổi tối con ăn cơm thế nào? Nếu không đến nhà Tưởng Nhị thẩm dùng cơm nhé?"

Tưởng Nhị thẩm đến bên cạnh Mộc Phi, sờ đầu nhỏ của nàng, ánh mắt xuyên qua cánh cửa bị đục hổng nhìn xung quanh. Chỉ thấy Viêm Dục đi tới cạnh giường gỗ, khom lưng ôm lấy Tưởng thị đi tới bên này, vội vàng thu hồi tầm mắt, rơi vào trên mặt Mộc Phi.

Mộc Phi cười cong mắt, liên tục xua tay với Tưởng Nhị thẩm: "Không cần đâu Nhị thẩm, phụ thân sẽ chăm sóc con thật tốt, thẩm và Nhị thúc nên về nhà thôi, Hòa Tử cũng đã đói bụng rồi."

Hòa Tử là cháu trai của Tưởng Nhị thẩm, năm nay sáu tuổi.

Tưởng Nhị thẩm nghe Mộc Phi nhắc tới Tưởng Hòa, trong lòng cũng có chút lo lắng, hôm nay con dâu đi lên chợ đổi gạo, trong nhà chỉ còn đứa cháu trai nhỏ tuổi và đứa con trai không biết nấu ăn, nếu không trở về, không chừng thật đói muốn chết rồi.

"Vậy chúng ta đi trước." Tưởng Nhị thẩm thấy Viêm Dục dưới sự giúp đỡ của Tưởng Nhị thúc, đặt Tưởng thị đã được cuộn chiếu đặt vào lều cỏ thì tạm biệt Mộc Phi, lôi kéo Tưởng Vũ còn muốn ở lại nhà của Mộc Phi không đi, cùng với Tưởng Nhị thúc đi vào trong thôn.

Đang trong mùa thu, gió lạnh hiu hiu, lúc này ánh nắng chiều tà chiếu rọi nửa bầu trời, hai cỗ thi thể đặt phía dưới lều cỏ cũng không đến mức hư hỏng, ngày mai đi chợ phân biệt châu báu đổi được ngân lượng, đến chỗ Tưởng Thợ mộc mua quan tài hạ táng là được. Mộc Phi ngồi xỏm xuống

lần cô, kéo chiếu ra một chút kiểm tra tư trạng của hai người.

Môi Tường thị tím đen, xác nhận kết quả độc từ miệng đi vào, cổ tiểu cô nương tỏa ra một chút khí đen, đây là độc vật bên ngoài nhập vào người, ăn mòn lục phủ ngũ tạng gây ra, chỉ dùng ánh mắt phân tích rõ, hai người không cùng trúng một loại độc. Mộc Phi tùy ý nhả hai cọng cỏ, dùng lá cây thấm máu độc của hai người, muốn phân biệt hai người trúng loại độc gì.

Viêm Dục đột nhiên khom người đoạt lấy lá cây trong tay Mộc Phi, trong lúc Mộc Phi chưa kịp phản ứng trực tiếp vút vào trong vũng bùn, trên mặt âm tình bất định, hần đón nhận ánh mắt của Mộc Phi, uất ức bấu môi, nhỏ giọng giải thích: "Không thể động, nguy hiểm."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chỉ Vào Tim Nói, Đau Quá

Mộc Phi kinh ngạc nhìn chằm chằm động tác của Viêm Dục, nghi ngờ quẩn quanh trong lòng không cách nào che giấu được, nàng chợt đứng lên, mở to mắt nhìn chằm chằm Viêm Dục không chớp mắt: "Không phải người mất trí nhớ sao? Vì sao biết đụng vào thứ này nguy hiểm? Còn có, nàng là ai? Ta nghe được người gọi nàng là Nghiên Nghiên, nàng mới là nữ nhi của người đứng không? Người nhớ ra rồi."

Mộc Phi sáng quắc bức người, nàng tự nhận y thuật của mình thông thiên, mặc dù không có dụng cụ tinh vi ở hiện đại, nhưng nàng kiểm tra, xem, sờ cùng với quan sát đã có thể xác định Viêm Dục thật sự mất trí nhớ rồi. Nhưng Viêm Dục cho nàng cảm giác quá mức kỳ quái, một lát giống như trẻ sơ sinh không có ý thức, như thủy tinh sạch sẽ thuần túy không có tạp chất. Một lát lại giống như ảo ảnh quỷ mị giữa vực sâu không đáy, trong chân thật có mờ mịt hư vô.

Hai loại hơi thở thay đổi bất thường trên người hần khiến cho Mộc Phi không biết đối đáp với hần thế nào.

Mặc dù Viêm Dục không có ác ý với nàng, trong ánh mắt chứa đựng ảm áp khiến cho nàng muốn ý lại, nhưng ở hiện đại nàng cũng đã sống tới hai mươi năm trời, một mình trông coi một gia sản to lớn qua ngày, nàng chưa bao giờ kêu một tiếng khổ.

Có thể là mới quen biết, mới không muốn đối phương lợi dụng mình thôi.

Viêm Dục nháy nháy mắt, trong đôi mắt sạch sẽ như trân châu nổi lên một tầng hơi nước, hần đáng yêu khịt khịt mũi, kéo khóe miệng nhỏ giọng nói: "Ta không thích nữ nhi đụng vào cái đó, nơi này sẽ đau."

Mộc Phi nhìn động tác chỉ vào tim của Viêm Dục, nhất thời nhiều cảm xúc đan xen.

"Nàng, Nghiên Nghiên, nữ nhi, người." Viêm Dục chỉ chỉ Mộc Phi, dường như sợ nàng mất hứng nên sợ hãi liếc nàng một cái, mới nói tiếp: "Nghiên Nghiên, hình như là nghĩa nữ, không phải nữ nhi. Ồ, nghĩa nữ là cái gì? Ừm, cảm giác thật kỳ quái, nữ nhi, nghĩa nữ là cái gì?"

Ặc, Mộc Phi kinh ngạc nghe lời nói lộn xộn của Viêm Dục, tức thì có chút dở khóc dở cười.

Đây là trí nhớ tạm thời tái hiện sao? Bé gái tên là Nghiên Nghiên này rất quan trọng trong lòng hần đây, bằng không vì sao hần mở mắt ra đầu tiên đã kêu nữ nhi chứ? Nhưng, nếu như thật sự quan trọng, vào lúc hần nhìn thấy thi thể Nghiên Nghiên, phải là đau lòng thuận tiện nhớ tới càng nhiều chuyện hơn mà không phải là ngăn cản mình đụng vào độc vật trên người Nghiên Nghiên mới đúng chứ.

Mộc Phi lắc đầu, không thêm nghĩ những chuyện phiền lòng này nữa, thôi, vẫn nên mau chóng kiểm tra, sau đó chữa trị cho hần thật tốt mới đúng. Nếu ông trời đã để nàng xuyên tới chỗ này, mở mắt ra đầu tiên đã nhìn thấy người cha ở bên cạnh nàng, gọi nàng là nữ nhi, vậy thì nàng nhận vậy.

"Đói bụng rồi hả, ta đi nấu cơm." Mộc Phi uể oải làm bằm một câu, đi tới phòng bếp.

Đôi mắt Viêm Dục bám theo Mộc Phi rời đi, nhúu đôi mày xinh đẹp, hai tay nhấn vào ngực: đau quá.

Phòng bếp đột ngột truyền đến một tiếng kêu rên, trực tiếp ép óc nhà lá yếu ớt tới lung tay, bụi đất rơi xuống từ trên nóc nhà, tiếng thét vẫn còn kéo dài, sau khi Viêm Dục ngăn người ngăn ngủi đã chạy nhanh vào phòng bếp.

Không chú ý dưới chân, giẫm lên một chậu gỗ thiếu chút nữa ngã sấp xuống, sau khi ổn định thân thể xoay bước chạy vội tới bên cạnh Mộc Phi, đôi mắt xinh đẹp hẹp dài như khảm ngôi sao, gắt gao khóa chặt trên người nhỏ gầy của nàng.

"A a a, vậy mà quên hái rau dại rồi! Buổi tối ăn cái gì đây chứ!"

Mộc Phi ôm đầu, không nhịn được gào khóc ra tiếng, nàng vậy mà quên mất đi hái lộc hoắc, bánh lộc hoắc của nàng.

Viêm Dục nghe Mộc Phi làm bầm một mình, trong đôi mắt thoáng hiện nghi ngờ, nghiêng đầu tự hỏi vì sao nàng than trời trách đất.

"Người, đi cùng với ta!" Mộc Phi trừng mắt với Viêm Dục, âm thầm trách hắn không nhắc nhở mình. Nghĩ một chút lại lắc đầu, bắt đầu đi nói: "Thôi, nếu ngày mai có thể kiếm được ngân lượng thì làm cho người một bộ y phục, người lại ra ngoài tốt hơn."

Nàng không quên hôm nay dẫn Viêm Dục ra ngoài một chuyến, ánh mắt của người trong thôn nhìn bọn họ, cái loại khiển trách không tiếng động này khiến trong lòng nàng cảm thấy rất khó chịu.

Các thôn dân nhất định suy nghĩ, Viêm Dục ăn mặc là quan lớn trong Kinh thành, chẳng lẽ bạc mua quan tài cho thê tử cũng không bỏ ra được sao? Trong ánh mắt bài xích và trách cứ rõ ràng như vậy, ngay cả Trương Vũ, cái loại mẫu thuẫn không tiếng động này khiến cho nàng chỉ có thể cười ha ha nói sang chuyện khác.

Nàng có thể đọc hiểu tiếng lòng của Trương Vũ, hiểu rõ hắn đối với Viêm Dục bất mãn và cừu hận (xem là kẻ thù), hắn là một người ngoài, một đứa bé cũng có thể vì hai lượng bạc mà vắt hết óc nghĩ biện pháp, mà Viêm Dục, nhìn hắn như rất giàu có, mười năm cũng không lộ mặt, khó khăn mới đến nơi này, lại tỏ thái độ chuyện không liên quan đến mình. Nàng đều có thể tưởng tượng ra, Viêm Dục đã trở thành nhân vật chính của các thôn dân đóng cửa bàn luận sau giờ cơm rồi.

Xách một cái giỏ trúc nhỏ lên, Mộc Phi cầm một cái liềm bị gỉ trong tay, thừa dịp trời còn chưa tối hẳn đi ra ngoài.

Đi nhanh vài bước, cảm thấy giỏ trúc sau lưng bị một lực đạo níu lại, quay đầu nhìn thấy Viêm Dục cười dịu dàng, hắn nói: "Cùng nữ nhi, cùng nhau."

Mộc Phi chỉ xem Viêm Dục không muốn ở nhà một mình, cũng đúng, trừ bỏ một chiếc giường gỗ ra thì là cái bàn và hai cái ghế nhỏ, ngay cả một đồ vật để ngắm cũng không có, đôi lại là ai cũng sẽ cảm thấy nhàm chán thôi.

Dù sao trời cũng sắp tối rồi, có người đi chung thì bao giờ cũng tốt hơn, Mộc Phi nghĩ nghĩ, lại quay vào phòng lấy một cái giỏ trúc lớn và sài đao (dao cùn), thuận tiện xách cái xẻng nhỏ đi ra đưa cho Viêm Dục, giải thích nói: "Vậy thì đi chung, chúng ta kiếm một ít về ăn, cũng cần chuẩn bị cho ngày mai."

Viêm Dục gật đầu, lông mi tựa cánh bướm run rẩy, mắt cong cong, từ bên trong tràn ra ý cười.

Thật tốt, nữ nhi không có bỏ hắn lại.

Hai người sóng đôi đi về phía Trương Sơn, trên đường nhìn thấy rau dại có thể ăn, Mộc Phi lập tức dùng cái xẻng nhỏ đào lên, sau hai lần đào như thế, lại nhìn đến động tác giống nhau của Mộc Phi, Viêm Dục vượt lên trước một bước lấy cái xẻng từ trong tay Mộc Phi, ngồi trên đất thật cẩn thận đào rau dại.

Mộc Phi nhìn thân thể không cao lấm của Viêm Dục ngồi trên đất, trường sam (áo dài nam) phủ trong bụi đất, bị bùn lầy bao phủ cũng không chút để ý, thật sự chuyên chú lấp đầy giỏ trúc nhỏ bằng một hạt lại một hạt lộc hoắc.

Gió mang hơi lạnh làm rối tung sợi tóc, khoe môi Mộc Phi nở nụ cười nhạt như gió, rất nhanh cuốn đi những thứ phiền não kia, nàng ngẩng đầu, híp mắt cảm nhận cảm giác mát lạnh mềm mại trên má, tựa như người thân vuốt ve, nàng vậy mà lại nảy mầm một loại ý niệm: xuyên tới đây cũng không hẳn là chuyện xấu.

"Nữ nhi, đủ chưa?" Viêm Dục nhìn thấy giỏ trúc sau lưng hắn đã đầy lộc hoắc, Mộc Phi vẫn không tính toán trở về, chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở.

Hình như đây là lần đầu tiên hắn làm việc này, chỉ là rất vui.

"Chúng ta lại đi lên núi một chút."

Mộc Phi nhìn hoàn cảnh xung quanh, vừa rồi nàng thuận tay ngắt một ít viễn chí, phía trên sườn núi chắc sẽ có thảo dược khác, nếu có thể tìm được cam thảo thì rất tốt. Loại tình huống này của Viêm Dục chỉ có thể dùng dược vật có tính bổ dưỡng để thải những chất độc trong cơ thể, lại kết hợp châm cứu từ từ điều trị.

Ước muốn lớn nhất của nàng lúc này là chế tạo ra một bộ ngân châm thích hợp với mình, dĩ nhiên nàng cần bạc, rất nhiều bạc.

----- lời ngoài mặt -----

Ừm, bạc ở nơi nào? (◕◕)!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hẳn Không Biết Cởi Quần Áo?

Edit: Mavis Clay

Cả đoạn đường Mộc Phi và Viêm Dục vừa đi vừa nghỉ, bởi vì sắc trời mờ mờ, trong tay lại không có đồ chiếu sáng, nhận ra độ không cao, Mộc Phi nghĩ nghĩ vẫn là nên chờ thêm hai ngày, đợi khi trời nắng ráo sáng sủa rồi lại vào núi thì hơn.

Tay nhỏ bé vừa nhắc, quyết định trở về phủ.

Trên đường, Viêm Dục lấy sọt trúc nhỏ trên vai Mộc Phi xuống, Mộc Phi cũng không cự tuyệt, trong quan niệm của nàng, nam nhân chính là để sai sử, tuy rằng ở hiện đại nàng vẫn chưa yêu đương lần nào mà nhanh chóng chết đi, nhưng tóm lại cũng là người từng trải, nam nhân nguyện ý dâng hiến thì cứ nhận. Hơn nữa, cha cũng không phải là kẻ không lên tiếng.

Vừa đến nhà, bầu trời vang lên mấy tiếng sấm muộn, tia chớp chiếu rọi nửa bầu trời, Mộc Phi hô nhỏ một tiếng, chạy ra ngoài lều cỏ, lều cỏ mặc dù cũ rách, nhưng cũng có thể che mưa, ôm chút cỏ tranh ngăn ở bên ngoài, để lát nước mưa đỡ chảy vào. Sau khi làm xong, nàng lắc mình trở về nhà. Vừa mới bước một chân qua thềm cửa thì đã nghe thấy tiếng của những hạt mưa to như hạt đậu đáp xuống mặt đất, rào rào như những viên sắt đánh lên mặt đất, lại như tiếng chuông gió vang dội trong cuồng phong.

Gió lạnh xen lẫn hơi nước lùa vào trong căn phòng tan hoang, lúc này Mộc Phi mới nhớ lại, ban ngày cửa ra vào bị người áo đen tông hư mất, tới nay phải qua đêm như thế nào đây?

Mộc Phi than thở, nàng thật là xui xẻo mà, xuyên qua không chỉ là nữ nhi cần an táng mẫu thân, còn phải nuôi một tên yêu nghiệt lớn dễ thương. Không chỉ có như thế, chỗ ở cũng bị tàn phá chịu không nổi, ngay cả cánh cửa cũng không có, chưa nói tới bản thân có đảm bảo an toàn với vùng hoang dã không, chỉ với việc trong này thì đen như mực bên ngoài thì sấm chớp đi đùng cũng đã đủ dọa người, huống chi, ngoài lều cỏ còn nằm hai đoạn khí?

"Ngay cả cây dù cũng không có, làm sao đi ra ngoài viện nhặt gỗ làm cửa đây?" Nhỏ giọng lầm bầm một câu, Mộc Phi cảm nửa bó lộc hoắc(*) ném vào trong cối đá nghiền nát, lại dùng một cái sàng thu bột nghiền được cho vào một chiếc bình, nhìn bột phấn màu xanh biếc, trong chốc lát có chút xót của, tập tục ở đây rất đặc biệt, lúc trước còn tưởng lánh đời lắm mới lấy rau dại làm thức ăn, nếu hương trấn gì gì đó có tồn tại, sao không trồng lúa mì mà lại trồng lộc hoắc vậy?

(*): *Rhynchosia volubilis* là một loài thực vật có hoa trong họ Đậu. Loài này được Lour. miêu tả khoa học đầu tiên.

Tốt xấu gì đây cũng là thuốc Đông y đấy, ăn như vậy, đúng là có bổ dưỡng cho cơ thể, nhưng, bổ quá cũng sẽ có hại cho cơ thể nha.

Xem ra, hẳn là nên đổi sang ăn bột mì một chút mới tốt, hai ngày này phải bồi bổ trước cái đã, thân thể nhỏ bé này thiếu dinh dưỡng quá rồi, nhìn cái bắp chân người này còn không to bằng cái cổ tay người bên cạnh nữa.

Nàng vừa tới ngày đầu tiên, còn chưa hiểu rõ được mọi thứ về thế giới này, trong loại phương pháp thăm dò, lấy y thuật phát dương quang đại, cứ như vậy qua ngày. Còn hiện tại, haiz, Mộc Phi lại lần nữa thờ dài, nấu nước cháo rang uống đi.

"Phụ thân, người mau tới thổi lửa nấu cơm đi." Tiếng phụ thân này gọi rất thuận miệng, nàng thấy có bao nhiêu thích thú.

Mộc Phi xoa xoa cái tay đau nhức, thuận tiện xoa bóp cái eo tê cứng, thực sự là mệt muốn chết, xem ra không chỉ có tu bổ thân thể, còn phải rèn luyện thêm nhiều, nếu không..., ở cái thâm sơn cùng cốc chỉ biết dựa vào hai bàn tay của mình này, sẽ vì thể lực tiêu hao mà sống không nổi.

Viêm Dục ngọt ngào lên tiếng, trong giọng nói trong suốt tinh khiết chứa ý cười, nữ nhi của hắn cuối cùng cũng mở miệng gọi mình là phụ thân, trong tâm như được rót mật, ngọt ngào, loại cảm giác này thật tốt.

Nhóm lửa lần nữa, Viêm Dục đã mở lu ra, đổ nước sạch tồn trữ vào trong nồi, đánh đá lửa đốt cháy một cây củ rồi ném vào lòng bếp, sau đó thêm mấy cây củ nữa rồi đứng lên đây nấp nồi lại, đợi nước sôi.

Mộc Phi đang khuấy bột trong bát, ngày hôm nay quá muộn, chỉ có thể uống chút cháo đặc cầm cự. Thấy một loạt các động tác như nước chảy mây trôi của Viêm Dục, gật đầu, âm thầm tán thưởng, người ta thường nói thời cổ đại thần đồng rất nhiều, nhìn lại, đây không phải là một vị sao? Vô sự tự thông, trí nhớ này, có khi lại hơn cả nàng!

Nàng hiển nhiên quên mất, người ta chỉ là mất trí nhớ, không phải không biết gì.

Nước trong nồi vừa sôi, Viêm Dục nhận lấy bát bột Mộc Phi đã khuấy xong, đổ vào nồi nước sôi khuấy đều, chỉ chốc lát sau, mùi hương trong đó bay lên, Mộc Phi nhàm chán dùng chân đá cái sọt bên cạnh bếp lò lật úp, không ngờ từ bên trong lăn ra hai củ khoai hồng, nàng cúi xuống cầm cái sọt lên, lọt vào trong tầm mắt là ba củ khoai lang đỏ và ba quả ngô.

Khoai lang hai củ nhỏ một củ lớn, tất cả quả ngô đều to tròn hạt, xem ra là có người cố ý đưa tới.

Mộc Phi hưng phấn kêu lên: "Trời ơi, có khoai lang còn có cả ngô! Thiên sứ tới nhà! Nhanh, mau bỏ khoai lang vào nồi nấu, đêm nay có lộc ăn!" Nói xong sực nhớ Viêm Dục không biết làm mấy thứ này, nàng cũng không giận, cầm lấy củ khoai lang lớn, cẩn thận gọt vỏ, đặt trên một tấm thớt nhỏ cắt khoai lang thành từng khúc rồi thả vào nồi. Nhìn nồi lớn như vậy, cảm thấy vẫn chưa đủ, lại lấy luôn cả hai củ khoai nhỏ bỏ vào nồi.

"Thêm chút lửa, được rồi, giờ chờ nước nóng thêm chút thôi." Mộc Phi vừa lăm bằm vừa lăm, chớp mũi ứa một tầng mồ hôi nhỏ, không quan tâm trên trán còn dính một chút khói đen, trong miệng mỉm cười vui sướng, cháo khoai lang lộc hoắc sắp ra lò rồi.

Mặc dù Viêm Dục không rõ ý của Mộc Phi, nhưng hẳn có thể cảm nhận được Mộc Phi đang vui vẻ, vì vậy cũng vui vẻ theo.

Mùi thơm ngọt ngào từ nồi bốc ra, Mộc Phi nhắm mắt say mê hít một hơi, nàng thật sự rất lâu rồi chưa ăn lại cháo khoai lang.

Mộc Phi một hơi ăn hai bát lớn, Viêm Dục càng khí thế hơn, ba bát đã hết nhưng vẫn chưa đã nghiền, sau khi vét xong chén cuối cùng trong nồi chỉ có thể lau miệng, thả bát lại trên bàn, thỏa mãn ợ một cái.

Cái bụng được lấp đầy, Mộc Phi nằm lên ván giường hưởng thụ một chút yên tĩnh. Một tia sấm sét bỏ xuống, mặt đất bằng phẳng bị nổ tung lên, Mộc Phi mở mắt thống khổ ôm đầu, trời ạ, cái bụng có thể được lấp đầy, nhưng buổi tối hôm nay thì sống sao đây!

Không có cửa thì còn có thể dựng cái bàn lên chống đỡ, nhưng chỉ có một cái giường lớn! Nàng và Viêm Dục hai người làm sao ngủ?

Gió lớn lung lay những hàng cây xào xạc, hạt mưa lớn như hạt đậu lại bị cuốn vào, vài hạt đánh lên mặt Mộc Phi, khiến nàng rung mình run rẩy vài cái, vội vàng giục Viêm Dục: "Lấy cái bàn lật lại dựng ở cửa."

Ngày mai nhất định phải làm cái cửa mới!

Mộc Phi lau mặt, cứ như vậy một hồi, lưu hải(*) đều bị nước mưa làm ướt, dính trên mặt rất khó chịu. Nàng theo bản năng nhìn về phía Viêm Dục bên cạnh, hoa phục màu tím trên người hắn ướt sũng, nhớ lại hồi này lúc ăn cơm hắn ngồi dựa lưng về phía cửa, chắc là thay mình ngăn cản gió mưa ở sau lưng.

(*): Kiểu tóc ngắn ngang trán

Trong tim cảm thấy nóng hổi, Mộc Phi cười rộ lên với Viêm Dục, mơ hồ, có một cái lúm đồng tiền nhàn nhạt ở má phải: "Phụ thân, người cời quần áo ra đi, con giúp người hong khô, ngày mai phụ thân đi với con ra chợ, kiếm hết tiền chúng ta mua quần áo mới."

Viêm Dục lại lắc đầu, bữu môi lấy ngón tay chỉ vào người mình, nhỏ giọng nói: "Nữ nhi, khó chịu..." Ngón tay thon dài trắng nõn lòi xé y phục trên người mình, chỉ hai ba cái đã chỉ hai ba cái đã khiến dải buộc lộn thành một nùi, y phục cũng bị hắn làm có chút thay đổi hình dạng.

Hắn, hắn đây là không biết cời quần áo?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đến Cả Đi Nhà Xí Nàng Cũng Phải Dạy?

Edit: Mavis Clay

Hắn, hắn đây là không biết cời quần áo?

Hiện thực chứng minh, Mộc Phi đã đoán đúng, khoe miệng nàng giật giật vài cái rồi cũng nhanh chóng chấp nhận, nghĩ lại cũng đúng, đến cơm còn không biết ăn thế nào, biết cời quần áo mới là lạ.

Ai oán vron tay, Mộc Phi kiên nhẫn cời chiếc dây lưng ở bên hông Viêm Dục đang sắp bị hắn vo thành một cục, giúp hắn cời chiếc áo khoác, vừa chuẩn bị đi, lại thấy gương mặt Viêm Dục khổ sở nhăn nhó, chân hắn nửa thẳng nửa cong chụm lại với nhau, một tay bắt lấy Mộc Phi, một tay ôm bụng, lại lo lắng dậm chân tại chỗ mấy cái: "Nữ nhi, thật là đau, thật là đau, khó chịu, nữ nhi, ta nên làm sao giờ?"

Mộc Phi tròn to hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trắng bệch, một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu nàng: hắn, không phải là bị đau bụng chứ?

Viêm Dục đã gấp đến vùng chân tại chỗ, đôi mắt hút hồn người khác kia chứa đầy nước mắt, cứ như sẽ khóc bất cứ lúc nào, khoe môi hân mếu xuống phía dưới, mang theo tiếng nói nức nở như thanh tuyến, lọt vào mắt Mộc Phi càng thêm ảm đạm triu mến.

Hắn nói: "Nữ nhi, thật khó chịu, nên làm gì đây?"

Nên làm gì đây? Nên làm gì đây! Người hỏi con nên làm cái gì? Ha, con biết hỏi ai giờ đây?

Mộc Phi không nhìn được phát điên, có ai nói cho nàng biết, một đấng mày râu đứng trước mặt nàng khóc lóc la đau bụng tiêu chảy như vậy thì nàng nên làm gì đây, sao thấy tức cười vậy trời!

"Đi, ra nhà xí giải quyết." Mặt Mộc Phi đỏ lên, một hồi lâu mới bật ra được một câu.

Trên trán Viêm Dục rí mồ hôi, da thịt dưới ánh nến sáng ngời, đẹp đến khó tin. Nhưng giờ này cũng chẳng ai có tâm trạng mà đi thưởng thức nhan sắc của hắn, Mộc Phi nhanh chóng đảo quanh, nhà xí đang ở cạnh lều cỏ. Là dùng cỏ tranh dựng bừa lên, nàng năm nào cũng ở đây cùng Tường thị, cũng không có cái gì không ổn.

Nhưng bên ngoài bây giờ mưa to như trút nước, cái nhà xí yếu ớt này sẽ không bị sụp chứ?

Không, điều đó không quan trọng, quan trọng là, chẳng lẽ để Viêm Dục ở phòng này, ở trước mặt nàng đi nhà xí sao?

Không đúng, cái này cũng không quan trọng, chẳng lẽ, muốn nàng cầm tay dạy Viêm Dục thế nào là ra nhà xí giải quyết nhu cầu sinh lý sao?

Viêm Dục nhanh chóng khóc nức lên, mắt đã không thể cảm được nước trong đó nữa, có vài hạt đã nghịch ngợm chảy khỏi khóe mắt. Bộ dạng hắn đáng thương nhìn Mộc Phi, cảm giác trong bụng co rút đau đớn khiến gương mặt hắn vận vẹo không ra hình.

Mộc Phi cũng khóc lên, mặc dù nàng là thầy thuốc, nhưng không có kinh nghiệm dạy một người lớn đi nhà xí đâu! Cấn rằng một cái, dậm chân một cái, Mộc Phi hoặc là không làm, nhưng đã làm thì phải làm cho xong, cầm lấy một cái nắp thùng rách từ trong góc, kéo hông của Viêm Dục quay lưng vào góc phòng. Trong miệng hung tợn mắng: "Người nhìn cẩn thận, ta chỉ dạy người một lần! Lần sau mà còn không biết tự mình tìm chỗ giải quyết thì ta cho làm trong đống quần luôn!"

Tay nhỏ bé cời đai lưng của Viêm Dục ra, cời áo ngoài của hắn, lộ ra chiếc quần lót màu đen hắn mặc bên trong, đôi tay nhỏ bé dò lên eo hắn, nhắm mắt lại cấn rằng một cái, trong lòng không ngừng lầm lầm câu "Ta là thầy thuốc, hắn là bệnh nhân" thật nhiều lần, dùng sức kéo thẳng quần hắn xuống, sau đó đặt cái thùng về phía hắn, quay đầu bước đi.

Bên tai nóng lên, đầu ngón tay như đang bốc hỏa, đầu nàng buồn bực nằm lên giường, lấy tay bịt lỗ tai, vừa rồi nàng sờ soạng hông của Viêm Dục cảm thấy thật đã, da thịt rất trơn, cảm giác rất mềm mại.

Không tự chủ nuốt nước miếng "Ừ ừ ừ", không biết ẩn một cái thì có ra nước không.

Trời ạ, nàng đang nghĩ lung tung cái gì vậy, đứng đắn một chút!

"Nữ nhi."

Trong lúc Mộc Phi đang đỏ mặt tới tận mang tai, cảm nhận nhịp tim đập khác thường, đầu ngón tay run run thì tiếng nói yếu ớt của Viêm Dục truyền đến từ góc phòng.

"Lại sao nữa?" Mộc Phi buông tay ra, đỏ mặt lớn tiếng la lối rồi quay lại. Người này, sao lại phiền phức vậy chứ, quả nhiên đầu óc nàng có vấn đề rồi nên mới nghĩ tới chuyện chữa khỏi cho hắn! Ngày mai lúc đi chợ, dứt khoát ném hắn ở đâu cho rồi, để xem có người nào nhặt hắn không.

"Nữ nhi, ta...ta ổn rồi, nhưng mà, ta....." Viêm Dục bất đắc dĩ ngồi lên thùng, vịn lấy vách tường ổn định thăng bằng cơ thể, hắn thoải mái rồi, muốn đứng lên, nhưng có cảm giác là lạ, có một âm thanh nói cho hắn biết, không được đứng lên, nhưng, hắn lại không biết nên làm gì tiếp theo.

Nhìn thân thể nhỏ nhắn đang nằm trên giường, không biết từ đâu, hắn cảm thấy khi gặp vấn đề thì nàng có thể biết cách giải quyết, nàng nhất định có thể giải quyết tất cả vấn đề.

Mộc Phi nín thở, liếc nhìn Viêm Dục, đợi tới lúc thấy vẻ mặt rối rắm khó chịu của hắn mới sức nhớ, nàng chưa chuẩn bị giấy cho hắn, cũng chưa chỉ hắn sau khi giải quyết xong thì làm gì.

Nàng thiếu chút nữa buột miệng mắng thành tiếng, ở cái nơi tồi tàn chết tiệt này thì giấy ở chỗ nào? Không phải là ở trong nhà xí ngoài lều chứ? Bò lên giường, từ trong khe ván giường rút ra một túi giấy, nhìn qua một chút, thờ dài một hồi, bên trong không chỉ có mấy tờ giấy ó vàng, còn có rất nhiều lá trúc mềm bẻ ngoài tương tự nhau, nhớ lại trước đây có xem tiểu thuyết trung cổ, hầu hết nhà xí của người cổ đại đều dùng lá trúc để lau mông, xem ra, chính là những thứ này.

Tờ giấy màu ó vàng, vô cùng thô ráp, bề ngoài cứ như là chỉ cần dùng tý sức thì sẽ nát tan tành, Mộc Phi suy nghĩ một lát, lại thả giấy vào trong túi, cầm lấy mấy cái lá trúc mềm đưa cho Viêm Dục, tự hỏi nên giải thích cách dùng như thế nào cho hắn.

Thật ra thì, theo tuổi thật, Mộc Phi có lẽ lớn hơn Viêm Dục mười mấy tuổi, nhưng thoát nhìn hấn phát dục rất tốt, chiều cao gần một mét bảy lăm, cao hơn Mộc Phi hiện đại một cái đầu, nam tử trước mặt như vậy, đặc biệt là dung nhan tuấn tú lông mày tựa khối của mỹ nam, trời sinh sức quyến rũ khiến những cô gái như Mộc Phi say mê.

Mặc dù coi đôi phương như bệnh nhân, nhưng việc dạy Tiên Nhân dùng nhà xí như vậy, cảm giác rất kỳ quái.

Huống chi đôi phương còn nói nàng là nữ nhi? Nào có chuyện nữ nhi dạy cha đi nhà xí chứ?

Nghĩ lại, nàng lại không chịu ảnh hưởng thể dục, những chuyện này cũng không có gì khó khăn, coi hấn là cha, là bệnh nhân là có thể bỏ tập niệm đi giúp hấn. Cha mình già rồi ngồi ở trên giường không thể nhúc nhích, chẳng phải đi đại tiện hay tiểu tiện gì cũng do mình phục vụ sao?

Nghĩ như vậy, một tí kỳ cục cũng chẳng còn nữa.

Mộc Phi điều chỉnh tốt tâm trạng, đi tới bên cạnh Viêm Dục, cúi lá trúc vào trong tay hấn, quay lưng lại kiên nhẫn giải thích cho hấn, cũng may Viêm Dục thông tuệ, trong đầu cũng có trí nhớ mang máng, chỉ nghe một lần đã làm được.

Sau lưng truyền đến tiếng mặc quần áo, sau đó có tiếng nước chảy nhỏ, Mộc Phi xoay người nhìn lại, Viêm Dục đã thu dọn sạch sẽ đồng bừa bộn, đang cười với nàng, nụ cười như mang theo mùi vị lấy lòng, tựa như một đứa trẻ lớn đòi kẹo.

Ánh mắt Mộc Phi trong veo nhìn bộ dáng như trẻ con của Viêm Dục, gần mặt nở nụ cười, an ủi: "Là con không tốt, con dạy cho người, người đã nhớ kỹ chưa, lần sau muốn đi nhà xí, thì tự mình giải quyết lấy, biết không?"

Viêm Dục vừa nghe thấy lời của Mộc Phi, cẩn thận gật đầu một cái, gương mặt đỏ ửng như một đóa hoa vừa nở rộ, hấn vươn tay ôm Mộc Phi vào lòng, vuốt lưng nàng từ trên xuống dưới, giọng nói mát lạnh như nước suối đánh vào đá, thanh thoát êm tai: "Nữ nhi, cảm ơn người."

Mộc Phi nép trong ngực Viêm Dục, nghe tiếng tim đập to lớn của hấn, ảm áp bao lấy nàng, nàng khịt khịt khịt, một tay đẩy Viêm Dục ra, nhún mũi ghét bỏ nói: "Thúi chết, nhanh đi tắm rồi ngủ đi!"

Viêm Dục giật giật khoe miệng, hình như hấn bị nữ nhi ghét bỏ, hơn nữa còn ghét bỏ rất thẳng thừng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Để Cho Ma Ma(*)Hôn Một Cái

(*): Mẹ

Con mưa to tới thật mau, đi cũng mau. Ngày hôm sau đã chuyển trời quang, sương mù tản ra, ánh nắng mới lên xuyên qua cửa sổ chiếu vào căn nhà tồi tàn, Mộc Phi dụi đôi mắt còn ngái ngủ cho tỉnh rồi lật người ngồi dậy. Đôi mắt đen lưu chuyển nhìn quanh ngôi nhà một lượt, chợt nhận ra, nàng không phải nằm mơ, nàng vẫn là tiểu thôn nữ.

Trước khi đi ngủ nàng đã có một khoảnh khắc tưởng tượng, hi vọng sau một giấc ngủ tỉnh lại nàng sẽ lại là một tiến sỹ y học đứng dưới ánh đèn flash được người người ngưỡng mộ, cũng may lòng nàng có sẵn tinh thần vượt qua thử thách, thời gian mất mát đi nhanh như bóng câu qua khe cửa*, trong nháy mắt cũng chẳng còn nữa.

*ý nói thời gian trôi nhanh như con chim bồ câu bay qua cửa sổ.

Đưa chân mò mẫm bên mép giường, Mộc Phi đạp lên chiếc giày cỏ, xuống đất, nhìn căn phòng trống rỗng rớt cuộc cũng nhận ra điều lạ ở chỗ nào.

Phụ thân yêu nghiệt của nàng đâu rồi? Chẳng lẽ là muốn bỏ nàng lại mà đi?

Đang suy tư thì nàng đột nhiên nghe thấy có mùi thơm truyền tới từ trong nồi, hấp dẫn con sâu tham ăn trong bụng, Mộc Phi ngửi thấy mùi thơm hình như tới từ phòng bếp. Một luồng khí nóng phả ra khi mở nắp nồi, rõ ràng là một nồi thơm nồng khiến nàng nhăn mặt, bên trong vẫn còn lưu lại mùi hương của bắp.

Ha ha, người cha này của nàng rất tuyệt, có thể suy một ra ba rồi.

Ngoài cửa vang lên một tiếng động lạ, Mộc Phi lao tới cạnh cửa, đột nhiên nhìn thấy Viêm Dục chỉ mặc áo trắng quần đen đang ngồi trên một tảng

đá cầm dao chẻ củi, bên chân là một đồng củi tốt vừa mới chẻ. Mặt trời mới lên tản ra hơi thở ấm áp, hun lên khuôn mặt của hắn làm ứa một tầng mồ hôi, có vài giọt mồ hôi dính trên đôi lông mi đen dày, làm cản tầm nhìn của hắn, khiến hắn liên tục đưa tay lên lau.

Quả nhiên là một hình ảnh tuyệt mỹ, mang tư vị gia đình.

Gia đình, hai chữ đã bao lâu rồi, trong thời khắc này lại khiến tâm hồn cô độc của nàng cảm nhận được ở một người nam nhân cổ đại bị mất trí nhớ.

Mộc Phi ghé đầu nhìn hai cái chiếu được buộc thành đồng lẳng lẳng nằm cạnh nhà cỏ.

Phù, không có xác chết vùng dậy, cũng không biến mất, thật tốt.

"Nữ nhi." Viêm Dục thấy Mộc Phi đang tựa bên cửa, nhỏ giọng kêu một tiếng, trên gương mặt nhu mì nở nụ cười thanh thái, hàm răng đều trắng muốt vô cùng đẹp mắt.

Hắn cúi bừa hai tay lên áo, thẳng chân nhàn nhã cất bước, như đang dạo bước trên mây, vô ý giải phóng quý khí ra ngoài, hàm chứa nụ cười tiếp tục nói: "Nữ nhi, ta làm điểm tâm rồi đó, thưởng đi." Hắn vừa nói xong đã bước tới trước mặt Mộc Phi, khom lưng cúi lại ánh mắt của Mộc Phi, nụ cười vừa lấy lòng lại vừa đáng yêu.

Dung nhan trong nháy mắt phóng đại, da thịt gò má tròn mịn bóng loáng, như có thể thấy rõ cả mạch lông tơ, trời ơi, quả nhiên là không tỳ vết, quá hoàn mỹ rồi.

Lúc này Mộc Phi chỉ có một ý niệm, muốn đùa giỡn với đứa trẻ lớn xác này một lần. Vì vậy, nàng quyết định. Duỗi bàn tay ra kéo lấy đầu Viêm Dục, cái miệng nhỏ nhắn chu lên ấn vào trán hắn, thuận tiện lưu lại dấu nước miếng, xong xuôi, nàng nhẹ nhàng trợn mắt cười: "Tốt, ngoan, để cho ma mahôn một cái."

Xúc cảm ở trán khiến Viêm Dục thích thú, đang muốn đòi nhiều hơn thì nghe được lời nói duy mỹ của Mộc Phi, ngoài mặt lập tức xịu xuống, tay nắm thành quyền gõ vào đầu Mộc Phi, bắt mẫn làm bầm nói: "Không biết lớn nhỏ, phải gọi là phụ thân!"

Hừ, đừng tưởng rằng hắn nghe không hiểu là có thể tùy tiện chiếm tiện nghi của hắn, hắn mới không ngốc. Rõ ràng là nữ nhi, cái gì mà ma ma, cái thứ đó có ăn được không?

Mộc Phi ôm đầu lên án nhìn kẻ vừa ra tay Viêm Dục, kinh ngạc không biết nên làm gì.

Hả? Sẽ nói thành ngữ? Không cần thầy dạy cũng biết? Đứa trẻ thiên tài?

Ha ha, hiểu ma ma là ý gì rồi, Wow, trong một đêm trưởng thành rồi hả?

Vừa muốn đuổi theo đặt câu hỏi, Viêm Dục đã bước vào phòng, thuận tay múc hai bát cháo đầy đặt lên bàn, nói với Mộc Phi đang ngẩn người: "Nữ nhi, ăn cơm."

Lúc Trương Vũ cầm cái bọc đến gần khu nhà nhỏ này, liền nhìn thấy hình ảnh phụ thân hiền lành nữ nhi ngoan ngoãn, nam tử tuấn mỹ như tiên nhân, như sao băng rơi xuống trần gian dùng một tư thái giản dị đối mặt với nữ nhi của mình, tựa như một đứa trẻ nũng nịu, nhưng lại có thể thấy rõ được sự cung chiều ở giữa hàng lông mày. Cô gái nhỏ kia nhìn kỹ lại có sự chững chạc hơn tuổi, vẻ ngoài yếu ớt nhất gan đã mất đi, tựa như cọng cỏ non sau lần mưa giông gió lớn, lại một lần nữa bền bỉ vươn lên.

Một sự kếp hợp là lung như vậy, khiến trong lòng Trương Vũ dâng lên một cảm giác quái dị, tựa như sợi tơ tầm lượn quanh trong máu, buộc chặt thành một sự khó hiểu, như một sự ghen tức đang từ từ lan tràn.

Trương Vũ cười tự giễu, nghĩ gì vậy, bọn họ là phụ tử. Siết chặt bao trong tay, hắn nhẹ nhàng hắng giọng, trên gương mặt thanh tú sắp mất đi vẻ non nớt bao phủ một tầng ý cười.

"Vũ ca ca, huynh tới đây à, ăn cơm chưa?" Mộc Phi thấy Trương Vũ thì rất vui mừng, hưng phấn vẫy đôi tay bé nhỏ về phía hắn, đầu ngón tay chỉ vào bát cháo trước mặt, đôi mắt như mời mọc đối phương: "Phụ thân nấu cháo ăn ngon lắm, mùi vị không chỉ thơm, còn có công dụng tâm bổ..., Vũ ca ca phải đi học, ăn cái này nhiều chút bổ lắm."

Trương Vũ nghe Mộc Phi nói, cũng nghĩ thấy được mùi thơm, đến lúc thấy được bát cháo thuốc bấp thì ánh mắt hơi lóe, bước tới phòng bếp thì thấy còn sót lại chút phần lộc hoắc, thần sắc trên mặt lại càng thêm quái dị, không khỏi ngạc nhiên nói: "Sao còn dùng loại rau dại này nấu cháo, chẳng phải mỗi hộ trong thôn đều được phát bột mì sao?"

"Muội từ nhỏ đã ăn loại phần rau dại này, Trương, ặc, mẫu thân lấy cái này làm bánh rất ngon, nàng nói thôn Trương Sơn chúng ta có rất nhiều lộc hoắc, nhà nào cũng là ăn rau dại mà lớn lên." Mộc Phi lục lọi trí nhớ trong đầu, tiện thể giải đáp cho Trương Vũ đang ngu ngốc chờ mình giải thích.

Xém chút nữa là lỡ miệng rồi, may mà nàng phản ứng nhanh nhạy.

"Sao lại vậy, loại rau dại gọi là lộc hoắc này, mọc khắp thôn Trương Sơn chúng ta, nhưng từ khi dân mình bắt đầu có hiểu biết, các thôn dân cũng bắt đầu trồng lúa nước, nghiền hạt ngũ cốc, gạo nấu thành thom mềm hơi ngọt, ngon miệng mỹ vị, bột cũng có thể làm được bánh, đa dạng phong phú, lại là những thức ăn thường này. Chẳng lẽ Trương di cũng chưa nói cho muội sao? Muội vẫn ăn những thứ này mà lớn lên?"

Trương Vũ vừa đau lòng vừa lo, cha đưa bột gạo cho Trương di không phải chỉ mới một hai ngày, sao nhìn bộ dạng Mộc Phi như không hề biết những thứ này vậy.

Nghe lời Trương Vũ nói, Mộc Phi cũng cảm thấy buồn bực, hôm qua nàng còn thấy lạ là tại sao trong thôn không trồng lúa mạch hay lúa nước, nhìn đất đai khắp núi đều là thứ rau dại thuốc này đã thấy sốt ruột lắm rồi. Thứ này mà đem bán thì nhiều tiền lắm đấy, tùy ý hái ăn vào bụng thì thật lãng phí.

Không biết Trương thị nghĩ thế nào, để bột mì với gạo không ăn, cố tình sống trong nghèo khó, như kiểu đã nhân thâm sơn sống nhờ rau dại qua ngày.

Có lẽ là Trương thị không muốn tiếp xúc nhiều với dân trong thôn Trương Sơn, nhớ tới bộ dáng suy nhược của cơ thể này lúc trước, nếu không nhờ một lần ham chơi xa nhà gặp được Trương Vũ, khẳng định một người bạn ấu thơ của nàng cũng không có.

Sau một hồi tự ái lẫn xót xa, Mộc Phi nghĩ lại, lúc trước còn nghĩ nên tìm cách giải thích cho người dân thôn Trương Sơn cái gì là bột gạo bột mì, như vậy thì tốt hơn, có tiền thì mua thuốc được luôn, đỡ tốn sức.

"Là do mẫu thân yếu ớt, chỉ có thể ăn những thứ này để cải thiện bệnh tình thôi." Suy nghĩ một hồi cũng chỉ có được lý do đó, Mộc Phi đảo tròn mắt, đổi đề tài: "Vũ ca ca ôm cái gì trong ngực vậy?"

Trương Vũ cũng cảm thấy lời Mộc Phi nói có lý, Trương di đã bệnh lại còn phải chăm sóc nữ nhi, vô cùng khổ cực. Lại nhìn sang Viêm Dục đang ngượng ngùng lúng túng cộng thêm bất mãn, thở dài một tiếng, nhét gói đồ trong tay vào ngực Viêm Dục.

Đối lại với ánh mắt kinh ngạc của phụ tử họ, họ nhẹ một tiếng giải thích: "Đây là y phục lúc còn trẻ của phụ thân ta, y phục đi chợ hôm nay của phụ thân muội quá hoa lệ, dễ khiến người khác chú ý, nếu hấn không ngại, thì cứ dùng tạm đi."

Mộc Phi đã nhanh chóng rướn người lên mở bọc ra, quả thật bên trong là mấy bộ quần áo vải thô buộc thắt lưng, mặc dù vá lỗ chỗ, nhưng vẫn rất sạch sẽ, còn có mùi xà phòng nhân nhát. Giặt sạch rồi sấy khô nó dùng tạm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trên Xe Cùng Choáng Váng

Mộc Phi và Trương Vũ đứng trong sân chòi, thỉnh thoảng Mộc Phi lại nhìn vào trong nhà, muốn đi xem thử rốt cuộc Viêm Dục có mặc quần áo được hay không, có biết bên nào phải bên nào trái không? Còn buộc dây thì sao? Nhưng Trương Vũ bên cạnh nàng vẫn đang nói không ngừng, nàng không thể cắt lời người ta, cũng chẳng thể không biết xấu hổ nói muốn vào để giúp Viêm Dục, chỉ có thể đứng trông mòn mắt, liên tục hướng ánh mắt nôn nao vào trong nhà.

Ngày hôm qua đúng là nên kiên nhẫn thêm tý nữa, đầu chỉ nói cho hấn biết nên cởi quần áo như thế nào, cũng cần phải nói cho hấn biết cách mặc quần áo ra sao chứ, ngộ nhờ lát nữa hấn vác bộ dáng lờ thôi ra ngoài, mất mặt chết.

Viêm Dục ở trong phòng mát cả khắc đồng hồ mới mặc quần áo xong, lúc hấn đi ra, cầm Trương Vũ trong nháy mắt rơi xuống đất quên cả lượn về.

Một tay Mộc Phi thay Trương Vũ đỡ cầm, tay còn lại đặt trước ngực, đôi mắt bắn đầy trái tim đỏ phấp phới, trời ơi, đẹp trai lên gấp đôi rồi sao?

Mái tóc dài đen nhánh được giặt lên bằng một cây trâm ngọc đơn giản, vài sợi râu xuống tự do, còn có mấy sợi nghịch ngợm dính vào mặt hấn, khiến da thịt như tuyết trong suốt hiện lên hai màu trắng đen rõ ràng, vô cùng chói mắt.

Cổ áo hơi mở để lộ cái cổ thon dài, vài thô ở trên người hấn lại không hề mang lại cảm giác dờ dờ ương ương, trên eo là một cái đai lưng màu đen, làm tô thêm cho cái eo khỏe khấn của hấn.

Vai rộng eo thon, quần đùi lại không vừa, để lộ nửa đoạn cổ chân bóng loáng ra ngoài, hấn mang đôi giày vải đen, sự tương phản không chỉ không

làm giảm vẻ tươi đẹp của hân, ngược lại còn thêm vẻ nhu hòa, trong bình thường có cao quý, vừa mềm mại đáng yêu lại vừa cương nghị, xinh đẹp và sức quyến rũ.

Khoe môi Viêm Dục cong lên ba phần lưỡi bảy phần cười, hai tay rũ xuống hai bên, bởi vì căng thẳng, góc áo có hơi nhăn. Hân cố làm theo lời Mộc Phi: Trước mặt người khác, không được làm nũng, không thể trẻ con, cũng lắm chỉ được cười, để ý về ngoài một tý.

Nữ nhi, đáng vẻ của phụ thân tốt chứ?

Mộc Phi rút cuộc cũng khép miệng lại được, sau khi nghe được tiếng lòng của Viêm Dục, nàng liếc mắt xem thường, lòng thầm phi nhỏ: yêu nghiệt!

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo áo ra áo, quần ra quần, chưa xảy ra chuyện thất lung nằm trên cổ là may rồi, rất tốt, về sau nên dạy hân nhiều hơn, lao động nhiều là có cơm ăn.

Viêm Dục đứng đó chờ Mộc Phi khen, nhưng lại không biết trong lòng của Mộc Phi đang suy tính xem sau này nên khổ sai hân như thế nào, chuẩn bị nâng cao giá trị của hân.

Tường Vũ hồi lâu mới định thần lại, hân không ngờ lại có thể có người chỉ mặc vài thô trên người lại có thể toát ra vẻ cao quý đến thế. Người như vậy là phụ thân của Mộc Phi? Vậy bọn họ có nhất thiết vì một lượng bạc mà bỏn ba đây đó?

"Phụ thân muội, ưm, vì mẫu thân muội mất rồi, bị kích động, vô cùng tự trách, cho nên....." Mộc Phi thấy Tường Vũ chần chờ, hiểu suy nghĩ của hân, thay Viêm Dục đưa tay chỉ vào đầu của mình: "Chỗ này lúc tốt lúc xấu, phụ thân nói muốn tiếp tục ở lại nơi mẫu thân và muội từng sinh sống, trải nghiệm cuộc sống mấy ngày qua của hai mẹ con muội."

Tường Vũ gật đầu hiểu ra, bất mãn trong lòng đối với Viêm Dục cũng tiêu tán không ít, thì ra là như vậy, chẳng trách nhìn hân có gì là lạ, chắc là do thương tâm quá độ mà thành: "Mộc Phi, mau tới dìu phụ thân muội đi, xe trâu đi chợ cũng sắp tới rồi, chúng ta đứng bên đường chờ."

"Còn ngồi xe trâu nữa? Oa, thật thần kỳ, từ lâu muội đã muốn được ngồi xe ngựa dạo phố, không có xe ngựa nhưng có xe trâu thì coi như cũng hoàn thành được một nửa giấc mơ rồi."

Đôi mắt Mộc Phi trong sáng, lộ ra vẻ ngây thơ chắc phác cần có của một tiểu cô nương mười tuổi, nàng vừa vui vẻ vỗ tay vừa chạy tới cạnh Viêm Dục, đỡ lấy cánh tay của hân, hip mắt cười nói: "Phụ thân chắc cũng chưa ngồi xe trâu đúng không? Vừa hay chúng ta cùng nhau hưởng thụ một chút."

Viêm dục gật đầu, ghi lại lời nói Mộc Phi trong lòng. Hân chẳng biết giấc mơ là cái gì, nhưng dường như nữ nhi nói thích ngồi xe ngựa đi chơi.

Tường Vũ lại cười ha hả đi trước dẫn đường, lấy luôn cả niềm vui sướng của Mộc Phi, câu mơ ước được ngồi xe ngựa dạo phố kia hân sẽ nhớ kỹ trong lòng.

Mười năm như một ngày, Mộc Phi vốn chưa bao giờ rời khỏi thôn Trương Sơn, nào có cơ hội được ngồi xe ngựa, nơi này vẫn là quá nghèo, một ngày nào đó hân rời khỏi đây sẽ mang Mộc Phi đi cùng.

Muội yên tâm, sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ để cho muội được ngồi xe ngựa thỏa thích, đi tới những nơi mà muội muốn.

Mộc Phi ôm ôm tâm tình hưng phấn ngồi lên xe trâu, chiếc xe cán qua con đường bùn đá xiêu vẹo tiến tới, tấm ván gỗ cứng ngắc làm móng nàng ê ẩm, không chỉ có vậy, sự rung lắc này khiến cả người nàng có cảm giác như đang ngồi trên một chiếc Yun-night Speed, chỉ chốc lát đã thấy đầu váng mắt hoa, cả người không ổn tí nào.

Rút cuộc khi nàng ói đến lần thứ ba thì cũng tới được chợ, bước chân mệt là được Tường Vũ đỡ xuống, hít thở vài cái mới dịu lại được một chút. Nàng từ khi còn bé đã mắc tật say xe, kể từ khi nàng học lái xe, chứng say xe mới không trị mà khỏi. Không ngờ lần đầu tiên ngồi xe khi xuyên qua cũng bị hôn mê.

Đặc biệt trên ống quần Tường Vũ còn có một vũng nước đọng, đó là vết tích của việc vuốt lưng nhuận khí giúp nàng, có thấy xấu hổ không chứ?

"Vũ ca ca, thật xin lỗi, làm y phục của huynh bị dơ rồi." Năng lực thích ứng của Mộc Phi khá cao, mặc dù dạ dày khó chịu, nước chua trong người không ngừng trào ngược lên, nhưng nàng nhanh chóng nhin xuống, áy náy nhìn Tường Vũ, bởi vì mới buồn nôn, bờ môi đỏ thắm trên sắc mặt tái nhợt, trong vẻ tiêu tụy lại mang nét đáng yêu, khiến Tường Vũ đau lòng không dứt.

"Không việc gì, lúc về tắm là được rồi." Tường Vũ nói chẳng hề để ý, sau đó quay đầu nhìn Viêm Dục này giờ vẫn chưa chịu bước xuống xe, nhỏ giọng hỏi Mộc Phi: "Phụ thân muội sao ngồi mãi chưa xuống vậy?"

Lúc này Mộc Phi mới chú ý tới, dọc đường Viêm Dục không chỉ nghiêm chỉnh, còn chẳng nói một câu nào. Nàng quay đầu liền nhìn thấy Viêm Dục đang rúc trong góc, sắc mặt tái nhợt, không khỏi vui vẻ: ha ha, xem ra người say xe không chỉ có một mình nàng, nhìn kia, còn có một kẻ đang cố nén ở đằng kia.

Thường nói ra trận phụ tử cùng đi, không ngờ đến say xe cũng có phụ tử cùng say.

Viêm Dục được Mộc Phi và Trương Vũ đỡ xuống, tình trạng của hắn rất kém, mặt trắng bệch như giấy, đôi môi đỏ hồng phớt một màu xanh nhạt, có thể thấy rõ hai bắp chân hắn đang run rẩy.

"Nữ nhi, vô cùng... khó chịu." Sau khi nuốt vài ngụm nước miếng, Viêm Dục khàn giọng khó khăn nói. Hắn ngồi trên xe bị rung lắc đến chóng mặt, trong đầu thoáng hiện qua rất nhiều hình ảnh mơ hồ, hắn cố gắng bắt lại nhưng lại không thu được gì, kết quả dùng não quá độ làm đau đầu hơn bình thường, khiến cả người hắn xụi lơ vô lực.

Trong tiềm thức, hắn nắm chặt lấy cổ tay Mộc Phi, muốn hấp thu năng lượng từ trên người nàng.

Mộc Phi thuận tay bám vào cổ tay của Viêm Dục, lúc này mới hiểu rõ tình trạng trong cơ thể hiện giờ của Viêm Dục, say xe không phải nguyên nhân chủ yếu, mà là do nhức đầu. Thân thể nhỏ bé đỡ lấy, cần tầm mắt của Trương Vũ ở ngoài, ngón tay bám vài chỗ huyệt vị sau ót hắn, sau đó đỡ hắn ngồi xuống ven đường, chờ hắn tự mình hồi phục.

"Vũ ca ca, bằng hữu của huynh khi nào tới? Không phải nói dẫn chúng ta đi cửa hàng giám bảo sao?" Mộc Phi miễn cưỡng nhìn cũng phân biệt được canh giờ hiện tại cũng đã tương đương mới mười giờ ở hiện đại.

"Cũng sắp rồi, ta tới góc đường đợi một lát." Trương Vũ cũng hơi nóng nảy, nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng quen thuộc nhưng lại chẳng thấy gì, miệng không nói nhưng trong lòng thì đang phi báng: ra cửa một chuyến đúng là quá phí sức. Mộc Phi thì cũng thôi đi, nhưng sao một đấng mây râu như vậy mà cũng say xe, yếu ớt như vậy, làm sao có thể bảo vệ được Mộc Phi?

Trương Vũ phiền muộn đi đến góc đường, nhìn về một hướng.

"Vũ ca ca, huynh đây là đang tìm ta sao?" Một giọng nữ giòn tan truyền tới từ phía góc đường, dáng người linh động nháy mắt nhảy tới cạnh Trương Vũ, đầu dựa lên vai hắn, nở nụ cười ngọt ngào động lòng người.

Mộc Phi ngẩng đầu nhìn đôi nam nữ ôm nhau trước mắt, sự uổng công trong lòng biến mất sạch.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nữ Nhi, Ta Đây!

Edit: An Bi Nhi

Âm thanh của thiếu nữ trong trẻo nghe rất êm tai, là loại trong sáng, rõ ràng có kéo dài âm cuối, nhưng không có cảm giác nũng nịu, nghe xong thấy rất thoải mái. Nhưng chỉ là nghe thôi, trong mắt Mộc Phi lóe lên tia sáng khác thường rồi lại trở về bình thường, trong lòng tức giận vì trong tâm hồn mình lại lưu luyến cảm giác đó.

Cũng may, trong cơ thể nhỏ bé của Mộc Phi có một linh hồn cường đại đang cư trú.

Mộc Phi khẽ nâng khóe môi, lắc đầu cười, đôi mắt liếc sang thấy sắc mặt tái nhợt của Viêm Dục đã tiêu tan không ít, mới dần yên tâm, nhỏ giọng nói: "Sao rồi, có thể đứng lên chưa?"

Viêm Dục gật đầu, một tay chống xuống đất, thử đứng lên. Một cánh tay trắng trẻo nhỏ nhắn đưa tới trước mặt hắn, Viêm Dục ngẩng đầu lên, liền thấy ánh mắt Mộc Phi như đang cười, có ánh sáng lấp lánh tỏa ra, nàng nói: "Có phải cảm thấy cả người bủn rủn không? Diễn Đan Lân sau không phải nghĩ nhiều, nhất là trong hoàn cảnh hỗn loạn này."

Nàng cái gì cũng biết sao? Nữ nhi, thật lợi hại.

Ngón tay thon dài đều đặn bấm vào cổ tay nhỏ nhắn của Mộc Phi, lại cố ý dùng ít sức, tìm hắn không đành lòng dùng sức, chỉ sợ làm hỏng cánh tay nhỏ trước mặt.

"Tiểu Nhiễm, sao muội lại ở đây, Thiên Kỳ đâu?" Trong đôi mắt của Trương Vũ không giấu nổi vui mừng.

Liễu Nhiễm là muội muội dīfēnddīlīeqiudoon của hảo bằng hữu Liễu Thiên Kỳ, một thiếu nữ thẳng thắn hoạt bát.

"Ha ha, ta còn tưởng người mãi trò chuyện với Tiểu Nhiễm, quên mất ta rồi." Tiếng cười sang sảng liên tiếp truyền tới, một bóng dáng cao lớn rần rỏi mạnh mẽ từ chỗ khuất đi ra, xem ra là một nam nhân rất cao lớn, cao khoảng 180, bộ dáng cao to lừng lững, gương mặt nhìn qua lại rất bình

thường.

Mắt to mày rậm, mũi cao tinh xảo, môi mỏng sắc bén, ngũ quan mà tách ra để ngắm thì tựa như kiệt tác điêu khắc được trời cao chiếu cố, nhưng kết hợp lại thì nhan sắc bị giảm đi, quả nhiên, ông trời rất công bằng.

Mỹ nam cũng phân ra đẳng cấp, cực phẩm mỹ nam là đẹp trên mức trung phẩm mỹ nam.

Giống như hiện tại, Mộc Phi nhìn Tường Vũ rồi tới trước mặt huynh muội Liễu thị, con người vòng đi vòng lại trên mặt hai người.

Ừm, loại người máy này rất kỳ lạ, khó trách nàng cảm thấy Liễu Thiên Kỳ quái dị, thì ra là gương mặt này giống như Liễu Nhiễm.

Gương mặt thật giống nhau.

"Nếu đến đông đủ rồi, chúng ta lên trấn trên đi, hoạt động giám bảo hiếm khi tổ chức cũng sắp bắt đầu rồi, kết thúc vừa đúng lúc ăn cơm. Lần này người may mắn sẽ được ăn ở Đệ nhất lầu Trần Tương Lâu, nơi đó có túy tiên áp rất ngon, vừa ngọt vừa thơm, ngủ thôi đã chảy nước miếng rồi."

Khi nhắc tới túy tiên áp, sắc mặt Liễu Thiên Kỳ thả lỏng, khoe môi khẽ nhếch, đôi mắt hướng về phương xa, khiến Mộc Phi sinh ra một loại ảo giác, giống như Liễu Thiên Kỳ đang uống túy tiên áp rồi.

"Người cử hành giám bảo là đường ca của Thiên Kỳ, Liễu bảo chủ." Tường Vũ nhỏ giọng giải thích nghi vấn bên tai Mộc Phi.

"Ca ca, thật mắt mặt, không cần lộ ra vẻ mặt thèm thuồng giống muội như thế, đúng là phá hủy hình tượng của muội!" Liễu Nhiễm trợn mắt nhìn lên trời, đưa tay véo thịt mềm ở hông Liễu Thiên Kỳ một cái, môi anh đào cong lên, đáng yêu như nước mật đào, ngon ngọt trong miệng.

Liễu Thiên Kỳ thu hồi ánh mắt, không được tự nhiên ho khan một tiếng, âm thầm trừng mắt nhìn Liễu Nhiễm một cái, như đang trách nàng không nể mặt mình trước mặt mọi người, nhưng bộ dạng hung hăng của hắn bị ánh mắt cung chiêu phá hư hết.

"Mộc Phi, diện mạo Thiên Kỳ và Tiểu Nhiễm rất giống nhau, trong đám huynh đệ tỷ tỷ thì quan hệ của hai người tốt nhất đấy, đó là phương thức thân mật mà bọn họ thể hiện khi ở chung."

Tường Vũ thấy Mộc Phi vẫn cong môi nhìn chằm chằm Liễu Thiên Kỳ, đoán nàng kinh ngạc với sự đụng chạm của hai người, liền cúi đầu giải thích bên tai nàng.

Liễu Nhiễm nghe thấy Tường Vũ nói chuyện, lập tức nhảy sang bên cạnh Tường Vũ, kéo cánh tay hắn bắt mãi làm nũng: "Vũ ca ca, ca thường luôn miệng gọi Mộc Phi muội muội, sao ca không giới thiệu cho muội vậy?"

Tường Vũ gãi đầu, chỉ cười một tràng.

Liễu Nhiễm cũng không để ý đến hắn, chen vào giữa Mộc Phi và Tường Vũ, giong tay nhỏ nhắn trắng mịn ra với Mộc Phi, ngọt ngào tự giới thiệu: "Mộc Phi muội muội, tỷ tên là Liễu Nhiễm, tỷ lớn hơn muội một tuổi, muội có thể gọi tỷ là Nhiễm tỷ tỷ. Tỷ và ca ca, còn có Vũ ca ca từ nhỏ lớn lên với nhau."

Giọng thiếu nữ trong trẻo như nước suối chảy qua khe đá đi vào tim của Mộc Phi, hơi thở tinh khiết chất phác phả vào mặt, trên má có lúm đồng tiền thật sâu, sáng chói hấp dẫn ánh mắt của Mộc Phi, nàng không tự chủ nắm tay Liễu Nhiễm, cũng đứng lên cười theo: "Được ạ, Nhiễm tỷ tỷ, gọi muội là Phi muội muội là được."

"Được, Phi muội muội, chúng ta nhanh lên một chút đuổi theo họ, muội xem, ca ca nghe thấy có túy tiên áp, đôi chân kia đi nhanh như gió, thật vui vẻ."

Lông mi Liễu Nhiễm rất dài, cong tự nhiên, lúc cười khoe mắt cũng cong lên, độ cong giống như khoe môi, cộng thêm trên khuôn mặt có hai má lúm đồng tiền thật sâu, giống như búp bê khiến người khác yêu thương.

Cuối cùng Mộc Phi cũng phát hiện nàng khác Liễu Thiên Kỳ ở đâu, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng Liễu Nhiễm xinh đẹp hơn là do cười lên có má lúm đồng tiền mà Liễu Thiên Kỳ không có.

Lúc nàng ngơ ngẩn suy nghĩ, không để ý Liễu Nhiễm đã chạy về phía trước. Nàng không chú ý nên lòng bàn chân trượt đi, cơ thể ngã sang bên cạnh.

"Cẩn thận."

"Cẩn thận."

Hai âm thanh đầy lo lắng đồng thời vang lên, Viêm Dục đi theo phía sau Mộc Phi duỗi một cánh tay ra, thuận thế ôm Mộc Phi vào ngực mình, đau lòng khẩn trương quan sát Mộc Phi một lúc, mới dời mắt sang cánh tay giong ra nhưng chậm hơn hắn một bước của Tường Vũ.

"Nữ nhi, có ta đây." Ánh mắt của Viêm Dục vừa như cảnh giác, vừa như chiếm hữu liếc sang Tường Vũ, đơn giản tuyên bố quyền sở hữu.

Liễu Nhiễm như bị chóng mặt, cơ thể cũng lao đảo muốn ngã, đúng lúc ngã vào trong vòng tay chưa kịp thu lại của Tường Vũ.

Tường Vũ dịu dàng hỏi câu "Không sao chứ?" rồi đỡ nàng dậy, thân thể hơi nhích ra kéo giãn khoảng cách với nàng. Ánh mắt lại không rời khỏi hai người đang ôm nhau, hân cười tươi như hoa, giọng nhẹ nhàng bình tĩnh: "Bây giờ là người, tương lai thì chưa chắc!"

Lông mi Mộc Phi rủ xuống, định thoát khỏi vòng ôm của Viêm Dục, sắc mặt không thay đổi, như không nghe thấy gì.

Liễu Nhiễm ngạc nhiên nhìn Viêm Dục lại nhìn Mộc Phi, cuối cùng lại nhìn Tường Vũ, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Không khí bỗng ngưng đọng trong thời gian ngắn, Liễu Thiên Kỳ là người phá vỡ tình trạng này, giọng hân từ xa truyền tới, đôi tay tạo thành hình cái loa hướng về phía bọn họ, đứng ở bên đường hét, âm thanh vang dội mười phần trung khí: "Này ~ mau lại đây ~ sắp bắt đầu rồi ~!"

Mộc Phi chau mày, nhìn bộ dạng của Liễu Thiên Kỳ, hình như đã luyện tập qua, hít thở sâu, rất tốt!

"Nhanh lên một chút thôi." Tường Vũ bên cạnh rất nhanh phản ứng, câu nói kia như gió thoảng, die,n; da.nze.quy.ydo/nn tiêu tan rất nhanh, hân cười thả lỏng, thúc giục người phía sau nhanh đuổi theo Liễu Thiên Kỳ, vừa đi vừa đáp lại: "Xem bộ dạng vội vàng của người kìa, bao lâu không được ăn đồ mặn rồi hả?"

Lúc này, Liễu Nhiễm tập trung vào Mộc Phi và Viêm Dục, nàng mắt hôn ba giây rồi há hốc miệng, trong mắt ánh lên tia sáng, tay nhỏ trắng nõn che miệng để tránh kêu ra tiếng. Sau đó xoay người nhanh chóng đuổi theo Tường Vũ, giọng nói trong trẻo của nàng bị gió át mất, chỉ nghe được một câu.

"Trời ơi, thần tiên lạc xuống phạm trần rồi, quả là mỹ thức thức!"

Mộc Phi lay cánh tay của Viêm Dục, nhưng vẫn không thể thoát khỏi vòng tay của hân, tức giận nhìn về phía hân, khi thấy đôi mắt uất ức liền chịu thua, cuối cùng không tránh hân nữa, thở dài rồi bước nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thật Đẹp, Chối Mất Quá

Edit: An Bi Nhi

"Keng keng keng ~!"

Vừa mới rẽ sang góc phố, từng tiếng gõ chiêng truyền tới, sau đó một giọng đầy nội lực hét ra, như sấm bên tai.

"Các phụ lão thân hương, đi dọc đi ngang ngàn vạn lần không được bỏ qua, lần này Liễu bảo chủ đặc biệt cử hành đại hội giám bảo, bảo thạch chia ra làm tam đẳng: hạ đẳng, trung đẳng và thượng đẳng. Giám định ra bảo thạch hạ đẳng, có thể nhận được đồng tiền trước sau như một. Giám định ra bảo thạch trung đẳng, có thể nhận được 5 xâu tiền. Giám định ra bảo thạch thượng đẳng, có thể nhận được một hai thỏi bạc trắng!"

"Giải đặc biệt sẽ được dẫn người thân bằng hữu ăn cơm miễn phí một lần ở Đệ nhất tửu lâu trấn Liễu Khê - Trấn Tương Lâu, toàn bộ chi phí ăn uống đều do Liễu bảo chủ chi trả. Giải đặc biệt do chính Liễu bảo chủ chọn lựa người tài, mọi người mau tham gia đi nào! Keng keng keng ~!"

Lời vừa nói xong, mọi người xung quanh ồn ào bàn tán, ánh mắt Mộc Phi ở phía sau đám người lóe sáng, thì ra giám bảo có thể đổi được tiền.

Đám người trước mặt Liễu Thiên Kỳ không biết đang nói cái gì, tên bọn họ đều đăng kí rồi, dùng lời nói đơn giản mà giải thích là, sau khi giành được giải thưởng, nhóm lớn bọn họ có thể được uống túy tiên áp rồi.

Mộc Phi vừa nghĩ liền hiểu nguyên nhân bên trong, cái tiệc mời đó chỉ là nguy trang, nếu để Liễu bảo chủ tự mình chọn người giành giải đặc biệt, thì chọn người thân của mình cho lòng thoải mái.

Lấy được tư cách giám bảo, nhóm 5 người Mộc Phi được dẫn vào một gian tương đối sạch sẽ của khu nhà, đập vào mắt là rất nhiều lối dẫn ra sân nhỏ độc lập, nơi đó ồn ào náo động như ở chợ, rất chói mắt.

Mộc Phi thường thức phòng ốc, ngói gạch đá cổ đại thực thụ, âm thầm thở dài, nữ chính trong tiểu thuyết xuyên không thật tốt số, không làm quý tộc thì cũng làm công chúa, chỉ có nàng, xui xẻo trở thành một tiểu thôn nữ, còn phải bôn ba mệt nhọc vì một lượng bạc.

A, không đúng, bôn ba vì rất nhiều lượng bạc.

Bột mì, củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm, trà,... loại nào không cần bạc? Đúng, nàng có thể chịu khổ được, sai có thể chém, trà có thể không uống... nhưng cũng không tiết kiệm được bao.

Bên trong nhà trang trí rất đơn giản, nhưng không vì khiêm tốn mà không có khí chất vương giả, trọn bộ gỗ Hoàng Lê chế tạo thành bàn vuông liền hiệu, rất nhiều thứ tinh xảo đặt trong hộp gấm trên mâm, được khảm giấy mạ vàng che lại bằng vải lụa màu đỏ chót. Chính giữa là một cái hộp trong suốt, bên trong là một pho tượng khoảng 168 gam bằng hồ phách, một loài vật giống như con ếch vậy.

Nhìn từ xa, quả thật rất sống động, khéo léo tuyệt vời.

Đôi mắt Mộc Phi hơi co lại, với tư cách là chuyên gia giám định châu báu, nàng chỉ cần liếc mắt một cái là xác định ra đây là một pho tượng hồ phách tự nhiên, chân nàng không ngừng bước, mừng rỡ đi tới chỗ để hồ phách, thưởng thức thật kỹ vẻ duyên dáng trời ban của nó.

Cái này giống như hồ phách đỉnh tiểu của Myanmar, nhẹ nhàng tự nhiên, bên trong có rất nhiều mảnh vụn nhỏ, bọt khí thành hình tròn, không giống như loại hồ phách nhân tạo khô khan.

Ừm, dựa theo cách trang trí nơi này, vật thuộc hàng trung phẩm ở tầng trên, xem ra lầu một này là trấn lâu chi bảo rồi.

Lầu này trần phẩm đều là loại cấp bậc hạ đẳng, không làm khó được nàng.

"Cũng được." Giọng trầm thấp của Viêm Dục ở bên cạnh Mộc Phi vang lên, Mộc Phi ngẩng đầu lên liền thấy hắn đang nhìn, khóe miệng nhếch lên, đôi mắt đen bóng tinh khiết như bảo thạch hiện lên vẻ khinh thường trong chớp mắt, rồi lại bao trùm một mịm.

Tuy chỉ trong tích tắc, nhưng Mộc Phi đã bắt được rồi. Bản thân là bác sĩ của Viêm Dục, ở bất cứ đâu bất cứ lúc nào cũng phải quan sát biến hóa vi diệu của bệnh nhân. Do lời nói vừa nãy và biểu hiện khác thường, Mộc Phi liền phán đoán: quả nhiên Viêm Dục xuất thân là một quý tộc, trong nhà cũng trang trí tùy ý bằng hồ phách cấp bậc cao hơn thế này.

"Mấy vị là muốn giám định và thưởng thức đẳng cấp châu báu nào? Muốn giám định và thưởng thức bảo thạch hạ đẳng và trung đẳng thì đến đại sảnh, còn muốn giám định và thưởng thức bảo thạch thượng đẳng thì phải lên nhà gian lầu hai." Một tiếng nói trầm thấp vang lên làm Mộc Phi đang suy nghĩ tĩnh lại.

Nam tử trung niên khoảng hơn ba mươi tuổi, một đôi mắt to mày rậm thoát nhìn rất khôn khéo. Ánh mắt lấp lánh có thần cười híp lại, khi nói chuyện, gờ tay lên vuốt râu cá trê của mình, cười rất thân thiết.

"Đây là người phụ trách giám bảo lầu này, Lâm quản gia." Liễu Thiên Kỳ lặng lẽ giới thiệu cho mọi người.

Từ khi tiến vào nơi này, Viêm Dục vẫn đánh giá cách trang trí trong phòng, cái cảm giác quen thuộc như đã từng quen biết tỏa ra trong lòng, cảm giác những thứ này được trưng bày cũng quá mất mặt rồi.

Chỉ là giọng của hắn tuy nhỏ, nhưng vẫn khiến cho Liễu Thiên Kỳ và Trương Vũ đang cúi đầu đánh giá những trân bảo kia nghe được, khuôn mặt thanh tú trắng nõn của hắn hơi đỏ lên.

Trương Vũ liếc mắt nhìn Viêm Dục một cái, trong lòng rất khinh thường Viêm Dục, nhưng dù sao người khác đến từ kinh thành, cũng được thấy kì trân dị bảo thượng đẳng rồi cũng nói phải đi qua xem. Nhưng bọn họ không phân biệt được trân bảo thượng đẳng, ở trong lòng, hắn không để Viêm Dục vào kế hoạch. Trương Vũ suy nghĩ một lát, liền mỉm cười lễ phép với Lâm quản gia, đáp: "Chúng ta ở chỗ này xem đã, sau đó sẽ báo lại kết quả giám định."

"Xin cứ tự nhiên, giấy và bút mực đã chuẩn bị tốt." Lâm quản gia chào hỏi một câu, liền đi hỏi thăm người khác.

Quy tắc rất đơn giản, đừng ghi trân bảo mà bản thân mình phân biệt thật giả vào giấy là được, cuối cùng tới lúc bình chọn sẽ như lời hứa chọn ra đáp án tốt nhất. Đương nhiên không chỉ đơn giản là phân biệt thật giả, phải phân biệt loại và cấp bậc của trân bảo.

Nhìn thì đơn giản, thực ra không dễ như vậy, dân chúng bình thường chưa từng nhìn thấy những vật này, muốn phân biệt thật giả rất khó, huống chi cả cấp bậc, cái này chính là `di@en*dyan(lee^qu.donn)` ngăn tình huống những người muốn dựa vào vận khí, đục nước béo cò để lấy tiền.

"Vòng tay châu báu này ta nhìn như đồ giả." Mặc dù Liễu Thiên Kỳ là đường đệ của Liễu bảo chủ, nhưng hắn thích võ, không để tâm lắm đến mấy thứ nghệ thuật này, lần này nhờ Trương Vũ nên mới biết được chút kiến thức. Lúc này cầm lên một vòng tay ngọc óng ánh, thảo luận với Trương Vũ.

Liễu Nhiễm cũng đi dạo xung quanh, đứa bé 11 tuổi nghịch ngợm, không biết phân biệt thật giả, chỉ biết có đẹp hay không. Đồ trang sức của nàng trừ những thứ đang đeo, cũng có trâm cài bằng bảo thạch và trâm ngọc tinh khiết, nàng nhìn chằm chằm vòng đeo tay trong hộp gấm trước mặt Liễu Thiên Kỳ một hồi lâu, tò mò hỏi: "Ca ca, muội thấy viên trân châu to, trắng sáng, sao lại là đồ giả?"

Mặt Liễu Thiên Kỳ hơi đỏ lên rất đáng ngờ, hắn ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang nói: "Muội nghĩ xem, bởi vì chất lượng vòng tay này quá tốt, hơn

nữa, viên trân châu rất to mới là đồ giả, đây chính là khu trân bảo hạ đẳng, nếu là hàng thật, cũng quá tốt rồi.”

"Dạ." Liễu Nhiễm vừa hiểu vừa không hiểu gật đầu một cái.

"Hi hi ~!" Mộc Phi cười ra tiếng, thì ra đều là người không chuyên. Nàng thật sự không nhìn được mắt mặt khi đi cùng bọn họ, bước nhanh đến bên cạnh ba người họ, buồn cười chỉ vào hộp gấm đựng vòng tay trân châu giải thích.

"Đây là trân châu được nuôi bằng nước ngọt, ở khu rộng lớn không hạch, con trai được nuôi nhân tạo. Bởi vì nuôi nhân tạo, lại không có hạch, mới có thể chia ra hạ đẳng và trân châu thật. Vì màu sắc bề ngoài trân châu giả rất khô khan, cũng rất thô, nhưng các huynh nhìn đây, viên nào cũng mượt mà, màu sắc sáng bóng, nhìn không tỉ vết, rất trơn nhẵn, là đồ thật không thể nghi ngờ.”

Mọi người xôn xao, tiểu cô nương nhỏ bé chỉ tầm mười tuổi, ăn mặc như tiểu thôn cô, lại biết phân biệt trân châu?

Huynh muội Liễu thị kinh ngạc há hốc miệng, hiển nhiên không thể tin được, nhất định là ảo giác, chắc chắn là như thế.

Ánh mắt Trương Vũ sáng quắc, ánh mắt nhìn chằm chằm Mộc Phi vừa mừng rỡ lại mê luyến, lúc nàng nói điều này, thật đẹp, chói mắt quá.

Chỉ có Viêm Dục vẫn lạnh nhạt, nữ nhi của hắn, vốn rất lợi hại! Thuận thế uốn thẳng lưng, giống như người mà mọi người chú ý là hắn.

"Nói rất hay! Tiểu cô nương này có kiến thức, tiền đồ không giới hạn, không biết có may mắn hay không....."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nếu Như Vậy, Trả Thù Lao Đây

Edit: An Bi Nhi

Thiếu nữ bình tĩnh nói về trân châu, bộ dạng tự tin toát ra từ trong xương, đôi mắt lạnh lợi sáng lên, trân bảo khắp phòng ánh lên hào quang cũng không sánh bằng đôi mắt trí tuệ của nàng.

Rất nhanh, một đám người tụ tập bên cạnh Mộc Phi, nghe nàng giới thiệu bảo thạch trong hộp gấm tiếp theo, phân biệt thật giả không sai chút nào, cấp bậc cũng phân biệt rõ ràng.

Lúc này có ánh sáng tự tin tỏa ra quanh người khiến tiểu nữ hài mười tuổi đang thuyết minh trở nên vô cùng chói mắt, mọi người không để ý đến y phục rách nát của nàng, không để ý đến độ tuổi của nàng, chỉ chìm đắm trong trí thức mà nàng nói ra.

"Nói rất hay! Tiểu cô nương có kiến thức này, tiền đồ không giới hạn, có may mắn theo tại hạ lên nhả gian lâu hai, thường thức kho tàng bảo bối của tại hạ." Một tiếng khen ngợi tự nhiên của người phía sau truyền tới, nghe thấy âm thanh này, đám người tụ tập bên người Mộc Phi liền tự giác tránh ra tạo một lối đi.

"Tốt lắm tốt lắm, bảo bối của Thiên Sở ca không phải ai cũng may mắn được thưởng thức đâu, Phi muội muội, chúng ta mau đi thôi." Liễu Nhiễm nhanh hơn một bước đáp, nàng đã lấy lại tinh thần sau khi rung động, vỗ bàn tay nhỏ bé, cười rất vui vẻ.

A, hắn chính là người cử hành đại hội giám bảo lần này, Liễu bảo chủ Liễu Thiên Sở, Mộc Phi thầm nghĩ.

Lâm quản gia vội nghênh đón, thái độ rất cung kính, tự mình đi trước dẫn đường, một nhóm 5 người theo sự hướng dẫn của Lâm quản gia, cùng nhau bước lên lầu hai của Liễu Thiên Sở.

"Vũ huynh, sao ngươi không nói với ta Mộc Phi biết giám bảo, có nàng ở đây, ta không có đất dụng võ." Liễu Thiên Kỳ tính tình thật thà, nói chuyện ngay thẳng, nghe như trách mắng Trương Vũ, thực tế có ý khen ngợi Mộc Phi.

Tiểu nữ hài mười tuổi đã có kiến thức, tiền đồ đúng là không giới hạn.

Ánh mắt Trương Vũ vẫn không dời khỏi Mộc Phi, lúc này khóe môi đang cong lên, trên mặt là khen ngợi Die nda nle q uo ydo n xuất phát từ nội tâm và sự mê luyến không hề che giấu: "Thiên Kỳ, thật sự nàng là một điều bí ẩn, kiên cường khiến ta đau lòng, nhưng ta rất khâm phục nàng. Những thứ này chắc do di truyền dạy nàng."

Mặc dù bộ dạng Mộc Phi gầy yếu không đủ dinh dưỡng, nhưng bây giờ nàng hoạt bát và kiên cường hơn trước kia rất nhiều, trong thân hình nhỏ bé kia có bao nhiêu năng lượng, hắn cần thời gian để tìm ra.

"Ai, tiếc là xuất thân không tốt." Liễu Thiên Kỳ âm thầm tiếc nuối, cùng Tử Lăng Vũ bước nhanh về phía trước.

Xuất thân không tốt sao, cũng chưa chắc. Tử Lăng Vũ nhìn Viêm Dục chăm chăm, như có điều suy nghĩ.

Liễu Thiên Sở mặc một bộ thanh sam, tóc đen dài tùy ý buộc bằng dây Thụy Ngọc, quạt ngọc cầm tay không ngừng đung đưa, Mộc Phi nhìn thấy một bên là tranh sơn thủy xanh ngắt biến ảo khôn lường, một bên là tài tử ngồi gầy đàn bên khe suối nhỏ...

Đúng là tranh thêu hai mặt nổi tiếng của Tô Tú!

Liễu Thiên Sở để ý tới ánh mắt của Mộc Phi, cười dịu dàng đến gần nàng, đưa quạt ngọc trong tay cho nàng, dùng âm thanh lưu loát nhưng có vài phần lười biếng hỏi: "Người có biết chuỗi quạt ngọc này không?"

"Tứ đại danh thêu Tô Tú thêu hai mặt sao lại không nhìn ra." Bộ dạng Mộc Phi thành thạo bình chân như vại, tiếp nhận sức nặng của cây quạt trên tay, nàng thoáng trầm xuống, ánh mắt lại lóe lên ánh sáng khác thường. Cây quạt này, cũng không nhẹ.

Quạt này sử dụng ngọc Phi Thụy khảm bên cạnh, ngọc Độc Sơn làm chuỗi, đúng là cực kỳ xa hoa!

Viêm Dục lại cầm chuỗi quạt trong tay Mộc Phi lên, mờ mịt nhìn, trong đầu thoáng hiện ra cảm giác quen thuộc, đôi mắt đen long lánh dường như nghĩ hoặc, dường như kinh ngạc, dường như bị thương, dường như thống khổ, rồi sau đó khi cảm nhận được thân thể nhỏ bé ấm áp bên cạnh liền yên lặng trở lại.

"Ah?" Quạt ngọc lại trở về tay, tầm mắt Liễu Thiên Sở quét qua người Viêm Dục, rồi thu lại chút lười biếng, hơi khàn trương nhìn chăm chăm mặt Viêm Dục, khắc chế âm thanh kích động tiến đến hỏi thăm: "Tại hạ Liễu Thiên Sở, xin hỏi các hạ xưng hô thế nào?"

Sao Nhị công tử Viêm Gia lại ở đây?

Viêm Gia ngoài sáng trong tối tìm kiếm Viêm Dục, hẩn lại ở chỗ xa xôi này. Liễu Thiên Sở khẽ hí mắt, ánh sáng sắc bén chợt lóe lên bên trong.

Mộc Phi nhảy bèn, Dienejdkdan/leeequhydonnn nàng rõ ràng nắm bắt sự thay đổi của Liễu Thiên Sở, chẳng lẽ Liễu Thiên Sở biết hẩn? Nhanh chóng phản ứng lại, nắm chặt tay Viêm Dục, nhanh một bước ngọt ngào đáp: "Thiên Sở ca ca, hẩn là cha ta."

Cha? Khóe miệng Liễu Thiên Sở co quắp lại, tinh thần khiếp sợ, không phải chỉ vì xưng hô như quen thuộc đã lâu của Mộc Phi, mà còn vì xưng hô của Mộc Phi với Viêm Dục.

Có làm hay không, Nhị thiếu gia Viêm Gia năm nay mới 17, trong nhà đến nha đầu thông phòng cũng không có, lấy đâu ra nữ nhi? Nghe nói hai năm trước hẩn có nhận nuôi một tiểu nữ hài năm tuổi, gọi là Viêm Nghiên, chẳng lẽ là nàng?

"Tiểu Nhiễm, không phải muội nên giới thiệu cho Thiên Sở ca ca sao?" Liễu Thiên Sở xấu hổ chỉ trong chớp mắt, liền mở miệng hỏi thăm Liễu Nhiễm, giọng nói lại khôi phục vẻ lười biếng.

Đôi mắt Liễu Nhiễm tròn vo ngắm những cái hộp trong suốt để bảo thạch, nghe câu hỏi của Liễu Thiên Sở liền "a" một tiếng rồi mới nhớ ra, le lưỡi đáng yêu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ hài hước.

"Thiên Sở ca ca, đây là Vũ ca ca, huynh biết, nữ hài tử ca vừa mời, muội cũng mới nhận muội muội, gọi là Mộc Phi, cũng là tiểu nữ nhi mà Vũ ca ca luôn miệng nhắc đến." Âm thanh Liễu Nhiễm càng nhỏ, lặng lẽ nói bên tai Liễu Thiên Sở: "Mẫu thân Phi muội muội mới qua đời ngày hôm qua, Vũ ca ca cùng nàng đi kiếm bạc mua quan tài."

Liễu Thiên Sở khẽ nhăn mày, nữ hài Mộc Phi này không phải Viêm Nghiên mà Viêm Dục nhận nuôi hai năm trước, vì sao Viêm Dục lại để nàng bên cạnh, mà lại không có ý kiến gì với việc nàng xưng hô như vậy?

"Tiểu Nhiễm, muội muội mà muội mới nhận kia là quan hệ thế nào?" Liễu Thiên Sở cũng hạ thấp giọng, xem ra hai huynh muội này đang thì thầm.

"Nữ nhi nha, Phi muội muội nói không phải, đó là cha nàng. Hắc hắc, Thiên Sở ca ca cảm thấy không giống phải không?" Liễu Nhiễm nhìn về phía Mộc Phi và Viêm Dục, bọn họ cách xa một khoảng, lúc này mới nói nốt nửa câu sau: "Muội cũng thấy không giống, hắc hắc, cha Phi muội muội rất đẹp trai, vừa đẹp trai lại trẻ tuổi, thật muốn lớn lên gả cho hẩn..."

Khóe miệng Liễu Thiên Sở lại co quắp lần nữa, trong lòng càng khẳng định thân phận của Viêm Dục, nếu hỏi người tình trong mộng của nữ nhi Hoàng đế là ai, chắc chắn Viêm Dục là người đầu tiên. Mặc dù hẩn không phải người trong hoàng thất, nhưng thân phận này là hoàng thượng đương nhiệm Triều Anh tự mình ban cho hẩn. Hẩn là quan nhân trong triều, ngày thường cũng không phải lên triều cùng các đại thần.

Sau lần mất tích này, Viêm thị nhất tộc phong bố tin tức, chỉ nói phát hẩn đi xa tìm kiếm nơi buôn bán, đã phái người theo đuôi bảo vệ, lại âm thầm phái người tìm tung tích của Viêm Dục, có thể nói là khổ não.

"Liễu bảo chủ, kết quả giám định của ta thế nào?" Tiếng nói thanh thúy dễ nghe của Mộc Phi từ xa truyền đến, sự thông tuệ của nàng khiến nàng

nhận thấy Liễu Thiên Sở có quan hệ đặc biệt với Viêm Dục.

Tốt hay xấu tạm thời không biết, yên lặng theo dõi sự thay đổi, điều kiện tiên quyết là bạc phải đến tay đã.

Liễu Thiên Sở híp mắt cười yếu ớt nhìn lại, thiếu nữ mặc y phục vải thô đứng giữa châu báu rực rỡ lại không bắt ngờ chút nào, đứng bên cạnh Viêm Dục như một đôi người ngọc hấp dẫn ánh mắt người khác, theo bản năng mở miệng đáp: "Không sai chút nào."

Tường Vũ gật đầu cười thầm, quả nhiên, Mộc Phi vẫn luôn làm hấn kinh ngạc.

Liễu Nhiễm cúi cánh tay Liễu Thiên Kỳ một cái, lúc Liễu Thiên Kỳ đang nghe răng trợn mắt thì kinh ngạc kêu lên: "Trời ạ, Phi muội muội thật lợi hại, tỷ muốn bái muội làm vi sư!"

Viêm Dục chỉ cười không nói, hấn ghi nhớ lời Mộc Phi dạy, một đầu tới cuối.

Mộc Phi cũng không nhìn bọn họ khác thường, cười nhẹ nhàng, đôi mắt hẹp dài cong cong, tay nhỏ bé duỗi ra trước mặt Liễu Thiên Sở, nói: "Nếu như vậy, trả thù lao đây."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lời Đồn Đại Là Như Thế Đây

Edit: An Bi Nhi

Khóe miệng của Mộc Phi sắp cong tới tận mang tai rồi, nàng cười ha hả, cười rất thoải mái, thể hiện toàn bộ ưu điểm của tiểu nữ hài. Hai tay nâng một hộp gấm nhỏ lên, được làm từ gỗ Đàn bình thường, bên trong là thu hoạch lần này của nàng, 15 lượng bạc.

Nàng lấy 5 lượng bạc bên trong đôi lấy 7 quan tiền, nàng muốn mua rất nhiều thứ vụn vặt, có tiền xu vẫn dễ mua hơn bạc.

"Nữ nhi, về nhà thôi." Viêm Dục một tác cũng không rời ở bên cạnh Mộc Phi, Mộc Phi gầy, đứng chưa đến vai của hấn, đi hơi chậm, hấn để ý nên cũng bước chậm lại, đi cùng tốc độ với nàng.

Mộc Phi gật đầu một cái, nhìn Viêm Dục cười, sóng vai mà đi.

"Phi muội muội, đợi chút nữa." Liễu Thiên Sở đuổi theo sau lưng Mộc Phi, hấn cũng không ngờ, bản thân để Lâm quân gia chuẩn bị ngân lượng cho Mộc Phi, sau khi nàng đếm xong lại xoay người rồi đi không nói lời nào.

Động tác bước chân rất nhanh, lúc hấn kịp phản ứng, người đã xuống lầu một ra ngoài rồi, Liễu Thiên Sở không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo.

Mộc Phi thấy Liễu Thiên Sở đuổi theo, cảnh giác ôm hộp gấm vào ngực, nhanh chóng hỏi: "Liễu bảo chủ có thể muốn lấy lại, nhưng theo quy củ, đoán đúng liền được bạc, người hỏi ta đều trả lời được, những thứ này đều là của ta, người không thể đòi lại."

Chẳng nhẽ hấn hối hận rồi sao? Trên TV đều diễn vậy mà, ngoài mặt thì cho bạc, sau đó sẽ âm thầm cướp lại bạc.

Lúc này Mộc Phi quên mất, hộp gấm trong ngực nàng chỉ có mười mấy lượng bạc, Liễu Thiên Sở cơ bản không thèm để ý, một bữa cơm bình thường của hấn, tốn ngân lượng gấp mấy lần như thế.

Nhưng từ khi xuyên qua đến nay, đây là lần đầu tiên Mộc Phi nhìn thấy bạc, nhớ lại lúc ở hiện đại, dinendian.loqidJon tiêu mất là nhân dân tệ, nhìn thấy là châu báu, chưa từng được thấy bạc nén, nên nàng thích lắm!

"Phi muội muội, người hiểu lầm rồi, không phải, số bạc này đều là của người, tại hạ đã nói thì sẽ giữ lời." Liễu Thiên Sở thực sự dở khóc dở cười, hấn không ngờ người có thể phân biệt trân bảo một cách hoàn mỹ tinh tế như vậy lại để ý số bạc này, nhưng từ cách ăn mặc và thân thể thâm mà Liễu Nhiễm từng nói, hành động này của nàng cũng dễ hiểu, liền giải thích với nàng: "Tại hạ đã đặt tiệc rượu ở trấn Tương Lâu, xe ngựa cũng chuẩn bị sẵn rồi, vui lòng đón tiếp Phi muội muội một lần."

Mộc Phi vô cùng kinh ngạc, không thể nào, có chuyện tốt như vậy sao? Bản thân kiếm bạc từ tay hấn, hấn còn mời mình ăn cơm? Có phải nhiều tiền quá nên đốt bớt không?

Đôi mắt nhìn sang ba người đi phía sau Liễu Thiên Sở, huynh muội Liễu Thiên Kỳ và Tường Vũ liền hiểu ra, đặc biệt nhìn thấy ánh mắt Liễu Thiên Kỳ khi nghĩ đến tủy tiên áp, thì ra là như vậy, hấn muốn mời đường đệ ăn cơm, liền kéo mình làm cái có, miễn món ngon lại đưa vào miệng người

khác, lúc đó sẽ lỗ vốn.

Suy nghĩ một lúc, Mộc Phi dùng cùi chỏ chạm vào Viêm Dục ở bên cạnh, hỏi: "Cha, có người mời chúng ta ăn cơm, người nói xem chúng ta có nên đi không?"

Mặc dù Viêm Dục mất trí nhớ, nhưng hắn cũng có ý thức của mình, có thể phân biệt tốt xấu thị phi. Mộc Phi biết, Liễu Thiên Sở nhận ra Viêm Dục, nên mới tìm cách tiếp cận mình, muốn dò ra chút tin tức từ miệng nàng, hoặc muốn bàn luận việc gì đó với Viêm Dục. Dù sao người ngoài cũng không biết chuyện Viêm Dục mất trí nhớ.

Sau khi Mộc Phi lấy bạc xong liền nhanh chóng rời đi, một phần lý do là vì Viêm Dục, Liễu Thiên Sở không phải người xấu, nhưng Mộc Phi không biết quan hệ của hắn với Viêm Dục trước kia thế nào. Viêm Dục còn sống, dùng đầu nghĩ một chút là biết, nhất định có liên quan đến lợi ích của người khác nên mới có tai nạn đó. Nếu Viêm Dục không từ chối, hắn sẽ không bỏ qua bữa cơm này, từ khi xuyên qua đến nay nàng cũng chỉ ăn rau đại uống cháo loãng, canh thịt cũng không nghe thấy, tủy tiên áp trần Trương Lâu cực kì hấp dẫn nàng.

Ánh mắt Viêm Dục vẫn dán vào người Mộc Phi, hắn để ý nam tử bên cạnh luôn nhìn mình chăm chăm, mặc dù bản thân không nhớ ra hắn là ai, nhưng lại có cảm giác giống như từng quen biết, hắn biết người đó sẽ không làm hại hắn. Huống chi nhất định nữ nhi muốn ăn thịt, nên liền gạt đầu, cười nói: "Nữ nhi, tủy tiên áp, ăn ngon, cùng đi đi."

Liễu Thiên Sở thờ phào nhẹ nhõm, tốt quá, Viêm Dục chấp nhận lời mời của hắn, vậy là hắn có cơ hội hỏi đầu đuôi sự việc, cũng không biết tại sao, Viêm Dục nhìn hắn như không quen biết, khiến hắn muốn phát điên.

Trần Trương Lâu không hổ là Đệ nhất tửu lâu trấn Liễu Khê, lúc này là giữa trưa, tân khách vào không liên tục, tiếng người huyên náo, Mộc Phi lần đầu thấy tửu lâu đông đúc náo nhiệt ở cổ đại.

Liễu Thiên Sở là lão bản giấu mặt của Trần Trương Lâu, có nhà gian chuyên phục vụ hắn ăn cơm nghỉ ngơi. Đây là nhờ Liễu Nhiễm giới thiệu cho nàng lúc đi đường nên nàng mới biết. Khó trách lại chọn Trần Trương Lâu, đó là lấy bạc trong túi áo đặt vào túi quần, không khác gì nhau cả.

Sau khi tiểu nhị ca bận tới mầy tới mặt nhìn thấy Liễu Thiên Sở, khuôn mặt lập tức tươi cười đón chào dẫn đường ở phía trước. Ánh mắt của mọi người ngồi bên trong nhìn đoàn người Mộc Phi hoặc hâm mộ hoặc nghi ngờ hoặc suy đoán hoặc xem thường, đi theo sau lưng Liễu Thiên Sở, đi vào trong, tiếng bàn tán rõ ràng truyền vào tai mấy người.

"Nhìn thấy không? Chính là tiểu cô nương được bảo chủ ưu ái, may mắn được ăn cơm cùng hắn." Thanh niên thành công bắt đầu chủ đề bát quái, lấy chuyện của Mộc Phi làm tiêu đề để mọi người bàn tán.

"Trời ạ, là tiểu cô nương mặc y phục rách nát đó hả, hình như nàng là thôn dân thôn Trương Sơn, bên cạnh là con trai trưởng thôn thôn Trương Sơn, xuất thân từ cái địa phương căn cổ kia, Trương Vũ thì không nói, sao tiểu cô nương kia lại lọt vào mắt Liễu bảo chủ?"

Có một người kiến thức rộng rãi nhận ra Mộc Phi và Trương Vũ, sau khi nói ra thân phận của bọn hắn, lại nói ra sự nghi ngờ.

Mộc Phi âm thầm gạt đầu, không tệ, những lời kia đã hấp dẫn tâm hồn bát quái.

"Đó là người không biết thời, tiểu cô nương này tuy nhỏ tuổi, nhưng kiến thức lại rất rộng, hôm nay toàn bộ trần phẩm đều được nàng giám định hết, bộ dạng bình tĩnh nói của nàng ấy, quả thật quá mê người, khiến người ta không thể coi thường tuổi của nàng."

Mộc Phi nghe thấy âm thanh này rất quen, quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện ra là thanh niên trước kia sau khi nghe nàng giảng giải về phẩm cấp trần bảo liền đặt câu hỏi chế nhạo nàng.

Hình như tên là Liễu Vĩ.

Ừm, không tệ, bát quái không thể thiếu chính là tính thuyết phục, Liễu Vĩ bắt được mấu chốt, tự mình làm chứng.

Rất tốt, càng gia tăng tính chân thực.

"Người có ý gì? Chẳng lẽ Liễu bảo chủ với nàng..." Sau khi trao đổi ánh mắt với Liễu Vĩ, một người khác khẳng định suy đoán của mình, không không chế được kêu lên sợ hãi: "Trời ạ, tiểu cô nương này còn chưa đến tuổi cập kê?"

"Vậy thì sao? Hiện tại nàng nhỏ di@en*dyan(lee^qu.donnn) không có nghĩa sau này cũng nhỏ, chờ thêm 2,3 năm nữa, là thời điểm trẻ trung, hắc hắc, mùi vị kia, tuyệt đối là..." Liễu Vĩ cười vô cùng hèn mọn bỉ ổi, ánh mắt nhìn về phía Mộc Phi như phát ra ánh sáng, không kiêng nể gì cả.

Phản cuối rồi, đến lúc tổng kết, lưu lại ý vị lo lắng sâu xa, từ đó về sau, dân gian lại lưu truyền một đoạn giai thoại: tiểu thôn cô mười tuổi không biết tự lượng sức mình quyến rũ Liễu bảo chủ uy danh bốn phương, trở thành sủng vật của hắn, bán nhan sắc và thứ đó, từ đó về sau được sống trong cảm y ngọc thực.

Hoàn mỹ, có thể biên soạn thành tiểu thuyết trên mạng internet rồi.

Chương 15: Tự Tìm Đường Chết

Từ đầu đến cuối Mộc Phi vẫn luôn mỉm cười, bước chân Tuồng Vũ ngày càng nặng nề, sắc mặt tức giận xanh mét. Liễu Thiên Kỳ bước nhanh, đã lên trên lầu, không nghe được nửa sau của đoạn thảo luận. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Nhiễm trắng bệch nhìn chăm chăm Mộc Phi, muốn an ủi mấy câu, nhưng mở miệng ra lại không biết nói gì.

Liễu Thiên Sở cười sâu, mắt hơi híp lại, bàn tay giấu trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, nhận thấy hơi thở của Viêm Dục biến hóa thì kiềm chế lại, nháy mắt ra hiệu cho quần gia.

Lâm quần gia nhận được lệnh, vội cùng với tiểu nhị ca đi đuổi người:

“Không muốn sống nữa sao, chuyện của Liễu bảo chủ cũng dám ở sau lưng thảo luận? Đi mau, đi mau, cút ra khỏi đây nhanh lên.”

Tiểu nhị ca vừa nói xong, bên cạnh bay tới một trận kinh phong, một bóng người xuất hiện trước mặt của hắn, ngăn cản lời nói hăng hái của Liễu Vĩ, thò tay túm áo Liễu Vĩ, hung tợn nói:

“Mau xin lỗi nữ nhi của ta!”

Liễu Vĩ bị hơi thở toát ra quanh thân Viêm Dục dọa sợ, thân hình ở trong tay Viêm Dục run rẩy kịch liệt, vốn hắn muốn cứng rắn tranh luận với Viêm Dục, nhưng khi bắt gặp đôi mắt đẹp rực rỡ vô song thì tiếng gầm thét bị nuốt trở vào.

“Đẹp, thật là đẹp...” Liễu Vĩ gian nan nuốt nước bọt, hai mắt mê ly nhìn chăm chăm mặt Viêm Dục, không chú ý đến lửa giận của hắn, cả gan giơ tay lên chạm vào mặt của Viêm Dục.

Đáy mắt Viêm Dục hiện lên vẻ chán ghét, ánh mắt sắc bén chợt lóe, dùng sức đá Liễu Vĩ qua một bên.

Thân thể Liễu Vĩ hung hăng đập vào gian hàng đối diện trên đường, cây hèo chống đỡ bị gãy lìa, khoai tây cải trắng nện khắp thân hắn. Lúc được đồng bọn giúp đỡ chật vật đứng lên trên đất, hắn mới thấy rõ Viêm Dục, toàn thân cao thấp không có một mảnh vải tốt, quần lại ngắn dờ chừng, khinh thường phun một bãi nước miếng trên đất, nhấc tay áo chửi ầm lên.

“Mấy đứa nhà quê này ở đâu tới, nguoi biết thân phận của Vĩ gia là gì không?”

“Vĩ gia chưa từng nghe nói, nhưng biết qua Vĩ ca.”

Não Mộc Phi phản ứng nhanh hơn cơ thể thiếu dinh dưỡng lâu ngày này, khi thấy Viêm Dục rời đi nhưng không ngăn cản hắn, giờ phút này mới chạy đến bên cạnh hắn.

Nghe được câu hỏi của Liễu Vĩ, Mộc Phi liền nghĩ đến thuốc tráng dương ở hiện đại, châm chọc trả lời.

Lực chú ý của Liễu Vĩ bị Mộc Phi hấp dẫn, hắn nghĩ Mộc Phi nói đến chính mình, dương dương tự đắc cười rộ lên:

“Nghe nói qua tục danh của gia là tốt rồi, cùng nhau quỳ xuống xin lỗi gia, gia sẽ không so đo với các nguoi.”

Quần hắn là gia là ca khi gió gì, nhưng uy danh không thể khinh nhờn!

Thân thể Liễu Vĩ đứng như câu được nước làm tới, tuy rằng hắn ở Liễu hương, nhưng trong nhà có vị trưởng tử xinh đẹp, được quan Huyện lệnh lão gia nhìn trúng, gả làm huyện lệnh phu nhân, Huyện lệnh lão gia phụ trách chủ yếu ở khu vực Liễu Khê trấn, Liễu Vĩ liền ý vào tỷ phu có chút quyền thế, làm chuyện ác không ít.

Thình thoảng làm trò trên chóc con gái nhà lành.

“Vĩ gia, chúng ta đổi cái khác được không, ngài xem, nhiều người nhìn như vậy, nguoi ta da mặt mỏng, sau này vẫn còn có thể làm nguoi sao?”

Mộc Phi hơi híp mắt, nụ cười trên mặt càng sáng lạng, âm thanh ngọt như muốn thấm mềm xương cốt.

Lần nữa gương mặt tuấn tú thoát tục của Viêm Dục trầm xuống, nếu không phải Mộc Phi nắm ống tay áo của hắn, nhất định hắn sẽ xông lên đánh tên kia thật mạnh.

“Được nha, trái lại tiểu cô nương này rất thức thời, nếu như vậy, hãy để hần bồi gia uống rượu, thuận tiện buổi tối làm ấm giường cho gia, hắc hắc.”

Mặt mũi Liễu Vi thỏa mãn, lưng thẳng tắp phúi phúi bụi dính trên y phục, cười vừa hài lòng vừa bí ối.

Nam quan hần đã chơi qua, nhưng xinh đẹp như vậy, thì là lần đầu tiên gặp được.

Hai mắt Mộc Phi mở to, kinh ngạc nhìn theo hướng đầu ngón tay của Liễu Vi, liền nhìn thấy khuôn mặt Viêm Dục tối đen như nuốt phải con rệp, năng phải dùng hết hơi sức mới có thể ngăn gân xanh nổi ra trên cánh tay của hần, mặt tỏ vẻ đồng tình lắc đầu một cái.

Thiên đường mở cửa người không đến, địa ngục không lối cứ xông vào, hần muốn chết thì cho hần chết.

Nàng đã rất thiện tâm nói sang chuyện khác thuận tiện tăng bốc hần, nhưng người này không thức thời, dám đùa giỡn phụ thân xinh đẹp, được rồi, có thể nhẫn nhịn nhưng không thể nhẫn nhục, phụ thân nàng nhịn nhưng nàng không thể nhịn, cho nên, Mộc Phi quay người, chỉ vào Liễu Thiên Sở nói:

“Thiên Sở thúc thúc, ta và phụ thân đi ăn cơm, người nhớ xử lý sạch sẽ chút.”

Lưu loát xoay người, lôi kéo Viêm Dục quay người đi về tửu lâu, đi qua góc lăng Tường Vũ, đi qua Liễu Nhiễm sừng sờ, còn đi qua Liễu Thiên Sở đang đắm chìm trong cách xưng hô của nàng. ~~Điễnđầnlêlêquýđôn~~

Đại thúc? Ca mới có 17 tuổi nha! Liễu Thiên Sở nhìn không được găm thét ở trong lòng, nhưng Mộc Phi chỉ chừa cho hần bóng lưng, ngay cả ánh mắt cũng lười nhìn hần.

Hừ, đùa giỡn hồi lâu, đừng tưởng tỷ không biết người muốn lợi dụng phụ thân, phụ thân là của ta, muốn nhìn diễn, người nhập diễn đã rồi tính!

“Liễu bảo chủ, ta...ta...” Liễu Vi thấy Liễu Thiên Sở phe phẩy quạt ngọc từng bước từng bước đến gần hần, tuy rằng trên mặt cười tiêu sái, nhưng ở trong mắt hần lại thấy rất khủng bố.

“Liễu Vi, Vi gia, ngài là quang minh chính đại không nể mặt tại hạ, tại hạ vất vả mời khách quý về để cho người làm ấm giường?” Hai chữ ấm giường bị Liễu Thiên Sở nghiêng rằng nói ra, người hần đã đi tới trước mặt của Liễu Vi:

“Vi gia, có thật trước mặt lão tử người cũng dám xưng gia?”

Ngay cả xưng hô Liễu Thiên Sở cũng đổi thành lão tử, có thể thấy được hần thật sự nổi giận.

Chân Liễu Vi mềm nhũn nửa quỳ trên mặt đất, mồ hôi trán ào ào chảy xuống, hần nhất thời đắc ý vênh váo, thế nhưng quên mất mấy người kia đi cùng Liễu Thiên Sở đến trấn Tương lâu dùng cơm, là khách nhân của Liễu Thiên Sở.

Hần, hần đây không phải là muốn chết sao?

“Liễu bảo chủ, ta, ta, tiểu nhân, tiểu nhân nói sai, bản tính nhất thời nổi lên, cùng mấy vị khách quý nói giỡn, là đùa giỡn thôi. Tiểu nhân sai rồi, không dám để cho khách quý làm ấm giường, để tiểu nhân ấm giường cho. A, không, trải giường chiếu, trải giường chiếu. Ngài đại nhân đại lượng không cùng tiểu nhân so đo... A, tha mạng....!”

Câu nói lộn xộn rối rắm mất trật tự còn chưa dứt, Liễu Thiên Sở đã vung quạt lên, thân thể Liễu Vi như điều đứt giây bay thẳng về phía chân trời, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Đang lúc Mộc Phi ngồi ở lầu ba trang nhã nhìn qua cửa sổ thấy một bóng người biến thành một điểm đen nhỏ rồi mất dạng, vỗ ngực cảm khái thật lâu:

“Võ công của Liễu Thiên Sở thật xuất thần nhập hóa, không biết Liễu Vi bị hần đưa đi phương nào, bay cao, xa như vậy, rớt xuống đất cũng thành một đồng thệ nát.”

“Không đâu, đường ca đưa hần về nhà, chắc bây giờ đã ngã vào trên giường của hồng nhan tri kỷ nào rồi.” Liễu Thiên Kỳ một mực phân phó tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn, giờ phút này đã tràn đầy một bàn, một bên ghé vào ngủi mỹ vị trên bàn, một bên không để ý đáp.

“Vậy Liễu Thiên Sở cũng thật lợi hại, thế nhưng biết Liễu Vi bò qua giường của ai, còn có thể chuẩn đoán chính xác phương hướng, vị trí, cây quạt như vậy, quả thực có công hiệu như quạt ba tiêu.” Mộc Phi lại nhìn cửa sổ, cuối cùng lưu luyến thu hồi ánh mắt, trong miệng nhỏ nhắn nói ra những lời tán dương.

Liễu Thiên Sở bước đến bậc thang cuối cùng thì chân mềm nhũn, lao đảo một cái mở rộng cánh cửa, khóa miệng đã co quắp không dùng lại được, nếu không phải có Viêm Dục ở đây, hần thật muốn cầm cây quạt cây đầu Mộc Phi ra, xem bên trong cấu tạo ra sao.

Liễu Nhiễm che miệng cười rộ lên, khó có thể thấy được đường ca mặt không chế, cảm giác thật mỹ diệu

Chương 16: Phụ Thân Cướp Thức Ăn

“Oa, cái này ngon, cái này cũng không tệ, sao các ngươi đều không ăn?” Liễu Thiên Kỳ vừa bước đến bàn cơm cả người liền phát sinh biến hóa, tay trái một cái chân vịt thơm ngon, tay phải nhanh liệt gấp thịt bò trên bàn từng miếng từng miếng đưa vào trong miệng.

Mới vừa rồi xảy ra chuyện, giờ phút này mọi người đều không có hứng thú ăn cơm, chỉ có Liễu Thiên Kỳ tham ăn không để ý hình tượng ăn ngấu nghiến.

Nhưng điều Mộc Phi cảm thấy ngạc nhiên là, trong miệng Liễu Thiên Kỳ nhiều đồ ăn như vậy, còn có thể nói rõ ràng từng chữ mời bọn họ ăn cơm, công lực như vậy, không phải một hai ngày là có thể luyện thành. Mộc Phi tối thiểu sống qua một đời, cam bái hạ phong.

“Ăn ăn ăn, ngươi chỉ biết ăn thôi!”

Liễu Nhiễm tức giận xông lên mắng Liễu Thiên Kỳ, che giấu bàn tay đang bám vào bên hông của Liễu Thiên Kỳ ở dưới mặt bàn, hung hăng nhéo một cái.

“Ngao” Liễu Thiên Kỳ phát ra một tiếng kỳ quái, miệng ngậm nửa cái đùi gà, đỏ mắt trừng Liễu Nhiễm.

“Không được dùng khuôn mặt giống ta làm biểu tình xấu như vậy.” Liễu Nhiễm tuyệt không sợ Thiên Kỳ, hừ hừ quay mặt sang một bên.

Không khí trên bàn cơm vì đôi huynh muội ầm ĩ mà thoải mái hơn chút, sau khi Tường Vũ rửa tay sạch nhìn xung quanh bàn cơm một vòng, túy tiên áp trên bàn, còn có một mâm gà lá sen, liền chọn một cái đùi gà ngon nhất đưa cho Mộc Phi ngồi bên trái hẳn, cười dịu dàng:

“Mộc Phi, cái này cho nàng, đói bụng lắm phải không?”

Một đôi tay thon dài không tỳ vết xẹt ngang qua lấy cái đùi gà đi, tiện thể cắn một cái, không rõ nói: “Cảm ơn, ăn ngon.”

Tường Vũ ngu ngơ nhìn miệng Viêm Dục dính đầy dầu mỡ, trong lòng dâng lên một trận lửa giận vô danh: Có làm hay không, gắp qua da mặt dày, nhưng chưa thấy ai da mặt dày như vậy!

Mộc Phi lại cầm khăn tay lên, lau khóe miệng dính mỡ cho Viêm Dục, dịu dàng nói:

“Ăn từ từ, không ai tranh giành với người đâu.”

Nhưng ở trong lòng kêu rên, đùi này rất to, thịt thơm quá, ăn vào nhất định rất ngon! Ngươi là làm phụ thân sao, có phụ thân nào làm như vậy sao, rõ ràng người ta cho ta, cho ta mà!

Nhưng thấy bộ dạng thỏa mãn ăn của Viêm Dục, thương hại giấu trong nội tâm lại bắt đầu tràn lan, thôi, ai bảo người ta là bệnh nhân chứ, có thầy thuốc nào lại đi giành ăn với bệnh nhân, “haizz”.

“Nữ nhi, cái này cho con ăn.”

Mộc Phi đang cố trấn định muốn làm cô con gái ngoan ngoãn thiện lương xinh đẹp nét na, thì mùi cánh vịt tản ra trong miệng nàng.

Thuận thế cắn một cái, oa, xốp giòn ăn thật ngon!

Mắt Mộc Phi mở thật to, vô số trái tim nhỏ từ bên trong bắn ra, phụ thân của nàng rất đẹp trai rất giàu rất săn sóc nàng phải không? Quả thực là con giun trong bụng nàng, so với đùi gà, nàng thích ăn cánh vịt hơn, đây là lần ăn cánh vịt ngon nhất của nàng, đặt biệt trước mắt có một nam nhân xinh đẹp đang cười tươi với nàng, càng muốn ăn tiếp.

Ở hiện đại, nàng thích nhất chu hắc áp, tuy túy tiên áp không có cay bằng, nhưng xốp giòn, ăn ngon, ăn rất ngon!

Gò má thanh tú của Tường Vũ vì tức giận mà đỏ rục một mảnh, đặc biệt nhìn thấy Viêm Dục cách Mộc Phi, nhướn mày với hẳn càng làm hẳn thêm tức giận, hẳn rất ít tranh chấp với người khác, nhớ tới hình tượng nho nhã, hít sâu một hơi đè lửa giận xuống, gắp một miếng cà thả vào trong bát của Mộc Phi, lại dịu dàng nói:

“Mộc Phi, Trám tương cà này rất tuyệt, nàng ăn thử một chút.”

Sau Khi Mộc Phi vừa ăn xong một cái cánh vịt, nghe Tường Vũ nói liền quay đầu cười ngọt ngào với hắn, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, miệng nói: “Cảm ơn Vũ ca ca.”

Trám tương cà nàng chưa ăn qua, nghe tên rất mới mẻ, Mộc Phi cầm đũa lên gấp cà trong bát, đưa vào miệng. Viêm Dục vượt Diễm Đan lên trước một bước đồng thời gấp thịt bò đưa vào trong miệng nàng thuận tiện đưa miệng đến gần đũa kẹp miếng cà của Mộc Phi cắn một cái, cười thỏa mãn kêu:

“Nữ nhi, cái này ăn ngon.”

Mặt Tường Vũ từ đỏ chuyển sang xanh, xanh sang tím, tím sang trắng, điều hòa như một vòng tròn. Nếu không phải hắn vẫn nhắc nhở chính mình, đối phương là phụ thân của Mộc Phi, sau này mình theo đuổi Mộc Phi cần phải được đối phương cho phép. Hắn thề, nếu trước mặt hắn là cánh thì hắn nhất định sẽ đổ lên đầu Viêm Dục!

Cái miệng Mộc Phi đỏ hồng ngậm lấy thịt bò trong miệng, tay duy trì động tác nhấc đũa đưa vào miệng, đối với định lực của mình nàng rất bội phục, vậy mà không có cầm đũa trong tay đập vào gương mặt phổng đại trước mặt nàng.

Viêm Dục bên cạnh chỉ lo nhìn nàng cười, hàm răng đều sáng bóng, lông mi thật dài chớp chớp, không tiếng động phóng điện, như muốn nói: Ta còn muốn ăn, cho ta một miếng.

Một miếng cái đầu người! Mộc Phi vội giữ nhai nát thịt bò trong miệng rồi nuốt vào bụng, giống như đang nhai thịt của Viêm Dục.

Không để ý tới hắn nữa!

Vừa quay đầu liền thấy khuôn mặt của Tường Vũ đỏ lên mắt hung hăng trừng Viêm Dục, ngồi giữa hai người khiến nàng cảm thấy khó chịu, vị trí nàng đang ngồi là tâm điểm của áp suất thấp, cảm thấy dễ chịu mới lạ.

Thấy Tường Vũ đè nén lửa giận, Mộc Phi suy nghĩ một chút liền cầm đũa lên gấp một miếng măng thả vào trong mâm của hắn:

“Vũ ca ca, đừng chiều cô ta, ăn đi, ta sẽ tự gấp thức ăn.”

Rõ ràng Viêm Dục không muốn để Mộc Phi lấy lòng Tường Vũ, tuy rằng không biết có phải dờ tính trẻ con hay không, nhưng người bệnh hi vọng vô thường là chuyện bình thường, đánh không được chửi không được, trước mặt nhiều người như vậy, không thể giảng đạo lý, chỉ có thể theo.

Tường Vũ gật gù đầu, không muốn tốn công vô dụng, buồn bực ăn đồ trong mâm của mình, nhưng mà nhai thức ăn trong miệng như nhai sáp nến, không thấy ngon.

Trái với một bàn nhỏ của người khác, Liễu Thiên Kỳ ăn đặc biệt nhiều, thỉnh thoảng Liễu Nhiễm cãi và với hắn động tay động chân, rất náo nhiệt. Mà Liễu Thiên Sở cũng không bình tĩnh như trước, ánh mắt nhìn chăm chăm Viêm Dục, đôi mắt hí sặc sẩm không chớp một cái nào khiến cho Mộc Phi cảm thấy mất hứng như bị rút gân, và lại thời tiết mùa thu không nóng lắm, nhưng hắn cứ phe phẩy quạt, có thể thấy trong lòng hắn rất nóng nảy đang không ngừng luân chuyển.

Viêm Dục tự ăn cũng không quên gấp thức ăn cho nàng, thỉnh thoảng lại ghé đầu vào gần thức ăn trên đôi đũa của nàng, lúc đầu Mộc Phi còn khiếp sợ nhưng một hồi lại không để ý tới nữa, thỉnh thoảng còn đút cho Viêm Dục một hai miếng, đôi lúc là khóe môi hắn cười ngày càng rực rỡ ngày càng đẹp.

Khoảng hai canh giờ bữa cơm mới kết thúc, Mộc Phi thỏa mãn ợ một cái, xoa xoa cái bụng tròn vo, ôm rương tiền của nàng đứng lên chuẩn bị cáo từ:

“Thiên Sở thức thức, cảm ơn thức đã đãi, con và phụ thân còn có việc, xin phép về trước.”

Liễu Thiên Sở luôn muốn tìm cơ hội đến gần Viêm Dục, nhưng trong mắt Viêm Dục ngoài thức ăn ra thì chỉ có Mộc Phi, không còn biện pháp liền nghĩ lát nữa giải tán sẽ nói chuyện với Mộc Phi một chút, nào ngờ người ta cơm nước xong liền định đi, không hề có vẻ muốn tiếp xúc với hắn.

Đặc biệt tiếng kêu Thiên Sở thức thức, nghe cực kỳ chói tai.

“Mộc Phi à, muội có thể giống như bọn Liễu Nhiễm và Thiên Kỳ, kêu ta là Thiên Sở ca ca.”

Lần đầu tiên Liễu Thiên Sở rối rắm với một cái xưng hô, thực sự hắn cũng không lớn hơn so với Viêm Dục, nghiêm khắc mà nói, hắn còn nhỏ hơn Viêm Dục mấy tháng, hơn nữa cái xưng hô bảo chủ này là do cha hắn muốn nghỉ hưu sớm lúc giao Liễu gia cho hắn thì hắn mới vừa tròn 15 tuổi. Cho tới bây giờ chưa được 2 năm, hắn cũng chưa tròn 17 tuổi, bị một tiểu cô nương hơn mười tuổi gọi là thức thức, thật quái dị.

Mộc Phi chớp chớp mắt, nàng biết gọi các ca là hợp lý, lúc trước cũng đã từng gọi qua, nhưng ai bảo hắn chỉ xem diễn mà không ra tay, nên nàng cố ý trả thù hắn. Lại nói không phải nam nhân đều mong muốn mình trưởng thành một chút sao, gọi hắn bằng chú là hợp ý hắn quá rồi.

“Nhưng Thiên Sở thúc thúc, không phải người và phụ thân là bạn cũ sao? Nếu ta gọi người là ca ca, thì phụ thân sẽ cảm thấy mình già rồi.”

Mộc Phi cười nhọt nhạt, giống như nụ hoa lay động trong gió, tầng tầng nở rộ, trực tiếp ngấm vào đáy lòng của người ta.

Nhìn Mộc Phi cười như vậy, bàn tay cầm quạt của Liễu Thiên Sở dừng lại, gật đầu một cái: “Thúc thúc thì thúc thúc thôi.”

“Thiên Sở thúc thúc, mẫu thân cùng muội muội của Mộc Phi bất hạnh qua đời còn chưa an táng...cho nên...” Nụ cười trên môi Mộc Phi càng sâu hơn, như tảo đồ thấm vào lộ mặt, khiến người nhìn cảm thấy mới mẻ.

“Nhờ Thiên Sở thúc thúc an táng dùm.”

Vừa dứt lời, Liễu Thiên Sở im lặng, trùng hợp gió từ bên ngoài cửa sổ thổi vào làm rối tóc đã buộc lên của hắn, một lúc sau đầu tóc hắn đã mất trật tự...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ta Cũng Theo Người

Sau khi cơm nước no nê, vì trong nhà có chuyện nên Liễu Nhiễm và Liễu Thiên Kỳ cáo từ về trước. Chỉ để lại mình Liễu Thiên Sở bầu bạn với cha con Viêm Dục Mộc Phi và Tường Vũ.

Nghe thấy Mộc Phi muốn đi dạo, Liễu Thiên Sở đặc biệt sai hai tên thuộc hạ đi theo, giờ phút này đang ôm đờ của Mộc Phi mua, dầu muối tương mắm gạo mì bột phần một cái cũng không thiếu, ngay cả trong tay Tường Vũ cũng cầm một bao quần áo, bên trong đựng vài bộ quần áo nàng mới mua.

Trên đường đi, chân mày bé gái lúc nhíu lại lúc giãn ra, thỉnh thoảng khoe môi gợn lên rồi kéo xuống, Tường Vũ bên cạnh nhìn nàng thấy chóng mặt:

“Mộc Phi, muội gặp vấn đề gì sao?”

Liễu Thiên Sở đi sau mấy bước, hắn cũng chú ý thấy Mộc Phi khác thường, nhưng ngại vì mới bị nàng chơi xỏ, không mở miệng hỏi thăm, nghe thấy Tường Vũ hỏi nghi ngờ trong lòng hắn, lỗ tai dựng thẳng cao lên, tập trung chú ý vào người Mộc Phi.

“Ôi, cuộc sống thật không dễ chịu nha, tiêu tiền như nước, mới mua được mấy thứ, vậy mà tốn hết hai lượng bạc của ta rồi, chẳng lẽ ta phải suốt đời buôn ba vì hai lượng bạc sao? Haizz” Nói xong thở dài một tiếng, Mộc Phi cúi đầu, không nói nữa, lông mày Liễu Diệp vo thành một nắm, nàng hiển nhiên còn yêu cả bạc.

Khóe miệng Liễu Thiên Sở vì co quắp nên mới không chửi ra tiếng, nhìn đế quốc hưng thịnh này, mai sau có người kế nhiệm, sẽ quan tâm hai lượng bạc sao?

Làm nữ nhi của hắn, vì hai lượng bạc mà tiếc nuối hao tổn tinh thần, quả thật làm mất mặt phụ thân của người!

Muốn mở miệng giảng giáo Mộc Phi, thì thấy Viêm Dục cảm động gật gật đầu, phụ họa nói:

“Nữ nhi đúng, muốn tiết kiệm tiền, chúng ta nghèo.”

Phốc~ Liễu Thiên Sở muốn phun ra một ngụm máu, Viêm Dục mà nghèo? Ha ha, vậy Triệu Dương để đồ ra đồng làm ruộng à!

“Phụ thân thật hiểu lòng con, sau khi trở về chặt củi nhiều luyện tay một chút, dùng búa tốt liền đi săn thú.”

Mặt Mộc Phi vui mừng vỗ vỗ vai Viêm Dục, nhân cơ hội ép hắn lao động kiếm tiền.

Phốc~Rốt cuộc Liễu Thiên Sở cũng phun ra một ngụm máu, đón củi luyện tay, cầm búa săn thú, đối phương có phải là Viêm Dục không? Cầm búa dứt khoát đập vào đầu cho hắn chết đi, loại đả kích như này, tâm can không chịu nổi.

Đi vài bước liền nghe được vài câu không thể giải thích được của Mộc Phi, từ bước chân lão đạo dần tập thành bước chân vững chắc, chỉ gần nửa canh giờ Liễu Thiên Sở liền phục hồi như trước, trong lòng xem năng lực chịu đựng của mình thật cứng rắn.

Sau khi hắn thích ứng với sự tình quái dị của Liễu Thiên Sở, hắn đi theo nàng và bên cạnh Viêm Dục, bắt đầu dạo phố. Lúc thì

ném vãi cái mị nhân cho mấy thiếu nữ trẻ tuổi đang bán ra trái tim trong mắt, lúc thì hôn gió với mấy cô nàng đang nhìn hấn si mê, rất thích ý.

Khóe miệng hấn cười toét đến tận mang tai, nhìn bộ dạng rầm thú của hấn Mộc Phi rất muốn cho hấn một quyền.

Thục nữ không bao giờ động thủ chỉ dùng tài ăn nói, vì vậy, hai mắt Mộc Phi mở thật to, nghiêng đầu nhỏ, để cánh tay trống rỗng, cười tinh khiết tựa như búp bê:

“Thiên Sở thúc thúc, chúng ta nhiều đồ như vậy, làm sao mang về hết đây?”

Liễu Thiên Sở đang chìm đắm trong nụ cười của một thiếu nữ yếu điệu mềm mại đáng yêu, mảy đi mắt lại với nàng ấy, thuận miệng đáp lại:

“Không sao, nhà thúc thúc có xe ngựa, có thể đưa các người...”

“Thúc thúc muốn đưa xe ngựa cho ta và phụ thân? Thật sự tốt quá, cảm ơn người nha thúc thúc.” Mộc Phi nhanh chóng chặn lời nói của Liễu Thiên Sở lại, âm thanh như trân châu rơi xuống, chữ chữ mát mẻ, thời điểm Liễu Thiên Sở chưa kịp phản ứng liền sai hai người hầu phía sau hấn:

“Các người nhanh bỏ những món đồ này vào trong xe ngựa. Thuận tiện lái xe đến rước chúng ta, chúng ta không có thời gian, muốn về nhanh.”

Mị nhân Liễu Thiên Sở chưa kịp bán ra, chân lão đảo ngã vào người cô ý đi qua hấn, nghe tiếng khen của một đại thẩm. Một mùi hôi nách gay mũi sộc vào trong mũi của Liễu Thiên Sở, hun đến mức khiến hấn ho sặc sụa.

Cánh tay còn muốn thô hơn tay của Mộc Phi đang gắt gao ghim cổ hấn, cái môi như hai miếng lạp xưởng mở ra như lỗ đen vũ trụ, cười nũng nịu:

“Liễu bảo chủ, nếu xem trọng thiệp thì hãy nói ra, chứ ở ngoài đường ôm ôm ấp ấp, thiệp rất ngượng ngùng.”

Hôi nách cộng thêm mùi son phấn dỏm hun Liễu Thiên Sở muốn choáng váng đầu óc, cặp mắt chảy ra nước. Muốn phản bác lại nhưng bị va chạm khiến lời nói liền biến thành mây khói theo gió bay đi.

Mắt Mộc Phi tròn tròn, núp sau lưng Viêm Dục lộ đầu ra thưởng thức một màn kinh người, thân hình cường tráng kia cánh tay to lớn đang ôm eo Liễu Thiên Sở, nhìn thế nào cũng hài hòa.

Chẳng lẽ đây là phong tục của địa phương này? Đùa giỡn thiếu nam ngay giữa đường phố.

“Phụ thân, người không được học thúc thúc nha, nếu mà làm loạn con cho người và ả ra ngoài đường ở, con không để yên cho người.”

Mộc Phi nhìn say sưa, không quên chỉ vào hai người đang ôm nhau kia chỉ dạy cho Viêm Dục.

Viêm Dục khinh bỉ nhìn rồi thu hồi ánh mắt, khinh bỉ trả lời với Mộc Phi:

“Ánh mắt, kém cỏi!”

Phốc~Mộc Phi cười phá lên, lại nhìn một xiu, chỉ tay vào Liễu Thiên Sở đang cầu cứu, lắc đầu thở dài nói:

“Quả thật, ánh mắt thật kém cỏi, hạng người cực phẩm như vậy người bình thường không thể tiêu thụ nổi.”

Liễu Thiên Sở hận không thể đập nát gương mặt đang cười của Mộc Phi ở đối diện, thân thể hấn cũng không tệ, nhữ lực rất tốt, đoạn đối thoại của Mộc Phi và Viêm Dục bị hấn nghe không sót một chữ, nếu không phải đại thẩm trước mặt lớn tuổi, hấn nhất định ném ả thật mạnh trên đất.

“Liễu bảo chủ, chàng muốn đưa thiệp đi nơi nào? Trở về đại trạch hay là đi Hương Các tìm phòng? Chỉ cần chàng nói, đi đâu, thiệp cũng nguyện ý.” Đại Thẩm cảm thấy rất tốt, Liễu Thiên Sở trắng trẻo tuấn tú, rất thuận mắt ả.

Mày kiếm nhon, đôi mắt ngập nước thẹn thùng, sống mũi cao thẳng, môi mỏng như được điêu khắc khiến người khác say mê.

Quả thật là tình lang trong mộng của các nữ nhân nha!

Đại thẩm gian nan nuốt nước miếng, ả muốn rụt rè, ả muốn nhin xuống, phải kiên nhẫn, nhìn ánh mắt ghen tỵ cùng hâm mộ của các cô gái xung quanh, trong lòng có cảm giác cực kỳ ưu việt. Uồn bộ ngực to lên, cúp 38C đung đưa theo động tác của ả, úp mặt Liễu Thiên Sở xuống, dòng điện tê dại truyền khắp toàn thân:

“Liễu bảo chủ, chàng không cần vội vã như vậy, không được đụng loạn nha, thiệp, thật là nhột... umh hừ.”

Đại thẩm như làm nũng lay động thân thể cao lớn, lớp mỡ trên người cũng rung theo, giọng nói giống như vịt đục rên rĩ.

Cuối cùng Liễu Thiên Sở không nhịn được nữa “ợ ợ” ới lên ới xuống, nôn toàn bộ mỹ thực vào quần áo màu xanh của vị đại thẩm kia.

“Oa! Quần áo mới của lão nương, bị người làm dơ rồi! Đi chết đi đồ ẻo lả, ta không chơi nữa, cút xéo!”

Đại thẩm đầu lòng nắm lấy một góc áo dính bẩn của mình, cánh tay dùng sức vung, thân thể Liễu Thiên Sở liền bị ném ra ngoài, thân hình bay lên không trung rồi rơi xuống đất, thân thể lão đảo lui về phía sau mấy bước phải dựa vào tường mới đứng vững, rồi lại nôn ra tiếp.

Hắn bị chê, một nam nhân anh tuấn xinh đẹp lại bị mụ béo kia chê!

Hắn một đời anh minh, đến nay liền bị hủy, bị phá hủy sạch sẽ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Phụ Thân Uy Vũ

Liễu Thiên Sở đâm lên ngực, được hai tên thuộc hạ tới khiêng vào xe ngựa, cho đến khi ngồi trật tự trên xe ngựa, mặt Liễu Thiên Sở vẫn là màu tím, hai mánh môi mê người phớt trắng, vẫn không ngừng run rẩy. Tay cũng không phe phẩy quạt, chán nản ngồi trong góc xe, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình.

“Phụ thân, chẳng qua Thiên Sở thúc thúc bị đại thẩm mỹ nhân kia ôm một cái, làm sao lại như mất hết khí lực vậy?”

Mộc Phi tò mò dùng khuỷu tay chọc chọc Viêm Dục bên cạnh, tuy miệng hỏi hắn, nhưng ánh mắt lại nhìn Liễu Thiên Sở đang ngồi trong góc ở trước mặt Trương Vũ.

“Hắn bất lực.” Khẩu khí bình thản, không hề gọn sóng.

“Hắn bất lực.” Cao giọng lên, mùi vị trêu chọc mười phần.

Cùng lúc hai âm thanh vang lên, giọng điệu khác nhau, nội dung giống nhau, sau đó đồng thời hai người hừ nhẹ một tiếng, xoay đầu sang một bên.

Mặt Liễu Thiên Sở tối lại, hung hăng trừng mắt nhìn Trương Vũ, mang theo mùi vị cảnh cáo mười phần.

Mộc Phi đáng yêu cười vô tội, không tị, hai người này đều nói rất đúng.

Xe Ngựa chạy nhẹ nhàng trên đường, khó có được thoải mái như vậy Mộc Phi liền chớp mắt, vì muốn nàng thoải mái hơn, Viêm Dục nguyện làm gối kê đầu, để Mộc Phi gối lên bắp đùi của hắn nghỉ ngơi.

Viêm Dục nhẹ nhàng vuốt tóc Mộc Phi, tay vỗ vỗ đầu vai của nàng như phụ thân đang dụ dỗ tiểu bảo bối ngủ, vẻ mặt yêu mị tản ra nhu tình, khác một trời một vực so với bộ dạng nghiêm mặt khi gặp người ngoài. Cặp mắt thuần khiết tựa như trẻ con có chút rối rắm lui tới tán loạn.

Nhìn chằm chằm Mộc Phi, cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khi ngủ rất điềm tĩnh, khiến cho cảm giác bức bối vì thiếu trí nhớ xông lên đầu tiêu tán đi rất nhanh.

Nữ nhi đã nói, có thể chữa lành bệnh cho hắn, chỉ cần hắn kiên nhẫn chờ đợi là được.

Lại không biết trị liệu bằng ngân châm là sao nữa? Trong túi hắn có một túi bao da, nữ nhi lên đưa cho hắn cất, nàng nói đây là bảo bối trị bệnh cho hắn không thể cho người ngoài thấy.

Viêm Dục chú ý thấy từ đầu đến cuối Liễu Thiên Sở đều nhìn chằm chằm hành động của mình, trong tâm liền có cảm giác kỳ quái, không lẽ hắn biết thân phận của mình? Cái ý nghĩ xẹt qua như hàng vạn con kiến bò trong lòng, không khác chế được kính động muốn hỏi thăm, tiềm thức dậy dựa, hắn dời mắt nhìn lên mặt Liễu Thiên Sở, suy nghĩ nên mở miệng thế nào.

“Phụ thân, đến nhà chưa?”

Mộc Phi bị động tác nhỏ của Viêm Dục đánh thức, Diễđầnnlêêquýđôôn, mở đôi mắt nhập nhèm mơ ngủ hỏi theo bản năng.

Cho đến nay nàng ngủ tương đối ít, ở một mình lâu dài khiến cho bản thân có tính cảnh giác tương đối cao, Viêm Dục vừa cử động nàng liền nhận ra, mở mắt thấy Viêm Dục đang mập mờ nhìn Liễu Thiên Sở, ánh mắt có chút vui mừng cùng tiếc nuối.

Giờ đây, chẳng lẽ Liễu Thiên Sở khiến hắn nghi ngờ?

Nhẹ nhàng cầm ngón tay mềm nhũn thon dài, nhờ lực đạo trên tay ngồi thẳng lên, lấy tay vuốt vuốt mái tóc, mỉm cười rục rờ với Viêm Dục.

Trong lòng Viêm Dục run lên, hần nhẹ giọng đáp: “Chưa đến đâu.”

“Dạ.” Lười biếng đáp lại, Mộc Phi vén một góc rèm lên nhìn xung quanh, đã đến thôn Tương Sơn rồi, đường đất gập ghềnh khiến bánh xe phát ra tiếng ù ù, Mộc Phi thò đầu ra, muốn nhìn tại sao không thấy lác lư.

Nàng nhớ rõ trên xe trâu rất xóc, cộng thêm trời vừa mưa, trên đường rất nhiều sinh bùn cang không dễ đi, xe ngựa với xe trâu khác xa như vậy sao?

Nàng ghé đầu ra bên ngoài suy tư, mắt nhìn chăm chăm bánh xe, chẳng lẽ chỗ đó có trang bị thiết bị giảm xóc? Người cổ đại thông minh như vậy sao? Nhưng mà trên xe của Liễu Thiên Sở trái nệm cẩm tú, lưu tô treo ở đầu xe, nhìn chỗ nào cũng rất tinh xảo, liền nghĩ nàng lừa xe ngựa thật đáng giá.

Đang đắc ý, thân thể liền bị Viêm Dục tóm lại kéo vào trong, cũng bất chấp làm ra vẻ, hung tợn khiển trách:

“Hành động nguy hiểm như vậy cũng dám làm?”

“O” Miệng Mộc Phi mở thật to, Viêm Dục nói đầy đủ câu rồi, không phải hần nói cụt lủn sao, không phải kiếm chữ như vàng sao, nghe thấy hần nói như vậy, thật vui sướng. Giơ tay lên nheo má Viêm Dục, cười rất đáng ăn đòn:

“Bộ dạng nghiêm mặt của phụ thân, rất đẹp trai, phụ thân uy vũ!”

“Con! Tiểu quỷ nhỏ!” Viêm Dục xì mặt, trừng mắt giơ cánh tay lên định giáo huấn Mộc Phi một chút.

Âm thanh người hầu của Liễu Thiên Sở từ ngoài màn chuyễn vào:

“Bảo chủ, không biết Mộc tiểu thư ở đâu, trước mặt đã đến thôn Tương Sơn.”

“Tới rồi?” Mộc Phi nhanh nhẹn chuồn từ trong lòng Viêm Dục ra, tiếp tục thò đầu nhìn xung quanh, đúng lúc xe ngựa chạy ngang qua ngôi nhà lá rách của nàng, vội kêu lên:

“Đến rồi, mau dừng xe, chính là chỗ này!”

Con Ngựa hí dài một hơi, xe ngựa dừng lại, Mộc Phi nhảy xuống đầu tiên, ôm tài sản vào trong ngực, như một làn khói chạy vào trong nhà lá.

Giấu chỗ nào mới tốt nhỉ? Ai, cái địa phương lớn như vậy, giấu ở đâu cũng không an toàn.

Liễu Thiên Sở kinh ngạc nhìn ngôi nhà chỉ có bốn bức tường ngay cả cửa cũng không có, bụi bặm sộc lên khiến hần ho khan, giơ tay áo lên che mũi. Đây là chỗ để người ở sao?

“Mộc Phi, người ở chỗ này?” Mới nói được một câu Liễu Thiên Sở đã cảm thấy trong miệng đầy đất cát, vô cùng khó chịu. Nhưng Trương Vũ thì đã tập mãi thành quen, ngoại trừ lộ ra một tia đau lòng, còn lại cũng không có biểu hiện khác thường.

Cái mà hần không thể nào chấp nhận được là, Viêm Dục im lặng ở sau lưng Mộc Phi, vào nhà liền đi tới bếp lò nấu nước. Một người thu dọn đồ đạc trong phòng, một người bận rộn trong bếp, phân ra mà làm, giống như thói quen từ lâu.

“Mộc Phi, ta mới đi qua cửa thôn liền thấy người đã trở lại, chuyện sao rồi? Gom đủ bạc chưa? Lúc nào thì hạ táng cho mẫu thân của người?”

Sau khi giọng oang oang của Trương đại nương từ xa truyền tới, liền thấy một thân thể có chút mập mạp chen vào phòng:

“Ah, sao nhiều người như vậy? Vị này là?”

“Đại nương, đây là Thiên Sở thúc thúc, huynh đệ của phụ thân ta.”

Mộc Phi ngẩng đầu lên, hơi ưu thương giới thiệu cho Trương đại nương:

“Thiên Sở thúc thúc làm tang sự cho nương, chuẩn bị tốt mọi thứ trước mặt trời lặn vì nương tìm một chỗ tốt cho nương an nghỉ.”

“À, thì ra là Thiên Sở huynh đệ, đã như vậy, mau chuẩn bị thôi, tuy rằng đã qua ngày nóng, nhưng vẫn đề thi thể ở trong lều cỏ không phải là chuyện tốt.”

Nhớ Liễu gia chủ ở Liễu Khê trấn cũng tên là Liễu Thiên Sở gì đó, chẳng lẽ là cùng một người? Trương đại nương lặng lẽ quan sát Liễu Thiên Sở, trước nàng thấy một chiếc xe ngựa oai vệ lộng lẫy chạy vào trong thôn, thấy xe ngựa dừng trước nhà Mộc Phi, liền tò mò, kiểm soát qua xem chút. Quả nhiên nàng thấy một nam nhân cao lớn mặc hoa phục, xem ra, phụ thân Mộc Phi không giàu cũng quý, nếu không làm sao quen biết người có

khí thế như vậy?

Liễu Thiên Sở đề phiên muộn ở đáy lòng xuống, đang muốn nói gì đó, người hầu của hắn liền ghé vào tai hắn nhỏ giọng báo cáo mấy câu, hai mắt hắn tròn to nhanh chóng lác mình ra ngoài đi đến lều cỏ, dời rom rạ ra, ngồi chồm hổm trên mặt đất đưa tay vén một góc chiếu lên, liền thấy mặt vốn trắng nõn của Viêm Nghiên đã bị phấm đen.

Xem ra chuyện không đơn giản như vậy rồi.

Khi Liễu Thiên Sở quay người trở vào nhà liền giống như biến thành người khác, nâng khoe môi lộ ra tà khí lười biếng cười, tay phe phẩy quạt tùy ý đáp:

“Đại nương yên tâm, trước khi mặt trời lặn tại hạ sẽ xử lý thỏa đáng.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ta Là Ai?

Edit: Mavis Clay

Thủ hạ của Liễu Thiên Sở làm việc rất nhanh tay, một lúc lâu sau đã chuẩn bị xong hai quan tài một lớn một nhỏ, quan tăng lên tới 24 người.

Mộc Phi nhìn 24 người mặc áo xanh, trên chiếc mũ đỏ thẫm gắn một chiếc lông gà, bốn người đứng đầu mặc chiếc quần vàng, kinh ngạc đến không khép được mồm, đáng vẻ này, nàng cũng đã từng thấy trên ti vi, bọn họ là người hạ táng quan tài thì phải.

Vòng qua bọn họ là thấy trong sân để là một cái ô thêu hoa đỏ thẫm ở đỉnh đầu, nửa chiếc pho loan cùng làm bằng kim qua, một cái rìu lớn, mấy cái ghế hướng lên trời.

"Vũ ca ca, mấy thứ đó là gì?" Mộc Phi không nhịn được hỏi, vật này thấy thật tinh xảo, làm đám tang sao lại dùng màu đỏ? Thật không thể tưởng tượng nổi.

Tưởng Vũ đến gần Mộc Phi, chỉ kinh ngạc một lát liền nhận ra, Mộc Phi tuổi còn quá nhỏ, lại không tiếp xúc nhiều với người trong thôn, nghĩ đến việc Tưởng di chưa dạy cho nàng những thứ này, liền nhỏ giọng giải thích: "Đặt ở bên kia gọi là cái lồng quan tài, thời điểm đưa tang gắn lên trước quan tài, chiếc pho loan chia làm hai bộ phận, nửa giang trước và nửa giang sau."

Theo hướng chỉ của ngón tay Tưởng Vũ, Mộc Phi thấy trước quan giang quả nhiên có hai nửa chiếc pho loan, dùng bên cạnh kiệu trắng và xe ngựa.

"Cái chậu nhôm kia là vào lúc đưa tang muối cần phải quăng đi, còn có cờ dẫn hồn, cây đại tang cũng cần muối tới bắt." Tưởng Vũ nói tới đây thì thoáng dừng lại, miệng lẩm nhẩm không biết có nên nhắc tới chuyện kia không.

Cờ dẫn hồn được làm từ ba cái gậy trúc, một dựng thẳng còn hai cái còn lại bắt chéo, treo với một tấm vải ở giữa. Bên trái viết ngày sinh của Tưởng thị, bên phải viết thời điểm mà Tưởng thị chết, ở giữa viết Mộc gia Tưởng thị.

Cái họ này khiến đôi mắt thâm quang của Liễu Thiên Sở tối tăm như đầm u thủy, tay cầm phiến ngọc nắm chặt, tầm mắt nhìn về phía Mộc Phi đầy thâm ý, họ Mộc này rất kỳ lạ, mà hắn nghe nói chỉ có một nhà.

Viêm Dục không quen biết hắn, cô nhi quả mẫu nghèo túng, bé gái mồ côi họ Mộc sở hữu khả năng giám bảo tài hoa, mọi thứ quanh quẩn trong đầu hắn, làm đầu hắn hơi đau, khẽ nhíu lông mày, cảm giác sâu bên trong có liên hệ gì đó.

Đáng tiếc hắn không thu hoạch được gì, không tìm được chỗ mấu chốt.

"Sử dụng cờ dẫn hồn là vì đã có một người phù thủy từng nói, linh hồn người sau khi chết sẽ không theo xác chết, mà lại phiêu đảng ở nơi nó quen thuộc, theo như đó, người ở dương gian sẽ không được thuận lợi. Vì vậy, phù thủy đã tạo ra cờ dẫn hồn, dùng nó để điều khiển kinh hồn người chết, để cho linh hồn người chết đi theo cùng phần mộ, như vậy thì có thể sớm ngày được đầu thai chuyển kiếp." die6n4d2a2nle2qujd2on.

Tưởng Vũ thấy Mộc Phi tới cạnh cờ dẫn hồn, tò mò cảm lên nhìn, liền bước tới giải thích cho nàng.

Mộc Phi gật đầu, nàng lúc nào cũng ở trong thành thị, lại là cô nhi vốn chưa từng trải qua những chuyện lạ, xuyên qua tới một thân xác có trí nhớ không toàn diện, tìm kiếm trong mây hình ảnh rời rạc cũng không biết tang sự cổ đại thực sự được diễn ra như thế nào.

Thật may là vận khí nàng không tệ, nếu là mình tự tổ chức thì thật là một hơi phí sức, không tránh được phải hồi nhiều nơi, kéo dài thêm thời gian sẽ khiến cho thân xác Tưởng thị tiếp tục gió thổi nắng chiếu không được nghỉ ngơi.

Liễu Thiên Sở chuẩn bị mấy thứ vô cùng đầy đủ, nhưng lại thiếu người chủ trì tang sự, ở thôn Tương Sơn, bình thường đều do trưởng thôn chủ trì, Tưởng Vũ suy nghĩ một lát, chào hỏi với Mộc Phi vài câu rồi chạy về nhà.

"Nữ nhi." Viêm Dục đứng bên cửa, nhìn chằm chằm khung cửa trống rỗng, tay che vạt áo của mình, lông mày đen nhũ thành một đồng, vô cùng rối rắm.

Mộc Phi nghe tiếng hân la lên thì ngẩng đầu nhìn sang, đôi mắt lưu ly lướt một lượt trên người hân.

Thủy mâu rung rung như muốn khóc, lông mày như núi khê chau lại, sống mũi nơi nhũ lại hơi có vết gấp, đôi môi nhỏ đỏ mọng đầy đặn, áp dưới khóe miệng khiến cả người mang vẻ vừa uất tức vừa đáng yêu. Mộc Phi nhũ mày giương khóe môi, mặc dù buồn bực hân vì sao làm nũng trước mặt người ngoài, nhưng vẫn không nhịn được mê luyến vẻ ngoài đáng yêu mềm mại đang phát ra từ hân, loại mỹ lệ đó ở trên người hân còn lóa mắt hơn cả phụ nữ.

Đến khi dời mắt xuống nơi mà Viêm Dục đưa tay che, Mộc Phi vỗ ót một cái hiểu ra: trời ơi, thiếu chút nữa thì quên, túi ngân châm vẫn còn để trên người hân, chẳng lẽ là kim ghim vào trong thịt rồi.

Đôi chân nhỏ của Mộc Phi bước tới, nhanh chóng chạy tới cạnh Viêm Dục, tay nhỏ bé sờ lấy túi da đeo trên người hân, quả nhiên thấy có mấy cây kim nhỏ lộ ra, không phải chỉ một cây.

Khóe miệng giật giật, Mộc Phi trong lòng thầm tụng cho Viêm Dục một tiếng "Amen", thật là một đứa bé xui xẻo.

"Đây là cái gì?" d1enDanIeqid0n Liễu Thiên Sở ghé đầu lại gần, tò mò hỏi.

Mộc Phi cúi đầu kiểm tra số ngân châm, thấy không thiếu một cây thì thở nhẹ một hơi, thuận miệng đáp: "Tú Hoa Châm."

Sau đó gấp tấm da đeo lại, cầm vào trong nhà, xoay mình lên giường lấy một chiếc hộp thả tấm da đeo vào, đẩy nắp hộp lại đẩy tới một chỗ xa, hai tay nhỏ bé còn vỗ mấy cái, vậy là xong.

"Ta là ai?" Thành linh Viêm Dục hỏi câu này.

Liễu Thiên Sở đang nhìn một loạt động tác của Mộc Phi, sau khi nghe thấy bật thốt lên: "Viêm Dục." Sau khi nói xong cảm thấy không ổn, cau mày nhìn về phía Viêm Dục, kinh ngạc lặp lại một lần nữa vấn đề của hân: "Người là ai?"

Không ngờ Viêm Dục nghe thấy câu nói của hân thì bỏ vào trong nhà, để lại cho hân một bóng lưng thẳng tắp, mang đi một ảo ảnh mang vẻ đẹp tuyệt luân.

Ta là Viêm Dục, nhưng Viêm Dục là ai? Vì sao ta lại ở chỗ này?

Đầu lại bắt đầu đau, như có vận con kiến đang bò trong óc hân, đau đớn đến tận xương tủy. Chân Viêm Dục mềm nhũn, vừa tới mép giường hân bỏ nhào về phía trước, đè cả lên lưng Mộc Phi đang chuẩn bị xuống giường.

Trong lòng Mộc Phi buồn bực, trên lưng đột nhiên có sức nặng khiến nàng thiếu chút nữa bị sặc khí, mắt hoa một lúc lâu mới trở lại được bình thường, đang định mở miệng chửi thề, đỉnh đầu truyền đến tiếng kêu trầm thấp thống khổ khàn khàn của Viêm Dục: "Viêm dục, đau, đau....."

Viêm Dục? Hân nhớ ra tên tuổi của mình rồi sao?

"Hân sao vậy? Viêm Dục, người mau tỉnh lại, mau tỉnh lại."

Mộc Phi đang từ từ suy nghĩ vấn đề, Viêm Dục trên lưng bị Liễu Thiên Sở lo lắng tới lắc lui, thiếu chút nữa phun hết cánh gà cánh vịt ăn lúc trưa ra, tay nhỏ bé nắm thành quyền, răng nghiến chặt, nặn ra một đoạn lời nói ngắt quãng: "Người mà còn lắc nữa, ta, sẽ cho, cả hai người, cùng nhau nhặt xác."

Két! Động tác trên tay Liễu Thiên Sở khựng lại như vừa ấn nút tắt điều khiển ti vi.

Mộc Phi liền hít lấy hít để mấy hơi rồi găm thét lên một câu hoàn chỉnh: "Người còn không biết đỡ hân lên?"

"Chẳng phải người nói nếu cử động nữa thì sẽ cho hân đi nhặt xác sao?"

Âm thanh yếu ớt truyền đến từ bên giường, lọt vào tai Mộc Phi lại thành tiếng huyền ảo, lần này nàng thật muốn sặc khí rồi, thật là tức mà.

Cũng may Liễu Thiên Sở nhanh chóng phát hiện, thận trọng đỡ Viêm Dục khỏi người Mộc Phi đặt xuống giường, ánh mắt nóng nảy dừng ở trên

mặt Viêm Dục, nhìn sắc mặt tái nhợt cùng đôi môi không chút huyết sắc của hắn, ngọc phiến trong tay đeo lên bên hông, ôm hắn: "Không được, ta phải đưa hắn lên trần tìm đại phu."

"Xa như vậy, xe ngựa lắc lư một hồi thì đến nơi hắn chỉ còn nửa cái mạng, bấm vào nhân trung hắn!" D!wnd@nleqid2on Mộc Phi tức giận ngồi xuống đất thờ đốc, thân thể của nàng thật quá yếu đuối rồi, cứ như vậy thì suýt chút nữa đi luôn cái mạng nhỏ của nàng, ngân châm điểm huyết rất lành phí thể lực, nàng cần phải từ từ qua ngày thì mới có thể điều trị được cho Viêm Dục.

Liễu Thiên Sở vỗ ót một cái, hắn lại quan tâm quá nên loạn, quên mất đã từng thấy biện pháp của đại phu làm lúc bệnh nhân bị ngất, ấn huyết nhân trung - giữa mũi và miệng chính là bước đầu tiên. Vội vàng bấm lấy, nhưng trong lòng nghĩ nha đầu Mộc Phi này hiểu biết thực rộng.

Mộc Phi ngồi một lát, thấy Liễu Thiên Sở bấm một hồi mà Viêm Dục vẫn chưa tỉnh, cau mày, đứng dậy dò tới cổ tay Viêm Dục, nhanh chóng phản phó: "Người lấy hộp ngân châm vừa rồi ta mới cất tới đây."

Liễu Thiên Sở theo bản năng nghe theo mệnh lệnh của nàng lấy hộp đưa cho Mộc Phi, cho đến khi Mộc Phi rút ngân châm tính châm huyết cho Viêm Dục thì mới nhận ra hắn vừa làm cái gì, muốn ngăn cản thì đã không kịp rồi, chỉ có thể tro mắt nhìn Mộc Phi lần lượt đâm từng cái ngân châm dài ngắn lên các huyệt vị trên đỉnh đầu của Viêm Dục

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Hắn Nói Dối Nàng

Mộc Phi đắm chìm trong thế giới của mình, danh khí ngưng thần, ngân châm trong ngón tay nhỏ linh xảo của nàng liên tục ghim vào từng yếu huyệt của Viêm Dục, động tác như nước chảy mây trôi, hiển nhiên là một cao thủ.

Liễu Thiên Sở từ lo âu đến khiếp sợ, ánh mắt thâm thúy lóe lên ánh sáng không rõ, đối với Mộc Phi vừa mất mẹ càng tò mò, nghi vấn trong lòng ngày càng lớn không cách nào giải thoát.

Mộc Phi không rảnh có kị Liễu Thiên Sở muốn thế nào, đại não Viêm Dục bị đâm được kích thích, nếu không kịp thời ghim kim trị liệu có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng khiến hắn hoàn toàn biến thành một người thực vật vô ý thức, nàng cũng không muốn người đầu tiên mang lại cho nàng ấm áp khi xuyên qua cứ bị phế như vậy, huống chi là còn là một mỹ nam tử như vậy.

Một cây ngân châm cuối cùng đâm vừa vào, chân mày Viêm Dục nhíu chặt lại, mồ hôi hột chảy qua hai huyệt thái dương, như thủy tinh tinh khiết, từng viên tròn trịa, câu nhân tâm huyền.

Mộc Phi nhẹ nhàng nâng đầu ngón tay, gạt mấy giọt mồ hôi đi, nhận lấy chiếc khăn tay của Liễu Thiên Sở không biết rút từ đâu đưa cho lau mồ hôi trên trán hắn, mắt nhìn chăm chăm Viêm Dục trên chiếc giường nhỏ, thoát lực tựa vào vách tường thờ đốc, chờ hắn tỉnh.

Xem ra bước kế tiếp cần bồi dưỡng thân thể, trước kia mấy ngày không ngủ hay liên tục hai đêm cứu bệnh nhân không ngừng nhưng tinh thần lực vẫn rất cao, hiện giờ thì chỉ trị cái này có một lát đã thờ gập không ngừng như muốn từ mệnh rồi.

"Rốt cuộc hắn sao rồi." Liễu Thiên Sở đem nghi vấn trong đáy lòng hỏi ra, hắn quan sát Viêm Dục đã lâu rồi, đã sớm phát hiện Viêm Dục không giống ngày trước, mặc dù hắn và Viêm Dục chia nhau đã nhiều ngày, nhưng một nam tử phong hoa tuyệt đại như vậy đập vào mắt không thể nào khiến người ta lập tức quên đi được, ngày trước nhờ bình phẩm và độc đoán càng khiến cho hắn cảm thấy sâu sắc và khâm phục luôn lấy làm gương, một nam tử như vậy, tại sao tính tình lại biến hóa lớn đến như vậy.

Mộc Phi giận Liễu Thiên Sở một cái, một đến nỗi chẳng thể trả lời vấn đề của hắn, nàng cố ý tránh không để ý tới phản ứng của hắn, nếu không phải do Liễu Thiên Sở nói lung tung, Viêm Dục sẽ sao phải dùng não quá đến độ hôn mê bất tỉnh? Die2n6da2nle6qi2d9on

"Nữ nhi, khát....." Lúc Viêm Dục tỉnh lại thì thấy đầu đau như muốn vỡ ra, những hình ảnh rời rạc trong đầu thoáng qua rất nhanh tạo thành những bức ảnh, khi hắn còn chưa kịp bắt được thì đã biến đâu mất.

Trong đại não chỉ còn lưu lại cảm giác trống rỗng và giọng nói đau đớn, mờ mịt luống cuống mở hai mắt ra, con ngươi đen như mực tựa đá đen, ánh nhuận sáng bóng lóe lên rồi bình lại, chỉ còn lệ thuộc vào lời gọi của Mộc Phi.

Mộc Phi vui mừng nhìn sang, cả người tràn đầy động lực, đỡ mép giường đứng lên mò tới lò bếp thấy có một cái chén miệng không rộng, trên lò vẫn còn một ấm nước, thận trọng rót một chén rồi bùng sang.

Đôi tay nhỏ cầm chén vững vàng, một tay đỡ lấy đầu của Viêm Dục, để cho hắn lên cánh tay mình, từ từ nâng lực đỡ hắn dậy, chậm chậm đưa nước tới bên miệng hắn.

Viêm Dục từ đầu tới cuối nhìn chăm chăm vào mặt Mộc Phi, nước đã nguội, một tầng cặn trà rất rõ, trắng lóa óng ánh, hình ảnh đó khiến dạ dày Liễu Thiên Sở bốc lên vị chua, rất muốn lập tức đưa tay đoạt lấy chén nước đem đồ sạch.

Nhưng mọi người vẫn không có biểu hiện gì khác thường, hẳn chỉ có thể nhẫn nại nhẫn nại nhẫn nại thêm thôi.

Viêm Dục nở nụ cười, tựa như gió xuân tháng hai nhàn nhạt lướt qua làn da, nữ nhi tự tay chớ hẳn uống nước, thật hạnh phúc. Nước uống vào miệng ngọt ngào, không hề có một chút cảm giác khắc giọng nào, trong lòng càng thêm thỏa mãn và ngọt ngào, hạnh phúc đến độ quả tim của đang run rẩy.

Liễu Thiên Sở yên lặng thối lui khỏi phòng ra bên ngoài, xem thử vật phẩm chuẩn bị cho hậu sự của Trương thị và Viêm Nghiên có thích đáng hay không, trùng hợp Dữ Trương thôn trưởng thôn Trương Sơn và Trương Vũ gặp mặt nghênh tiếp. Bóng dáng của hắn vừa lui ra khỏi phòng, Viêm Dục đã có thể hồi chút sức, dựa người Mộc Phi chậm rãi ngồi dậy, vận vẹo cái cổ kêu vài tiếng rần rắc, cảm thấy tinh thần sáng khoái, đầu nhẹ nhõm không ít.

Mộc Phi đặt chén qua một bên, thay hắn bắt mạch. Hoàn hảo mạch tượng ổn thỏa, không giống như trước hơi thở hỗn loạn quá mạnh trong người chạy thẳng tới đại não. Lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, Mộc Phi nằm ở chỗ Viêm Dục vừa gối, ngửa đầu nhìn vào mắt hắn.

"Sao rồi? Có nhớ lại được cái gì không?"

Ánh mắt của hắn rất đẹp, hơi hiện màu xanh biếc lưu ly, trong suốt ónh nhuận sáng bóng đến phản chiếu rõ cả hình ảnh của nàng trong đó.

Viêm Dục gật đầu một cái lại lắc đầu, rồi lại cau đôi mày đen dày, tựa như vô cùng suy tư, rồi nhẹ giọng trả lời: "Nữ nhi, rất nhiều hình ảnh, nhưng nhớ không rõ."

"Có hình ảnh là tốt rồi, lần này có hình ảnh, lần sau sẽ có đoạn ngắn, từ từ nhớ, không cần phải gấp." Mộc Phi cười ngọt ngào, đỡ lấy đầu gối Viêm Dục chậm rãi đứng dậy, trong miệng nhỏ nhỏ nói thầm: "Liễu Thiên Sở có phải quên chuẩn bị áo liệm rồi không thể, phải để Trương thị và tiểu cô nương cùng được rửa mặt chải đầu một phen rồi mới chôn cất chứ."

Ánh mắt Viêm Dục hơi lóe, hắn rũ đôi mi dài đen dày, ngăn tia sáng đau đớn vừa chột lóe, ngón tay thon dài nửa gập, mắt hắn nhìn chăm chăm vào các đầu ngón tay mình, rõ ràng có thể thấy đầu ngón tay hơi run rẩy.

Hắn nói dối, hắn nhớ ra một ít chuyện, mặc dù không hoàn toàn, nhưng đủ cho hắn biết tên của mình, biết tiểu cô nương chết bên ngoài kia chính là nghĩ nữ mà hắn chưa chấp tên Viêm Nghiên. Biết nữ hài tử bên cạnh gọi là Mộc Phi, là một người không có bất kỳ quan hệ gì với hắn. Nhưng, hắn vẫn muốn giấu lại những thứ đó, tiếp tục ở bên cạnh nàng.

Chỉ vì giờ khắc này, hắn cảm thấy uất ức, nơi buồng tim trống vắng, lại bởi vì nàng bị lấp đầy, rất thỏa mãn, thật ấm áp.

"A, Vũ ca ca đưa trưởng thôn tới rồi." Ngón tay Mộc Phi chỉ ra ngoài cửa sổ, một tay vỗ lên mu bàn tay Viêm Dục, lời nói vừa mừng rỡ lại kích động.

Tầm mắt Viêm Dục dừng lại trên bàn tay nhỏ bé đang đặt trên mu bàn tay hắn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại có cảm giác ê ẩm, trong miệng hắn rất đắng, là vì cách gọi khác nhau của Mộc Phi với Liễu Thiên Sở và Trương Vũ. Nàng tùy ý gọi đầy đủ tên Liễu Thiên Sở, lại ngọt ngào gọi Trương Vũ là Vũ ca ca.

"Phụ thân, chúng ta mau tới cạnh cửa một chút đi, không nghe thấy bọn họ nói gì cả." Mộc Phi dò đầu về phía tai nghe một hồi lâu, chỉ mơ hồ nghe thấy bọn họ đang nói về mình, vội thúc giục Viêm Dục cùng đi nghe.

Nội tâm đang chưa xót suy nghĩ lung tung của Viêm Dục chợt nghe thấy giọng nói hơi nũng nịu mềm ngọt thốt lên tiếng phụ thân của Mộc Phi, cả người hắn trong nháy mắt khôi phục tinh thần, cảm thấy đầu cũng không còn đau đớn, tâm cũng không còn chưa, cả người tràn đầy hơi sức, chớp đôi mắt lưu ly, ánh mắt sáng quắc từ bên trong bắn ra, thuận theo hướng Mộc Phi kéo.

"Thiên Sở? Vũ nhi nói với lão phu người tổ chức hậu sự cho mẫu thân Mộc Phi lão phu còn không tin, không ngờ người thật chú ý tới chuyện của nha đầu Mộc gia này đó." Thôn trưởng thở dài như vui mừng, nhìn một đám vật phẩm đậu trong sân, lác lác chòm râu, không nhận được lúc đầu.

Người khác không biết Mộc Phi rốt cuộc là cốt nhục của người nào khiến hắn mơ hồ suy đoán, Trương thị mang nữ nhi tới đây tránh nạn chung quy là để bảo vệ cho Mộc Phi một cái mạng.

Nam tử đứng từ xa nhìn mặt mày có mùi phần quý khí, từ trong miệng Vũ nhi biết được lễ truy điệu là của Trương thị nữ nhân tình nghĩa sống mấy ngày qua ở đây, thôn trưởng lần nữa lắc đầu, ai, là phúc hay họa, trời cao tự có định số.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Vũ Ca Ca Thật Biết Quan Tâm

Edit: Mavis Clay

Trưởng thôn Trương Thạc thôn Trương Sơn năm nay gần sáu mươi ba, trong nhà có hai vợ một con, Trương Vũ có thể nói là đứa con độc nhất của hắn, khi từ hắn bắt đầu bước vào tuổi già thì mang thai hạ sinh cho hắn một cậu con trai là Trương Vũ, bởi vì là sản phụ lớn tuổi, căn cơ bị tổn thương nên bệnh liệt giường, may mắn Trương gia có hậu, Trương Thạc vô cùng thương yêu đứa con trai độc nhất này, từ lúc còn nhỏ đã được bồi dưỡng rất nhiều thứ.

Trong sơn thôn trước giờ những đứa trẻ đều là không hiểu chuyện đời, không hiểu biết chiếm đa số, thôn Trương Sơn nhìn cần cỗi lạc hậu, trăm năm trước cũng là quý tộc nhà giàu, Tăng gia gia Trương Vũ đã từng vào triều làm quan, đáng tiếc không hiểu nhân tình xử sự, bị hãm hại biếm truất thành thường dân trực xuất ra ngoài kinh thành, sau đó đánh bắt đắc dĩ dẫn Trương tộc tới ẩn cư ở đây.

Trong gia tộc có tổ tông kinh nghiệm tri thức, lịch sử tổ tiên cũng có một không hai, Trương Vũ thiên tư thông minh, tàng thư trong nhà đọc hết chỉ một lượt, còn có được hữu ngộ, là kỳ tài trăm năm khó gặp của Trương tộc, Trương Thạc đều đặt toàn bộ hy vọng lên người hắn, hi vọng hắn có thể dẫn dắt Trương tộc đi tới một mảnh đất khác, không cần lại tiếp tục trông chừng các thôn dân bốn phương tác đất đang thờ dài qua ngày.

"Trưởng thôn, tại hạ và phụ thân Phi nhi là người quen cũ, nàng lại gọi tại hạ một tiếng thúc thúc, tại hạ không thể không có đạo lý mặc kệ chuyện này." Ngay cả Liễu Thiên Sở tính không câu chấp, đức cao trọng vọng cũng chấp tay hành lễ về mặt cung kính trước mặt Trương Thạc.

"Không sao, tiểu Mộc Phi lớn lên nhờ mẽ lương của thôn Trương Sơn, cũng là đứa trẻ của thôn Trương Sơn chúng ta, chuyện này lão phu không thể chỉ ngồi xem không để ý tới." Trương Thạc khoát tay, tỏ ý không cần quá đa lễ, chỉ vào hai quan tài một lớn một nhỏ trong viện, nhắc nhở: "Ở thôn Trương Sơn có một tập tục, trẻ con trực tiếp hỏa táng không thổ táng thì sẽ được vui vẻ về miền cực lạc, cái quan tài nhỏ kia nên rút lại thôi."

Liễu Thiên Sở quay đầu nhìn lại, gật đầu lên tiếng: "Ta trưởng thôn nhắc nhở, chỉ là tro cốt Nghiên Nghiên có thể để tại hạ cất mang về không, cô bé kia cũng có chút duyên phận với ta, hãy để ta tìm cha mẹ ruột cho nàng."

"Như thế cũng tốt."

Quan tài nhỏ nhanh chóng được người khiêng khỏi thôn Trương Sơn, Mộc Phi kéo tay Viêm Dục ra khỏi phòng đứng bên cửa, nàng và Trương Vũ ở đằng xa nhìn nhau cười một tiếng, không ngờ hắn lại quan tâm gọi trưởng thôn tới vì nàng chủ trì tang lễ cho mẫu thân, nói nàng không cảm động là giả.

Gương mặt tuấn tú của Viêm Dục như bôi một lớp hắc khí. Tình chiếm hữu của hắn kéo Mộc Phi vào trong ngực mình, nắm lấy cổ tay Mộc Phi không buông, khóc mất quết tới Trương Vũ ở đằng xa, mang theo mùi phẫn khiêu khích.

Mộc Phi không hiểu suy tính trong bụng Viêm Dục, sau khi tránh khỏi ngực hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ cảm kích, đỏ mắt lớn tiếng nói cảm ơn với Trương Vũ: "Làm phiền trưởng thôn bá bá một lần này, Mộc Phi này vô cùng biết ơn."

Nàng vốn muốn gọi Trương Thạc là gia gia, nhưng hình như người ta là phụ thân của Trương Vũ, mặc dù tuổi tác rất lớn, nhưng Trương Vũ và nàng lại là đồng bối, mấy năm qua hai người vẫn gọi nhau là huynh muội đấy.

Trương Thạc bắt đầu để ý tới Viêm Dục, đôi mắt hơi vắn đục mang vẻ tìm tòi roi trên người Viêm Dục, tiểu tử mặt mày sắc sảo, quý khí phi phàm, chớp mắt phong tình vạn chủng, giờ tay nhắc chân mang vẻ yếu điệu, hành động thì lố lịch.

Mặc dù vẻ ngoài của hắn ngạo lạnh, thâm trầm kín kẽ, kì thực chỉ nhiều lắm là mười bảy tuổi, hắn sao có thể là thân sinh của Mộc Phi? Nếu là nói quan hệ huyết thống cũng chưa chắc, dù sao hai người đứng cùng một chỗ khí tức rất khác nhau.

Trương Thạc khoát khoát tay, hắn tới đây một chuyến chỉ để xem người mà Mộc Phi gọi là phụ thân: "Không cần nhiều nghi thức xã giao, nếu đã chuẩn bị thỏa đáng cho mẫu thân con, là được lên đường, lão phu sẽ chờ ở miếu Sơn Thần sau núi thôn."

Mộc Phi tự mình lau thân thể mặc liệm y cho Trương thị, để Viêm Dục đặt nàng vào trong quan tài nhập liệm.

Phu khiêng quan tài vốn phân ra tám người để khiêng cả quan tài nhỏ của Nghiên Nghiên, nhưng vì bỏ đi quan tài nhỏ, phu khiêng quan tài đều khiêng quan tài lớn, Viêm Dục không có trong đội ngũ, hắn và Liễu Thiên Sở ngồi ở trong xe ngựa đi theo không ló mặt, mặc dù tình lý bất hòa, nhưng hắn vốn không phải cha ruột của Mộc Phi, huống chi hắn không phải người của thôn Trương Sơn, các thôn dân cũng không so đo nhiều làm gì.

Thời gian cấp bách, đại giang chỉ bày ở trong viện một canh giờ đã bước sang lượng giang, giống như vậy, cũng không thiếu mấy đứa trẻ con thôn Trương Sơn tới xem, núp ở phía xa xa nhìn lại, ngây ngô mọi thứ ở đây, cảm thấy vô cùng kích thích thị giác của bọn chúng.

Đứa lớn tuổi hơn một chút đã từng trải qua tang lễ của trưởng bối trong nhà liền giải thích với mấy đệ đệ muội muội bên cạnh: "Bọn họ đang bắt đầu kiêng quan tài, sau đó sắp nâng lên rồi."

Đài cao đã dựng xong, Mộc Phi vận một thân đồ tang trắng, trên đầu quấn chiếc khăn tang trắng, bởi vì Tường thị chỉ có một nữ nhi là nàng, nàng không chỉ làm việc nữ nhân nên làm, cũng cần phải quan tâm tới việc một người con nên làm.

Cao tăng đứng trên đài cao tay cầm cờ dẫn hồn niệm chú một hồi, Mộc Phi quỳ rạp xuống trước quan tài gỗ, giờ cao thau nhôm rồi đột ngột té nước lên mặt đất, sau một lúc để mặt đất ướt sũng, hướng lên trời thả ba tiếng đạn tương đương với tín hiệu gì đó, rồi đem cờ dẫn hồn trao cho Mộc Phi.

Thê lực nàng không tốt, không biết Liễu Thiên sở từ đâu kiếm ra hai đứa trẻ mười mấy tuổi mặc áo tang bằng vải thô đi theo hai bên nàng, một người cầm cây đại tang, một người bắt đầu rải tiền vàng bạc dọc thôn.

Mộc Phi cúi thấp đầu, khóe miệng khẽ run run, thỉnh thoảng giơ cánh tay lên che mặt mình, người khác nhìn nàng như đang lau nước mắt, nhưng chỉ có chính nàng biết, ống tay áo của nàng có rắc gia vị cay, dùng để kích thích tuyến lệ của nàng.

Ai, từ một người một đời giai nhân được người người ngưỡng mộ xuyên qua một tiểu thôn cô đã đủ xui xẻo rồi, không ngờ còn phải lãng phí thể lực cố gắng thúc đẩy nước mắt tiết ra nữa. Nàng thấy hối hận vì đã báo Liễu Thiên Sở tới chuẩn bị tất cả, vốn tưởng là trộm cá, nào ngờ quay đầu lại người một nhất chính là nàng.

Nhìn bãi chiến trường này, không chỉ làm kinh động cả thôn Tương Sơn, ngay cả thôn dân thôn Liêu Suối ở một nơi khác cũng bị kinh động.

Đội ngũ phía sau gồm có xe ngựa mái vòm đỉnh xanh đen giản dị, phu xe ở trước mặt thông thả ung dung. Viêm Dục ngồi bên trong thẳng lưng, giống như Liễu Thiên Sở đang nợ tiền hần, mím môi mặt lạnh nhìn hần.

Trong chốc lát khiến trấn Liễu Thiên Sở đỏ mặt hôi hột, hần rất muốn cầm phiến ngọc để giải nhiệt, tay vừa sờ tới thắt lưng, Viêm Dục liếc mắt sang một cái, trong nháy mắt hần có cảm giác bị đồ nguyên gạo nước lạnh lên người, thân thể cứng ngắc ngồi đoàn trang chánh chánh.

Có lộn không vậy, hần chỉ là muốn hỏi thử xem tại sao Viêm Dục lại nhưc đầu hôn mê, tại sao lại hỏi cái vấn đề hần là ai này, nào biết hần vốn tính nắm quyền chủ động thì bị một cái lườm cháy da của Viêm Dục roi xuống chặn đứng người.

Giống như một tín đồ đang nhìn lên thần linh, chờ đợi cứu rỗi hần.

Cả quá trình, Viêm Dục vẫn luôn nhìn xuyên qua cánh cửa nhỏ nhỏ bên đỉnh đầu Liễu Thiên Sở nhìn thân thể gầy nhỏ xiêu vẹo chực đổ của Mộc Phi, nắm chặt quả đấm, hoặc cau mày, hoặc mím môi khắc chế cảm giác muốn xông tới thay nàng gánh chịu áp lực.

Chỉ bằng cho cả hai thi thể một cây đuốc, để nữ nhi bảo bối của hần chơi đùa cho thỏa!

Một nhánh đội ngũ quanh co đi tới, đằng trước toàn là màu trắng, ở giữa toàn là màu xanh, phía sau còn kéo thêm một đoàn người hầu mặc đồ trắng, cuối cùng đi theo xe ngựa màu trắng. Thôn Tương Sơn chưa bao giờ có một tang lễ hoành tráng như vậy, ngay cả trưởng thôn đời trước qua đời cũng chỉ có 8 người kiêng quan tài, trường hợp có tới 24 người kiêng quan tài đi khắp thôn như vậy, người có sống cả đời cũng chưa từng thấy qua.

Tiếng la khóc vang trời, tiền vàng bạc rải đầy đường nhỏ, đội ngũ dài đi vòng quanh thôn Tương Sơn lại đến trước miếu, Tường Thạc cũng đã chuẩn bị xong những vật phẩm cần thiết

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Dì Tới Thăm Cháu Đây

Tường Thạc gọi một người đứng đầu đoàn, lái nhái thì thăm một hồi, đại khái chính là để tán thưởng Tường thị, giống như trước kia đi học hiệu trường thường khích lệ học sinh được loại tốt, lèo nhèo một tràng những từ ngữ tán dương khác nhau từ trên trời xuống dưới đất. Mộc Phi nghe mà giơ tay áo lên che mặt, đầu gật như bầm tỏi, trong miệng nức nở nghẹn ngào không ngừng.

Ô ô, sao nàng xui quá vậy, chỉ vậy ít gia vị như vậy, cũng đã tan ra hết rồi rồi.

Ô ô, không có nước mắt khóc than, bị phát hiện không phải là uống gia vị vậy lúc trước sao.

Ô ô, sao hần không nói trước, chân tê quá, đầu gối thật là đau, bụng thật đói.

Trong lúc Mộc Phi vẫn đang khóc ra một đồng nước mũi nước mắt, Tường Thạc kết thúc bài nói lớn giọng tuyên bố: "Nâng huyết, xuống mồ."

Mộc Phi vô lực ngã xuống mặt đất, cảm giác như cái cổ đã lệch xuống đùi vậy, thật tốt quá, rốt cuộc đã kết thúc.

Không thể không có một cuộc ở lại mộ mà khóc, sau khi cả tang sự kết thúc, Mộc Phi xui lơ bên cạnh phần mộ của Tường thị, hai tay chống, cúi thấp đầu hô hấp nghỉ ngơi. Chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong cổ họng như ngập một lượng bụi lớn, muốn khạc ra ngoài nhưng lại chẳng còn sức, chỉ có thể không ngừng nuốt, hi vọng nước miếng có thể bôi trơn cổ họng của nàng, giúp nàng giảm bớt đau đớn.

Một bàn tay dịu dàng vươn đến trước mắt nàng, trên ngón tay cầm một chiếc bình nước mềm, quanh khớp xương hân có vết mờ mờ xanh lá của gân tay, nàng ngẩng đầu thì thấy Tường Vũ đang nở nụ cười như gió xuân: "Uống nhanh đi."

Mộc Phi vô lực cầm lấy cười đáp lại hân, uống nước xong đỡ lấy tay hân lao đảo đứng lên, lòng bàn chân run run cuối cùng đứng nửa dựa vào ngực hân.

Thật là muốn chết, sau khi trở về nhất định phải kiếm nhiều bạc hơn, đi tìm nhân sâm tuyệt liên, phải bồi bổ thật tốt!

Tường Vũ ngửi thấy mùi hương trên tóc Mộc Phi, đã trải qua một ngày bụi đất, hân vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm nữ tính tự nhiên trên người Mộc Phi, hơi mang hương vị bụi bặm, lại không thể che hết hương thơm đặc biệt của nàng, trong lúc nhất thời, tầm mắt mơ hồ, tinh thần chợt bừng tỉnh, cánh tay không tự chủ nắm chặt, cổ họng khàn khàn, một câu tiếng lòng bật thốt lên: "Phi nhi, Tường đi đi, cuộc sống về sau hãy để ta lo cho muội đi."

"Vũ ca ca, huynh trước kia đúng là đã chăm sóc ta rất nhiều, cố ý nói cái này làm gì, cảm giác là lạ." Mộc Phi khom lưng dầm bóp bắp đùi đau nhức của mình, hơi giãn cách cự ly giữa mình và Tường Vũ ra, vô cùng tự nhiên đáp.

Nàng đối với Tường Vũ như đại ca nhà bên, không tự chủ thu lại tâm tình, bày ra sự hồn nhiên của bản thân.

"Phi nhi, không phải ý đó, là Tường đi....."

"Hà?" Mộc Phi nghi ngờ lời nói nửa đoạn của Tường Vũ, khẽ nghiêng đầu phát hiện hân đang căng thẳng nhìn về một nơi, vội vàng xoay người nhìn lại, liền thấy Viêm Dục đón mặt trời chiều tà tà đi tới.

Đôi mắt thâm thúy nhìn hai người đang ôm nhau chợt co lại, thái độ không có bất kỳ khác thường gì, vẫn đẹp như vậy, vẫn lạnh lùng như vậy. Viêm Dục đứng lại cách Mộc Phi hai bước, giọng thân nhiên: "Nữ nhi, về nhà thôi."

"Vâng." Mộc Phi vội rời khỏi ngực Tường Vũ, kéo lên tiếng, đứng cạnh Viêm Dục, thừa dịp Viêm Dục không để ý le lưỡi với Tường Vũ, bộ dáng đáng yêu xua tan nỗi lo lắng vừa dấy lên trong trái tim Tường Vũ.

Viêm Dục đi phía trước đột nhiên dậm chân xoay người, thu hết một màn này vào đáy mắt, hân bất động lui về phía sau nửa bước, ngăn cả người Mộc Phi phía sau mình, tựa như ôm lấy nàng đi tới. Khóe mắt nhìn thấy mu bàn tay nắm chặt nỗi đầy gân xanh của Tường Vũ, tâm tình cũng được buông lỏng, tựa như sợi bông êm ái chậm rãi, mỹ miều ca một khúc.

Hừ, nữ nhi của hân, sao có thể để cho kẻ khác nhúng chàm.

Tường Vũ thở ra một ngụm khí lớn, để túi nước lên bên hông, lại vuốt ve mảnh lông tơ trên da dê, rừ mi che đi tầng vòng sáng trong mắt.

Không sao, Phi nhi vẫn còn rất nhỏ, hân có thể đợi nàng.

Lại trở về căn nhà bốn bề bụi đất, Mộc Phi lập tức bỏ nhào lên giường, nằm sải lai trên ván giường lạnh ngắt, gương mặt dán thật chặt trên giường, cả người ề ề chẳng muốn đứng dậy.

Viêm Dục khẽ cười một tiếng, tự giác đi tới lò bếp nấu cơm nước.

Mộc Phi hướng mặt về phía hân, thu hết một loạt các động tác của hân vào mắt, không tệ không tệ, động tác khuấy bột càng ngày càng thuần thục, chỉ cần bồi dưỡng thêm một khoảng thời gian là sẽ sinh ra được một đầu bếp.

"Mộc Phi ơi, ăn cơm nào, Như Nhi đi đi tới thăm con đây ~"

Một giọng nữ mềm mại đột nhiên vang lên trong sân nhà Mộc Phi, Mộc Phi cả kinh chồm người bật dậy, vừa quỳ vừa lết đến bên cửa sổ nhìn quanh, quả nhiên thấy một cô gái trẻ eo thon đang lác mông thông thả rón rén đi tới bên kia cửa sổ phòng bếp.

Tường Như Nhi vốn là tính vào nhà, nhưng nhà không có cửa nên có thể nhìn thấy hết mọi thứ trong nhà rất rõ ràng, thậm chí môi thờ dài, đảo mắt thì thấy dáng người cao ngất đầy bản lĩnh trong nhà bếp, lòng bàn tay rỉ mồ hôi, thiếu chút nữa nữa làm rớt hai cái tổ, cũng may nàng phản ứng kịp.

Ánh mắt yêu mị lăm lăm nhìn chằm chằm vào Viêm Dục, sương mù mờ mịt giăng trong mắt tạo nên một tầng mộng lung, tựa như tiên nhân từ trong

mấy tầng mây chậm rãi đi xuống, rơi xuống phàm trần, nàng nghe rõ trái tim vì kích động mà đập cuồng loạn không ngừng, chân vô thức chạy về phía kia.

Mộc Phi chỉ cảm thấy như bị gió thu thổi cho lạnh run, cảm giác cảm giác như không khí sau núi ngày hôm đó cũng bị kết thành băng tinh: Tường Như Nhi có phải bị đụng đầu trúng cửa rồi không, Như Nhi đi đi? Ôi trời, da gà nổi rớt đầy đất rồi này!

Trong đầu có một trí nhớ nói cho nàng biết, đã từng lúc năm tuổi nàng gọi Như Nhi là a di, bị Tường Như Nhi lên chính nhiều lần, cho đến khi người ngoài gặp gọi là tỷ muội mới thôi.

Rướn cổ lên muốn xem hành động của Như Nhi cho rõ, liền nghe thấy giọng nói nhu mì của Tường Như Nhi như có thể kéo ra nước truyền tới: "Mộc đại ca, đây là củ cải đường khô Như Nhi vừa mới ướp, ăn kèm với bánh màn thầu có một hương vị rất đặc biệt, Tường tỷ tỷ vừa đi, hai người chắc cũng chưa được một bữa no, và lại cũng bảo Mộc Phi tới nếm thử chút đi."

Mộc Phi kinh hãi thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cửa sổ, Tường Như Nhi nổi danh hẹp hòi, lấy bánh màn thầu đem ra cho bọn họ ăn, còn tặng củ cải dưa muối hiếm thấy, Mộc Phi chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới thực trần đầy sắc thái huyền hoặc, nếu bây giờ cho nàng nhìn thấy heo mẹ đẻ trứng chắc nàng cũng không cảm thấy kinh dị.

Nhưng Viêm Dục không thèm nhìn người ta lấy một cái, chỉ lo nhìn chăm chăm vào nồi nước nóng đang sôi trào, chờ đợi thời điểm bột đến mùi.

Mộc Phi nhanh chóng mắng trong lòng: người mau tiếp lấy đi chứ, bánh màn thầu dưa muối từ trên trời rơi xuống, không chiếm phí cơ hội.

Mộc Phi đang kêu gào hô hào trong lòng, ánh mắt nàng thêm thường chờ đợi, thủy mâu Tường Như Nhi chợt mừng rỡ ngượng ngùng, yêu nghiệt cản trở Viêm Dục cuối cùng cũng động.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đánh Vào Mông

Edit: An Bi Nhi

Vì vậy Viêm Dục bắt đầu hành động.

Hắn đồ gạo đã được quấy đều vào trong nồi đang sôi, cầm muống lớn quấy tiếp.

Mộc Phi không để ý đến giày cỏ, dùng tốc độ nhanh hơn cả quán quân thi chạy ở trường chạy tới bên cạnh cửa sổ phòng bếp, lúc Tường Như Nhi còn đang ngây người đã nhanh chóng nhận lấy hai chén lớn ôm chặt trong ngực, cười hiền lành ngọt ngào.

"Cảm ơn Như Nhi tỷ tỷ, tối nay muội và phụ thân có lộc ăn rồi."

Tường Như Nhi nghe Mộc Phi gọi nàng, khuôn mặt xinh đẹp thêm vẻ u ám, lúc nhìn thấy đồ ăn Mộc Phi ôm trong ngực, u ám chuyển thành tối tăm. Tay vén sợi tóc bên thái dương lên, cố nặn ra nụ cười mỉm: "Không cần cảm ơn, lúc Tường tỷ tỷ còn sống cũng hay qua lại với ta, bây giờ nàng không còn, di cũng nên chăm sóc con."

Giọng nói êm ái mang theo vẻ cung chiều nhẹ nhàng bay vào lỗ tai Mộc Phi, Mộc Phi ngượng ngùng cười, lùi về phía sau nửa bước, đặt chén lên bếp lò rồi lặng lẽ cọ sát cánh tay đang nổi da gà, thật buồn nôn, Tường Như Nhi chắc quên uống thuốc rồi.

Hay qua lại với Tường tỷ tỷ, nói dối cũng không nghĩ trước, lần trước mẹ ta đứng trước mặt người, không phải người đi đường vòng sao?

Lập tức quay về vẻ mặt cười tươi, Diennndkan/leequhydonnn lúm đồng tiền như ẩn như hiện: "Như Nhi tỷ tỷ, tỷ có muốn vào ăn cơm cùng không?"

Ánh mắt Tường Như Nhi sáng lên, đang định đồng ý, nhưng khi nhìn thấy cái bàn rách nát và hai cái đôn nhỏ liền từ bỏ ý định, liên tục xua tay cười cự tuyệt nói: "Không cần, đây là di đặc biệt chuẩn bị cho các người, nếu hợp khẩu vị, lúc nào con và phụ thân cũng có thể đến nhà di dùng cơm."

Thôi, còn nhiều thời gian, không cần vội vàng, đột nhiên tiến lên sẽ lộ ra nàng không thận trọng.

"Cảm ơn Như Nhi tỷ tỷ." Mộc Phi tự động bỏ qua danh xưng "di" kia, rất tự nhiên gọi "Như Nhi tỷ tỷ".

Người này thật kì lạ, làm gì có nữ tử nào thích bị gọi như người già chứ, nhìn khuôn mặt của nàng ta khi nghe nàng có ý gọi Như Nhi tỷ tỷ, gương mặt đỏ thui giống như mới cúi xuống chui vào bếp lò vậy.

Mất hứng thì mất hứng đi, nàng cũng không muốn chỉnh sửa theo Tường Như Nhi.

Lúc Tường Như Nhi và Mộc Phi đang ngơ ngác tới ta đi, cần răng nhấn mạnh từng chữ âm thầm sửa xưng hô "dì" với "tỷ tỷ", Viêm Dục tắt lửa đi, nhanh chóng đi về phía hai người.

Giọng Tường Như Nhi nũng nịu đến mức như nhũn cả xương, đôi mắt câu hồn liền nhìn qua đỉnh đầu Mộc Phi, lưu luyến trên gương mặt của Viêm Dục, khắc sâu từng đường cong mềm mại lại rất quyến rũ của hắn trong đầu.

"Mộc đại ca, cơm làm xong rồi, các người ăn trước đi, nhà gần nhau, nguyên liệu đã chuẩn bị đủ, chỉ cần chờ ta trở về làm là ăn được."

Hắn có mời nàng ở lại ăn cơm không, thật kích động, tim đập thật nhanh.

Nếu hắn mời mình, có nên đồng ý không? Ai nha, thật rối rắm.

Lúc này Mộc Phi cảm nhận được sự nhiệt tình không bị cản trở của Tường Như Nhi, không khí trước mặt cũng như bị đốt nóng, mà sau lưng... sau lưng không hiểu sao lại như ngâm trong nước đá, lạnh lẽo thấu xương.

Wow, băng hỏa cùng ở một chỗ, đây là tình huống gì chứ?

"A!" Một tiếng thét kinh hãi, thân thể Mộc Phi bay lên trời, sau đó bị ôm vào lồng ngực nóng hừng hực nhưng lại tản ra khí lạnh, chớp mũi bị đung ghèn tuồng liền nổi lên. Nàng bất mãn, Dieneedkan/leequhydonnn ngẩng đầu lên muốn nổi giận với tên đầu sỏ, kết quả nhìn thấy mặt hắn, lửa giận liền dập tắt, được rồi, nàng thừa nhận, tức giận trên mặt Viêm Dục làm nàng khiếp sợ.

Viêm Dục tức giận, mặt xị xuống, đánh vào mũi Mộc Phi một cái, "bốp" một tiếng giòn tan, trong nháy mắt, không khí trong phòng ngưng đọng lại.

Trong nháy mắt, mặt Mộc Phi đỏ như quả táo chín, nàng vô cùng xấu hổ và giận dữ. Đặc biệt lúc khóe mắt nhìn thoáng qua Tường Như Nhi đứng bên cửa sổ đang trợn mắt há miệng nhìn một màn này, cả người nổi lên khí nóng, nhuộm đỏ cả cổ và vành tai, cảm giác nóng rực có thể trực tiếp luộc chín trứng.

"A a a muốn chết, vậy mà ngươi lại đánh ta, đánh ta....."

Vậy mà ngươi lại đánh mông tỷ đây?! Tỷ đây sống hơn 27 năm, chưa từng bị một đứa nhóc choai choai đánh đâu!

Khi dễ tỷ đây à? Là do tỷ đây hiền lành? Tỷ đây không phát uy thì tường tỷ đây là mèo bệnh à? Đương nhiên những lời này nàng chỉ dám nói trong lòng, gào thét gào thét, nếu không phải có người đang xem kịch, nàng nhất định sẽ cho hắn biết Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cộng thêm Toàn Phong Thích, cho hắn biết thế nào là lợi hại!

Một đôi mắt sắc bén hung hăng lườm Viêm Dục, đẹp trai thì giỏi lắm sao? Có thể tùy tiện đánh người sao?

"Không mang giày, đáng đánh!" Viêm Dục không để ý tới Mộc Phi, lạnh lùng nói ra mấy từ, ôm nàng lên giường, hoàn toàn bỏ qua Tường Như Nhi đang đứng bên cửa sổ.

Mặt Tường Như Nhi đang giả vờ thẹn thùng trong nháy mắt liền ngẹn thành màu đỏ tím, khuôn mặt vụn vụn không còn hình dáng, hận không thể nhào tới lôi Mộc Phi trong lòng hắn ra, tự mình nắm vào đó.

Nào biết Viêm Dục lại quay người lại, đá lên cửa sổ rách nát, khiến một lớp bụi bay vào mặt mũi Tường Như Nhi, nàng khom người dùng tay áo bịt mũi miệng, ho sặc sụa.

Viêm Dục cẩn thận đặt Mộc Phi lên giường, thân thể cao lớn như cây tùng ngồi xổm xuống, tay trắng nõn sạch sẽ cầm lấy bàn chân của nàng, không chê bụi bẩn mà lau đi, cầm giày cỏ ở bên giường đi vào cho nàng.

Mộc Phi sững sờ nhìn Viêm Dục làm những việc này cho nàng, lời gào thét chưa kịp nói đã bị nàng quên mất, ném ra phía sau đầu, lòng bàn chân còn lưu lại nhiệt độ nói cho nàng biết những chuyện vừa xảy ra đều là sự thật.

Hắn tức giận đánh nàng, chỉ vì nàng không đi giày.

Mặc dù hắn mất trí nhớ, mặc dù Mộc Phi không biết thân phận của hắn, nhưng trong mắt nàng, Viêm Dục vẫn là một sự tồn tại cực kì hoàn mỹ không hề có khuyết điểm, sao thần tiên rơi xuống phạm trần lại đi giày cho tiểu thôn cô thân phận thấp hèn lại không có chỗ nương tựa như nàng?

Dường như nàng trở lại khi còn bé, khi cha nuôi còn sống cũng ấm áp như vậy, cha nuôi mang nàng nghịch ngợm đi chân trần một hồi, rồi người cũng ngồi xổm xuống đất như hắn, tự tay đi đôi giày công chúa có khảm trân châu hồ điệp cho nàng.

Mắt có một tầng hơi nước, Mộc Phi đưa tay xoa má Viêm Dục, cảm giác chân thật khiến nàng đột nhiên rơi lệ, từng giọt như thủy tinh, từ từ rơi xuống đùi nàng, thấm vào y phục, để lại vết ướt nhàn nhạt.

"Ba....." Một tiếng gọi chứa bao nhớ nhung khổ sở vang lên từ miệng anh đào.

"Ừ." Viêm Dục nhẹ nhàng đáp, rất tự nhiên xoay người đứng lên đi: "Đi, ăn cơm."

Trên khuôn mặt âm u lại hiện lên tia màu hồng khả nghi, nghĩ đến danh xưng Mộc Phi vừa gọi, "ba" là ai? Cảm giác bức bối trong máu lưu chuyển một vòng, buồn bức đi tới bên cạnh bếp lò xối cơm.

Mộc Phi lấy lại tinh thần sau khi hồi tưởng, nhìn bóng lưng Viêm Dục tự giễu, thật là, tật xấu đa sầu đa cảm này phải thay đổi mới được, nhưng phụ thân càng ngày càng thông minh, đến xưng hô "ba" này cũng hiểu, thật khâm phục, khâm phục mà.

"Ồ, nàng đi rồi?" Mộc Phi nhảy từ trên giường xuống, đi quanh cửa một vòng, không thấy bóng dáng Tường Như Nhi đâu, nhẹ nhàng thở ra một hơi nhảy nhót tới bên cạnh bếp lò, cầm bánh bao không nhân lên ngửi thật sâu: "Oa, thật thơm! Phụ thân, cho người ném thử, rất lâu rồi con không ăn bánh bao không nhân thêm dưa muối rồi, rất nhớ đây."

Mộc Phi lấy một cái bánh bao lớn, cho củ cải muối vào trong, đưa bánh bao đang tỏa ra hương thơm hấp dẫn đến trước mặt Viêm Dục.

Viêm Dục ghét bỏ liếc qua, giơ chân trên ghế vùi đầu uống cháo loãng của hắn, tiếng húp cháo rất lớn, tỏ vẻ bất mãn với nàng.

Hừ, đồ ăn của người khác, sao có thể so sánh với cháo hắn nấu được?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ngủ! Quản Hắc Làm Cái Gì Chứ

Edit: An Bi Nhi

Sau khi trở về, Mộc Phi đặt giỏ trúc trên lưng xuống bên chân, ngồi lên cái đôn dựa vào hàng rào gỗ nghỉ ngơi, trong sân chỉ trồng ít cây thuốc, nhưng đó đều là bảo bối của nàng.

Mấy ngày mưa phùn qua đi, đất trồng phủ một lớp nước, trên phiến lá xanh biếc có vài giọt nước trong suốt như viên trân châu, liếc qua thấy rất tươi sáng, vui tai vui mắt.

Hôm trước cùng Viêm Dục đến Tương Sơn, không chỉ tìm được ít rau hẹ, còn may mắn tìm được rất nhiều Hoàng Tinh, ngay lập tức nàng phản kích bảo Viêm Dục tìm một mảnh đất xộp, đi chiết cành trồng cây.

Haha, không những có rau hẹ ăn, còn có dược liệu để dùng, một công đôi việc.

Thình thoảng nàng và dfindn liejiudoon Viêm Dục sẽ vào rừng cây bắt thỏ rừng, hươu bảo để cải thiện bữa ăn bằng các món ăn dân dã, lúc đẹp trời sẽ xuống hồ phía sau núi câu cá, ngày vừa thoải mái lại nhàn nhã.

Lấy một quả đào lông trong giỏ trúc bên chân ra, Mộc Phi nghĩ một lúc rồi mang giỏ trúc vào nhà, Viêm Dục đang bận rộn trong phòng bếp.

Mỗi ngày đều chăm chút một lần, ánh mắt Viêm Dục càng ngày càng sáng, mặc dù hắn không nói gì, nhưng Mộc Phi biết, chắc chắn hắn đã nhớ ra điều gì rồi, nên tiếp tục chữa cho hắn sẽ tốt hơn.

Nàng có suy nghĩ riêng, nếu Viêm Dục khỏe lại, hi vọng Viêm Dục đưa nàng rời khỏi đây, hiện tại nàng quá nhỏ bé, kể cả có mở y quán thì cuối cùng cũng sẽ đóng cửa.

Thử nghĩ xem, ai lại tìm một tiểu cô nương mười tuổi nhờ xem bệnh? Cái này không phải nói bậy sao?

Cho nên, nàng cần chỗ dựa.

Viêm Dục cạo lông thỏ rồi cho vào nồi hầm, là Mộc Phi giao cho hắn, hầm xương rồi lấy nước nấu mì nấu cháo rất ngon, bọn họ đã dùng nồi hầm xương hươu bảo, cộng thêm gia vị của Mộc Phi, đúng là hương vị thơm ngát khiến bọn họ cảm nhận cái gì là mỹ vị.

Bây giờ nếu bắt hân ăn cháo rau dại, chắc chắn hân sẽ ghét bỏ.

"Đây là cái gì?" Viêm Dục mắt tỉnh, nhanh chóng cướp lấy quả đào lông trong tay Mộc Phi, sau khi nhận ra là quả đào, đôi mắt liền lóe sáng, tùy tiện dùng tay áo lau qua, trước khi Mộc Phi kịp ngăn cản đã cắn một miếng lớn.

Đôi mắt đen tròn của Mộc Phi mở to, bình tĩnh nhìn Viêm Dục, bắt đầu thầm đếm: Một, hai, ba!

"Phi phi phi! Sao quả đào này khó ăn thế?" Viêm Dục ghét bỏ phun ra, lông mày nhăn tít lại, giờ tay muốn ném quả đào đi.

Mộc Phi nhanh tay lẹ mắt đoạt lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ngay thơ đều là vẻ tiếc hận, đau lòng nói: "Không biết gì cả, đây không phải đào bình thường, là đào lông, hột có thể làm thuốc, là con đặc biệt hái cho người để sắc thuốc, đáng tiếc bị người găm nát rồi, ai, tiếc quá."

Thả lỏng cơ thể, chặc miệng rồi cầm giỏ trúc lên mang ra chỗ bếp nhỏ ở bên ngoài.

Haha, chua lắm đó, chất không trời, không gãy răng chứ?

Viêm Dục rót một chén nước trắng để xua tan vị chất trong miệng, dán mắt vào bóng lưng Mộc Phi ở phía xa, trong lòng cảm thấy kì lạ: Sao hân cảm thấy nữ nhi đang có ý chinh hân nhỉ?

Lều cỏ ở bên tay trái ngoài phòng đã sửa một lần, cần làm để sắc thuốc cho Viêm Dục. Sân nhỏ lộn xộn bụi bần trở nên sạch sẽ rộng rãi, cỏ dại bị cắt đi, chia ra thành những mảnh đất toi xóp, một để trồng cây thuốc, một để trồng ngô và khoai lang.

Diện tích trồng trọt không lớn, hai mảnh đất bên trái và bên phải cũng chỉ được 2m vuông, họ cũng chỉ có hai người, không ăn hết nhiều. Ở giữa có một lối đi rộng gần hai thước, cho người đi lại.

Lúc này Mộc Phi đang nhóm bếp lò, cho dược liệu đã phơi khô vào trong nồi đun, nàng tìm loại dược liệu bổ dưỡng nhẹ, giúp cải thiện giấc ngủ, phục hồi trí nhớ và chữa bệnh hay quên.

Kết hợp với cách châm cứu của nàng, khí sắc và tình trạng cơ thể của Viêm Dục được cải thiện không ít.

Rõ ràng nhất là có lần ban đêm nàng bị nhiệt độ khác thường bên cạnh đánh thức, cảm nhận được Viêm Dục ở bên cạnh rất nóng, phản ứng đầu tiên của nàng là sốt rồi, nhưng lúc bắt mạch mới biết, cơ thể hân đang thừa dực vọng, cần phải phát tiết.

Thừa dịp ban đêm lơ mơ, khóe mắt nàng liếc xuống chỗ hạ thể của người nào đó, quả nhiên bộ phận kia đang dựng thẳng lên, to lớn, sau đó nàng liền quay mặt sang chỗ khác, nhắm mắt ngủ tiếp.

Quang minh chính đại rình trộm.

Hân sẽ làm thế nào, không đẩy ngã nàng chứ? Chắc không đâu, nàng vẫn nhớ mình là tiểu cô nương 10 tuổi.

Không khỏi có chút tiếc nuối, cơ hội có thể die,n; da.nlze.qu; ydo/nm đẩy ngã mỹ nam như thế, vì thân thể không được, chỉ có thể vụng trộm ngắm nhìn, chẳng thú vị chút nào.

Bên tai vang lên tiếng hít thở ngày càng nặng, vì không khí ngày càng khô nóng nên đôi má Mộc Phi đỏ lên, trong đêm tối yên tĩnh, nàng nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập thình thịch như con thỏ nhảy tới nhảy lui trên mặt đất, bàn tay nhỏ bé vô thức nắm lấy khăn trải giường mỏng dưới thân, chờ con sói đối phía sau lưng áp vào, nàng sẽ đề hân xuống.

Âm thanh y phục rơi xuống ván giường vang lên, thân thể Mộc Phi cứng ngắc, không dám cử động, thoáng nhìn sang thân thể tràn đầy dực vọng đang di chuyển về phía nàng, chậm rãi đi tới trước mặt, càng ngày càng gần lại, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt.

Mộc Phi vừa nhắm mắt, đến rồi!

Viêm Dục cẩn thận leo qua người nàng, xuống giường, đi giày, đẩy cửa ra ngoài.

Cửa đẩy ra lại đóng vào, gió lạnh thổi vào cuốn đi nhiệt độ cao trong phòng, không khí lạnh trở lại trong phút chốc.

Mộc Phi "a" một tiếng, quán chân xoay người ngủ tiếp.

Không tệ không tệ, sắc đẹp trước mặt mà không bị hấp dẫn, là thanh niên tốt, không cần lo lắng ra ngoài làm loạn rồi cho nàng một bà mẹ.

Không đúng không đúng, hơn nửa đêm rồi hân còn đi đâu? Chẳng lẽ đi tìm Tường Như Nhi nói chuyện nũng nịu nhu nhược, nhấn mạnh từng từ cũng không rõ?

Không được không được, nàng không muốn nữ nhân giả bộ Tường Như Nhi kia làm nương của mình!

Mộc Phi "a" một tiếng, vén chăn ra ngồi dậy, bĩu môi, căng tai, mở to hai mắt dán vào cửa sổ tìm bóng dáng của Viêm Dục.

Nhìn đi nhìn lại, vẫn là một màu đen tối, không có bóng dáng ai hết.

Mộc Phi thờ dài một tiếng, đập chăn lên người, ngủ! Quân hán làm cái gì chứ?

Ngày hôm sau, giường nhỏ chỉ có Mộc Phi nằm, ở trên giường lớn đối diện, lá liễu rủ xuống tấm gỗ để trang trí, một bức bình phong thô ráp chia phòng ngủ nhỏ ra làm hai bên.

Mộc Phi lấy lại tinh thần, ai, tự mình làm bậy thì không thể sống mà, nhất định Viêm Dục phát hiện nàng nhìn trộm, nên mới cả đêm làm bình phong với giường nhỏ, chặt đứt ý niệm của nàng.

Cửa sổ nhà bếp đã sửa lại nên không còn lung lay như sắp rơi xuống nữa, nàng cúi đầu ngồi nghịch quả đào lông trong tay bên cạnh cửa sổ, cũng không phải lo khung cửa sổ có rơi xuống đập vào đầu nàng không.

Thật sự không biết trước kia Viêm Dục làm gì, vô cùng khéo tay, đôi khi nàng muốn miêu tả một vật cần tìm, chỉ cần có thể làm được, Viêm Dục đều làm cho nàng, trong nhà cái bàn, cái ghế, ngăn tủ, cửa đều là đồ mới hết, tay của hán cũng không bị chai vì làm việc nặng, khiến Mộc Phi vừa hâm mộ lại vừa đồ kỵ.

Mộc Phi mở một bình sứ kín ra, lấy hai quả đen sì bên trong ra, lại cắt đào lông thành từng miếng lớn nhỏ cho vào trong đó, đập kín nắp vào, thả vào trong lẩu cô.

Đào lông ăn liền vừa chua vừa chất, nàng nghĩ cách tốt nhất, là ướp gia vị cho đào lông, chua chua ngọt ngọt, giống như vị của ô mai ngày xưa.

Mỗi lần Viêm Dục uống thuốc xong đều kêu đắng, nàng liền ướp những thứ này để hán xua tan vị đắng trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Xảo Nương

Edit: An Bi Nhi

Mùi thịt nhẹ nhàng bay từ cửa sổ nhà bếp ra, Mộc Phi ngồi bên cửa sổ hít thật sâu, tham lam hít mùi thơm vào bụng.

Ai, xương thỏ hầm còn thơm hơn hươu bào nhiều.

"Nữ nhi, canh hầm được rồi, người nói mì sợi ở đâu?" Giọng Viêm Dục từ đỉnh đầu Mộc Phi truyền đến, Mấy ngày đều chữa bệnh, hán đã nói được một câu hoàn chỉnh, không bị một câu mất ba tiếng như trước kia nữa. Nhưng lúc ở trước mặt người khác, hán vẫn tiếp tục nói chuyện theo kiểu đó.

Bởi vì nữ nhi nói như vậy rất tàn khốc bá đạo.

Hán nhìn xuống phía dưới, thấy Mộc Phi ăn thứ đen sì trong tay mà vẻ mặt lại hưởng thụ, ánh mắt nghi ngờ tập trung vào bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng, nhũ mày trầm tư: Đồ ăn khó coi như vậy thực sự ngon sao?

"A, tới đây." Mộc Phi cho miếng đào cuối cùng vào trong miệng, để tự nàng thưởng thức, Mộc Phi sẽ cho đào ướp hương ra lò.

Ừm, mùi vị cũng ngon, có nên suy nghĩ mở cửa hàng bán đồ ăn chua ngọt không nhỉ, nàng tự ướp hương vị, từ quả đào ra, có thể dùng táo, các loại trái cây, nên có thể có rất nhiều loại, phải nghiên cứu ra nhiều vị khác nhau, buôn bán mới sinh lãi.

Đặc biệt là bây giờ chỉ cần phụ nhân mang thai, sẽ thèm đồ ăn chua, để sinh ra một tiểu tử trắng mập, thị trường tiêu thụ không ít.

Mộc Phi âm thầm suy nghĩ, lần nữa nhìn sang lò lửa, điều chỉnh lửa rồi đi sang nhà bếp.

Hoặc là trước tiên thử ở trong thôn, hoặc mang lên chợ bán một ít xem hiệu quả thế nào.

Không được, người trong thôn đều là người khôn khéo, tay nghề không hề kém nàng, bị học trộm rồi bán ra ngoài sẽ khiến nàng lỗ vốn, hay là thuê một cửa hàng nhỏ ở ngoài chợ hoặc làm một cái xe đẩy bán trực tiếp.

Đáng tiếc không phải ở hiện đại, có thể xin độc quyền. Cũng may không phải ở hiện đại, nếu không những thứ này đều bị kẻ khả nghi cướp mất rồi.

Ai, chúng lo âu không dứt khoát bắt buộc lựa chọn lại xuất hiện lúc này, nếu không phải ở hoàn cảnh như vậy, nếu không phải ở trong thân thể nhỏ bé gió thổi là ngã này, nàng cũng đâu rồi rầm đến mức này. Thôi không muốn nữa, suy nghĩ nhiều đều là nước mắt, cơm nước xong xuôi rồi bàn bạc với phụ thân mới quyết định tiếp.

Góc tường trong bếp đang đặt một cái nồi đang úp vung, quên đi suy nghĩ lúc trước, Mộc Phi lại quay về bộ dạng lạc quan không tìm không phổi, trước ánh mắt tò mò của Viêm Dục bê nồi lên, nàng không cao, cũng chưa từng bê chậu đến bên bếp lò, ngồi xuống một tay đỡ chậu, một tay dùng sức xoắn vắt mì, cảm giác độ mềm của vắt mì trong tay vừa phải, liền biết đã lên men đủ, nhón chân lên lấy mì trong chậu ra đặt lên thớt.

Nàng nhanh nhẹn leo lên ghế, đứng trên ghế dùng dao cắt thành từng sợi bằng nhau, dùng tay vê tròn rồi lại ấn dẹp xuống, cầm cái cán bột lên cán thành hình thệt. Nàng không nói gì hết, chỉ chuyên tâm làm việc, nàng biết, có đôi mắt đang nhìn nàng, nhớ kỹ động tác của nàng vào lòng.

Sợi tóc trên trán rủ xuống chắn tầm mắt nàng, khớp xương nhỏ nhắn xanh nhạt thay nàng vén sợi tóc ra sau tai, trong đầu có một âm thanh nói cho hẳn biết phải kéo dài sợi mì ra.

Viêm Dục theo những hình ảnh vụn vặt trong đầu, loáng thoáng như đã gặp ở đâu đó, chần chờ lấy tay cầm lên một mảnh tới trước mặt, kéo dài mấy cái rồi cho vào trong nồi hầm.

Mộc Phi gật đầu một cái, cười khen một tiếng: "Chính là như vậy, con cán sợi mì, người kéo mì rồi cho vào nồi, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt."

Trong nồi canh đã đủ cho hai người họ ăn, còn lại bỏ vào trong một cái vại.

Trong thôn đều có thói quen bữa trước ăn không hết thì bữa sau ăn tiếp, để canh trong nồi lần sau dùng tiếp, nhưng Mộc Phi cảm thấy thức ăn bị đun nóng sẽ mất đi chất dinh dưỡng, nàng đang lớn, cần phải bổ sung dinh dưỡng, Viêm Dục vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, cứ ăn cơm thừa cũng không tốt.

Trước kia vừa đến nên chưa tìm ra cách sinh hoạt ở đây, qua mấy ngày làm quen, nàng đã tìm ra bí quyết sinh hoạt ở chỗ này, hơn nữa còn có một người cha vừa học đã toàn năng ở đây, họ cũng không có lý do gì để bạc đãi mình.

Mì sợi nổi trong nước canh cho ra chút bột, xoay mình trong nước sôi, mùi thơm tỏa ra. Canh loãng là tốt nhất, không cần thêm gia vị vào, Viêm Dục đã múc mấy miếng thịt thả vào trong nồi nấu cùng rồi.

Mộc Phi vỗ vỗ tay, nhảy xuống ghế đi rửa tay, Viêm Dục nhanh chóng bung hai chén mì sợi thịt thả để lên bàn.

Không giống mì thịt bò Lan Châu da.nlze.quydo/mn thời hiện đại có sợi mì tròn đều, cũng có điểm giống với mì xào, sợi mì mỏng, bên ngoài nhìn rất đẹp, nước canh trong vắt, miếng thịt ở trên mì, có thêm hành lá thái nhỏ, ngửi mùi thơm mê người.

Hai người đồng thời nuốt nước miếng, nhìn nhau một cái cười mồm miệng, ăn thôi.

"Ồ, đang ăn gì thế?" Giọng nói lãnh lớt cao vút từ cạnh cửa truyền tới, một thiếu phụ trung niên mặc y phục hoa văn màu xanh lá đang đứng dựa vào khung cửa.

Bộ dạng mỹ phụ gần 40 tuổi, tóc đen được búi lại, dùng một cái khăn hoa văn lá thúy trúc bao ở phía sau, mặt mũi dễ nhìn, khoe mắt hơi nhếch lên phù hợp với nếp nhăn, không mất phong tình, cánh môi lại đầy đặn, miệng hồng mềm mại.

Mộc Phi nhìn người tới, mí mắt không tự chủ giật mấy cái, âm thầm róc xương lóc thịt Viêm Dục, nhìn bộ dạng cao quý của Viêm Dục không bị ảnh hưởng, vẫn chậm rãi ăn mì, bữu môi tròn mắt, [Die nd da nl e q uydo n](http://die.nd.da.nl.e.q.uydo.n) thuận tiện dùng móng tay cào một vết trên lưng hẳn mới hài lòng.

Nàng ta là Xảo Nương, vợ của Tướng Mộc Công, Tướng Mộc Công làm công việc tỉ mỉ tinh xảo, chỉ cần có bản vẽ sơ sài cũng có thể làm ra, dựa vào tay nghề này mà kiếm được không ít bạc, rất nổi tiếng ở đây, nữ nhi chưa xuất giá thôn bên cạnh cũng thám thính tin tức bên này.

Về sau thôn trưởng thôn Lý gia đi trước một bước gả nữ nhi Lý Xảo của mình cho nhà Tướng Thạc, để nhà Tướng Thạc phối hợp. Tướng Mộc Công thật thà chất phác, thấy tiểu cô nương tới nhà rất xinh đẹp, liền đỏ mặt gật đầu, vì vậy nhân duyên được định ra.

Ở thôn Tương Sơn thôn, có thể không biết vợ thôn trưởng nhưng không thể không biết vợ của Tướng Mộc Công, Xảo Nương luôn nói thẳng, nói chuyện chanh chua, người mà chọc tới nàng đều bị nàng uốn ba tấc lưỡi châm chọc khiến phải núp ở nhà không còn mặt mũi ra ngoài gặp người khác.

Được lắm, Xảo Nương nhìn trúng nhĩ tử để gả Tướng Như Nhi làm vợ rồi, nhưng ba ngày Tướng Như Nhi chạy đến nhà Mộc Phi, đều bị nhĩ tử này lạnh nhạt, lời nói bóng gió trong thôn liền nổi lên, chờ chuyện cười của Xảo Nương.

Nhà Mộc Phi có gì? Có nam nhân, mặc dù là người không vợ, nhưng bộ dạng phong lưu phóng khoáng kia, lên phòng khách xuống phòng bếp, có

thể nói là trăm năm khó gặp.

Cho nên, hôm nay Xảo Nương đến là để bới móc? Mộc Phi để đĩa xuống, gương mặt cười giả, chỉ cái chén: "Phụ thân nấu mì....."

Đối mặt với loại người cay cú không nói lý này, nàng chỉ có thể chọn cơ hội trốn an ủi đi thôi.

"Đúng lúc quá, ta còn chưa ăn cơm." Mặt Xảo Nương cười càng tươi hơn, đôi môi đỏ mọng lóe ra hàm răng sắc bén, lách qua mình nhanh như gió đi vào nhà, híp mắt chỉ vào chén của Mộc Phi, ánh mắt đảo quanh trên mặt Viêm Dục, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Người làm một chén cho đại nương ăn đi."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nàng Là Nương Tử Của Ta

Edit: An Bi Nhi

Nam nhân này lớn lên cực kỳ tuấn tú, nhìn da thịt này, trắng mịn như trứng gà. Nhìn con mắt này, vừa đen lại sáng, lại còn thâm thúy mê người! Ôi, cái mũi cao thẳng như vậy hẳn không cảm thấy căng da ư, còn cái miệng kia, vừa mỏng vừa đỏ đầy gợi cảm, lúc hút lấy sợi mì chỉ thấy sắc đỏ với trắng giao nhau, nhân tiện trên môi còn còn sót lại một giọt nước óng ánh, thật muốn trở thành sợi mì kia mà!

Hừ hừ hừ, dừng lại, nghĩ lung tung gì vậy? Đúng là hồ ly tinh, mặt trắng nõn còn đẹp hơn nữ nhân, lại còn âm thầm thi triển mị thuật quyến rũ người, nàng sẽ không mắc lừa đâu!

Xảo Nương cong ngón tay lên giống như vô tình vén sợi tóc rơi trước trán, nhân cơ hội chuyển ánh mắt nhìn về phía Mộc Phi đang ngồi bất động trên ghế, đôi mày xinh đẹp nhướn lên, quái gở nói: "Chẳng nhẽ Mộc Phi không muốn mời Xảo đại nương ăn bát mì sao?"

A, khoan hãy nói, mùi thơm của mì này chỉ cần ngửi liền cảm thấy thèm thuồng, trước đó nàng chỉ muốn tìm lí do để phát tiết những oán hận chất chứa trong lòng, lúc này mới nói mấy câu mà mùi thơm đã xông thẳng vào lỗ mũi, không ngừng chui vào bên trong, khiến cho những cơn sâu thềm ăn trong bụng nàng đều muốn chui ra ngoài.

"Xảo đại nương hiểu lầm rồi." Mộc Phi xoa tay ngược ngừng cười nói: "Là phụ thân không biết có khách đến thăm nhà, chỉ chuẩn bị đủ cho hai người chúng ta, chúng ta lại không thích để thừa đồ ăn, cho nên..."

Cho nên người đói bụng thì mời quay về, chúng ta không có cách nào để chiêu đãi người.

"Cho nên bây giờ không làm được sao? Không sao, ta có thể đợi." Xảo Nương nâng tay lên chống cằm, con mắt híp một nửa, cười đến mức nếp nhăn cũng run theo, những nếp nhăn nhỏ trên khóe miệng theo điệu cười của nàng dần dần lan rộng, Mộc Phi ngồi xồm ở góc tường nhìn mà muốn nôn một trận.

Đã gặp người da mặt dày nhưng vẫn chưa thấy ai dày như vậy, chúng ta có giao tình gì? Bây giờ làm cho người? Lúc nhà ta ăn rau dại cũng không thấy người mang một bát mì đến, lúc này lại bảo ta nấu cho người một bát mì? Nấu cái đầu người!

Trên mặt Mộc Phi thay đổi sắc thái liên tục, rầu rĩ tiếp tục vui đầu ăn mì không để ý đến Xảo Nương vẫn còn đang khuyên Viêm Dục làm thêm một bát nữa.

Trong lúc suy tư, tô mì của Viêm Dục đã thấy đầy, hắn ôm lấy bát thỏa mãn uống canh, nhô nhả nâng cánh tay lên dùng ống tay áo chấm chấm khóe miệng, nghĩ tới điều gì đó còn có ý nháy mắt, nhú mày nhìn về phía Mộc Phi: "Sao lại không ăn? Không hợp khẩu vị sao?"

Ăn? Người không thấy có người rất chướng mắt sao? Còn không phải là người để cho ta phải nhìn cái bộ mặt già già bộ nai tơ đó, không phải mặt không hợp khẩu vị, mà là người này quá ngán!

Mộc Phi giấu sự bất mãn vào trong lòng, khuôn mặt nhỏ bình tĩnh không nói một lời.

Nhưng có người cũng không mắc bẫy này, Xảo Nương hạ tay xuống, đập tay lên mặt bàn rầm một tiếng, chân mày lá liễu dựng thẳng, sức lực mạnh mẽ trong nháy mắt xuất hiện: "Họ Mộc kia người có ý gì? Không thấy lão nương đang đói sao? Còn tiểu đề tử (*) này nữa, từ trong ra ngoài đều không có chút lễ phép nào, quả thật là không có nương nên văn hóa bị chó ăn hết rồi sao? Nhìn bộ dạng nghèo túng của một lớn một nhỏ các người..."

(*) tiểu đề tử: tiếng chửi con gái thời xưa

Nhấn nhìn nửa ngày, nhìn các ngói lảo lúng không vừa mắt, có thể coi là lảo lúng đợi cơ hội để phát tác. Một tiểu hài từ mặt trắng nhỏ, quỳ rừ lảo lúng chọn trúng con dâu, cũng không nhìn lại tình cảnh nhà mình một chút, Turong Như Nhi gả cho cái người góa vợ như người mới là lạ!

Mộc Phi thấy Xảo Nương trở mặt nhanh như vậy, âm thầm khen, thật không hổ là hạng người chanh chua, nhìn lông mày nhỏ nhắn tròn trĩnh mắt lên, miệng thì giống như hạt châu, nói nhiều mà không thấy mệt, môi mỏng cứ cọ sát với nhau mãi thế?

Nhưng nghe mãi thì sắc mặt cũng không tốt, mặt Mộc Phi dần dần trầm xuống.

Lúc Viêm Dục nghe thấy ba chữ “tiểu đề tử” thì mặt hơi biến sắc, cuối cùng nhìn về phía Xảo Nương, ánh sáng sắc bén lóe lên từ đáy mắt một cái rồi biến mất, chỗ sâu nhất trong con ngươi có một tia lửa đang quấy loạn, khí tức toàn thân rối loạn xuất hiện trong chớp lát, dường như gió lạnh trong ngày mùa đông lạnh lẽo đều vù vù kéo về phía Xảo Nương.

Lúc Xảo Nương đang nói hăng say, trực giác thấy có khí lạnh thì đột nhiên ngậm miệng, nâng chỉ tay về phía Viêm Dục, đôi mắt xinh đẹp dừng lại trên mặt hắn, thu toàn bộ lửa giận đang chạy tán loạn của hắn vào trong đáy mắt, nhìn không được rùng mình một cái, lời mắng chửi nghẹn ở cổ họng không nói nên lời.

Lại nhìn kỹ lại, phát hiện đôi mắt thâm thúy của Viêm Dục bình tĩnh như một hồ nước, không một chút gợn sóng, nâng theo bản năng vuốt ngực tự an ủi mình, nhất định là nàng nhìn lầm rồi.

Mộc Phi hít sâu một hơi thả ngân châm đi@en*dyan(lee^qu.domn) giấu ở đầu ngón tay xuống dưới khăn trải một lần nữa, đây là lúc tức giận nàng lấy từ ngăn kéo ở góc bàn ra, chuẩn bị cho Xảo Nương một bài học thuận tiện khiến nàng im miệng.

Bàn ăn mới tinh, kiểu dáng là Viêm Dục dựa theo hình vẽ mà Mộc Phi đưa cho, không biết là kiếm ở đâu, bốn phía của cái bàn đều có ngăn kéo, một cái lớn hai cái nhỏ ở hai bên, bên trong có thể cất giữ một số đồ quan trọng, bởi vì là khóa chìm, cho nên bên ngoài sẽ không thấy có gì khác biệt, người không biết nội tình càng không nghĩ ra một cái bàn ăn tầm thường lại đặc biệt như vậy.

Viêm Dục như không có chuyện gì xảy ra thu hồi ánh mắt, chuyển đến trên người Mộc Phi, vừa buồn rầu lại dịu dàng nói: “Ăn nhanh đi, nếu không canh lại lạnh bây giờ.”

Mộc Phi “A” một tiếng, lập tức vui đầu cầm đũa cho sợi mì vào trong miệng, tiếng húp sột soạt rất lớn, tóc mái gọn gàng rủ xuống, nàng lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt xanh lét của Xảo Nương, dinendian.loqid]on nhiều lần chuẩn bị bùng nổ.

Còn kém ngòi nổ một chút, nàng lại cho thêm một chút dầu.

“Xảo đại nương muốn ăn mì.” Cho nên, ngói làm cho nàng ta một chén đi.

Xảo Nương đang muốn phát tác sau khi nghe thấy Mộc Phi nói như vậy, những lời xấu xa sắp phun ra lại ngừng lại, hơi nghiêng người về phía sau, hất hất tóc mái về: Hừ, coi như là biết lảo lúng lợi hại, dám không nấu mì cho lảo lúng, lảo lúng mắng chết các người!

Rõ ràng nàng đã quên đi mục đích lúc đầu tới đây, trong đầu chỉ còn lại suy nghĩ làm cách nào để ăn được mùi thơm này vào trong bụng.

“Ta chỉ làm cho nữ nhi.” Viêm Dục nhàn nhạt dùng khóe mắt liếc Xảo Nương, sau đó đột nhiên quay đầu sững sờ nhìn chằm chằm Xảo Nương, thật lâu mới thì thào một câu: “Chẳng lẽ, nàng mới là nữ nhi của ta.”

Khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ nghi ngờ cùng suy nghĩ sâu xa, lông mày đen nhũn chặt lại, khóe môi mím chặt lại, muốn tiến lên hỏi thăm lại do dự.

Mộc Phi không nhìn được “phụ” một cái, thức ăn trong miệng phun ra ngoài, vừa đúng lúc rơi trên tay áo Xảo Nương, còn có một chút hành lá dính trên cánh tay trắng nõn của nàng.

Nàng giật mình há to mồm nhìn Viêm Dục, không thể nào, không phải trí nhớ của hắn đã khôi phục rồi à, tại sao đột nhiên lại hồ đồ như vậy?

So với sự giật mình khác người của nàng, Xảo Nương nghẹn một hơi ở họng, khuôn mặt đỏ lên, nàng làm mẹ của cái tên mặt trắng nhỏ này cũng thừa sức, bị hắn gọi là nữ nhi? Quá đáng rồi, quả thực là đánh vào mặt của nàng, có ý làm nhục nàng!

“Nữ nhi.” Viêm Dục lại không hiểu, đột nhiên duỗi tay nắm lấy ống tay áo của Xảo Nương, hai mắt hắn đắm lệ, hận không thể nhào lên kéo nàng vào trong ngực: “Nữ nhi, vì sao bây giờ con mới xuất hiện? Để ta nhận sai nữ nhi lâu như vậy, vì sao, vì sao con không nhận người cha này sớm hơn?”

“A! Đồ điên này, ngói thả ta ra, không được đụng vào ta! Nữ nhi của ngói đây này, đây này! Mộc Phi, còn không mau lôi cha ngói ra!” Xảo Nương sợ hãi trước bộ dáng đột nhiên thần kinh của Viêm Dục, cái tay kéo ống tay áo nàng lại tản ra một tia hàn ý, khí lạnh quần lấy da thịt của nàng, khiến cho nàng rợn cả tóc gáy, giống như sau một khắc cổ tay phía dưới ống tay áo sẽ gãy mất.

“A?” Quả nhiên Viêm Dục ngừng tay, quay đầu nhìn về phía Mộc Phi, lại nháy mắt nhìn về phía Xảo Nương, cười rất dịu dàng: “Nữ nhi, sao con còn mê sảng như vậy, nàng là nương tử của phụ thân, mẹ ruột của ngói.”

Chương 27: Nương, Ta Sai Rồi!

Tôm tép? Mẫu thân?!

Mộc Phi cảm thấy tiêu điều, cũng không kéo Viêm Dục nữa, đứng thẳng đơ như cái cọc gỗ, quá kỳ lạ, đúng là suy nghĩ của người bệnh không thể dùng ngôn ngữ bình thường hình dung được, trước kia hắn xem mình là nữ nhi của hắn có thể hiểu được vì ái nữ của hắn mới vừa mất nên hắn chuyển tình cảm sang người nường. Nhưng nhìn kia, một đại nương đầy nếp nhăn trên mặt, khéo nường còn phải kêu một tiếng bà nội cũng không chừng, nữ nhi, một người nói ra!

Chẳng biết tại sao, Viêm Dục nhận lầm người khác là nữ nhi đầy lòng nường lại mơ hồ có chút mất mát, vội lắc lắc đầu nhanh chóng vứt bỏ cảm giác lạ lẫm này.

Nhất định là vì Viêm Dục nhận cái lão bà đó thay thế vị trí của nường nên nường mới sinh lòng bất mãn, nường xuân xanh mười tuổi là một mỹ thiếu nữ, người lại đánh đồng ta với ả kia, thật uống công ty lao tâm khổ lực mỗi ngày chăm cứu chữa thương cho người, đáng ra phải để cho người làm người thực vật mới đúng!

“Nữ nhi, nữ nhi, mau gọi phụ thân!”

Viêm Dục giống như không nhìn thấy mặt hai người biến sắc, tỉnh bơ kiên trì nói với Xảo Nương.

Mộc Phi đã lấy lại tinh thần, nường đi về phía hai người đang giằng co, hơi áy náy nói với Xảo Nương:

“Không giấu gì đại nương, kể từ khi mẫu thân ta qua đời, chỗ này của phụ thân ta không được tốt lắm, cho nên...”

Lúc Xảo Nương thấy Mộc Phi vừa nói vừa chỉ vào đầu của mình phụ họa, liền hiểu ý nường, khí lạnh từ chân dâng đến tận óc, không ngờ hắn lại bị điên, trời ơi, khó trách nường thấy hắn có gì đó sai sai, không được, phải chuồn lẹ thôi.

“Nếu là như vậy, thôi đại nương đi trước đây, ngày khác ta trở lại.”

Ả hoảng hốt chạy ra ngoài, tiện tay gạt Mộc Phi đang che trước người ả sang một bên, Mộc Phi mắt thẳng băng té nhào lên bàn.

Viêm Dục di chuyển rất nhanh qua chỗ hai người các nường, đau lòng đỡ Mộc Phi dậy, lo lắng nói:

“Nương tử, nường có sao không? Nữ nhi sao lại vô lễ với mẫu thân con như vậy? Mau quỳ xuống dập đầu xin lỗi nường!”

Mộc Phi ngay thẳng nhấc eo đứng lên, lần này là mềm. Có thể nói nường đã muốn không theo kịp kế sách của Viêm Dục, nhìn vào mắt hắn, nường thấy một mảnh sóng to cuộn cuộn, tuy ngoài mặt vẫn bình tĩnh, kỳ thực lại là biển to sóng lớn hung hãn dễ khiến người khác lạc mình.

Hắn nghiêm túc nhận Xảo Nương làm nữ nhi, nhưng bàn tay ấm áp lại đang xoa nhẹ thất lưng của mình, lời nói ung dung nhưng lại như trảm đinh chặt sắt, một ý niệm hải hùng hiện lên trong đầu: Hắn là đang giúp mình xả giận sao?

Không, không thể nào, nường rất hiểu Viêm Dục, hắn làm sao có kế sách cao cường như vậy, hơn nữa, cảm xúc trên mặt cũng không giống giả.

Viêm Dục hơi nghiêng đầu nhìn Xảo Nương đang ngây người vẫn không nhúc nhích, làm sao, hắn làm nữ nhi của hắn khiếp sợ như thế? Hừ, quỳ xuống trước mặt cha mẹ cũng không cam lòng?

“Nữ nhi, quỳ xuống dập đầu xin lỗi mẫu thân người nhanh lên!”

Mấy ngày liên tiếp khôi phục làm hắn đã phân biệt được các mối quan hệ giữa người với người rồi, nếu hắn đã nhận Xảo Nương là nữ nhi, mà Mộc Phi là nương tử của hắn, thì Mộc Phi là mẫu thân của Xảo Nương rồi, dám bất kính với nương tử, phạt quỳ dập đầu là nhẹ rồi!

Xảo Nương tức giận đến mất tối lại, từ nhỏ ả đã lớn lên trong sự nâng niu của mọi người, bởi vì trong nhà có duy nhất một nữ tử, ngay cả tiểu đệ nhỏ nhất trong nhà cũng nể ả ba phần, huống chi là ba ca ca, mẫu thân, phụ thân? Càng thêm nuông chiều ả, ả nói một không ai dám nói hai, ả muốn đi hướng đông thì không ai đi hướng tây, điều này góp phần tạo nên tính cách bốc đồng kiêu ngạo của ả. Sau khi đến thôn Tương Sơn, ý vào điều kiện thôn Lý tốt hơn thôn Tương Sơn, ý vào gia đình chống lưng, ngày càng phách lối.

Có thể nói ở thôn Tương Sơn ả làm bá chủ, mỗi ngày đều hiền ngang.

Thoáng cái đã hai mươi năm trôi qua, thời hoàng kim của ả đã hết, hôm nay lại bị một mỹ thiếu niên trẻ tuổi dặt mũi bảo nàng quý xuống bởi tội mẫu thân, ả tức giận đến giờ chân, tay chỉ vào mũi hấn mắng:

“Đồ trời đánh, ngươi là ai...”

“Ta là phụ thân của ngươi.” Âm thanh vô tội nhưng lại chắc nịch.

“Bảo ta quý xuống xin lỗi, các ngươi xứng...”

“Lạy cha mẹ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, xứng chứ sao không.” Âm thanh khẳng định cắt đứt lời nói của Xảo Nương.

“Ngươi thật chán sống, sao không hỏi thăm một chút, lão nương ở thôn Tương Sơn...”

“Nữ nhi, nàng là mẹ ngươi, nói chuyện với người lớn như vậy thật vô lễ.”

Viêm Dục tốt bụng Diễm Đàan lễ quý đôn nhắc nhở Xảo Nương, đồng thời chính Mộc Phi đang âm thầm cười ngây ngô lại, kéo nàng đứng trước mặt Xảo Nương, chờ Xảo Nương đập đầu kính trà bồi tội.

Viêm Dục đứng sau lưng của Mộc Phi, đôi mắt đen như mực thâm thúy nhìn Xảo Nương, môi đỏ thắm cười khiêu gợi như ẩn như hiện, rơi vào trong mắt Xảo Nương lại khiến ả rung mình, sống lưng đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, chân bắt đầu run lên, rõ ràng khuôn mặt làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, rõ ràng là một nụ cười mỉa hoặc như đoá hoa, nhưng vì sao ả lại cảm giác như mình đang rơi xuống mười tám tầng địa ngục, giống như gặp phải yêu ma quỷ quái, cả người dần dần tê cứng lại.

Ngón tay Xảo Nương vẫn chỉ như cũ, thiếu chút nữa đã đâm vào trán Mộc Phi, ả lao đao muốn ngã, mặt hoảng sợ, chân đã mềm nhũn, não trống rỗng, hàm răng run lên cầm cập, cảm giác sợ hãi chiếm trọn trái tim.

Ả cảm nhận được hơi thở của tử vong. Ả có dự cảm, nếu không nhanh quý xuống xin lỗi, thì sẽ bị mất tánh mạng ngay lập tức.

Trực giác của nữ nhân rất đáng sợ, cái suy nghĩ này vừa xuất hiện, ả cố chống thân thể mềm nhũn, mất đi lực chống đỡ thân thể liền thẳng tắp hạ xuống, “phanh”, hai đầu gối mạnh mẽ hôn trên mặt đất, quý rạp xuống trước người của Mộc Phi.

Mộc Phi: (๖o๖)...

Miệng nàng mở rộng cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân, mũi chân đi về phía trước theo bản năng, đá đá, cảm giác chân thật, quả thật không phải ảo giác.

Ôi trời, bá chủ thôn Tương Sơn, nổi danh thiếu phụ cay cú, không phân biệt phải trái, miệng mồm chanh chua, vì tư lợi chấp hết trời đất: Xảo Nương, thật sự đang quý trước mặt nàng một người không nơi nương tựa ở cái thôn nhỏ bé này! Thật sự quá bất ngờ, tâm tình không thể nào hình dung được.

“Thật xin lỗi, ta, sai rồi...”

Xảo Nương chống lại ánh mắt của Viêm Dục, nhìn lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang tràn đầy bất ngờ của Mộc Phi, cảm giác nguy hiểm vẫn còn lưu lại trong người, ả biết, nếu không làm theo lời của Viêm Dục, hậu quả khó mà lường được.

“Gọi mẫu thân.” Âm thanh lười biếng của Viêm Dục từ sau lưng Mộc Phi truyền ra, không biết từ lúc nào, ả đã ngồi trên băng ghế, tay kéo Mộc Phi vào trong lòng, để nàng ngồi trên đùi của mình, từ trên cao nhìn xuống khiến nàng dễ dàng cảm nhận sự kính trọng của ả. Tay còn lại cũng không nhàn rỗi, lấy bình nước rót đầy một chén nước, đẩy qua bàn, bảo Xảo Nương: “Thuận tiện kính trà bồi tội.”

Mộc Phi: ๖___๖, chảy mồ hôi.

Xảo Nương cắn môi tiếp nhận, chịu đựng nóng, tay run run không cam lòng cầm chén giờ lên đỉnh đầu, cắn môi khua miệng nói nhỏ như muỗi kêu:

“Mẫu thân, ta sai rồi, ngài uống trà, rồi tha thứ cho ta nha...”

Âm thanh ngày càng thấp, nhiệt độ trên ngón tay càng lúc càng nóng, ả ngược mặt liếc nhìn Mộc Phi cách ả không xa, dấy mắt xẹt qua tia hung ác.

“A!” Xảo Nương mới vừa định đổ trà vào người Mộc Phi, chẳng biết tại sao cổ tay đau xót, trong nháy mắt chén nghiêng về phía ả, nước nóng lập tức đổ xuống, ả bật dậy hốt hoảng lau mặt, các loại đã kích cộng thêm cảm giác nhục nhã khiến âm thanh của ả trở nên quái đản:

“Các ngươi chờ đó cho ta, nhớ đó!”

Vắt vả nhìn rõ sự vật, Xảo Nương ngoan độc nhìn đôi nam nữ đang ngồi trên ghế, bùm mặt cuốn quýt chạy trốn.

Chương 28: Ta Sẽ Bảo Vệ Nàng

“Người có ý phải không?”

Hai tay của Mộc Phi chống lên bàn, ánh mắt sáng lên như đóm đóm nhìn chăm chăm Viêm Dục vẫn đang ung dung uống trà. Đáng lẽ nàng phải nghĩ ra sớm hơn chứ?

Đối với y thuật của nàng Mộc Phi rất tự tin, thuật châm huyết bằng ngân châm mỗi đợt trị liệu là một tuần, tổng cộng nàng đã trị liệu cho Viêm Dục chín ngày, làm sao đang chuyển biến tốt đẹp lại đột nhiên lơ mơ lại được.

Viêm Dục khẽ cười một tiếng, nhìn ánh mắt đen như mực mang theo chất vấn nhìn chăm chăm hấn của thiếu nữ, không khỏi cảm thấy vui mừng, đương nhiên là hấn có ý rồi, nữ nhi của hấn, hấn nâng niu trong lòng bàn tay như bảo bối như cục cưng, há lại để cho người khác chửi bới?

Nghĩ đến Xảo Nương không kiêng dè nói ba chữ “Tiểu đề tử”(vợ bé), khóe môi đang mỉm cười của Viêm Dục khựng lại, ánh mắt càng thâm trầm.

“Ai nha, ta nên nghĩ ra sớm hơn chứ, biết vậy trừng trị ả nhiều hơn.”

Mộc Phi rời khỏi bàn, lăm bắm tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa lê bắt đầu ảo não.

Sao nàng ngốc như vậy, Viêm Dục làm như vậy là muốn giúp mình hả giận, đáng lẽ lúc này phải cho ả kia mấy châm, để cho ả quên đi mấy chuyện nàng và Viêm Dục đã làm với ả. Giờ thì tốt rồi, ả đã chuẩn mất tiêu, hình như trước khi đi còn hung ác hăm dọa, thế lực gia tộc của Xảo Nương rất lớn, nhất định là ả về tìm viện binh. Tường Mộc Công thật thà thì không sao, còn nhớ đến tình làng nghĩa xóm, nhưng người nhà mẹ đẻ của Xảo Nương có thể bỏ qua sao?

Càng nghĩ càng lo lắng, nàng thì thân phận nhỏ bé, Viêm Dục vẫn chưa khỏi bệnh, vạn nhất bị người ta đánh bị thương thì sao?

“Nữ nhi, có ta ở đây, ta sẽ không để người khác làm nhục thân thể của con, ta sẽ bảo vệ cho con.”

Viêm Dục kéo Mộc Phi đang lo lắng nóng nảy qua, dùng cằm cọ cọ lên trán của nàng, dịu dàng trấn an.

Nữ nhi đang lo lắng cho hấn, thật tốt quá.

Chưa đến vài giây, lời nói đơn giản của Viêm Dục đã làm dịu tâm đang hoảng loạn của Mộc Phi, giống như ánh nắng ấm áp chiếu rọi khắp da thịt, ngay cả đáy lòng cũng ấm áp theo.

Nàng sợ cái gì, hay là vì sợ Viêm Dục bị tổn thương mà luồn cuộn tay chân, không phải chỉ là một nông phụ quê mùa thôi sao? Nàng đường đường là người ở thế kỷ 21, sao phải sợ ả chứ?

“À, thuốc của người đã hâm nóng rồi, đợi chút, để con bưng đến cho người.”

Mộc Phi vỗ ót một cái, lúc này mới nhớ đến thuốc của Viêm Dục đã hâm nóng ở trong bếp, vừa vặn com nước xong là có thể uống được, nhưng bị Xảo Nương làm lãng phí thời gian như vậy, không biết có bị sao không nữa.

Viêm Dục nhìn Mộc Phi chạy nhanh về phía lều thuốc, chân mày bất mãn nhíu lại, trong miệng như tràn đầy vị cay đắng, châm kim còn đỡ hơn, nhắm mắt cắn răng một tý là hết, nhưng còn cái vị đắng này lưu lại đến rất lâu phải hết ngày mới hết, có lúc ăn com tối cũng không giảm xuống được, lúc ngủ toàn thở ra mùi chua, cái đầu này không biết khi nào mới khỏi đây!

Đang suy nghĩ, thì thấy Mộc Phi một tay bưng chén thuốc tay còn lại cầm một cái đĩa nhỏ đi vào, lập tức mùi thịt trong căn phòng nhỏ bị mùi thuốc bắc nồng nặc thay thế.

May là nàng muốn nấu mì, nên để lửa rất nhỏ, nếu không thì, coi như nồi thuốc này đổ hết.

“Nè, nhân lúc còn nóng mau uống đi, nếu còn trì hoãn nữa, thuốc sẽ mất công hiệu.”

Mộc Phi trực tiếp không nhìn khuôn mặt tuấn tú đang ai oán của Viêm Dục, rất khinh thường nghĩ, nam nhân này thật kỳ quái, không sợ kim đâm, lại sợ uống thuốc, nếu đổi lại là nàng, nàng tình nguyện uống thuốc còn hơn bị kim đâm.

Viêm Dục lập tức cười lấy lòng, lông mi cong dày như bàn chải mắt thì chớp chớp không ngừng nhìn Mộc Phi, như chạm vào đáy lòng của nàng.

Mộc Phi ho nhẹ một tiếng quay đầu đi không nhìn hắn nữa, đẩy chén thuốc đến trước mặt hắn, chặn ánh mắt như tia X quang của hắn lại:

“Làm nũng không hiệu quả, mỹ nam kế cũng không hiệu lực đâu, mau uống thuốc đi!”

Viêm Dục bất đắc dĩ thở dài, xem ra chiều này cũ rồi, phải tìm chiều mới thôi. Chấp nhận nhận lấy chén thuốc, uống một hơi hết sạch, gương mặt nhả nhúm lại miệng đầy vị đắng.

“Ừ, ăn viên này đi cho đỡ đắng nè.”

Mộc Phi buồn cười nhìn bộ dáng uống thuốc đáng yêu của Viêm Dục, chẳng biết từ khi nào, hắn không hờ cái là làm nũng nữa rồi, nhưng mỗi khi uống thuốc lại làm nũng khiến nàng muốn đùa giỡn một phen.

Viêm Dục tò mò nhìn viên tròn tròn Diễm Đan lẫm lẫm quý trọng trong tay Mộc Phi, nhận ra đó chính là đồ mà Mộc Phi ăn lúc trước, một đồng đen thui, bề ngoài thật không bắt mắt. Nghi chắc là nàng lừa hắn muốn làm hắn cảm thấy bất đắc dĩ hơn thôi, “haizz”, ăn thử một chút vậy. Ghé đầu há miệng trực tiếp ngậm vào mồm, thuận tiện liếm liếm hết vụn màu đen ở trong tay ai đó.

Mộc Phi sững sờ nhìn đầu ngón tay của mình, phía trên lưu lại một ít chất lỏng trong suốt như chứng minh cảm giác tiếp xúc mềm mại vừa rồi là thật, nàng cho là Viêm Dục sẽ cầm lấy, không ngờ hắn trực tiếp ăn trên tay nàng luôn. Hắn lười đến mức nào vậy trời.

Đáy lòng không biết tại sao lại dâng lên một tia rung động, giống như cục đá rơi vào trong mặt hồ tĩnh lặng, tạo nên gợn sóng nhẹ nhẹ, tại thời điểm mắt thường không nhìn được, nàng nhanh chóng bình tĩnh lại, xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nàng cũng không phải là chưa từng dứt cho Viêm Dục ăn, nhưng đây là lần đầu tiên dứt kiểu như vậy, cảm giác thật quái dị, hắn là đang ăn đậu hủ của nàng ngay giữa thanh thiên bạch nhật sao?

“Ăn ngon thật, đây là cái gì vậy?” Mùi vị chua chua ngọt ngọt tràn khắp khoang miệng Viêm Dục, tiết ra nhiều vị ngọt ngào từ từ chiếm lấy vị đắng chất kia, hứng thú nổi lên, tò mò cầm thêm một viên bỏ vào miệng, thuận tiện hỏi thăm.

Mộc Phi thu tay lại làm như không có chuyện gì, rất nhanh khôi phục như thường, ngồi trên băng ghế giới thiệu, tiện thể nói ý nghĩ của mình ra luôn.

“Đây là đào chua do con đặc chế, cái hôm nay người ăn là đào lông ướp muối tạo thành, người cảm thấy mùi vị thế nào? Con phát hiện bên kia Tương Sơn có rất nhiều hoa quả, cũng có thể bán kiếm chút lợi nhuận. Ví dụ như trái này, nếu bán trên chợ, người cảm thấy trên thị trường ỏn không?”

Thị trường? Ý của nàng có phải là có kiếm được lời không hả?

Qua thời gian chung sống cùng Mộc Phi, khả năng lý giải của Viêm Dục tăng lên rất nhiều đến mức có thể hiểu được những từ ngữ kỳ quái mà thỉnh thoảng nàng nói ra, suy đoán được hàm nghĩa bên trong của chúng.

Viêm Dục cầm tiếp một viên bỏ vào trong miệng tỉ mỉ thưởng thức, vừa rồi bởi vì trong miệng toàn vị cay đắng, nên chỉ cảm thấy vị từ chất chuyển thành vị ngọt, bây giờ ăn thêm một viên mới cảm thấy bên ngoài đào thì giòn bên trong lại mềm, vị ngọt bên ngoài giống như thấm vào trong thịt, nhai rất tốt, càng ăn càng thèm, càng thèm càng muốn ăn thêm. Sau khi ăn xong dạ dày thư thái rất nhiều, chua chua ngọt ngọt vừa phải, cảm giác tươi mới lại còn lưu lại chút vị ngọt trong miệng. Rất hợp khẩu vị của nhiều người, muốn kiếm chút lời không khó.

Trực giác cho hắn biết, đây là một cơ hội kiếm bạc.

“Chủ ý này rất tốt, chỉ là, nếu mình mở cửa hàng, có thêm đường dây tốt để tuyên truyền, nhất định sẽ lời rất nhiều.”

Nói đến đây, trong nháy mắt một loạt kế hoạch hiện ra trong đầu, bao gồm vị trí của cửa hàng, tuyên truyền mở rộng như thế nào, kinh doanh ra sao, hắn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, bắt đầu cân nhắc.

“Cửa hàng?” Mộc Phi kinh ngạc hỏi ngược lại, nàng cũng biết mở tiệm tương đối là tốt, nhưng ngẫm lại, tình huống trong nhà nàng rất rõ ràng, cùng với số tiền để dành là hai lượng bạc, làm sao mở cửa hàng được? không đồng ý lắc đầu một cái:

“Quá không thực tế.”

Viêm Dục lấy lại tinh thần, kinh ngạc muốn thốt lên, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Mộc Phi mất mát, khóe môi khẽ nhúc nhích, dịu dàng nói:

“Không vội, tiền có thể từ từ kiếm, rồi sẽ có cửa hàng của riêng mình, giờ thì làm chút cho chính mình ăn, không cần quá phô trương.”

Mộc Phi suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, gạt đầu một cái không bàn về chuyện này nữa

Chương 29: Giống Như Mông Khỉ

Mặt trời lười biếng chiếu trên khe suối nhỏ, mấy thôn phụ thiếu nữ ngồi chồm hổm trên tảng đá bên dòng suối, cầm gậy gỗ đập giặt sạch quần áo. Miệng cũng không nhân rồi, bắt đầu tám những chuyện xảy ra ở trong thôn trong mấy ngày qua.

“A, các người biết không? Phụ thân của Mộc Phi bị điên đấy.”

Mở miệng đầu tiên là vị thôn phụ Liễu nương, ả khác với Xảo Nương gả vào trong thôn, mà vì gia đình nghèo khó nên bị bán. Thân phận này bị người khác xem thường vô cùng, huống chi Tường đại nương còn là mẹ chồng của ả.

Nhưng trong một tháng gần gũi ả đã thăm dò được tính tình của Tường đại nương, nói năng chua ngoa nhưng lòng lại mềm như tàu hủ, ả cũng luyện thành một người khôn khéo. Ngày ngày vuốt mông ngựa, còn thăm thính thêm chuyện xấu của nhà người khác, bản lãnh cũng không thấp, không có chuyện gì làm liên kể mấy chuyện của nhà khác chọc vui mẹ chồng, nên cuộc sống cũng trôi qua nhẹ nhàng.

“Bị điên hả? Chuyện như thế nào, nam nhân đẹp như vậy mà.”

Tiếp lời là một người trong thôn còn độc thân chưa lập gia đình Tường Chi Nhi, ả là một trong đông đảo người mê luyến sắc đẹp của Viêm Dục, chỉ là không lớn mật như Tường Như Nhi, dám đuổi theo người khác lấy lòng.

Liễu nương liếc mắt nhìn Tường Chi Nhi, lập tức thấy được ánh mắt vừa mắt mắt vừa kinh ngạc của ả, âm thầm bĩu môi, lại là một tiểu hoa si ngu ngốc. Nhưng trên mặt lại giống như không thấy Tường Chi Nhi khác thường, trong lúc mọi người đang tò mò, giặt sạch sẽ quần áo rồi thả vào trong chậu, đáp lời:

“Không nghe nói sao, mấy hôm trước Xảo Nương đi vào Mộc gia, khóc chạy trở ra, khi về đến nhà thì ngã bệnh, là bị dọa sợ, đến nay còn chưa bò dậy được.”

“Thì ra đại nương bị bệnh, hèn chi dạo này không gặp được.”

Tường Chi Nhi không tin lắm, lắc đầu cười nói:

“Làm sao Xảo Nương khóc được, từ trước đến giờ toàn là ả làm người khác khóc chứ có ai chọc được ả đâu.”

Không chỉ có Tường Chi Nhi không tin, mà khi nghe tin này mọi người cũng bán tin bán nghi.

Nếu nói ngã bệnh thông thường thì có thể tin chứ vào Mộc gia bị dọa khóc xong ngã bệnh nằm trên giường không dậy nổi, ai mà tin được.

Lý Xảo là bá chủ trong thôn, cho tới bây giờ đều hiên ngang dùng giọng the thé dọa người khác khóc, gan to như vậy, làm sao có thể bị một tiểu nha đầu hù dọa đến phát khóc? Ah, hình như có gì sai sai, lạc đề rồi, không phải nói phụ thân của Mộc phi là kẻ điên sao, như thế thì liên quan gì đến Xảo Nương?

Mọi người đang cười cười vui sướng liền nhận ra mấu chốt, có người đã nhanh hỏi ra.

Liễu nương nhìn lại, hình như là Tường Tú Nhi con dâu của Tường Nhị thẩm, dáng người thanh tú, nói chuyện nhỏ nhẹ, lộ ra một sự tinh tế nhiệt tình. Liễu nương gật đầu một cái, quả thật rất thông minh, nhìn những người bị ả dẫn lòng vòng, cũng là Tường Tú Nhi phản ứng nhanh hơn.

Thường ngày Tường Tú Nhi không có tám mấy chuyện huyền thuyên này, nhưng vì dính tới trong nhà Mộc Phi, nàng lại biết bà bà đối tốt với Mộc Phi, nên mở miệng hỏi.

Có người hỏi coi như mục đích của ả đã đạt được, cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói ra:

“Lúc Xảo Nương khóc lóc chạy ra từ nhà Mộc gia thì bị ta thấy, mặt ả đỏ rực, miệng cứ lảm bảm, “kẻ điên, đồ điên”, ta gọi ả cũng không nghe, ta liền tò mò, đi qua đi lại xung quanh khu vực nhà Tường Mộc Công mấy ngày, đúng dịp ta gặp ngay chị dâu của ả tới thăm ả, liền nghe được những lời giải thích của Xảo Nương.

Liễu nương hạ thấp giọng, mấy người kia từ từ di chuyển đến chỗ Liễu nương, dần dần vây quanh ả.

Liễu nương thở dốc một hơi, nhìn xung quanh, đề giọng xuống thấp nhất có thể, nói:

“À nói phụ thân Mộc Phi ở lại thôn Lý mà không đi, là do bị hóa điên, Mộc Phi tìm danh y âm thầm chữa trị cho hần, thời điểm hần phát bệnh rất đáng sợ, lại gọi Xảo Nương là nữ nhi, nói Mộc Phi là nương tử của hần, ép Xảo Nương gọi Mộc Phi là mẫu thân đấy.”

“À” Mọi người thờ hốc ra vì kinh ngạc, hiển nhiên bị chuyện này làm cho kinh hãi.

“Không chỉ như vậy đâu, cái tên Diễm Đan Lê Quý Đôn điên kia còn muốn Xảo Nương dập đầu nhận lỗi, Mộc Phi can cũng không can được, mà ta nghĩ nàng cũng không dám can. Xảo Nương kiên quyết chống đối, có biết đâu cái tên điên kia lại cầm bình nước lên trực tiếp đổ vào mặt ả.”

Liễu nương kể sinh động như thật, giống như tận mắt thấy.

Mộc Phi đang hái rau dại ở trong rừng Khê Thủy, nghe lời nói của Liễu nương không sót một chữ nào, “cái đồ điên” mấy chữ đó nghe thế nào cũng chói tai.

Có rất nhiều chuyện cho người tám, sao cứ nhất định đụng đến phụ thân xinh đẹp vô song của ta làm chi?

Hừ, xem ra tỷ tỷ phải cho người ngâm bồ hòn rồi!

Cách đó không xa Mộc Phi nhìn thấy tôn tử Tường Hòa của Tường Nhị thậm chí đang chơi đùa liến ngoắc ngoắc tay, lấy ra một ít thịt đào chua trong ngực đút cho hần một miếng, vỗ vỗ đầu hần, ghé vào lỗ tai hần nói mấy câu.

Tiểu hài tử được ăn ngon, lại thấy Mộc Phi khá thân thiện, vui vẻ chạy đi.

Rất nhanh, liền thấy một bộ dạng thướt tha của mỹ phụ dùng cái khăn quynh che mặt lại như đeo khẩu trang mờ tối, Mộc Phi vội vàng đi tới sau cái cây, ẩn núp ở đó, chờ xem kịch vui.

“Wow, vậy không phải mặt Xảo Nương sẽ bị hủy sao?” Bên này vẫn còn tập trung vào đề tài, có người tiếc hận nói ra, nhưng nghe thế nào cũng như lời chế nhạo.

“Không bị hủy mới lạ, ai nha, Xảo Nương rất yêu gương mặt đó, tốn bao nhiêu đồ tốt để bảo dưỡng mới có thể dưỡng từ bốn mươi thành hai mươi tuổi, giấu lại đều làm người khác ghen tỵ. Lần này có thể nói là đồ giống như cái mộng khí, lốm đốm từng mảnh từng mảnh, hahaha.”

“Đồ giống như cái mộng khí, tốt, tốt lắm, ha ha, tả rất tốt!” Hơi dè dặt âm thanh có chút quái dị nói.

Liễu Nương cười híp mắt cúi đầu sắp xếp lại quần áo đã giặt, không có nghe được câu nói hàm ẩn ý châm chọc kia. ả không sợ người khác nói, nhân duyên của Xảo Nương rất kém, ngày trước cũng trôi qua rồi, vì ả đặc tội không ít người, nhân dịp lúc ả gặp khó khăn, không ít người hả hê, chung quy đều vỗ tay vui mừng hoan hô.

“Đang êm đẹp, sao Xảo Nương lại chạy vào nhà Mộc Phi làm ầm ĩ, không phải trưởng thôn đã nói không được đi quấy rầy mấy người này sao?”

Tường Tú Nhi tiếp tục nói ra mẩu chót của vấn đề, suy nghĩ muốn nói chuyện với bà bà một chút, sau đó phản ánh tình hình với trưởng thôn.

“Cái này dễ mà, con nít cũng đoán được.”

Lần này đến lượt Tường Chi Nhi nói:

“Trong thôn ai mà không biết Xảo Nương chọn trúng Như Nhi, đáng tiếc người ta chường mắt nhà bọn họ, cố tình chạy vào nhà Mộc Phi trốn, nghe nói mấy ngày trước đây còn tặng ngô mới vừa nấu xong cho người ta, trong miệng suốt ngày Mộc ca ca Mộc ca ca, khéo đại nương tâm cao khí ngạo, chắc là rất giận.”

Hừ, đều là tại cái hồ ly tinh đó, cũng không nhìn chút xem mình là cái mặt hàng gì, ý vào có chút tư sắc, liền quang minh chính đại dụ dỗ Mộc đại ca.

Nói đến Tường Như Nhi trong lòng ả liền chua chát, có thể thấy ai cũng có lòng ghen tỵ, đặc biệt là người đó đẹp hơn mình, can đảm hơn mình, theo đuổi người mình ngưỡng mộ, lòng ghen tỵ nổi lên như nước lũ, cuộn cuộn trào ra.

“À, khó trách~” Mọi người đều kéo dài âm, có người mắt tinh nhìn thấy thiếu nữ mình hạc xương mai áo váy tinh xảo yếu điệu từ xa đi đến.

“Hắc, đó không phải là Tường Như Nhi ư, ả gây ra chuyện lớn như vậy, còn dám huênh hoang ra ngoài.”

“Hừ, ả không giống chúng ta, cũng không đặt ai vào trong mắt.”

Tường Chi Nhi nhẹ giọng nói, ánh mắt phức tạp nhìn khắp người Tường Như Nhi, không cam lòng cúi đầu sờ vạt áo của mình, nhìn y phục trắng bóc không có chút hoa văn của mình, cắn răng che giấu cảm xúc lại.

Chương 30: Ta Đâm

Sau khi Tường Như Nhi phát hiện ra có một ánh mắt đang nhìn chăm chú bọn họ, kinh ngạc nhìn về hướng mọi người đang tám, liền thấy một bóng dáng quen thuộc, xong bất chấp đang giặt quần áo, vội ôm chậu xoay người chạy mất, mọi người kỳ quái nhìn hướng Tường Như Nhi đi, trong nháy mắt tất cả đều im bật.

Có vài người nhát gan đang chuẩn bị vọt đi.

Mắt Mộc Phi sáng quắc, núp vào trong lùm cây gần đó, chuẩn bị xem kịch vui.

Liễu nương cầm chậu đứng lên, trong miệng vẫn còn lải nhải than vãn:

“Thật đáng tiếc, nếu Xảo Nương không cả gan làm ầm ĩ, thì đâu ai biết phụ thân của Mộc Phi bị điên, Xảo Nương gặp chuyện này, trước kia ả làm bao nhiêu chuyện thất đức, lần này xem như một bài học, để cho ả biết rõ đạo lý họa từ miệng mà ra.”

“A, họa có từ miệng mà ra không thì lão nương không biết, nhưng lão nương biết, hôm nay có người bị như vậy.”

Ân nhần một hồi lâu Xảo Nương liền nhảy ra túm tóc Liễu nương, hung hăng kéo mạnh, oán khí mấy ngày tụ lại liền đổ lên hết người Liễu nương.

Liễu nương nghe được tiếng của Xảo Nương, trong nội tâm lập bộp âm thầm kêu khổ, trở tay lên tách tay Xảo Nương ra, trong miệng ui da ui da kêu lên:

“Xảo Nương, người thả ra! Có gì bình tĩnh nói chuyện, ui da tóc của ta.”

“A, người cũng biết cầu xin ta tha thứ? Hồi này không phải mắng hăng say lắm sao? Mong khi? Mong khi cái con mẹ người(=.=)! Hôm nay lão nương sẽ chỉnh người thành mong khi cho mọi người nhìn một chút.”

Xảo Nương ngoan độc nói, một tay nhấn Liễu nương xuống, một tay tiếp tục kéo tóc của ả.

Da đầu đau đớn kịch liệt khiến Liễu nương buông tay, chậu rơi trên mặt đất, quần áo mới vừa giặt sạch liền nhuộm đầy bùn đất nhưng cũng không có ai quan tâm, ả khom người dùng hai tay gỡ tay của Xảo Nương ra nhưng gỡ mãi cũng không gỡ ra được, liền không quan tâm nữa, trực tiếp túm vào mặt Xảo Nương.

“Hừ” Xung quanh âm thanh nức nở.

Xảo Nương cảm thấy mặt mình lạnh lạnh, rồi sau đó một trận đau đớn ập đến dưới ánh mắt hoặc kì dị hoặc hả hê của mọi người, phản ứng nhanh dừng động tác lại, giơ tay lên sờ mặt, “A,aaa” Một tiếng gào thét chói tai phun ra từ cổ họng của Xảo Nương.

Thì ra là Liễu nương dẹt khăn lụa trên mặt của Xảo Nương xuống, thuận tiện ngón tay sắc bén cào vài vết trên mặt ả, máu liền rỉ ra.

“Đồ tiện nhân, người dám cào mặt của ta!”

Xảo Nương cảm thấy trên mặt đau rát, lấy tay sờ thì thấy vết máu, mắt Xảo Nương ngày càng trừng lớn, ả tức giận đến toàn thân run rẩy, đôi tay từ từ nắm chặt thành quyền, đôi mắt đỏ chót.

Mộc Phi nghiêng đầu suy nghĩ tiềm năng của Xảo Nương thật lớn, đôi mắt trừng muống rớt ra ngoài luôn mà vẫn có thể nhìn rõ Liễu nương, chính xác hất ả ta trên mặt đất, đè lên người Liễu nương đầm đầm đá đá, mặt ả vang ba ba mấy tiếng, chỉ chốc lát sau liền sưng phù lên không thể nào nhận dạng.

“Chậc, thật đáng thương, quả nhiên là họa từ miệng mà ra.” Mộc Phi tắc lưỡi một cái, nhìn say sưa ngon lành, không hề có chút áy náy vì đưa Xảo Nương đến.

“Kỳ quái, làm sao Xảo Nương lại đến? Không phải ả đóng cửa không ra ngoài vài ngày sao?” Giọng nói nhỏ nhẹ nhu hòa tràn ngập nghi ngờ vang lên, theo bản năng nhìn nhìn về phía trước.

Chóp mũi Mộc Phi người thấy tràn ngập mùi thơm, không cần nhìn cũng biết rõ người đến là Tường Như Nhi, nàng mím môi không nói gì. Thì ra ả không có đi, cũng đúng, người người ai lại không thích náo nhiệt, sao có thể không chạy đi tìm nơi ẩn nấp xem kịch vui. Nghĩ như thế, thân thể nhẹ

nhàng di chuyển sang bên cạnh, xít ra xa Tường Như Nhi một chút, tránh cho ả làm bại lộ nàng.

Tường Như Nhi nhìn nàng, nhấp nhẹ môi đỏ mọng, đi ra chỗ khác, núp sau một cái cây khô, dựa vào cây khô xem náo nhiệt bên kia.

Khó có được Mộc Phi nhìn chăm chú Tường Như Nhi, không tệ, ánh mắt rất tốt, nhưng chạy vào nhà nàng đeo bám thật không có ánh mắt, ả không biết mình không được người ta hoan nghênh sao.

“Lão yêu phụ!” Liễu nương bị đánh đến mất hết lý trí, cũng không quản mình không có nhà mẹ đẻ che chở, đánh đồng mình và Xảo Nương với nhau. Hai người người đánh ta đỡ đều trừng đỏ mắt, xuống tay không biết nặng nhẹ, miệng chửi tục không dứt.

Mọi người xem kịch đến đờ người, không nhớ ra phải đi ngăn cản.

Đầu tiên là Tường Chi Nhi, ả đứng gần hai người nhất, không biết ai ra tay tát một cái thật mạnh vào mặt ả, đôi mắt đầm lệ bụm mặt đậm chân mấy cái. ả bị liên lụy nha, mọi người hai mắt nhìn nhau, cũng không biết có nên đi ngăn cản hay không.

Một hai xoa xoa tay, mặt lộ vẻ lo lắng, nhưng ánh mắt lóe sáng, mọi người đều xảo trá, tiến đến chỗ tốt xem kịch vui.

Mộc Phi nhìn ra xa thấy thấp thoáng thân hình mập mạp của Tường đại nương, đôi chân lướt nhanh như gió, hùng hùng hổ hổ chạy về phía bên này, nàng liền lấy ngân châm giấu ở trong tay áo, cũng như một làn khói chạy về nơi ẩn nấp, sau lưng mơ hồ nghe tiếng ngăn cản quan tâm của Tường Như Nhi, nhưng nàng cũng không để ý lắm.

Hừ, nếu đánh Diễm đoàn viên quý tộc đó mấy cái liền xong việc thì quá tiện nghi cho các ngươi, phải để cho bọn ngươi không xuống giường được mấy ngày mới đúng!

Kể từ khi Xảo Nương hung ác hăm dọa, Mộc Phi vẫn chưa buông tha cho ả, liền lấy ngân châm tùy thân ra, ngỡ ngỡ thật bị đâm cũng có phương pháp cứu chữa, không nói cái khác, thuật điểm huyệt làm người ta xụi lơ rất hiệu quả. Huống chi vóc người nàng nhỏ, người bình thường cũng sẽ coi thường lực chiến đấu của mình.

Cách rất gần, tình hình hỗn loạn dần hiện ra rõ ràng, hình như Xảo Nương chiếm thượng phong đề Liễu nương xuống đám tới tấp, mà Liễu nương cũng không thua, chuyên tấn công vào mặt Xảo Nương, mặt vốn sưng đỏ giờ phút này thì sặc sỡ tia máu, càng dữ tợn đáng sợ hơn.

Mộc Phi đến gần, âm thanh tỏ vẻ kinh ngạc:

“A, chuyện gì xảy ra vậy? Đánh đã như vậy sao? Đại nương mau dừng lại khéo đánh tiếp nữa Liễu tỷ tỷ sẽ giận đó. Liễu tỷ tỷ cũng đừng cào mặt đại nương nữa đã chảy rất nhiều máu rồi sẽ bị hủy dung đó!”

Âm thanh ngọt ngào của thiếu nữ vang lên, hơi cao giọng, như một tiếng sáo thanh nhã, xen lẫn trong huyền ảo truyền vào tai mọi người, như tiếng chuông báo động khiến hai người dừng lại, quay đầu nhìn.

Lúc này, Tường đại nương đã đến trước mặt, tiến lên kéo hai người ra, cũng không quản Xảo Nương có té hay không, sau đó chỉ vào Liễu nương tóc tai mặt mũi rồi bù đang nằm trên mặt đất liền mắng:

“Ngươi được đấy, ra ngoài giặt quần áo cũng gây chuyện, không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, ta thân phận rất thấp không thể quá huênh hoang. Ta không giống với người khác có gia thế khổng lồ, không có chỗ dựa để làm càn, người được người khác bỏ tiền ra mua như ngươi cũng dám gây chuyện với người ta hả? Bị đánh chết cũng chỉ dùng hai lượng bạc an táng, nếu muốn sống lâu một chút, cái gì nên nhịn thì nhịn, làm sao lại đi làm mấy chuyện mất thể diện như vậy?”

Mộc Phi âm thầm khen ngợi, công phu mắng chửi của Tường đại nương đúng là hạng nhất, nhìn thì như dạy dỗ con cháu của mình, nhưng nghe kỹ một chút liền biết đang chỉ cây dâu mắng cây hòe nha, còn làm người khác không cách nào cãi lại được. Mắt đồng tình liếc nhìn Xảo Nương đang bụm mặt rên rĩ không đứng dậy được, nàng vội chạy tới đỡ ả, trong miệng lầm bầm:

“Đại nương cẩn thận, con giúp người đứng dậy.”

Ngân châm kẹp trong tay tàn nhẫn đâm vào hông của Xảo Nương.

Ngươi vào nhà ta gây chuyện! Ngươi sỉ nhục ta! Ngươi hăm dọa phụ thân của ta!

Ta đâm cho ngươi bại liệt nữa ngươi cộng thêm không khống chế được nước tiểu!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bỏ Qua Cho Liễu Nương

Edit: Mavis Clay

"Ai u, đau chết lão nương rồi, nguoi cút ngay cho ta!" Xảo Nương đột nhiên cảm thấy bên hông đau xót, sau đó nửa người dưới chết lặng mất cảm giác, nàng ta đau gào ré lên, ngay cả người bên cạnh là ai cũng chẳng thấy rõ, vô giác vùng tay đẩy ra.

Mộc Phi hành động vô cùng bí mật, thái độ trên mặt vừa ân cần lại vừa lo lắng thay nhau xuất hiện, nàng lựa chỗ mọi người không thấy linh hoạt né tay của Xảo Nương, Xảo Nương vùng hất bị ngã về một phía, miệng uất ức nhỏ giọng giải thích: "Xảo đại nương, thật xin lỗi, con không biết chỗ đó của người bị đau, con chỉ là, chỉ là muốn đỡ người lên thôi."

Đôi lông mi dài mà cong vừa vắn che đi ý cười trong mắt, trên chóp mũi đẹp đẽ còn dính vài giọt mồ hôi nhỏ, đôi môi anh đào khéo léo hơi mím, giọng nói nhu mềm thanh thúy chứa nhàn nhạt ưu thương, trong nháy mắt lấy được lòng thương tiếc của mấy người nhiều chuyện xung quanh.

Tường Tú Nhi kéo lấy mộc Phi, không đồng ý nhử mảy nói Xảo Nương: "Xảo đại nương, Mộc Phi chỉ là một đứa trẻ mới lớn, muốn tốt bụng đỡ nguoi, sao nguoi lại nặng tay với muội ấy như vậy."

"Đúng vậy, đúng vậy, Xảo Nương, đây là nguoi sai rồi."

Tiếng khiển trách lần lượt vang lên, hạ thân Xảo Nương như có dòng điện đang chạy loạn tới lui, nàng ta đau đớn đến chẳng còn sức lực mà lên tiếng phản bác với xung quanh, bộ dáng này của nàng ta rơi vào mắt người khác nhanh chóng biến thành biểu hiện của sự chột dạ, rất nhiều người thường ngày bị Xảo Nương chèn ép không dám phản bác cũng bắt đầu cả gan thay Mộc Phi bất bình.

Tường đại nương phải cố gắng hết sức mới có thể đỡ Liễu Nương đứng dậy, giọng nói âm dương quái khí lạnh lạnh có thể nói là mắng sa sả liên tục, cục diện lại bắt đầu hỗn loạn.

Mộc Phi chui ra khỏi ngực của Tường Tú Nhi đứng ngăn trước mặt Xảo Nương, mặt lộ vẻ lo lắng giải thích: "Xảo đại nương nhất định không phải cố ý, phải nhanh đưa nàng về nhà, nếu không vết thương sẽ để lại sẹo."

Trong tiếng huân náo, âm thanh thanh thúy duy nhất lại một lần nữa trùng trùng điệp điệp xuyên thấu bay vào trong tay Xảo Nương sau lưng nàng, gương mặt Xảo Nương hóa thành màu đỏ tía, trên mặt đau rát, nửa người dưới lại tê dại mất cảm giác, muốn động lại không nhúc nhích được, nhìn chăm chăm vào thân thể nhỏ bé đang ngăn trước mặt nàng, hốc mắt ướt át, không biết là tức giận hay cảm động. Nàng ta cắn răng trừng mắt quét qua những người xung quanh, ghi tạc bộ dáng cười nhạo của họ trong lòng. Cuối cùng nhìn chăm chăm Tường đại nương và Tường Như Nhi vẫn đang nhếch môi cười sau lưng nàng, nở một nụ cười nhẹ như hư không.

Cứ cười đi, cứ mắng chửi đi, đội lão nương hồi thương, ta sẽ từ từ bước tới cửa nhà từng người các nguoi mà đòi lại!

Có lẽ là do ánh mắt Xảo Nương quá mức tàn nhẫn, khiến nhiều người sợ hãi rụng cỏ, nghĩ tới ngày xưa Xảo Nương cậy nhà mẹ mạnh, không ít người thân thiện tiến lên đỡ Xảo Nương, hi vọng nàng ta quên đi sự dè bieu vừa rồi của mình.

Thừa dịp người khác lại đỡ Xảo Nương, Mộc Phi hướng nhường lại một chút chỗ bên cạnh, "Đứng dịp" đưa tay run run sửa sang lại quần áo đầu tóc cho Liễu nương, Mộc Phi móc một chiếc khăn sạch từ trong ngực ra, nâng chiếc đầu nhỏ đưa cho Liễu nương: "Liễu di, mau dùng cái này lau mặt một chút đi."

Liễu nương đang dùng ánh mắt oán độc nhìn về phía Xảo Nương đang có một tư thế quái dị được hai người đỡ càng lúc càng xa, thâm oán tránh thân phận giữa mình và Xảo Nương cách biệt quá lớn, nếu không thì lúc này Xảo Nương đã bị người vứt xó không ai thèm để ý tới rồi. Nhìn bộ dáng nàng ta, tựa như con mèo nhảy lộn cổ bị treo thất lưng, cả người không cách nào nhúc nhích. Liễu nương cắn môi dưới, lặng lẽ liếc mắt nhìn Tường đại nương cũng đang dùng vẻ mặt tương tự nàng nhìn chăm chăm Xảo Nương, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm.

Bà bà là đang bất bình cho mình.~~doẽđoànloeqđũn.~~

Âm thanh dễ nghe như chuông bạc kéo Liễu nương về thực tại, nàng chớp chớp mắt, nhìn bà vai nhỏ gầy của cô gái, chống lại nụ cười hệt như ánh nắng rực rỡ sau mưa của nàng, tâm nổi lên một tia không đành lòng, là mình ngu ngốc và ngu xuẩn. Hôm nay nàng ta đã biến thành một kẻ tấu hài cho người đời nghị luận, nhìn lại phụ thân của đứa bé thuần khiết trước mắt này, nàng không chỉ không cảm thấy một chút đồng cảm nào, ngược lại còn có chút hả hê cười nhạo người thân của nàng.

Bắt đầu từ khi nào, nàng ta đã quên mất là mình đã từng sống trong cảnh nghèo khổ bị người đời xa lánh và chê bai, quên mất đám huynh đệ tỷ muội chia nhau một bát chỉ có vài giọt cháo, gả vào nơi này dần cảm thấy ám no thỏa mãn, dường như nàng ta cũng đã quên mất mình từng là người bị người trước người sau chửi rủa vũ nhục. Sao nàng ta lại biến thành bộ dáng ngày hôm nay, một chút đồng cảm cũng không có.

Ánh mắt của Liễu nương ửng hồng, chất lỏng đào quanh trong hốc mắt, nàng ngồi xổm xuống đón nhận nụ cười của Mộc Phi, cố gắng nở một cười ôn hòa, một tay nhận lấy khăn trong tay nàng một tay xoa lên mái tóc đen của nàng, nói: "Mộc Phi, Liễu di thật không phải, không nên nói xấu phụ thân con sau lưng, thật xin lỗi."

Mộc Phi đang cười híp mắt chuẩn bị đâm ngón châm trong tay vào Liễu nương đột nhiên khựng lại, nghẹo đầu nhỏ khó hiểu nhìn Liễu nương, nhìn vào đôi thủy mâu trầm mội tơ vò của Liễu nương, đọc được sự hồi cái trong mắt nàng, thu hồi ngón châm vào lại trong tay áo, bộ dáng lại đáng yêu khoái tay: "Không quan trọng, phụ thân không có bị điên đâu, phụ thân, phụ thân chỉ là thỉnh thoảng sẽ nổi cơn hồ đồ thôi, nhưng đã sắp khỏi rồi."

Nhớ lại một đứa trẻ nên có giọng ngây thơ chắc phác, Mộc Phi mở tròn đôi mắt to, cố gắng cất cao giọng giải thích với mọi người, bộ dáng đáng yêu khiến cho ai nấy đều buồn cười, không khí cũng mềm mại đi.

Tướng đại nương kinh ngạc nhìn Mộc Phi, thế này mới nhận ra người mà Liễu nương đang nói tới chính là phụ thân của Mộc Phi, trong lòng cảm giác rất khó chịu, ý nghĩ muốn đến nhà Mộc Phi nâng quan hệ đều bị thiếu phụ mít đặc này phá hết rồi.

Ai, nhìn bộ dáng nàng đáng thương, cũng có gia giáo, cứ như vậy thôi.

Trong lòng nghĩ như vậy, mặt Tướng đại nương hung ác trừng Liễu nương một cái: "Biết lỗi còn không mau đi? Muốn ở đây tiếp tục gây xấu hổ à!" Thân thể mím mím bước tới cạnh Liễu nương, khom lưng nhặt quần áo lấm lem bùn đất ném vào chậu, lôi kéo cánh tay Liễu nương đưa nàng đi.

Đám người dần tản đi, rất nhanh trong sân chỉ còn lại ba người Mộc Phi, Tướng Chi Nhi và Tướng Tú nhi.

Tướng Tú Nhi chào hỏi Mộc Phi vài câu rồi chạy đi tìm Tướng Hòa, lầm bầm: "Thằng con trai nghịch ngợm này không biết lại đi đâu chơi rồi."

Mộc Phi le lưỡi, cúi đầu vỗ rớt cỏ dại và bụi bẩn trên quần áo mình, không sạch sẽ chính tề về nhà sẽ bị phụ thân mắng, sẽ lại cau mày khiển trách nàng. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần hần rảnh rỗi, hần sẽ tự lo mọi việc, cũng phát ra khí thể phụ thân bắt buộc nàng, trong cuộc sống có phụ thân bá đạo sùng ái như vậy, nàng lại đã lâu không cảm nhận được tình thương của cha, đắm chìm trong cảnh gia đình ảm áp.

"Lại đây, ta giúp ngươi." Tướng Chi Nhi đang chần chừ không biết nên chào hỏi Mộc Phi như thế nào, thấy trên y phục nàng dính một mảng cỏ dại, nhanh chóng đi tới giúp nàng phui xuống, diễnlequidôn thuận tiện khép mắt nghiêm túc chỉnh lại quần áo xóc xếch của nàng cho đều, cười rất dịu dàng, cẩn thận mở miệng hỏi thử: "Ta đưa ngươi về nhà nhé."

"Không cần đâu Chi Nhi tỷ tỷ, Mộc Phi biết đường, sắp tới giờ cơm trưa rồi, Mộc Phi không làm phiền Chi Nhi tỷ tỷ nữa, hẹn gặp lại." Mộc Phi khoát tay lia lịa nhanh chóng lui về phía sau, dùng giọng nói vui vẻ rồi xoay người bỏ chạy.

Đùa, chính một Tướng Như Nhi thôi cũng đã gây ra nhiều phiền toái như vậy, nhiều thêm một người nữa, có muốn chúng ta sống tiếp qua ngày nữa không vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đúng Thật Là Hấn

So với Tướng Chi Nhi, Mộc Phi thích Tướng Như Nhi hơn chút, ít nhất là người ta đã tới trước cửa dùng hành động bày tỏ tình cảm của mình, chứ không như Tướng Chi Nhi, chôn trong lòng không nói, còn ghen tỵ hành động lấy lòng của người ta. Nàng có thể thấy rất rõ, Tướng Chi Nhi bỏ dao vừa đúng, đẩy mắt còn ánh lên vẻ phức tạp và oán độc.

Chắc chắn, người trong một đẳng ngoài một nẻo như vậy tốt nhất là nàng nên tránh xa ra thì hơn, tránh một ngày nào đó sẽ bị nàng ta ngầm hại.

Nghĩ như vậy, tốc độ dưới chân của Mộc Phi lại càng nhanh hơn, nhanh chóng mất hút khỏi tầm mắt Chi Nhi, không nhìn thấy được bộ dáng đậm chân ảo não của Tướng Chi Nhi.

Vừa chạy vừa thở hồng hộc một đoạn, khi chắc chắn rằng Tướng Chi Nhi sẽ không còn thấy được nàng thì mới dừng lại, đôi chân cũng không chậm trễ thêm nữa, nàng phải nhanh chóng về nhà, phụ thân hần đã làm xong cơm trưa đợi nàng về nhà ăn.

Rất nhanh, ngôi nhà đất quen thuộc đập vào mắt, mặc dù chỉ là làm bằng đất, nhưng chung quanh đã được sửa chữa một lượt, không còn giống như vẻ muốn hỏng lúc đầu, cũng không còn mang lại cảm giác rách nát đến không chịu nổi lúc trước.

Có được những thứ này là phải cảm ơn sự khéo léo của nàng và trí thông minh của phụ thân.

Không có mùi thơm của cơm như dự đoán, Mộc Phi kinh ngạc bước nhanh hơn đẩy cổng rồi vào trong viện, trong khoảng khắc bước vào nhà, nàng cũng thấy bên trong nhà đang có hai bóng lưng. Từ góc nhìn của nàng, có thể thấy được một trong hai người đàn ông đó là người khiến cho tâm hồn nàng rất ảm áp.

Viêm Dục đang mặc một bộ y phục màu trắng vải thô thất ngang hông, nhưng lại không thể che được sự phong hoa của hân.

Bóng lưng thẳng tắp của hân ngồi đó, như một ngọn núi lớn nguy nga, tuấn nham mà Mộc Phi vô cùng quen thuộc kia đang treo một nụ cười hư ảo bên môi, ba phần lười biếng bảy phần tà khí. Đặc biệt là hơi thở tà mị tỏa ra từ người hân, không giống như sự ôn hòa dịu dàng thường ngày, cũng không giống lúc giả bộ ngu ngốc trẻ con đáng yêu, mà là đáng vẻ quyến rũ tâm phách con người!

Nàng vẫn luôn cho rằng phụ thân của nàng rất đẹp rất có sức quyến rũ, nhưng giờ khắc này mới biết, ẩn trong hân là sự mỉa hoặc chứng sanh và tà vọng nhìn xuống thiên hạ. Đôi mắt như bị luồng sáng kia hấp dẫn làm cước bộ của nàng dừng lại, đắm vào nàng như đang trong mộng.

Người như vậy, nếu khỏi bệnh rồi rời đi liệu có mang theo mình không?

Cảm giác mất mát bao lấy thân thể gầy nhỏ của Mộc Phi, nàng lại sinh hoài nghi với chính bản thân sao, nàng dùng chân dẫm trúng một viên đá khiến nàng hồi hồn, tự giễu cười.

Thật là càng lớn càng trẻ con rồi, Mộc Phi nàng là ai? Ở hiện đại là một tài nữ nổi tiếng được người người ngưỡng mộ, một thân một mình lăn lộn ngược xuôi, tự tin là bản chất của nàng, bền bỉ là phẩm chất của nàng, cho dù là ở đâu nàng cũng có thể tự tạo cho mình một vùng trời riêng.

Tâm tình rộng mở sáng sủa, lúc này Mộc Phi mới nhớ ra là còn có một người nữa ở đây, nàng cau mày trong chốc lát, trùng hợp nghe được âm thanh đang quay đầu về phía này, một khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt.

Liễu Thiên Sở? Đúng thật là hân.

"Phi cháu gái, mau vào đi, Thiên Sở thúc thúc mang đồ ăn ngon cho con này." Liễu Thiên Sở cười híp mắt nhìn Mộc Phi đang đứng chôn chân ở cửa chưa vào nhà, chỉ vào mấy bao giấy dầu ở trên bàn.

Dứt bỏ khúc mắc trong lòng Mộc Phi tùy ý bước vào trong nhà, tầm mắt bị đồ của Liễu Thiên Sở chỉ hấp dẫn. Có sau bao giấy dầu, mỗi cái hờ một góc, có thể thấy bên trong là mỗi chiếc bánh ngọt khác nhau, tương ứng với một miếng trúc nhỏ, trên đó viết tên của bánh ngọt.

Tây Mễ Cao, Thủy Tinh Quế Hoa Cao, Tùng Tử Cao, Mã Đề Cao, Xích Đậu Cao, Gia Tráp Hồng Đậu Cao, bề ngoài đáng yêu, vừa nhìn đã biết chính là hàng vừa ra lò, nhìn vào làm nước miếng không nhịn được chảy ra.

Mộc Phi chẳng thích thứ gì, nhưng lại thích nhất mấy loại bánh ngọt thơm ngon béo ngậy như vậy, ở hiện đại lúc rảnh rỗi hầu như nàng thích mua chút cây kẹo dừa yến mạch, hai hộp sữa, bánh trứng... Miếng thích bánh ngọt đến nghiện, xuyên đến cổ đại, lần trước đến Trương lâu ở trấn cũng gọi vài món bánh ngọt.

Thấy nhiều vật hấp dẫn khẩu vị nàng như vậy, cộng với cái bụng rỗng, Mộc Phi cũng không khách khí, bóc một viên cao lên lột bỏ vỏ rồi bỏ vào miệng ăn ngon lành.

"Ăn từ từ thôi, đều là của con cả mà." Liễu Thiên Sở cười càng thêm rực rỡ, khoe miệng như muốn toét đến khoe mắt, hân đẩy bọc giấy bánh ngọt về phía Mộc Phi, sẵn tay rót cho nàng một chén trà: "Cẩn thận nghen, uống chút trà cho trôi."

Vì thế nàng thoải nhẹ nước trà nóng rồi uống cạn.

Mộc Phi hưởng thụ sự phục vụ tận tình của Liễu Thiên Sở, trong lòng thầm tính toán, gương mặt trắng nõn mềm mại hơi ửng hồng, đôi mắt sáng trong suốt, bộ dáng hoàn toàn trở thành một cô bé đang đắm chìm trong vị ngon của thức ăn. Nhưng đôi lông mi kia thì đang rũ xuống che đi đôi mắt đang cố thu hết cử động của Viêm Dục và Liễu Thiên Sở vào mắt, trong đầu không ngừng nghĩ xem lý do Liễu Thiên Sở tới đây.

Nhìn hân một thân trang phục hoa lệ không giấu chút thân phận quý tộc nào, trên trường sam cầm tú màu xanh biết theo những đường hoa văn hình mây bay nước chảy bằng kim tuyến, dưới động tác của hân phập phồng sống động, tóc đen bó cao, cách nói chuyện lười biếng không đâu, bộ dáng nhẹ nhàng như một ngọc công tử.

Đương nhiên là cô ý mặc bộ trang phục này.

Ah? Đôi mắt Mộc Phi dừng trên tay Liễu Thiên Sở, chẳng biết tại sao cái chuỗi ngọc phỉn hân vẫn thường cầm trong tay kia đã đổi lại thành chiếc phỉn, nàng nhận thấy cái cán vẫn là bạch ngọc, hình vẽ theo trên mặt hai chiếc quạt gồng nhau như đúc, chỉ là hình dáng cây quạt có chút biến hóa, nếu không phải lúc trước nàng cầm lên quan sát kỹ lưỡng, nàng thật sẽ cho rằng mình nhận lầm.

Chỉ là, không thể không nói, việc có thể tức thời xếp hai cây quạt lên nhau, càng thể hiện vẻ không câu chấp và bảnh bao của Liễu Thiên Sở, nhất là, cái bộ dạng cười híp mắt lười biếng phe phẩy quạt này của hân khiến nàng rất có cảm giác muốn nhào lên xé da mặt hân ra.

Viêm Dục nhìn bộ dáng ăn hải lòng của Mộc Phi, mỉa nhơn hơi nhếch lên, vô ý nhếch môi cười. Nhưng nghĩ lại Mộc Phi rất thông tuệ và nhạy cảm, Liễu Thiên Sở đột nhiên xuất hiện có làm nàng hoài nghi gì không, đáy mắt đen thâm thúy của hân xẹt qua tia bất mãn, cuốn lãnh khí đánh vào bên người Liễu Thiên Sở.

Tốt nhất là nên nói chuyện có suy nghĩ, nếu khiến nữ nhi hoài nghi, ta sẽ không dễ yên cho người.

Khụ, Liễu Thiên Sở đang đang phe phẩy chiết phiến trong tay, đắm chìm trong cảm giác đã thu được cảm tình của Mộc Phi thì đột nhiên nhận thấy ánh mắt của Viêm Dục, chỉ cảm thấy cô hòng ngửa ngửa, làm hắn có cảm giác khó chịu không biết từ đâu.

Mộc Phi không thu hành động của hai người vào mắt mình nữa, ăn cực kỳ vui mừng, nhai gia tráp hồng đậu cao trong miệng, đưa ly trà trống không tới trước mặt Liễu Thiên Sở.

Khóe miệng Liễu Thiên Sở khẽ giật, để cây quạt lại trên bàn, lại chế thêm đầy ắp trà thất thái hoa vào trong chén trà cho Mộc Phi, cười hắc hắc hỏi "Mùi vị như thế nào?"

"Không tệ." Lelequidondôn

"Vậy, thương lượng một chuyện được không?"

"Nói đi." Mộc Phi không thèm ngẩng đầu lên, tiếp tục ăn.

Liễu Thiên Sở nở nụ cười rất đáng đánh đòn, ngón tay chỉ vào một cái đĩa không trên bàn, cẩn thận từng li từng tí cười: "Thứ này, còn không?"

Mộc Phi nhìn lướt qua chỗ ngón tay Liễu Thiên Sở vừa chỉ, trên chiếc đĩa trống còn dính một chút chất lỏng màu đen. Mộc Phi chợt hiểu, Liễu Thiên Sở muốn hỏi nàng cách làm đào lông, đôi lông mày nhíu lại: "Có, chỉ là....."

Liễu Thiên Sở mở chiết phiến một cái "Xoạch", đôi mắt đen lóe lên một tia sáng, cả người có vẻ có chút hưng phấn, khẽ rướn người về phía Mộc Phi, chờ nửa câu sau của nàng.

"Chỉ là cho thức ăn, thì uống quá."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Không Qua Sông Thì Trước Tiên Phải Hủy Cầu

Mộc Phi vô lo hóp một ngụm trà, để một miệng đầy bánh ngọt trôi hết vào bụng rồi mới nhân rồi nói: "Đây là con đặc biệt ướp cho phụ thân, cho thức ăn, thì là tiếc thời."

Hôm nay trước khi ra ngoài, sau khi bung thuốc cho Viêm Dục nàng sẽ theo thường lệ thả hai miếng đào lông vào, sau khi trông phụ thân uống hết rồi cuống cuống chạy ra cửa, nghĩ đến việc sau khi nàng vừa rời nhà thì Liễu Thiên Sở tới, thấy nàng vì phụ thân sợ thuốc đắng làm cho đồ ngọt, muốn giành ăn chứ gì.

Trong lòng thầm khinh bỉ Liễu Thiên Sở một hồi, nhìn cái đồng như núi kia, cùng với sự tự đắc chưa từng thấy bao giờ kia, giành ăn với bệnh nhân, thật không biết hổ thẹn.

Viêm Dục gợn tay lên che nụ cười bên khóe môi, thông qua ánh mắt cũng đã đoán được tâm tư của Mộc Phi, hướng chỉ trong mắt Mộc Phi cũng không hề che giấu vẻ khinh bỉ. Viêm Dục vất vả lắm mới nhìn không bật cười thành tiếng.

Nữ nhi của hắn không biết trong lòng đã thầm nguyên rửa Liễu Thiên Sở đến mức độ nào rồi, nhất định là thấy hắn mặt dày giành ăn đào thịt rồi.

Khóe miệng Liễu Thiên Sở không ngừng giật, Viêm Dục không nhận thấy là hắn đã chạy dọc chạy xuôi giữa các cửa hàng của thương giới quý tộc trên giang hồ như thế nào sao? Muốn trừng mắt nhìn nụ cười ẩn nhẫn của Viêm Dục, nhưng vừa tiếp xúc với hơi thở của hắn liền đầu hàng, hắn nào dám chống lại hắn chứ.

Trong lòng buồn bực, nếu không phải là người ta đồng ý mở cửa hàng giúp nữ nhi người sao, còn ta thì đang đến để tẩu hỏa tìm niềm vui cho người à?

Ta phi ta phi, chuyện Viêm Dục giao là của hắn thì để tự hắn xử lý đi.

Ho nhẹ một tiếng, Liễu Thiên Sở chuyển sang một bộ lấy lòng cười: "Phi cháu gái, ta nếm có một viên, mùi vị lưu luyến, đáng tiếc chưa kịp nhận ra mùi vị như thế nào thì đã nuốt vào bụng, cháu có thể nào nói cho ta biết cách điều chế không, trở về ta liền cho người làm."

Mộc Phi nhíu mày, chỉ cho người? Làm như ta ngu lắm chắc?

Lấy khăn từ trong ngực ra chùi miệng, Mộc Phi Cui thường Liễu Thiên Sở quay sang nói phiếm với Viêm Dục: "Phụ thân ăn cơm chưa?"

Viêm Dục không nhịn được nhếch môi cười, hẳn biết Liễu Thiên Sở ở trước mặt Mộc Phi sẽ thấy, chỉ là, như vậy cũng tốt, nữ nhi vui hẳn cũng vui, nếu nữ nhi thích khi để Liễu Thiên Sở, hẳn không ngại để Liễu Thiên Sở ngày nào cũng ở trước mặt Mộc Phi cho ăn vạ.

Nghĩ tới mấy chuyện Liễu Thiên Sở nói với hẳn, kết hợp trí nhớ trong đầu, đầu Viêm Dục như có hàng ngàn chiếc kim châm, đau đớn như muốn chảy máu, cảm giác hừng hực bên nhọn đau nhói chẳng thoải mái chút nào. Gương mặt ấy nhanh chóng rơi vào tầm mắt của Mộc Phi, lại như một đám mây xuất hiện giữa bầu trời đêm mênh mông, không thấy rõ hình bóng, chỉ theo dõi cử động không hề rời mắt.

"Phụ thân?" Mộc Phi kinh ngạc kêu lên, trong lòng thoáng lo lắng, bộ dáng Viêm Dục thật kỳ quái, giống như đang nhìn nàng, nhưng thực ra là đang nhìn xuyên qua cạnh nàng. Hẳn đang nhớ lại cái gì nên mới ngần người sao? Hôm nay châm huyết một lần rồi, hai đợt trị liệu liên tiếp rồi, ngày hẳn hoàn toàn hồi phục đã càng ngày càng gần.

"Nữ nhi, vừa rồi ta mới nghĩ, hôm trước con nói muốn bán đào lông ướp, nếu liễu bảo chủ muốn mua cách điều chế của con, con cứ bán cho hẳn, như vậy thì có ngân lượng mở cửa hàng rồi." Viêm Dục lấy lại tinh thần, thăm kinh hãi mình thế nhưng lại thất thần, vội thu lại sự mất tự nhiên trên mặt, cố gắng khôi phục bộ dáng cười như lúc nãy, âm thanh nói chuyện với Mộc Phi chậm rãi êm ái.

Lòng của Mộc Phi như đang bị treo cao rơi lại vào người, thì ra là phụ thân đang nghĩ với chuyện này, làm dọa nàng giật cả mình. Xem ra trí nhớ của phụ thân đã khôi phục được đại khái rồi, nếu không thì sao biết nói chuyện đổi cách điều chế lấy tiền mở cửa hàng? Nàng mở tiệm muốn bán chút gì đó tương tự như đào thịt ướp và nước, bán cách điều chế đi, nàng vẫn có thể làm được.

Huống chi gia nghiệp của Liễu Thiên Sở vừa lớn mạnh lại còn là gia tộc thương gia, sau cách điều chế của nàng rồi thu lợi cho bản thân, còn gian hàng nhỏ của nàng thì chẳng bao lâu sẽ phải đóng cửa thôi.

Mặc dù Mộc Phi không ủng hộ cách của Viêm Dục, nhưng nàng thật không khỏi vui mừng, cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, suy đoán lung tung làm tâm tình nàng bớt buồn bực đi không ít, giấy tiếp theo nhìn Liễu Thiên Sở cũng thuận mắt hơn: "Thiên Sở thúc thúc, nếu thúc muốn ăn, con sẽ chuẩn bị cho thúc một ít măng về, cách làm thì con không thể cho được, nhưng cũng không nói dối thúc, về sau con tính dùng cái này để kiếm chút bạc."

Liễu Thiên Sở đối với sự thay đổi của Mộc Phi vô cùng thụ sủng nhược kinh, vừa thu lại vẻ mặt buồn bã lúc trước, mặt mày hớn hờ mở miệng: "Không sao không sao, cháu mới vừa nói gì, muốn mở một gian hàng nhỏ bán đào ướp sao?"

Hắn như bắt được một tin tức trong lời nói của Mộc Phi, âm thanh vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc, chiết phiến trắng xanh khép lại, đập bàn lớn tiếng nói: "Ai nha, sao ta không nghĩ ra chứ, mấy ngày gần đây có nghe nói đường tẩu vợ đường ca mang thai thêm ăn đồ chua, kết quả tìm thấy đều không hợp khẩu vị, nếu ăn đào ướp này của cháu nhất định sẽ thấy hợp khẩu vị hơn. Dân chúng trấn Liễu Khê đông như vậy, huống chi còn có huyện quận, Kinh Thành, nếu lưu hành ra, vậy thì lãi mẹ đẻ lãi con rồi!"

Càng nói càng kích động, Liễu Thiên Sở lại mở phách chiết phiến đi tới đi lui trong phòng, lại gấp cây quạt lại, quyết định tự đắc quay lại chỗ Mộc Phi: "Chúng ta hợp tác, ta bỏ vốn mở cửa hàng, lợi nhuận chia đôi."

Mộc Phi thoáng ngây người trong chốc lát, sau đó tinh thần phấn khởi, nàng không nghe lắm chứ, Liễu Thiên Sở đầu tư, nàng chỉ cần xuất lực, cẩn thận cân nhắc lại, ngược lại là một chủ ý tốt, nhưng, không thể tiện nghi cho hẳn như vậy. Đôi mày thanh tú nhíu lên, khuôn mặt tươi cười thu lại, rồi rầm nói: "Nhưng cách điều chế là của con, con còn tính toán bán thứ khác, nói cách khác con tự thân tự lực, thúc chỉ bỏ tiền cửa hàng, mà thúc cũng nói, đây là một mẫu chốt của buôn bán, nếu nắm chắc được, thì tiền đồ vô hạn lượng, đúng chứ?"

Ánh mắt Liễu Thiên Sở lóe lên một cái, lặng lẽ liếc sang Viêm Dục, đến khi nhìn thấy ý cười trên khóe môi của hẳn thì chợt nhận ra, hẳn bị ám hại. Hẳn không nên tin lời Viêm Dục, cho là tiểu nha đầu này dễ lừa, nghĩ vậy, một người có thể được công nhận cầm châu báu lại không hề nhờ ăn may, làm sao có thể không hiểu buôn bán!

Gặp phải cô nàng hồ ly xảo quyết này, hẳn muốn bỏ tiền vào túi nhất định phải một phen tốn công rồi.

"Vậy theo ý của Phi cháu gái là?" Liễu Thiên Sở nở nụ cười ôn hòa, âm thanh dịu dàng, nhưng trong lòng đang phi nhỏ cái chân chó của mình.

Hắn thật dễ dãi mà, làm thủ hạ của Viêm Dục thì chỉ là một thành viên nhỏ bé, vì tương lai lộ mặt của lão bản, hẳn nguy trang, ần ần, càng thêm kiên nhẫn. Lần đầu tiên ăn nói khép nép với một tiểu nha đầu, nếu truyền đi, nhất định sẽ phá vỡ hình tượng ngọc công tử phong lưu anh tuấn phóng khoáng của hẳn.

"Như vậy đi, tiền thuê gian ta mướn thúc, để tỏ lòng thành ý của ta, ta trả lại thúc gấp đôi tiền mướn gian, sau đó....." Mộc Phi không nói tiếp, nhíu mi nhìn Liễu Thiên Sở, không cần nói rõ hết cũng biết, sau đó thì quán thuộc về ta, ta chính là lão bản, bạc kiếm được đều là của ta, người cũng không cần nghĩ nữa.

Nụ cười của Liễu Thiên Sở khựng lại, đây là nói thẳng với hẳn, nàng đang tính qua cầu rút ván à.

"Thiên Sở thúc thúc nếu cảm thấy khá thua thiệt, vậy thì gấp ba tiền mướn gian, không thể nhiều hơn nữa nha." Mộc Phi giờ lên ba ngón tay quơ quơ trước nụ cười cứng đờ của Liễu Thiên Sở, cười hòa khí lại đáng yêu, lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Viêm Dục cười khẽ một tiếng, đôi mắt đen sáng rực nhìn Liễu Thiên Sở bổ sung: "Liễu bảo chủ nếu không có ý kiến, có thể đi tìm mặt bằng trước."

Mặt cười của Liễu Thiên Sở giãn ra, khoe miệng giết mạnh. Xem ra hai người vốn định hợp lực qua sông hủy cầu rồi, đúng là phụ nữ, bụng đầy mực đen.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chút Âm Áp

Mộc Phi thu ngân châm trong tay lại, dây thần kinh đang căng thẳng dần buông lỏng, cầm khăn lụa lau mồ hôi trên trán Viêm Dục, nàng cười khanh khách giải thích: "Phụ thân, tuần này là bắt đầu đợt trị liệu thứ ba rồi, theo tính toán của con, sau bốn đợt trị liệu là người đã có thể nhớ được đại khái mọi chuyện, trừ chuyện trong lòng người không muốn biết, những chuyện khác đều có thể."

Ánh mắt Viêm Dục hơi lóe, theo bản năng nâng trán của mình, trong thời gian gần đây, rất nhiều hình ảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc thoát ảm thoát hiện trong đầu hấn, tựa như quá khứ khiến hấn chẳng thể bắt lại được, nhưng ở trong đầu, hấn đã có thể nhớ lại cuộc sống hồi bé của mình, bao gồm cả thể lực do một tay hấn sáng lập.

Cuối cùng là hình ảnh một người nam tử khí tức cao quý sóng vai cùng hấn, giữa hai người là một cô gái đáng yêu mặc hồng quần, bộ dáng ước chừng khoảng bảy tám tuổi.

Đó là Nghiên Nghiên?

Chẳng biết tại sao, Nghiên Nghiên lại đến ngó nghiêng dưới vách đá, sau đó, thân thể của nàng chao đảo một cái, Viêm Dục không chút nghĩ ngợi nhào tới, hấn và nữ hài tử kia lơ lửng bên vách núi, thân thể trong không trung lung lay không chỗ rơi.

Tiếng khóc và tiếng hét hoảng loạn của nữ hài tử đập vào màng nhĩ, Viêm Dục muốn biết chuyện xảy ra tiếp theo, lại phát hiện nam tử kia và nữ hài tử hấn đang nắm tay đã biến mất không thấy đâu. Hấn tìm khắp đầu cũng không tìm thấy được dấu vết của bọn họ.

Đầu rất đau, những hình ảnh lè tẻ kia, khâu thành một bức họa hoàn chỉnh trong đầu hấn, đôi mắt đen nhánh xẹt qua tia sáng khác thường, đôi lông mi dài cong vút khép chặt lại, cái trán nhăn tít như rất khổ sở.

Nữ nhi nói cũng không hoàn toàn đúng, bỗng nhiên hấn biết càng nhiều chuyện hơn.

Trong thời điểm nữ nhi không có ở đây, hấn và Liễu Thiên Sở sau mấy lần nói chuyện cũng biết nhiều ngọn nguồn, hơn nữa, hấn cũng đón nhận người hầu Liễu Thiên Sở phái tới, dùng cách lợi dụng bọn họ thật tốt.

Giống như hiện tại, phía sau cây đại thụ nào đó ở bên ngoài, chính là ẩn vệ Liễu Thiên Sở phái tới bảo vệ hấn.

Mộc Phi thả lỏng nhìn chăm chăm vẻ mặt của Viêm Dục, nhìn hấn thi thoảng cau mày lại mím môi, gương mặt vốn đỏ sẫm cho vừa được chữa bệnh giờ đây trắng bệch yếu ớt như tờ giấy, sau một khắc, ngón tay của hấn hơi cong, đầu ngón tay đội lên trên đầu, gân xanh trên mu bàn tay như ảm như hiện.

Hấn rất khổ sở.

Phải kêu tỉnh hấn, trong lòng Mộc Phi căng thẳng, nắm quyền hít sâu một hơi, âm thanh mềm mại, như âm thanh cổ tranh nhún nhảy nhẹ nhàng vang lên: "Phụ thân, nhớ lại chuyện gì kỳ thú sao, có thể kể cho con nghe với không?"

Viêm Dục đột nhiên mở mắt, đôi mắt đen sắc bén lóe lên một ngọn sáng rồi nhanh chóng biến mất, đối diện với ánh mắt nhẹ nhàng tinh xảo của Mộc Phi, trở nên vững vàng, hấn giờ tay Vuốt đầu Mộc Phi, nhếch môi nhân nhật cười: "Ta thấy được một cảnh đẹp nhất ở Tương Sơn."

Mộc Phi trước mắt hấn, bóng đánh mảnh khảnh đơn bạc trắng tấp, đôi môi anh đào cười ngọt ngào xinh đẹp, rõ ràng là phải lệ thuộc vào người lớn, nhưng lại lộ ra vẻ thành thực hơn so với tuổi, nàng còn cố tình dùng vẻ ngoài ngốc nghếch để che giấu, nhưng vẫn không thể che nổi hào quang của nàng.

Chính là một phong cảnh đẹp nhất trong thôn Tương Sơn này.

Một điệu nhân như vậy, lại để cho hấn gặp được. Nhớ lại Liễu Thiên Sở thử dò xét lời hấn, dòng họ Mộc Phi, tại triều Hoàng đế quốc, thật có một

gia tộc gọi như vậy, thật hy vọng Mộc Phi không có liên quan gì đến gia tộc kia.

"A, thật sao? Con sống ở thôn Tương Sơn lâu như vậy, cũng không biết nơi nào được, ngày mai phụ thân mang con ra ngoài nhé?" Mộc Phi gồi đầu lên đầu gối Viêm Dục, cố ý buông lỏng đôi đề tài, ngẩng đầu đầy nhìn hân mong đợi: "Phụ nữ khác, cứ cách một khoảng thời gian sẽ du ngoạn một lần, nhưng chúng ta một lần cũng chưa."

Mộc Phi vừa nói chuyện, vừa nghĩ tới cuộc sống không nơi nương tựa của mình ở hiện tại, khi đó nàng hy vọng lúc nào đó cha nuôi sẽ mang nàng đến khu vui chơi, đến công viên dưới đáy biển, nhưng nàng biết cha rất bận, nàng rất nghe lời cha mẹ, theo tâm ý của họ làm một đứa trẻ ngoan ngoãn, ở trong thành làm một cô công chúa hạnh phúc.

Câu phụ nữ khác như đánh vào lòng của Viêm Dục, khiến Viêm Dục không đành lòng nhất chính là đôi thủy mâu trong suốt kia đang lấp lánh ngập tràn mong đợi, nhẹ nhàng chạm vào đáy lòng hân. Hân phát hiện, nơi hấp dẫn nhất trên người nàng, chính là đôi mắt sáng ngời như lưu ly, trong như nước, bóng loáng sáng rỡ, lại tâm tối không thấy đáy, ánh sáng cơ trí và di dóm thay nhau hiện lên, hoàn toàn có cảm giác hài hòa.

"Được." Viêm Dục cười gật đầu đồng ý, sau đó tốt bụng nhắc nhở: "Liễu Thiên Sở lúc đi nói rõ ngày cùng con quan sát cửa hàng rồi tham thảo hạng mục công việc, con chắc chắn ngày mai còn thời gian rảnh mà du ngoạn sao?"

"À há, con lại quên bém mắt." Về mặt Mộc Phi như đưa đám, nàng lại quên mất chuyện quan trọng như vậy, vồ ốt một cái, đôi mày đẹp nhíu lại, chu môi đỏ mọng làm nũng: "Ngày mai sau khi làm xong hết những việc này, chúng ta tới nơi người vừa nói du ngoạn, được chứ?"

Viêm Dục mỉm cười gật đầu, trong lòng rất vui vẻ, còn có vị ngọt, chảy xuôi trong máu quanh người. Nữ nhi của hân, là tiểu nha đầu mà hân sủng ái, còn dùng âm thanh ngọt ngào làm nũng, loại u mê này chỉ thuộc về duy nhất ở lứa tuổi nàng, khiến hân cảm thấy rất vui, một tia mê say dần bay lên, đun nóng nhiệt độ quanh thân hân.

Hân hơi mở mắt, dùng mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Mộc Phi, đột nhiên hân có cảm giác muốn vuốt lên đôi lông mày của nàng, đúng là điên.

Không khí rất ấm áp, không vì hai người trầm mặc mà lúng túng, giữa hai người vô cùng ăn ý, ngay cả hô hấp cũng muốn hòa thành một thể.

Mộc Phi đắm chìm trong lời hứa của Viêm Dục mà thậm chí vui mừng, mà Viêm Dục thì lại đang nghĩ tới chuyện khác, hân kéo Mộc Phi, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng hỏi "Con nói ta nghe, hôm qua trong thôn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Đầu Mộc Phi vẫn chưa theo được ý của Viêm Dục, nàng mờ mịt nhìn dung nhan mê người phóng đại trước mắt, mỗi ngày đều cúi đầu nhìn như vậy, đều nói thấy nhiều rồi thì thị giác sẽ sinh chán, sao nàng nhìn nhiều như vậy, vẫn cảm thấy phụ thân xinh đẹp bất phàm, khiến nàng có ảo giác cứ như đang ở tiền cảnh.

"Hồi hồn!" Viêm Dục buồn cười gõ ót Mộc Phi, hân tự nhận gó mà của hân là mê người nhất, quả nhiên, nữ nhi vừa liếc nhìn cái đã ngây người, đối với việc thẩm vấn sau này rất có hiệu quả: "Nói đi, ngày hôm qua tới khe suối đã làm gì, con thành thực khai báo cho ta."

Phi, tiên nhân đầu chứ, rõ ràng là mỹ yêu tinh giáo hoạt, yêu nghiệt cả người toát ra sự cám dỗ!

Mộc Phi che ót, tức giận thàn nói: "Làm gì có, Xảo Nương đánh nhau với Liễu nương, con chỉ đi khuyên can thôi."

Viêm Dục nhíu mày: "Khuyên can mà lại khuyên tới nỗi Xảo Nương phải ở trên giường ăn ngủ vệ sinh? Còn không mau nói thật à!"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Mập Mò?

Edit: An Bi Nhi

Trong lòng Mộc Phi rất buồn bực, nghe giọng của Viêm Dục, dường như hân đã biết hôm qua mình giờ trò gì, nhưng từ hôm qua đến giờ hân không vào trong thôn, sao hân biết được, chẳng nhẽ Tường Như Nhi thừa dịp nàng không ở đây nên lên nói cho hân biết? Nhưng hành động của mình rất bí mật, chắc Tường Như Nhi cũng không biết rõ đâu.

"Còn không mau nói thật? Xảo Nương nghỉ ngơi trong nhà, sao đột nhiên lại tới khe suối nhỏ, đừng nói chuyện này không liên quan đến con." Viêm Dục tức giận liếc Mộc Phi một cái, tiểu gia hỏa nghịch ngợm, ngang bướng này, không chỉ dẫn Xảo Nương tới khe suối nhỏ đánh một trận với Liễu nương, mà còn khiến cho người ta đau đến mức không xuống được giường, mà không tìm ra nguyên nhân bị bệnh.

Có thể thấy Mộc Phi đã ra tay rất nặng.

Nghĩ đến nữ nhi có thuật điểm huyết huyết xuất thần nhập hóa, đột nhiên Viêm Dục cảm thấy đau đầu, không thể bớt lo lắng cho nữ nhi, nếu không phải Liễu Thiên Sở để lại người ở đây cho hắn sai khiến, nhất định hắn vẫn bị lừa gạt.

Trời ơi, chuyện dụ dỗ Xảo Nương đến khe suối nhỏ hắn cũng biết, nghi ngờ Tưởng Như Nhi có thể loại bỏ rồi, lúc ấy nàng ta không hề có mặt tại hiện trường. Mộc Phi nghe câu hỏi của Viêm Dục càng thêm ảo não, lại không có cách nào để giải thích, chỉ cúi đầu nắm tay không nhìn hắn.

Cuối cùng thì sao hắn lại biết được? Buồn bực quá, buồn bực quá đi, không nghĩ ra được!

Hai cha con mỗi người có một tâm tình riêng, Viêm Dục thấy bộ dạng buồn bực, uất ức của Mộc Phi, dĩ nhiên rất muốn bật cười, trong lòng tiểu gia hỏa này nhất định đang đoán xem tại sao mình lại biết được. A, theo tính cách của nàng, chắc chắn là vừa ảo não lại hiểu kỳ.

Lúc đầu nghe người nọ báo cáo chuyện đã xảy ra, hắn dễ dàng đoán ra chỉ có nữ nhi hắn mới làm như vậy, trong lòng như có một dòng nước ấm truyền xuống lòng bàn tay, chỉ cảm thấy chỗ lòng bàn tay tiếp xúc với cánh tay Mộc Phi nóng như bị bỏng vậy.

Hắn bận rút tay, che giấu ánh mắt kinh hoàng của mình, sự mặt khiển trách: "Sau này không cho phép làm mấy chuyện nguy hiểm như vậy nữa, lần này con để Hòa Tử dẫn Xảo Nương tới, dù không ai phát hiện ra, khó đảm bảo tiểu hài tử sẽ không nói ra, nếu truyền tới tai Xảo Nương, sao nàng ta chịu để yên!"

Mộc Phi liền ảo não không ngừng, kinh ngạc mở miệng kêu lên: "Trời ạ, nếu là trước đây, con còn nghĩ rằng người lắp camera lỗ kim trên người con! Làm sao người biết được?"

"Camera lỗ kim? Từ này thật lạ, nương con có thể để đồ vật gì khác trên lỗ kim sao? Hay chỉ là thứ đồ chơi chi nhỏ như lỗ kim nên gọi là camera." Mỹ nam lấy vẻ giận giữ để che giấu vẻ ngượng ngùng vừa nảy trong nháy mắt lại biến thành hiểu kỳ, bị lời nói phản đối của Mộc Phi đòi đi sự chú ý.

Không có gì hơn lòng hiểu kỳ của Viêm Dục, trí nhớ của hắn đã khôi phục bảy tám phần, dù hắn từng theo cha vào Nam ra Bắc nhiều lần, nhìn thấy vô số đồ chơi quý hiếm, kỳ lạ, nhưng thật sự chưa từng thấy Camera như Mộc Phi nói, còn chưa kể, hai từ "lỗ kim" khiến người ta phải tưởng tượng kia. Nếu ý nữ nhi là đồ vật nhỏ như lỗ kim nên đặt tên là camera, không cần nói đến chuyện Hoàng đế quốc có hay không, có tìm cả Bắc Cương cũng không tìm thấy.

Huống chi bản thân nữ nhi có rất nhiều bí mật, thỉnh thoảng như bao phủ một đám sương mờ ảo, hư ảo đến mức không thấy được.

Khi hắn và nàng ở chung, hiểu được rất nhiều thứ, kể cả những từ hắn chưa bao giờ nghe thấy trên đời, trước mắt Viêm Dục sẽ vẽ ra một bức tranh phồn hoa tuyệt đẹp, đó là cảnh Mộc Phi nói chuyện phiếm với hắn ở thế giới tương lai, nàng nói từ "mẹ" dùng ở nơi đó. Viêm Dục cố ý xem đó là ước mơ và hoài niệm của nữ nhi, lựa chọn tin tưởng tất cả những lời Mộc Phi nói. [dinendian.loqid\]on](#)

Ách, Mộc Phi tiếp tục rối rắm, trong lúc vô tình, để giải thích, nàng lại cảm khái ra miệng rồi, nhưng vấn đề là nàng nên trả lời Viêm Dục thế nào đây.

"Cái đó là một trong những phát minh khoa học kỹ thuật hiện đại nhất, là vật nhỏ như lỗ kim có thể cài vào bút hoặc cúc áo mang bên người, nó có thể ghi lại những chuyện xảy ra xung quanh, muốn xem lại thời điểm đó chỉ cần lấy chip ra cắm vào máy tính là được." Mộc Phi cười rất hiền hòa, kiên nhẫn, giống như quay lại ngày đầu tiên ở chung, lúc Viêm Dục hỏi nàng ăn cơm là gì: "Giải thích như vậy có hiểu không?"

Viêm Dục cười thật tươi, gật đầu.

Mộc Phi cũng gật đầu một cái, cười lên, không tệ lắm, vấn đề khó hiểu như vậy mà có thể hiểu được, cấu tạo đại não của cô nhân đứng là kỳ lạ.

Viêm Dục vẫn giữ nguyên bộ dáng ôn hòa đó, giọng nói kiên nhẫn tràn đầy từ tính vang lên: "Nghe không hiểu, nhưng ta đoán là hiểu rồi."

Khóe miệng Mộc Phi đang cười đột nhiên cứng đờ, rất muốn hỏi sao có thể đoán được, nhưng đối diện với Viêm Dục lúc nào cũng như ẩn như hiện nụ cười tà khí bên môi thì nàng lại không có khí phách mà mềm lòng. Mỗi khi phụ thân cười xinh đẹp, mê người như thế, chứng minh hắn muốn lấy lại danh dự, chứng minh hắn không dễ bị lừa.

Quả nhiên, cánh tay Viêm Dục lại bắt lấy Mộc Phi cố định trong ngực, dụ dỗ nói: "Bây giờ con có thể thả thính rồi đó."

Mộc Phi cảm nhận sự áp lực của phụ thân, cảm chống vào lồng ngực rộng rãi của Viêm Dục, bên tai có tiếng tim đập thành thịch, trên đầu là hơi thở nóng rực. Đột nhiên hơi giật mình, đại não điều khiển cái miệng lại thổ lộ toàn bộ câu chuyện ra.

"Con chỉ để Hòa Tử đi dạo một vòng trước cửa nhà Xảo Nương, thuận tiện nói thăm vài câu trẻ con là Liễu nương nói xấu nàng, sau đó lúc khuyên can, con dùng ngón châm đâm vào yếu huyệt bên hông Xảo Nương, nhưng vì cách quần áo, con cũng chỉ muốn nàng co quắp một thời gian ngắn, nên xuống tay rất nhẹ, không trí mạng." Mộc Phi nói xong câu cuối cùng, sợ hãi nhìn thoáng qua Viêm Dục, sau đó cúi đầu xuống, chờ hắn khiển trách.

Viêm Dục nghe xong, trong lòng run sợ, nàng biết huyết vị trên cơ thể, nếu ra tay không chuẩn xác sẽ trí mạng, không ngờ nữ nhi còn cả gan làm loạn hơn trong tưởng tượng của hắn, nhưng chuyện này nếu xét đến cùng thì cũng là vì hắn, trong lòng hắn vừa tức giận lại ảm áp, cảm nhận thân thể mềm mại trong ngực, ngửi hương thơm trên mái tóc nàng, lại không đành lòng mắng nàng.

Ánh mắt của hắn liếc về phía ánh mắt rồi rầm của nữ nhi, ánh mắt kia như e sợ, lại ẩn chứa ngượng ngùng như nai con ngây thơ khiến tâm hắn bỗng nhảy lên một cái, một dòng điện xa lạ bỗng truyền đến, sắc mặt hắn hơi biến, nhớ tới đêm xấu hổ đó, đôi má đỏ lên, đầu hắn hơi lệch đi, nhẹ nhàng tạo ra khoảng cách với Mộc Phi, thân thể cứng ngắc, giọng khàn khàn trách cứ: "Lần sau không được làm như thế nữa, không được để phụ thân phải ra giải quyết hậu quả của con, nếu không thì, phụ thân phải đánh cái mông của con!"

Mộc Phi như bị điện giật, nhảy ra khỏi lòng ngực Viêm Dục, đỏ mặt, chu môi, trừng mắt, chỉ vào Viêm Dục, không nói ra nổi một câu đầy đủ: "Cha cha cha..... Hừ!"

Nhiệt độ trong phòng đột nhiên tăng lên, trong không khí hình như tràn ngập cảm giác gọi là mập mờ.

Đúng lúc này, gã sai vặt trẻ tuổi mặc áo đen từ bên ngoài đi vào, đối diện với không khí trong phòng hơi quý dị chỉ chớp mắt một cái, liền móc một cuộn giấy trong ngực ra đưa tới trước mặt Mộc Phi: "Mộc tiểu thư, bảo chủ sai nô tài đưa thứ này cho ngài, nói rằng nếu ngài không có ý kiến thì ký tên, ngày mai nô tài đón ngài đi xem cửa hàng một chút."

Viêm Dục lặng lẽ thở ra một hơi, ánh mắt phức tạp nhìn gã sai vặt này, không biết là nên cảm tạ hắn giải vây hay là nên giận hắn phá hư.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Nàng Là Vị Hôn Thê Của Ta

Edit: An Bi Nhi

Giấy bằng da dê rất dày, cảm giác rất tốt, sờ lên còn có lông tơ. Nét chữ phóng khoáng được viết bằng bút lông theo thể chữ lệ (*), chữ phía trên thể gì Mộc Phi cũng chẳng cần đoán, đều là chữ phồn thể.

(*) Thể chữ lệ; lối chữ lệ: loại chữ thông dụng thời Hán

Mộc Phi tỉ mỉ nhìn qua một lần, hiểu ý đại khái, Liễu Thiên Sở cũng không phải người chịu thiệt, lấy biên lai cho vay cho nàng xem, đại khái là nếu nàng trả gấp ba số ngân lượng của cửa hàng thì sẽ đưa kẻ đất cửa hàng cho nàng, sau này toàn bộ cửa hàng đều là của nàng. Nhìn ba lượt từ đầu tới cuối, Mộc Phi xác định Liễu Thiên Kỳ không lừa nàng, cười nhẹ nhàng nhận lấy bút từ gã sai vặt, định ký tên lên.

Là bút lông kiểu dáng phóng khoáng cao cấp, ngòi bút dừng lại ở chỗ cách tám da dê 1cm, nàng lại ngây người tại chỗ.

Trời ơi, có ai nói cho nàng biết sử dụng bút lông thể nào không? Hơn nữa, tên của nàng, ký chữ giản thể có được không?

"Mộc tiểu thư?" Gã sai vặt định chờ Mộc Phi ký xong liền phụng mệnh trở về, nào biết nàng lại dừng động tác, cúi đầu nhìn tờ giấy, kinh ngạc nhìn: "Tiểu thư cảm thấy có chỗ nào không hợp lý sao? Bảo chủ nói rồi, nếu tiểu thư cảm thấy cần thêm hay bớt chỗ nào cứ trực tiếp viết vào đó, gia sẽ sai người làm."

Mộc Phi nháy mắt, áy áy nhìn gã sai vặt cười: "Ta muốn ngày mai tính tiếp, ngày mai bảo chủ nhà người có việc sao, nhất định phải ký tên bây giờ à?"

Gã sai vặt gật đầu liên tục, làm động tác mời với Mộc Phi, rồi lại đứng ngay ngắn.

Mộc Phi buồn bã một phen, trầm nghĩ hay cứ ký theo cách của mình đi, dù sao cũng là nàng tự viết, lại có người của Liễu Thiên Sở ở bên cạnh nhìn, dù chữ viết có kỳ quái thế nào, nàng mới mười tuổi, lại sinh sống trên núi, không biết chữ cũng là chuyện thường. Huống chi nàng cũng không có ý muốn che giấu, tới nay chỉ nói ra những hiểu biết về những gì mình đã nghiên cứu, đúng lúc có đất dụng võ thôi.

Có nhớ lại cách viết bằng bút lông, rất nghiêm túc viết xuống hai chữ "Mộc Phi", đang viết thì bỗng nhiên như có người cầm tay chỉ dẫn, viết thế nào, viết từng nét thật rõ ràng, sau khi viết xong, hai chữ nhỏ nhắn xinh đẹp hiện ra ở chính giữa trang giấy.

Trong mắt Viêm Dục bỗng sáng lên, đôi tay đang muốn ký tên giúp Mộc Phi lặng lẽ thu hồi, sửa sang lại vạt áo. Chữ Mộc Phi xinh đẹp như vậy, thật sự làm hắn kinh ngạc.

Lòng Mộc Phi khẽ động, lông mi rũ xuống khẽ run lên, trong nháy mắt vừa rồi, nàng nhớ lại ký ức của thân thể này hồi nhỏ được Tường thị dạy viết chữ thế nào, Tường thị là một nữ tử tài hoa, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, đã mất khi còn trẻ.

"Vậy nô tài xin cáo lui trước, ngày mai nô tài sẽ chuẩn bị xe ngựa chờ ở ngoài, đưa tiểu thư đi xem cửa hàng." Gã sai vật mặt mày hớn hớn, sau khi thổi khô vết mực trên tấm da dê, cẩn thận từng li từng tí cuộn lại cho vào ngực, khom người lui ra ngoài.

Viêm Dục rất muốn hỏi Mộc Phi, là Tường thị dạy nàng viết chữ hau là Tường Vũ dạy nàng, hẳn không hề quên Tường Vũ là kỳ tài trăm năm khó gặp của thôn Trương Sơn, ngâm thơ đối chữ là giỏi nhất, nếu thật sự là Tường Vũ dạy Mộc Phi tự viết tên mình, vậy có phải thời gian sớm chiều ở chung của họ rất nhiều không?

Chỉ nghĩ như vậy mà trong lòng liền buồn bực. Lo lắng vuốt cổ áo để giảm bớt cảm xúc phiền muộn đi. Đúng lúc này lại nhìn thấy một thân hình cao lớn trẻ tuổi từ xa đi tới, hẳn lại càng bực mình hơn.

"Vũ ca ca, sao ca lại tới đây?" Mộc Phi thấy thân hình cao gầy kia lại gần, cả người như chìm trong ánh nắng, lười biếng hoạt động gân cốt.

Tường Vũ đến gần Mộc Phi, Diemndkdan/leeequhydonnn ân cần nhìn nàng một lúc, rồi mới chỉnh lại vẻ mặt trang trọng, giọng trách mắng: "Muội lớn mặt quá, người lớn âm ỉ thì mặc họ âm ỉ đi, muội dính vào làm cái gì? Tử nhi tỷ tỷ và ta đều sợ hết hồn, đúng là không để người ta bớt lo mà."

Mộc Phi liền giật mình, một lúc sau mới hiểu Tường Vũ đang nói chuyện gì, rất muốn đỡ trán than thở, sao nam nhân cổ đại đều thích tính sổ sau thế nhỉ, chuyện xảy ra hôm qua mà đến bây giờ mới phát tác.

Tường Vũ giống như biết Mộc Phi đang nghĩ gì, nhẹ nhàng giải thích: "Hôm qua ta đi báo danh thi Hương, thử tham gia thi Hương một lần."

Nói qua loa, nhưng lại phù hợp với khí chất nhã nhặn của hắn, Mộc Phi không hiểu rõ chế độ nơi này, nhưng cũng biết nếu đậu thi Hương, chính là Tú Tài.

Tú tài 13 tuổi, Mộc Phi cảm thấy trước mắt như có ánh lửa bập bùng, người cổ đại ăn cái gì lớn lên vậy, cấu tạo đại não khác hẳn so với người thường.

"Vũ ca ca thật là lợi hại....." Ánh mắt Mộc Phi lấp lánh ánh sao, toàn thân đều sùng bái hắn.

"Chỉ là báo danh thôi."

Viêm Dục cắt đứt lời nói của Mộc Phi, cũng không biết tại sao mình lại tức giận, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cực kì hâm mộ và sùng bái của tiểu nữ hài Mộc Phi với Tường Vũ, hắn liền cảm thấy không thoải mái, trong lòng như bị con mèo nhỏ cào một phát, tiểu hài tử và hắn đánh nhau, không chút suy nghĩ liền nói ra lời chua cay.

Phi Nhi hừ, Phi Nhi kêu loạn, người là ai của Phi Nhi!

Nụ cười trên mặt Tường Vũ cứng đờ, Mộc Phi và Tường Vũ cùng quay lại nhìn Viêm Dục.

Mộc Phi híp mắt quan sát hắn, suy tư, quả nhiên chậm chạp có hiệu quả, hình như phụ thân cũng muốn báo danh tham gia cuộc thi rồi.

"Quả thật chỉ là báo danh thôi, có thể thi đậu hay không vẫn là ẩn số chưa biết." Tường Vũ không để ý cười cười, ánh mắt cứng chiều nhìn về phía Mộc Phi, vừa nghĩ đến mục đích bản thân tới đây, hắn lại nghiêm mặt khiển trách: "Phi Nhi, sau này không được làm chuyện nguy hiểm như thế nữa, biết chưa?"

Nguy hiểm? Được rồi, Mộc Phi vâng vâng dạ dạ cúi đầu, nhìn mũi chân, không lên tiếng, đôi chân nhỏ đi giày cỏ, mũi chân chọc chọc xuống đất, một bộ dạng lo sợ bất an.

Viêm Dục bắt mắt nhủ mảy, thuận thế ôm Mộc Phi vào lòng, trừng mắt về phía Tường Vũ: "Tường Vũ, người đến nhà ta để khiển trách nữ nhi ta, đã xin phép ta chưa?"die,n; da.nlze.qu;yd0/nn

Lời nói của Tường Vũ đến miệng nhưng bị Viêm Dục chặn họng, không nói được nữa, nhất là hành động của Mộc Phi cũng làm cho lòng hắn mềm đi, nhưng trước sau như một, Viêm Dục nhiều lần không cho hắn mặt mũi, hắn liền lùi bước tỏ vẻ mình vô cùng yếu đuối.

Lại nghĩ đến Tường Thạc, hắn luôn đứng thẳng lưng, đôi mắt sáng long lanh đối diện với đôi mắt đen của Viêm Dục, giọng nói kiên định mà ngày thường không hề có: "Nghĩ đến Phi Nhi nên ta mới gọi người là Mộc đại ca, nhưng nói về thân phận, ta nghĩ, ta mới là người có tư cách ở bên cạnh Phi Nhi hơn người chứ?"

Viêm Dục nhủ mảy, cánh tay ở bên hông Mộc Phi không tự chủ siết chặt lại, môi mím chặt, đôi mắt sâu không đáy bình tĩnh híp lại, lặng lẽ nhìn chằm chằm Tường Vũ, chờ hắn nói tiếp.

Khóe môi Tường Vũ khẽ nhếch lên, khẽ cười một tiếng: "Người thật ra không phải cha ruột của Mộc Phi, mà ta, lúc Tường di còn sống đã đồng ý gả Mộc Phi cho ta, cho nên, bây giờ nàng là vị hôn thê của ta."

Duỗi tay ra, nắm lấy tay Mộc Phi đang buông thõng bên người, kéo nàng về phía mình....

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Viêm Dục Tức Giận

Edit: An Bi Nhi

Mộc Phi vốn bị Viêm Dục ôm vào lòng, nghe thấy lời nói của Trương Vũ, sao Trương Vũ lại biết nàng và Viêm Dục không phải phải cha con ruột? Là do nhìn ra tuổi tác sao? Mặc dù Viêm Dục chưa đến 20 tuổi, nhưng ngày thường hay xụ mặt xuống ít nói, nếu đoán theo số tuổi thì không hợp lý lắm.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Viêm Dục sầm xuống, đôi mắt đen tức giận nhìn chằm chằm Trương Vũ, như muốn đâm thủng khuôn mặt đang cười của hắn: "Người nói ai là hôn thê của người?"

Chết tiệt, sao hắn không biết chuyện nữ nhi nhà mình đính ước với tên tiểu tử nghèo này!

Lúc này, suy nghĩ của Viêm Dục đã loạn lên rồi, trong đầu hắn còn đang nghĩ sao Trương thị lại đồng ý gả Mộc Phi cho người khác, vẫn còn nhỏ mà đã nhận thân, đối phương lại còn là một tên tiểu tử kém miệng, sao xứng đôi với nữ nhi của hắn được?

Hai người đều khiếp sợ với lời nói của Trương Vũ, chỉ là hai người không cùng suy nghĩ một việc, Mộc Phi nghĩ rốt cuộc là chỗ nào sơ hở mà Trương Vũ lại biết, người khác có biết hay không? Viêm Dục và bản thân mình không có quan hệ huyết thống, nên hắn sẽ không được ở lại thôn Trương Sơn nữa rồi.

Mộc Phi còn đắm chìm trong của mình lo lắng thì bị Trương Vũ kéo lấy lại tinh thần, thêm với sau lưng tựa tại Viêm Dục trong ngực, rõ ràng cảm nhận được Viêm Dục tức giận, khóe miệng run lên, mới ý thức tới một người khác trọng điểm, vội hướng về phía Trương Vũ ấy nẩy cười, rất uyển chuyển đem hôn sự nghi điểm cho chỉ ra ngoài. doendaoanloequidun

"Vũ ca ca, chắc chắn là ca nhầm rồi, cha muội không hề biết chuyện nhận thân, mà mẫu thân cũng không hề nói với muội chuyện này."

Trương Vũ lại nắm chặt tay Mộc Phi, đúng lúc Viêm Dục vung tay lên kéo Mộc Phi vào lòng mình, thái độ rất xấu, nét mặt không còn căng cứng như vừa rồi nữa, nghĩ đến lời Mộc Phi vừa nói, hắn rất hài lòng.

Mộc Phi cũng cười rộ lên, không tự nhiên ưỡn người, đúng là không biết trong đầu nghĩ gì. Nhưng cũng có thể hiểu được, từ khi hắn tỉnh lại cũng chỉ có mỗi mình bên cạnh, sớm chiều đều ở chung, sinh ra cảm giác ý lại cũng là điều dễ hiểu.

Hắn giống như tiểu hài tử, đối với người hoặc vật mình ưa thích sẽ có ham muốn giữ lấy làm của riêng, trực giác nói cho hắn biết Trương Vũ muốn cướp mình đi, nên hắn mới khác thường như vậy.

Hắn ý lại vào bản thân mình như vậy, giống như một ngày nào đó phải chia lìa, hắn sẽ không nỡ bỏ mình mà đi.

"Phi Nhi, có thể muội không nhớ rõ, chuyện này từ 3 năm trước rồi, ca còn nhớ hôm đó muội vào thôn tìm ta nên bị lạc đường, suýt chút nữa thì ngã xuống khe suối, ta tìm được muội liền đưa muội về nhà, muội sợ tới mức lạnh run, trốn trong lòng Vũ ca ca không nhúc nhích, sau đó thì ngủ luôn. Lúc đó Trương di nói vậy, còn hỏi ý kiến của muội, muội mơ màng liền gật đầu đáp "Vũ ca ca phải đợi Phi Nhi lớn lên nhé, Phi Nhi sẽ làm tân nương của Vũ ca ca" nói xong liền cười ngủ say."

Viêm Dục càng nghe mặt càng đen, cuối cùng vẫn không thể dập tắt ngọn lửa trong lòng, nàng lại chủ động đi tìm hắn? Lạc đường thì trở về thế nào, ôm trở về thôi! Lại còn ngủ thiếp đi trong ngực hắn ta? Còn gật đầu đáp, chờ làm tân nương của hắn ta?!

Tiểu gia hỏa, biết cái gì là tân nương không hả? Vũ ca ca Vũ ca ca, hắn mà là ca ca người à? Có ca ca nào thừa dịp muội muội ngủ say mà chiếm tiện nghi không!

Còn Trương Vũ người nữa, không biết đó là lời nói đùa của Trương thị sao? Cũng không phải người không tìm được vợ, nhớ thương Mộc Phi nhà ta làm gì!

Tức tức tức! Đúng là tức chết ta mà!

Đôi mắt Trương Vũ dụ dằng, hắn nhìn bóng dáng yêu kiều của tiểu cô nương kia lại nhớ đến tiểu nha đầu hồi nhỏ thường ý lại hắn, bờ môi ảm áp

như nắng ấm ngày xuân, ôn nhu tỏa ra nhiệt độ ấm áp.

Mộc Phi cau mày cố nhớ lại ký ức trong đại não, mặc dù chuyện hồi nhỏ nàng không nhớ rõ, nhưng sau khi nhập vào thân thể này, nàng tiếp nhận toàn bộ trí nhớ của Mộc Phi, cố gắng nhớ lại sẽ tìm ra.

Mặc kệ lời nói của Trương Vũ là thật hay giả, thì lòng của nàng cũng điên cuồng nhảy lên như nai con chạy loạn, hơn nữa thân thể này cũng vì thấy Trương Vũ cười mà kích động, nàng biết, những phản ứng này đều nói lên rằng tiểu Mộc Phi thật sự thích Trương Vũ, đây là tình cảm còn sót lại của nàng ấy, thế nên đó là nguyên nhân lớn nhất nàng không hề bài xích mà còn rất thỏa mãn, nguyện ý chuyện hân thù lộ tình cảm.

"Lời hân nói là thật sao?"

Giọng nói giễu cợt mang theo lạnh giá từ phía sau truyền đến, Mộc Phi vô thức rụt cổ lại, không dám quay đầu nhìn Viêm Dục.

Trương Vũ mừng rỡ phát hiện sự thay đổi của Mộc Phi, biết chắc chắn nàng không hề nghĩ tới, không để ý Viêm Dục đang tức giận, cả gan hỏi tiếp "Phi Nhi nhớ ra rồi phải không? Ca biết ngay mà, muội sẽ không quên lời hứa đó."

Mộc Phi xấu hổ nhếch khóe miệng lên, thật sự nàng cảm thấy ở chung với Trương Vũ rất tốt, Trương Vũ tài hoa nàng biết rõ, Tú tài chắc chắn dễ như trở bàn tay, mà năng lực của hân không hề tầm thường, một ngày kia có trở thành Trạng Nguyên nàng cũng không ngạc nhiên, nhưng người không quyền không thế mà sau này đi vào con đường làm quan sẽ muốn kết thân với danh gia vọng tộc hoặc lấy tiểu thư con nhà quan lại, nàng chỉ là một tiểu thôn cô ở thâm sơn cùng cốc, nhất định sẽ bị vứt bỏ.

Kể cả hân có nhớ tới tình xưa với mình, thì lúc đó nàng vẫn phải làm thiếp, nàng không sợ không giữ được lòng nam nhân, chỉ sợ phải chia sẻ trượng phu với người khác.

Ở thời hiện đại di@en*dyan(lee^qu.donnn) đã lấy nhau là cả đời, quan niệm cổ đại tam thê tứ thiếp, thực sự nàng không chấp nhận được.

"Thực không dám giấu giếm, Vũ ca ca, lúc đó muội còn nhỏ, ca cũng nói là đang ngủ mơ, muội cũng không nhớ được, sau khi tỉnh lại nương cũng không nói đến chuyện này nữa, nên..."

"Thật sao?" Ánh mắt Trương Vũ tối sầm lại, trên mặt hiện lên vẻ tiếc nuối.

Đôi mắt đen của Viêm Dục ánh lên vẻ vui mừng, khuôn mặt đẹp trai như thần tiên dụ xuống không ít, nhìn kỹ còn có thể thấy khóe môi hân đang cười.

"Vũ ca ca, ca nói cha không phải cha ruột của muội, sao lại nói như thế." Mộc Phi lập tức chuyển sang chuyện khác, chuyện này nhất định phải hỏi cho rõ, là Trương Vũ suy đoán hay là người khác nói cho hân. Bản thân hân đoán thì còn may, nếu là người khác nói ra, không chừng lại dẫn đến sự cố khác.

"A, Mộc thúc thoát nhìn chỉ hơn ta khoảng 6 tuổi, sao có thể có nữ nhi lớn như vậy, hơn nữa, lúc Trương đi còn sống đã từng tiết lộ với ca về cha muội, địa vị của cha muội rất vững chắc, hưởng không ít vinh hoa phú quý, nhưng điều kiện tiên quyết là không được để nàng còn sống, nên Trương đi mới ôm muội tránh đến nơi này, chỉ mong muội một đời bình an."

Giọng Trương Vũ có chút ừ ừ, nói đến đây liền nhìn Viêm Dục ở sau lưng Mộc Phi, lại nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Phi, dường như nhắc nhở lại như tự thuật: "Cho nên cha ruột muội sẽ không đến đây tế lễ cho nương muội, có lẽ hân là thân tín của cha muội, hoặc là huynh đệ, nhưng dù là khả năng nào đi chăng nữa, hân cũng không thể là cha muội. Cho nên, hân ở bên cạnh muội, nhất định là có dụng ý khác."

Mộc Phi tắc lưỡi, nàng vẫn nghĩ là mình chỉ là một tiểu thôn cô không có chỗ dựa, không ngờ lại phức tạp như vậy, cha của mình lại là người có mối nhân duyên tốt liền vứt bỏ Trương thị, thật khiến người ta khinh thường!

Hắc, đây không phải là kịch bản mình vừa nghĩ cho Trương Vũ sao.

----- Lời tác giả -----

Hai ngày này có yêu sao?

Muốn yêu thêm sao?

Được rồi, thật ra là ta muốn nói, đừng giục chương nữa, được không? Lại giục chương rồi, thật sự là ta càng ngày càng bận, nhưng vì những bạn đọc thân mến nhiệt tình thích quyển sách này, mỗi ngày rảnh rỗi liền mở ra xem, cho nên, ta vẫn tiếp tục đăng truyện vào đúng 8 giờ sáng mỗi ngày, yêu mọi người (づ 3 づ)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tuyệt Chiêu Để Ngừng Khóc, Hôn

Edit: An Bi Nhi

"Phi Nhi, Vũ ca ca sẽ không hại muội, chỉ mong muội có thể lưu tâm."

Tường Vũ vẫn còn đang an ủi, hẳn cũng có lòng riêng, trước kia cho rằng Viêm Dục là cha của Mộc Phi, nên hẳn mới nhường nhịn nhiều lần, nghĩ đến chuyện sau này ở cùng một chỗ với Mộc Phi, người đó chính là nhạc phụ, nên phải kính trọng.

Nhưng hẳn phát hiện ra ánh mắt ham muốn chiếm giữ Mộc Phi của Viêm Dục rất mạnh, trước kia Mộc Phi giải thích là do cha nàng bị kích thích, có thể là do cảm giác ham muốn giữ lấy và ý lại với người thân duy nhất, nếu hẳn không phải, thì biểu lộ chớ quấy rầy Mộc Phi của người ngoài đó, hẳn cần phải xem xét hàm nghĩa trong đó rồi.

Mộc Phi tiếp xúc với quá ít người, nên chỉ có mỗi đại nam nhân kia sớm chiều ở chung, nghĩ lại liền thấy cực kỳ ghen tỵ, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?

Càng nghĩ càng thấy trong lòng run sợ, không được không được, suy nghĩ đó hẳn phải tìm cách đuổi đi!

Đang suy nghĩ thì bên tai nghe thấy âm thanh êm ái như suối trong của Mộc Phi, nàng cười dịu dàng nói: "Vũ ca ca, phụ thân là cha thật mà, chỉ là nghĩa phụ thôi."

Với tư cách là bác sĩ trẻ tuổi giới y học, Tường Vũ trước mặt nàng vẫn còn rất non, chỉ nhìn một cái liền biết trong lòng Tường Vũ nghĩ gì, đôi mắt Mộc Phi xoay tròn, nhắc nhở hẳn. Mặc dù mẫu thân đáp ứng hôn sự thì sao, theo quy củ thời cổ đại là phải trao đổi tín vật, người có không? Nếu không có, vậy dùng thân phận gì để quản người bên cạnh ta đây?

Tường Vũ như thể hồ quán đỉnh (*), sững sờ tại chỗ.

(*) Thể hồ quán đỉnh: dịch nghĩa tưới sữa tươi lên đầu, trong phật giáo Phật giáo có nghĩa là: truyền thụ trí tuệ; giúp người triệt để giác ngộ hay chợt có giác ngộ

Đúng lúc đó Viêm Dục ưỡn thẳng lưng, bờ môi vui vẻ thêm ba phần, không tệ không tệ, hẳn với nữ nhi chính là quan hệ này, quả nhiên là nữ nhi của nàng, một chút liền hiểu ra, thật thông minh.

Tường Vũ lúc đầu cười khổ, muốn khuyên nhủ tiếp nhưng không biết phải mở miệng thế nào. Dưới triều Hoàng đế quốc, không còn thân sinh của nữ nhi mà còn nghĩa phụ, thì phải kính trọng, nếu nghĩa phụ già không có nơi nương tựa, con nuôi phải nuôi sống quãng đời còn lại.

"Nếu như vậy thì là ta thất lễ, không nên xưng hô với người là Mộc đại ca, bá phụ, Tường Vũ thất lễ rồi." Tường Vũ xoay chuyển rất nhanh, chấp tay khom người hành lễ với Viêm Dục, động tác không làm bộ chút nào, âm thanh tràn đầy áy náy, là thật tâm nói ra chứ không hề khó chịu.

Mộc Phi âm thầm gật đầu, trong lòng rất hài lòng với diễn xuất của Tường Vũ, nàng gọi là "ca ca" cũng không sai.

Ngay cả Viêm Dục không vừa lòng với Tường Vũ, nhưng người ta đã làm đến mức này rồi, hẳn không thể không nói, Tường Vũ là một người tài giỏi, nếu được bồi dưỡng, ngày nổi danh không xa. Tay giờ lên không trung, Viêm Dục nhẹ nhàng mở miệng: "Không dám nhận." dieendaaneequydonn Sau đó không nhìn hẳn nữa.

Tường Vũ không thêm để ý, cười với Viêm Dục, ánh mắt lại lướt qua cánh tay ôm lấy Mộc Phi, nghĩ đến một chuyện khác, về mặt lại nghiêm túc: "Phi Nhi, ca nghe Thiên Kỳ nói muội cho đường ca hẳn vay bạc mở cửa hàng sao?"

Mộc Phi kinh ngạc gật đầu, cực kỳ bội phục tốc độ nắm bắt thông tin thườn củ đại: "Đúng vậy, Liễu bảo chủ củ ý tặng bạc cùng muội bàn chuyện, sau khi muội và phụ thân bàn bạc liền đồng ý."

Âm thầm ngăn Tường Vũ nói mấy lời lo lắng, trấn Liễu Khê nổi danh quý tộc, dựa vào việc buôn bán phát triển đó, Liễu bảo chủ chủ động đến tìm ta hợp tác mở cửa hàng, không thành vấn đề, cho nên người đừng nói gì nữa.

Tường Vũ đã sớm quen với suy nghĩ kỳ lạ củ Mộc Phi, nghe xong chỉ cười, cảm thấy mấy ngày không gặp mà Mộc Phi ngày càng đáng yêu, nghĩ rồi lại gờ tay lên định nhéo mũi nàng, lúc nhìn thấy Viêm Dục đang ở phía sau làm ghế dựa cho nàng, đành nhìn xuống: "Ca nghe nói đã chọn được chỗ mở cửa hàng, là chỗ ngã rẽ đầu đường chợ cái, chỗ tiếp giáp giữa thôn Lý và thôn Liễu, rất gần nhà muội, đi nửa canh giờ là tới rồi, rất thuận tiện."

"Vũ ca ca đã xem qua rồi sao?" Mộc Phi cảm thấy kỳ lạ, nàng chỉ thấy Liễu Thiên Sở ấy ra bản hợp đồng, địa chỉ ở đâu cũng không nói, gã sai vặt cũng nói để ngày mai đưa nàng đi xem, không ngờ Tường Vũ lại biết rõ thế.

"Không có, ta nghe Thiên Kỳ nói, nhưng hôm qua lúc trở về thôn có đi ngang qua, đứng chỗ chỗ tốt." Trương Vũ cười rất hiền hòa: "Khi nào muội đến xem? Ca đi với muội được không?"

Viêm Dục khẽ dùng sức nắm cánh tay Mộc Phi, nhắc nhở nàng: Mau từ chối, hai chúng ta đi là được rồi.

"Ngày mai Thiên Sở thúc thúc phái người đến đưa muội đi rồi." Mộc Phi hơi nhủu mày, cự quyết thoát ra khỏi cánh tay Viêm Dục, người này thật buồn cười, bóp cánh tay nàng làm gì.

A, là để không cho nàng đồng ý đi với Trương Vũ sao.

"Vậy thì tốt, sáng sớm mai ca lại đến, Phi Nhi không có chuyện gì thì ca về trước đây." Trương Vũ đã đạt được mục đích, rất thỏa mãn xoay người đi, trước khi đi còn lườm Viêm Dục một cái, suy nghĩ xem có nên nghe ngóng lai lịch Viêm Dục ở chỗ Trương Thạc không, trực giác nói cho hắn biết người này không đơn giản.

"Sao con lại đồng ý với hắn chứ!" Nhìn bóng dáng Trương Vũ đi xa, trong lòng Viêm Dục tràn đầy tức giận, hắn đẩy Mộc Phi trong lòng ra, dường như ai oán lại như phiền muộn lắm lắm.

"Con đồng ý với hắn lúc nào chứ?" Mộc Phi tức giận lườm Viêm Dục, hai ngày nay hắn bị làm sao vậy, không khách khí với Trương Vũ thì không nói, cả người đều kì lạ, khiến nàng không thích ứng được: "Con chỉ bảo sáng sớm mai Liễu Thiên Sở phái xe đến đón, có bảo hắn đi cùng đâu?"

Bực bội đẩy tay Viêm Dục ra, Mộc Phi càng thêm tức giận, nàng có trêu ghẹo ai đâu, ngày nào cũng lao tâm mệt nhọc vì bệnh tình của Viêm Dục, vất óc tìm được liệu phù hợp trong thôn Trương Sơn hoang dã để nấu, điều chế cho Viêm Dục, còn phải hao tổn tinh lực chăm cứu cho hắn, vì sức khỏe còn yếu mà sáng sớm này cũng cần chạy 500m, nàng cũng đâu có dễ dàng a.

Không giải thích được xuyên không đến đây, tâm sự uất ức đầy bụng chỉ có thể tự mình chịu.

Quả nhiên là không sẵn sàng, còn không có Vũ ca ca một nửa dịu dàng! Dứt khoát gả cho Vũ ca ca thôi!

Càng nghĩ càng giận, Mộc Phi múc mấy hạt đào lông trong bình ra, không để ý vị chua mà nuốt hết vào miệng, nước mắt lập tức chảy ra. Nàng vừa hút nước chua chảy bên khóe miệng, vừa lau nước mắt: Còn chưa đến độ đành, không thấy nàng uất ức đến Thái Bình Dương rồi sao.

Viêm Dục nghe thấy tiếng động, liền chạy ra ngoài tìm Mộc Phi, nhìn thấy nữ nhi hắn nâng niu trong lòng bàn tay đang nghẹn ngào ngồi xổm trên mặt đất lau nước mắt, trái tim đột nhiên như thất lại, giống như bị đao cắt đến mức hắn phải dựa vào khung cửa mới đứng vững được.

Hít sâu mấy hơi rồi đi nhanh tới bên cạnh Mộc Phi, nâng mặt nàng lên ôn nhu lau nước mắt, dịu dàng nói: "Nữ nhi, do phụ thân làm con đau lòng phải không? Vậy con đánh phụ thân mấy cái cho hả giận được không?" Die nd da nl e q uu ydo n Nói xong liền cầm lấy tay Mộc Phi để lên bờ vai của mình đập mấy cái.

Mộc Phi tức giận vốn chỉ trong chớp mắt, lúc này nhìn thấy Viêm Dục cẩn thận từng ly từng tý dỗ dành nàng, nàng rất thỏa mãn, chỉ là không thể dễ dàng như vậy với hắn, dứt khoát không lau nước mắt, mờ mắt thật to, chua xót vất vả lắm mới ngừng được lại xộc lên, những giọt nước mắt to như hạt đậu liên tiếp rơi xuống.

Viêm Dục cực kỳ nóng nảy, sao hắn khuyên can không có hiệu quả, sao nữ nhi còn khóc to hơn?

Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng trước mặt, bởi vì khóc thút thít mà hai mắt sưng đỏ, thỉnh thoảng lại có vài giọt nước mắt chảy xuống theo đôi má hồng, để lại vết nước, khiến lòng hắn cực kì đau, ánh mắt Viêm Dục trầm xuống, tay chân cuống lên, bàn tay bối rối đặt sau gáy Mộc Phi, cúi đầu xuống, hướng về phía đôi môi đỏ hồng đang mở của nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: So Tài Giả Bộ

Hai mắt Mộc Phi tròn to, không để ý mi tràn ra nước mắt, ngây ngốc nhìn gương mặt xinh đẹp không ngừng phóng đại trước mặt mình, da thịt trắng nõn như trứng gà bóc, trơn tru không tỳ vết, mùi thơm cỏ xanh lẫn thảo dược xông vào mũi.

Hơi thở của Viêm Dục bao phủ khắp người nàng, hắn đè thân thể nàng xuống sát mặt đất, tay cứng ngắc bám lấy, tim đập bình bịch loạn nhịp, trong không khí yên tĩnh hai bên trao đổi tâm tình đang kích động.

Nên làm cái gì đây? Hay là đẩy hẳn ra? Hay nhắm mắt lại?

Sống qua một đời nhưng về phương diện tình cảm nàng vẫn ngây thơ như một đứa trẻ, ở hiện đại không phải là nàng chưa từng quen bạn trai, nhưng tối thiểu chỉ nắm tay, hôn nhẹ trán thôi, nói đến, đây chính là nụ hôn đầu của nàng, vậy nàng có nên hiến tặng mình cho mỹ nam tử phía trước không?

Dù sao thì nàng cũng không thiệt thòi, thỉnh thoảng hưởng thụ một chút cỏ non cũng tốt.

Nhưng hiện tại ai là cỏ non thì chưa biết.

Trong lòng Mộc Phi chuyển động kịch liệt, thời gian lại chậm chạp trôi qua, cảm thấy Viêm Dục cúi đầu xuống như bị hiệu ứng slow motion từng chút từng chút đến gần nàng. Cúi đầu muốn dịch ra sau, nhưng lại phát hiện Viêm Dục nắm vô cùng chặt, một chút cũng không di chuyển được, hơi thở phun vào mặt lưu lại chút ẩm ướt, mà xui quý khiến, Mộc Phi liền nhắm hai mắt lại.

Trong nháy mắt bờ môi chạm vào nhau, hai thân thể đồng thời run lên, bỗng nhiên Viêm Dục lấy lại ý thức, nhanh chóng rời đi đôi môi ngọt ngào như hoa anh đào của Mộc Phi, hương thơm thuộc về thiếu nữ tán loạn ở chớp mũi.

Hắn làm cái gì vậy, hắn đang khinh bạc nữ nhi yêu mến của mình!

Nhưng tại sao trong lòng lại thỏa mãn, lại ngọt ngào như thế, muốn nhiều hơn nữa?

Thiếu nữ trước mắt thật đẹp, nàng giống như nụ hoa chưa nở rộ, mang vẻ đẹp ngây ngô, nhưng Viêm Dục biết, tương lai vẻ đẹp của nàng sẽ khiến người khác không dời mắt được.

Giống như bây giờ, lông mi run rẩy vì ngượng ngùng, gương mặt đỏ bừng như quả táo chín tỏa ra hương thơm mê người, đôi môi căng mọng giống như đang mời gọi, “oanh” một tiếng toàn thân hắn như lửa thiêu đốt, hắn không chút nghĩ ngợi cúi đầu xuống hôn người trong lòng lần nữa, ngậm môi căng mọng đỏ nhuận vào trong miệng.

“Ưm” Mộc Phi ngửi thấy hơi thở của nam tử, đầu óc lập tức trống không, hơi thở nam tính lẫn mùi thảo dược nhàn nhạt tràn ngập trong miệng của nàng, tâm rối loạn cùng thân thể khô nóng khiến nàng rên nhẹ.

Vừa kêu ra tiếng, Mộc Phi liền phục hồi tinh thần lại, nàng gian nan mở mắt liền bắt gặp cặp mắt màu lưu ly, bên trong bao phủ lửa nóng và có chút mờ mịt.

Cánh tay Mộc Phi duỗi ra, dùng sức đẩy Viêm Dục.

Viêm Dục không đề phòng liền bị ngã xuống đất, mặt đất lạnh lẽo cứng rắn khiến lửa nóng giảm đi không ít, cũng hơi hơi thanh tỉnh lại.

“Phi nhi.”

Mộc Phi vịn vào đất thờ hồn hể, đầu óc như cuộn phim lặp lại những chuyện mới xảy ra một lần nữa, nàng không từ chối là vì mỹ nam chủ động, không kiêu ngạo, nhưng sau khi nhận, chính mình lại mất phương hướng, trầm luân trong đó, nàng một người hiện đại đã từng trải qua sóng to gió lớn, kinh nghiệm đầy mình, bị một tiểu tử mới mười mấy tuổi đầu hôn liền mất phản ứng, chẳng lẽ do nàng cô đơn quá lâu?

Thật vất vả mới tỉnh táo lại, liền nghe Viêm Dục gọi tên nàng, không phải nữ nhi, cũng không phải Mộc Phi mà lại là Phi nhi.

Ngước mắt liền thấy đôi mắt Viêm Dục mê ly luống cuống, bên trong cảm xúc phức tạp, hắn cũng bị mất phương hướng sao?

Hắn gọi mình là Phi nhi, cũng không có gì sai, nhưng Mộc Phi lại cảm thấy có gì đó bất thường.

Nghĩ nghĩ, chẳng phải chỉ hôn một cái thôi sao, có gì đâu, làm gì có phụ thân nào chưa hôn qua nữ nhi của mình? Không cần giữ trong lòng, không cần để ý, không quan tâm.

Niệm kinh cảm rằm trong lòng một hồi, Mộc Phi tùy tiện đứng lên phui mông, vươn tay chỉ vào Viêm Dục đang ngồi trên đất, nhũ mày khiển trách:

“Lần sau không được hôn con tùy ý, tuy con là con của người, nhưng người cũng không thể đoạt đi nụ hôn đầu của con chứ? Hôn môi là chuyện giữa hai người yêu nhau, là đặc quyền của phu quân tương lai của con, người phải từ từ học được cách ở chung với người khác.”

Lúc đầu trong lòng Viêm Dục có chút áy náy, nhưng khi nghe Mộc Phi nói xong, chút áy náy đó liền bị lửa giận thay thế, chuyện giữa người yêu, đặc quyền của phu quân tương lai, những lời này nghe thế nào cũng chói tai, đâm vào đáy lòng khiến hắn khó chịu.

Nhìn bàn tay trắng nõn vươn ra chỉ hắn, Viêm Dục liền đứng dậy phui bụi trên quần, trợn mắt nhìn Mộc Phi:

“Tuổi còn nhỏ, trong đầu lại suy diễn đến nỗi quý tử đồ ôn nghĩ vớ vẩn, người yêu, trọng phu, đó là điều con nít nghĩ hả? Lần sau không nên cảm dỗ ta, chúng ta là cha con, không phải phu thê! Hừ!”

Mộc Phi thấy tay mình bị đẩy ra, liền gãi gãi đầu, nhìn qua cửa sổ thấy Viêm Dục bọc bội ngồi chồm hỏm trên mặt đất đang đốt củi, mặt còn đen hơn đất nồi.

Âm thầm lắc đầu một cái, Mộc Phi bắt mẫn nghĩ: Làm cái gì vậy, rõ ràng người bị chiếm tiện nghi là ta nha, người hôn ta, ta không cự tuyệt thôi, làm thế nào biến thành ta quyến rũ người? Tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử, thật không trưởng thành, nhìn bộ dạng kiêu ngạo của hắn kia, nếu ta không đẩy người ra, nói không chừng người còn muốn ăn thêm đậu hũ của ta đấy.

Mộc Phi nói thầm trong lòng, cuối cùng vẫn giữ mặt mũi cho Viêm Dục, xoay người ra sân sau chơi đùa với bảo bối.

Tốc độ của Viêm Dục rất nhanh, lúc mùi cơm chín tản ra, âm thanh như chuông lệ truyền ra ngoài:

“Phi nhi, ăn cơm.”

“Đến liền.” Mộc Phi đáp một tiếng liền chạy vào phòng, liếc mắt nhìn Viêm Dục một cái, thấy mặt hắn bình thường, động tác ăn cơm cũng giống như thường ngày, trong lòng hung hăng khinh bỉ một phen, còn làm bộ, hèn chi người ta đều nói mặt của nam nhân dày như tường thành, trước đó còn quang minh chính đại răn dạy nàng, lúc này thì làm như không có chuyện gì xảy ra.

Nếu không có chuyện gì sao lại gọi ta là Phi nhi? Già bộ, người già tới chết luôn đi!

Mộc Phi ưu nhã cầm đũa gấp một miếng khoai tây bỏ vào miệng, hừ, già bộ ai mà không biết, tỷ còn già bộ tốt hơn người!

Ăn cơm xong, hai người nhìn nhau không nói gì, dọn bàn rửa bát, Viêm Dục lưu lại một câu “ra ngoài tản bộ” liền biến mất dạng, cho đến khi Mộc Phi đi ngủ mới trở về, nhìn động tĩnh ở rèm bên kia, che miệng cười nhạo, tiểu gia hỏa này khó chịu, sao lại đáng yêu như vậy.

Sáng hôm sau, Mộc Phi dậy rất sớm, đã không thấy bóng dáng Viêm Dục, chỉ nhìn thấy gã sai vặt đang đứng bên xe ngựa ở trước cửa chờ đợi.

Nàng sửa soạn đơn giản, chạy chậm đến chỗ gã sai vặt, ngửa đầu hỏi:

“Phụ thân ta đâu?”

“Mộc công tử nói hắn có việc, không thể bồi tiểu thư đi xem cửa hàng. Nói có Tường công tử đi theo, rất yên tâm.” Gã sai vặt chấm tay cười, truyền lại lời của Viêm Dục không sót một chữ.

Mộc Phi thầm cắn răng, không đi thì thôi, tỷ cũng không thèm!

“Phi nhi, hồi sáng ta đọc hơi nhiều sách một chút, tới muộn rồi, thật xin lỗi.”

Đang suy nghĩ, âm thanh hốt hoảng của Tường Vũ từ xa truyền tới, liền thấy Tường Vũ mặc áo xanh đi tới, dưới ánh mặt trời, Mộc Phi thấy trán hắn rịn ra tầng mồ hôi.

Mộc Phi không chút suy nghĩ lấy khăn ra tiến lên, giờ tay lau mồ hôi cho hắn:

“Nhìn người kia, vội vội vàng vàng, ta chờ một chút có sao đâu.”

Tường Vũ cười dịu dàng, để cho Mộc Phi tùy tiện lau, trong miệng giải thích:

“Thân là nam tử, làm sao để cho người trong lòng mình chờ lâu được.”

Thỏ lộ rõ ràng như vậy, khiến cho động tác Mộc Phi dừng lại, Tường Vũ thuận thế đoạt lấy khăn tay:

“Khăn bị ta làm bẩn rồi, đợi ta giặt sạch sẽ trả lại cho nàng.”

Mộc Phi cười yếu ớt, từ chối cho ý kiến gật đầu một cái, được Tường Vũ giúp lên xe ngựa, xe ngựa chậm rãi rời đi, không ai chú ý lùm cây bên xe ngựa truyền ra một âm thanh vang giòn “xoạt xoạt”, giống như có vật gì bị bẻ gãy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ta Rất Già Sao?

Nam tử áo đen bên cạnh Viêm Dục lặng lẽ lui về sau một bước, không phải hấn sợ, mà bị sát khí tản ra của Viêm Dục làm giật mình. Suy nghĩ một hồi, nam tử đang định hỏi có đuổi theo xe đằng trước hay không, liền nghe được âm thanh lạnh lẽo của Viêm Dục:

“Ngao Dục, ta rất già sao?”

Ngao Dục cảm thấy như thế giới bị đảo lộn mất rồi, Nhị công tử của Viêm gia xinh đẹp yêu nghiệt tài năng xuất chúng, 17 tuổi đã thông thạo quản lý tài sản buôn bán, là gia chủ tương lai của Viêm gia, người người ngưỡng mộ, là nam thần trong lòng các thiên kim tiểu thư, là thần tượng của các nam tử giàu có trong thành, lại hỏi hắn có già không?

Nên trả lời như thế nào đây?

“Hả?” Viêm Dục không nghe được câu trả lời, híp mắt quay lại phía sau, không biết vô tình hay cố ý nắm tay lại.

Toàn thân Ngao Dục run lên, chỉ cảm thấy da đầu tê rần lỗ chân lông như muốn nổ tung, đón nhận khí tức cường đại, hắn cố gắng hết sức khiến cho mình bình tĩnh lại, nói:

“Chủ tử không già, cực kỳ phong độ!”

“Vậy sao chuyện lại thành như vậy.”

Viêm Dục lạnh lạnh đáp lời, Ngao Dục kinh hãi xém chút nhảy dựng lên, đang định giải thích, Viêm Dục đã xoay người lại, lạnh nhạt phân phó:

“Đi, nhìn xem tiểu tử kia giờ trò gì?”

Sau khi giữ một khoảng cách nhất định với Viêm Dục, Ngao Dục bất giác ý thức được, chủ tử bắt mắt với Tường công tử, có thể thấy được địa vị của vị nghĩa nữ này trong lòng chủ tử rất quan trọng, lần sau nhất định phải cẩn trọng mới được.

“Haizz” thật vất vả mới thu thập được tin tức của Liễu công tử cho chủ tử, còn chưa được khen ngợi liền bị chủ tử quăng ra sau đầu, lại còn tiếp nhận nộ khí, nhưng mà so với mấy người kia thì hắn tốt hơn rất nhiều, dù sao vẫn được ở bên cạnh chủ tử, có điểm khổ, nhưng hắn rất vui.

Cửa hàng cách cũng không xa, chưa đến nửa giờ đã đến, thật ra đi bộ cũng không mất nhiều thời gian, Tường Vũ chuẩn bị xe ngựa là muốn lấy lòng Mộc Phi thôi, hơn nữa cũng muốn tuyên truyền thông tin, xe ngựa của Liễu bảo chủ không phải ai cũng có thể ngồi.

Mộc Phi cho là đường rất xa, nên cố ý tập trung nhớ đường, đầu biết đi qua cái đường nhỏ xong quẹo cái là đến, nhưng mà, vị trí rất tốt, quả thật giống như lời của Tường Vũ, bốn phương thông suốt, lại kết nối với cổng quan trọng của mấy làng kế bên, bên ngoài đã được sửa sang thỏa đáng, đáp ứng yêu cầu đơn giản của Mộc Phi.

Song cửa cũng không khóa, cùng với cửa hàng nhà tranh của nàng không kém là bao, mấy nha hoàn mặc đồng phục quét dọn vệ sinh trong nhà, ở giữa đặt ba kệ hàng, vách tường bao quanh những cái bàn hẹp, phía trên đều có vật trang trí thủy tinh, Mộc Phi gạt đầu một cái, cái này như những đồ vật giữ tươi cho trái cây, nàng có thể bán mấy món trái cây khai vị rồi, không chỉ đẹp mắt, nhất định còn thu được nhiều lợi nhuận nữa.

“Phi nhi, nơi này rất tốt, nàng định bán đồ ăn sao?”

Tường Vũ đi theo Mộc Phi chạy một vòng, nhìn cách bố trí trong nhà liền có thể đoán ra nàng muốn kinh doanh gì, thấy nàng hài lòng, cũng cười theo.

“Đừng rồi, ta tự chế ra chút quả chua ngọt, muốn bán thử xem sao.”

Mộc Phi kinh ngạc nói, quan sát chi tiết, nhưng không nói tí mĩ, quét mắt nhìn bên trong nhà liền thấy cây tre chống đỡ lên bốn cánh cửa sổ, tuy không đẩy ra được nhưng ánh sáng có thể xuyên vào, làm bên trong căn nhà đẹp hơn.

Nơi này muốn tìm được cửa hàng tốt như vậy thật không dễ dàng, Mộc Phi cũng không phải người kén chọn quá mức, rất hài lòng, cười ngoác ngoác tay với gã sai vật đứng bên trong.

“Tiểu thư có gì phân phó?”

Gã sai vật híp mắt cười chạy tới rất nhanh, chấp tay khom lưng chờ Mộc Phi phân phó.

“Thiên Sở thúc thúc có nói khi nào cửa hàng này khai trương không?”

“Bảo chủ phân phó, nếu tiểu thư thích, thì khai trương lúc nào cũng được, cửa hàng này giao cho tiểu thư, tùy tiểu thư định đoạt.”

Gã sai vật trả lời vô cùng Diễđầnlêêquýđônlưu loát, có thể thấy được Thiên Sở đã dạy bảo từ trước.

Mộc Phi gạt gạt đầu, chắc trong lòng Liễu Thiên Sở vẫn còn đang oán hận, cũng đoán được tâm tư của mình, liền không dám lộ mặt, nếu như vậy,

thương lượng với phụ thân một chút liền có thể khai trương rồi.

Nghĩ đến Viêm Dục, sáng sớm đã không thấy tăm hơi, thả lại vài lời với gã sai vặt liền đi mất tăm, càng nghĩ càng bất mãn, liền có chút bức bối ảm ức, phát tay với gã sai vặt:

“Ta biết rồi, chờ ta trở về tìm ngày tốt.”

Gã sai vặt khom lưng lui sang một bên.

Tướng Vũ thấy được Mộc Phi có chút không vui, mắt lóe lên, tiến tới ôn hòa nói:

“Mai chính là ngày tốt, nếu làm thức ăn, ngày mai có thể cho người khác nếm thử, thuận tiện phô trương tin tức, không mất nhiều sức nhưng rất đạt hiệu quả.”

Mộc Phi gật đầu một cái, nhìn chút trong đây cũng không có gì làm, cùng Tướng Vũ bước ra ngoài, nhìn xe ngựa bên cạnh, Mộc Phi nhỏ giọng nói:

“Tướng Vũ, hay là chúng ta đi bộ về? Cho hần chạy xe ngựa về phụng mệnh của Liễu Thiên Sở.”

Tướng Vũ câu còn không được, tuy đi xe ngựa an toàn, nhưng hai người cảm thấy rất gò bó, đi bộ tốt hơn rất nhiều.

Gã sai vặt thấy Mộc Phi gọi, liền đi về phía nàng, nghe Mộc Phi nhỏ giọng nói yêu cầu với bảng hiệu, sau khi nghe xong, mặt cổ quai, có chút buồn cười nhưng không dám hé răng.

“Vũ ca ca, chúng ta đi thôi.” Mộc Phi cười nhìn gã sai vặt, không để ý hần nữa, quay đầu nói với Tướng Vũ.

Tướng Vũ nghe được hai chữ bảng hiệu, hứng thú nổi lên hỏi:

“Lấy tên gì vậy?”

“Ngày mai sẽ biết.”

Mộc Phi thừa nước đục thả câu, cười yếu ớt cất bước đi.

Làm như vậy, Tướng Vũ càng tò mò hơn, nhưng biết hỏi nữa cũng không biết được, liền đuổi theo Mộc Phi.

Hai người vai kề vai đi trên đường nhỏ, cây xanh biếc bên đường lưu lại chút tạp bóng mờ mờ trên đầu hai người. Ở một phía xa xa bên kia, cũng có hai bóng người. Một người đứng thẳng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm hai người đang bước đi, sốt ruột nhìn bóng dáng nam nhân cao cao kia, giống như muốn đâm mấy lỗ trên lưng hần.

Bây giờ Ngao Dục không dám ngẩng cao đầu, chủ tử bên cạnh hần như đang ở trong hồ băng, toát ra hàn khí lạnh run, nếu không phải lúc trước hần có điều tra mạch tượng của chủ tử, biết được thương thế của chủ tử đã lành chỉ còn chút không lưu thông nội lực ngoài ra thì tất cả đều bình thường, nếu không thì hần còn tưởng chủ tử đang phát bệnh.

Là hộ vệ đứng đầu bên cạnh chủ tử, biết chút y thuật cũng chẳng có gì lạ, khi chủ tử mất tích, hần ngày ngày tìm kiếm, cho nên hần không xuất hiện trước mặt mọi người cũng là điều đương nhiên, bởi vậy khi biết được tin tức của chủ tử, hần một thân một mình bảo vệ chủ tử chu toàn.

Hôm qua hần đến, liền tận mắt thấy tiểu muội muội chữa thương cho chủ tử, nếu không phải Liễu Thiên Sở kêu hần im lặng, thì hần thật muốn vút tiểu cô nương kia ra ngoài. Ngân châm nhọn hoặc ai cũng e dè, vậy mà nàng dám đâm lên đầu chủ tử.

“Chủ tử, nội thương của người cần phải về Triều Dương Thành mời đại phu chữa trị mới có thể phục hồi, người định ngày nào lên đường?” Ngao Dục cảm nhận được hơi thở trên người Viêm Dục hòa hoãn không ít, bạo gan mở miệng.

“Về Dương thần y.” Nghe danh liền có thể hiểu đại khái, vì bệnh gì cũng chữa được nên được xưng là thần y.

“Đã tra xong sao?” Viêm Dục không trả lời mà hỏi lại, lười biếng cùng tùy ý, nhưng uy nghiêm không thể cự tuyệt.

Ngao Dục hiểu được ý của Viêm Dục, biết người muốn ở lại thôn Tương Sơn, thờ dài cung kính đáp:

“Bẩm chủ tử, hiện tại tất cả mũi nhọn đều chỉ vào đại công tử, sợ là...”

“Thật sao? Nếu tất cả chứng cứ đều chỉ vào hần, cũng chưa chắc là hần. Chuyện lúc trước chưa tra ra, ta mang một thân phế này gặp mọi người, chỉ sợ chết nhanh hơn thôi.”

Tuy Viêm Dục đang cười, nhưng ý cười không đạt tới đáy mắt, như kết thành băng, bắn ra ngoài.

Đầu Ngao Dực cúi thấp hơn, hẳn không thể không thừa nhận chủ tử nói rất đúng, nhưng thân thể của chủ tử không thể tri hoãn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Rất Tự Biết Mình

Mộc Phi cùng Tường Vũ đi từ từ, thỉnh thoảng nàng dùng chân đá đá mấy cục đá nhỏ trên đường, hoặc là nhảy lên mấy cục đá, nhìn mấy cục đá lăn đi, khóe miệng cười như gió thu lướt nhẹ qua, nhàn nhạt, lạnh lạnh, mềm mại nhưng không bắt được.

Nhìn Mộc Phi mất tập trung, Tường Vũ rất kinh ngạc, nhìn mấy cục đá thật chướng mắt, tại nó mà Mộc Phi không quan tâm mình. Yên lặng thờ dài một cái, nghĩ đến ý tưởng to lớn của hắn, chẳng lẽ tình yêu của mình đối với Mộc Phi chỉ có thể chôn giấu trong lòng thôi sao?

Hai người sóng vai đi, thỉnh thoảng nghe được âm thanh ôn hòa của Tường Vũ nói mấy câu chọc Mộc Phi cười, rơi vào trong mắt người khác lại biến thành một đôi bích nhân, rất xứng đôi. Tuy nam tử trẻ trung, nhưng lời nói cử chỉ ôn nhu lịch sự tao nhã, nhìn rất thuận mắt. Nữ tử bên cạnh mảnh khảnh gầy yếu, nhưng lộ ra một cỗ linh động, phong thái đặc biệt dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người nhìn.

“Mộc Phi kia, người và Tường Vũ đi đâu vậy?”

Thôn dân thấy bóng dáng của hai người, liền nổi lên tâm tư, con trai của thôn trưởng không có gì làm rảnh rỗi ở chung một chỗ với Mộc Phi, mấy năm nay thấy hắn rất để ý tới Mộc Phi, đoàn người cũng suy đoán có phải thôn trưởng nên chuẩn bị sinh lễ cho con trai của mình không nhỉ.

Cách rất gần, Mộc Phi thấy mẹ của Tường Như Nhi, Tường Phàm Nhận, vì nàng nhỏ hơn Tường đại nương một chút, nên về sau người ta đều gọi là Nhận nhị nương. Nàng gả cho nam nhân thật thà chất phát trong thôn, Tường Tu Trúc, hai người dựa vào đan giò trúc cùng với các hàng thủ công mỹ nghệ bán lấy tiền, vì thông thạo trồng trọt, lúa nước lúa mì trong thôn rất nhiều, nên được xem là một nhà giàu có trong làng.

Nhưng lại sinh ra một Tường Như Nhi làm thôn gà bay chó sủa, có thể nói, cha mẹ sinh con, trời sinh tính.

“Nhận nhị nương, ta cùng Vũ ca đi ăn cơm ở đầu thôn, giờ đang đi dạo cho tiêu cơm.”

Mộc Phi cười ngọt ngào, thuận tiện lấy cùi chỏ đụng đụng cánh tay Tường Vũ, ý để cho hắn phối hợp với mình.

Không phải nàng không muốn nói mình mở cửa hàng, mà là trong thôn này, chuyện gà của nhà nào đẻ mấy trứng cũng có thể dùng tốc độ truyền ánh sáng lan ra, nói không chừng chuyện hôm nay nàng ngồi xe ngựa đã lan ra rồi, nhưng khiêm tốn luôn luôn có lợi, tránh cho rơi vào trong mắt người người khác lại nói nàng kiêu căng, không có mắt nhìn, không biết trời cao đất dày.

Tường Vũ liên tục gạt đầu không ngừng, ôn hòa nói:

“Đúng như vậy, sáng sớm ta đi ngang qua nhà Phi nhi vừa lúc thấy nàng cũng đi ra, liền mời đi ăn cơm luôn.”

Mắt Nhận nhị nương lóe lên, cười rất hòa hợp, trong lời nói mag theo chút dò xét:

“Ai nha, các người đi bộ tiêu cơm hả, thật trùng hợp, nhà tiểu Vũ ở giữa thôn, có thể đi một khoảng xa nha.”

Cũng không biết hai người này mới sáng tinh mơ đi đâu, nhìn mặt mày hồng hào, không chừng lời đồn là thật, ngầm bồi dưỡng tình cảm, Nhận nhị nương không ngừng suy nghĩ trong lòng.

Mộc Phi nghe Nhận nhị nương nói, chỉ cúi đầu ngượng ngùng, nhưng trong lòng không để ý lắm, chẳng phải chỉ bị nói vài câu thôi sao, cũng chẳng mất mát gì, cơ bản không cần quan tâm.

Nhưng Tường Vũ lại không giống Mộc Phi, hẳn là người đọc sách, tư tưởng bị thế tục trói buộc khắc sâu vào trong xương tủy, nghe được lời nói như nhạo báng của Nhận nương, trên mặt có chút ngượng ngùng. Hắn có thể, nhưng không thể để Mộc Phi mất thanh danh vì hắn.

Thân thể liền xít ra xa Mộc Phi, khoát khoát tay giải thích:

“Nhận nhị nương cứ nói đùa, ta và Mộc Phi trước giờ thân thiết, thừa dịp trời đẹp nên đi dạo một chút, với nhà Mộc Phi cũng gần, đi một chút liền đến nhà Mộc Phi, chỉ là trùng hợp thôi.”

Mộc Phi kinh ngạc nhìn Tường Vũ, đứa trẻ này cũng thật đáng hoàng, sợ nàng bị người ta quở trách, nghĩ ra một lý do như thế, “haizz”, không ngờ cổ đại lại mất tự do như vậy, chỉ là hai đứa bé mới lớn đi dạo một chút, liền phải giải thích để không bị hiểu lầm.

Trong lòng như có tiếng chuông báo động, một suy nghĩ xẹt qua trong đầu, Tường Vũ lớn hơn nàng ba tuổi, nàng đi với Tường Vũ một xíu liền bị nói này nói nọ, nếu biết nàng và phụ thân Diễm đã ăn lễ cưới đồng sàng cùng một giường, nhất định có thể bị dìm lòng heo!

Chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy đỏ mặt hồi hộp, bàn chân liền cảm thấy trơn trượt khó chịu.

“Ồ, trùng hợp vậy, sáng sớm đã tụ tập tám chuyện rồi.”

Tường đại nương oang oang kêu từ xa, bà đeo cái giỏ bằng trúc, tay cầm búa, lác lác eo mạp mạp đi tới chỗ nàng.

“Tường đại nương hả, không có gì đâu, gặp hai đứa nhỏ, tùy tiện nói mấy câu, tỷ đang đi đón củi?”

Nhận nhị nương không suy nghĩ nhiều, cười chào hỏi Tường đại nương.

Mộc Phi nhìn nhìn cười híp mắt nhìn Tường đại nương, lại nhìn hướng bà đi, à, chắc là định đi mua củi.

“Vốn muốn đi, nhưng sáng sớm nghe tin có chiếc xe ngựa sang trọng đậu trước nhà Mộc Phi, ta tò mò, nên đến xem náo nhiệt.”

Tường đại nương từ trước đến giờ đều nói thẳng, cười hi hi nhìn Mộc Phi:

“Hai người đi đâu vậy, không phải ngồi xe ngựa đi hả, sao trở về nhanh vậy, mà xe ngựa đâu rồi, hai người các người sai đi rồi hả?”

Nghe xong lời của Tường đại nương, Nhận nhị nương nhìn Tường Vũ và Mộc Phi, ánh mắt biến hóa vi diệu, trên mặt cười như không cười, hàm chứa thâm ý.

Gò má Tường Vũ đỏ thắm, lan ra đến tận mang tai, muốn mở miệng giải thích nhưng thấy không thích hợp, Tường đại nương hỏi Mộc Phi, nếu hắn giải thích sẽ càng làm hỏng chuyện hơn.

Mộc Phi dĩ nhiên hiểu ý của Tường đại nương, cũng nhìn thấu Nhận nhị nương, nhàn nhạt cười giải thích:

“Xe ngựa là của Thiên Sở thúc thúc, hắn cố ý phái đến rước ta và Tường Vũ đi xem cửa hàng mới, Thiên Sở thúc thúc nể tình phụ thân của ta, cho ta cái cửa hàng nhỏ buôn bán, kiếm tiền sống qua ngày.”

“Cửa hàng bán cái gì, có cần nhân công không, người hỏi Thiên Sở thúc thúc của người một chút, xem Liễu nương nhà ta làm được không?”

Nhận nhị nương cũng muốn kiếm việc làm cho Tường Như Nhi, nhưng bị Tường đại nương lạnh lợi đoạt trước, trong lòng liền lo lắng nhưng cũng không mở miệng nói lung tung, nàng cũng muốn nghe Mộc Phi trả lời, không chừng cũng có thể cho Như Nhi làm được.

“Là cửa hàng bán thức ăn, không quá lớn, nên không cần nhiều người, vì cho phụ thân ta chút mặt mũi nên Thiên Sở thúc thúc mới cho ta đi hỗ trợ.”

Mộc Phi cười ngọt ngào, ngửa đầu bình tĩnh trả lời. Nhìn như đang giải thích, nhưng lại hàm chứa rất nhiều ẩn ý, không chỉ cự tuyệt tâm tư đưa Liễu nương đi làm của Tường đại nương, còn chặt đứt luôn tính toán trong lòng Nhận nhị nương.

Nụ cười trên mặt Tường đại nương cứng lại, sắc mặt không tốt lắm, khoát khoát tay, nhả châu chuyển động này ra ý hay:

“Cửa hàng ở đâu vậy, đại nương ta đi tung tin cho.”

“Ngay tại ngã ba đường số bốn, bảng hiệu còn chưa làm, ngày mai định quảng bá miễn phí một chút, nếu đại nương rảnh, có thể đến ủng hộ.” Mộc Phi mỉm cười mời.

“Dĩ nhiên, chúng ta đều đi chứ, nếu Mộc Phi đòi đòi, không được chê chúng ta nha, ha ha.”

Tiền hai người đi, Mộc Phi buồn cười nhìn gương mặt vẫn còn đỏ ửng của Tường Vũ, như rồng mây giương môi nhìn chăm chăm hắn.

Tường Vũ đứng bên cạnh Mộc Phi lưỡng lự một lúc lâu mới gian nan mở miệng:

“Phi nhi, ta đã làm nàng khó xử.”

“A, người cũng rất biết mình nha.” Có người cười nhạo một tiếng, giành lời nói của Mộc Phi.

Ngao Dực núp trong lùm cây ngựa đầu nhìn trời, không biết là ai nói, hắn cũng không để ý lắm, để người tiếp xúc với người trẻ tuổi cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Emma, Thân Hình Mỹ Nam Nha

Đầu dính một đồng lá xanh thò ra ngoài, trong bụi cây bên đường lộ ra một bàn tay trắng nõn, đầu lá xanh chui ra, dáng người vững chắc như cây tùng bách xuất hiện. Mối nhếch lên, trên khuôn mặt yêu nghiệt lười biếng cười, đôi mắt héch lên, toát ra ba phần lạnh nhạt bảy phần mỉa mai.

Ánh nắng chiếu vào hoa phục đỏ tía của hắn, hoa văn tơ vàng hình mây lông lánh lóa mắt, nhưng vẫn không ngăn được ánh hào quang của hắn.

“Đã như vậy, không tiễn đi thông thả.” Giọng nói Viêm Dục lạnh nhạt mang theo chút giễu cợt nhả tâm phun ra, đi qua Tường Vũ sững sờ, tiến lên vòng tay qua bà vai Mộc Phi, nửa ôm người nàng đi vào nhà tranh.

Tường Vũ cứng ngắc nhìn chằm chằm bóng lưng của Viêm Dục, cảm nhận được toàn thân hắn toát ra khí chất quý tộc, càng không có cách nào phản bác lại lời nói của hắn, âm thầm nắm tay thành quyền, cảm giác đau rất từ lòng bàn tay khiến hắn tỉnh táo lại, cất bước đi xa.

Việc học quan trọng, bây giờ không phải thời điểm tranh hơn thua, hắn có thể đợi.

Chỉ có Ngao Dục núp trong bóng tối mới chú ý, áo khoác của Viêm Dục rũ xuống trên mặt đất cũng không có lưu lại chút dấu vết trên đường đi, hắn mừng rỡ, trong lòng khó nén kích động.

Thân thể Mộc Phi cứng ngắc được Viêm Dục đưa vào phòng, trong lòng nàng trống rỗng, tại sao Viêm Dục lại ăn mặc như vậy, nàng sợ khi nghe đáp án bản thân mình không thể chấp nhận được.

Ngừng suy nghĩ lung tung, nàng giả vờ như không thấy Viêm Dục thay đổi, dùng giọng điệu nũng nịu pha chút tức giận hỏi hắn:

“Sao bây giờ mới trở về, sáng giờ đi đâu mất tăm, tranh thủ thời gian ngồi xuống, tiếp tục trị liệu.”

Viêm Dục kinh ngạc nhìn Mộc Phi bình tĩnh, chẳng lẽ nàng thật không chút để ý mình sao? Hay là nàng là thầy thuốc nên mới có trách nhiệm với mình? Nếu mai một mình khỏe lại thì nàng không thêm quan tâm mình nữa sao?

Càng nghĩ càng bức bối, vốn trong lòng Viêm Dục bị hỗn loạn vì Tường Vũ cộng thêm chuyện này càng rối loạn hơn, nhưng mặt hắn không lộ ra chút bất thường nào cả, vẫn cười như không cười, khóe miệng hắn cười có chút trào phúng, hai chân vén lên giường, mị nhãn bắn ra, nói:

“Phi nhi nhìn bộ dạng ta như này, không phải nên hỏi vì sao ta khỏe sao?”

Nghe tiếng nói lười biếng, nhìn chằm chằm con người hàm chứa ý cười, Mộc Phi thấy Viêm Dục bất mãn và cùng khó chịu, ho nhẹ một tiếng, nâng người lên, trên tay ngân xuất ra ngân châm, nàng nhảy lên một cái, rất ngông cuồng đáp:

“Coi như thân thể của phụ thân đã khỏe hẳn, nhưng cũng có nhiều chỗ, cần từ từ bồi dưỡng, ví dụ như người bị dục vật xâm nhập làm rối loạn kinh mạch.”

“Vụt” Viêm Dục ngồi dậy, hơi bất mãn nói:

“Ta nói nè Phi nhi, con đừng thông minh như vậy chứ, quá thông minh nam tử liền không có đất dụng võ rồi.”

“Cũng đâu còn biện pháp, ai bảo ngay lúc đầu ông trời lại tặng cho con một phụ thân đến nhà xí cũng không biết đi.” Mộc Phi khoanh tay vô tội nghiêng đầu.

Là người ép ta phải lời chuyện cũ ra thôi, ai bảo người ngốc ghé lever max, khiến ta ngày đêm phải vắt óc suy nghĩ cho người sao?

Chỉ nghe “phốc”, hình như ngoài viện có vật bị rơi xuống. Mộc Phi đi tới bên giường nhìn qua cửa sổ, tất cả đều bình thường, không có dấu hiệu nào của vật nặng rơi xuống cả.

“Quái lạ, chẳng lẽ con nghe nhầm?” Mộc Phi cầm cây kim gãi gãi đầu, bộ dạng không hiểu.

Sắc mặt Viêm Dục thay đổi, kéo Mộc Phi lên giường, trợn mắt tức giận khiển trách:

“Không biết lớn nhỏ, cũng không cho phụ thân mình chút thể diện, chuyện như vậy cũng dám nói ra trước mặt người ngoài!”

Người ngoài? Mộc Phi cảnh giác Diễđầnlêquýđôn nhìn trái phải, thậm chí muốn thoát ra khỏi Viêm Dục đi ra ngoài điều tra, chẳng lẽ Viêm Dục có con mắt âm dương? Nếu không sao nàng lại không thấy người ngoài mà hắn nói.

Cũng may nàng học y ở trường đã gặp qua rất nhiều thi thể, nghe Viêm Dục nói cũng có chút sợ sợ, nhưng còn đỡ hơn mấy tiểu thư khuê các, nghe Viêm Dục nói chắc nháo nhào lên mặt.

Cảnh giác nhìn chằm chằm Viêm Dục, nhỏ giọng, vỗ vỗ đầu hấn giống như đang trấn an, thận trọng đáp:

“Ồ trong phòng này, trừ con ra người thấy được mấy người? Phụ thân đừng sợ, chỉ là linh hồn ảo thôi, không gây tổn thương cho mình được đâu.”

Viêm Dục dờ khóc dờ cười, không nhìn được búng cái trán của Mộc Phi, không biết trong cái đầu nhỏ chứa cái gì, linh hồn ảo? không phải là linh hồn của người chết sao. Nhưng thật kỳ lạ, thiếu nữ bình thường nghe hấn nói cái này chắc đã bị dọa đến run sợ khóc lóc, không ngờ nàng lại bình tĩnh, còn trấn an hấn nữa, thật thú vị.

Chỉ là, rất nhanh hấn liền không cười được, vì Mộc Phi thừa dịp hấn búng cái trán của nàng đã nhanh tay ghim ngân châm vào sau ót hấn, làm hấn trừ mắt có thể chuyển động, còn người thì như bị điểm huyết, không thể nhúc nhích.

“Ngoan, như vậy con mới dễ dàng giúp người trị liệu, “haizz” người thật không phải đứa bé ngoan, không có việc gì làm liền suốt ngày chạy loạn, làm hỗn loạn kinh mạch, để con giúp người đả thông.”

Mộc Phi vừa lăm bắm vừa cầm ngân châm đầy đầu Viêm Dục, nhìn giống như con nhím, nàng hài lòng vỗ tay.

Khóe miệng Viêm Dục co quắp một lúc lâu, hít sâu mấy hơi mới có thể nói ra một câu hoàn chỉnh:

“Y thuật của Phi nhi càng ngày càng tinh vi, nhưng thuật ngân châm ta không hiểu, đả thông kinh mạch thì liên quan gì đến não?”

“Người gấp cái gì, chờ con cởi quần áo đã.” Mộc Phi mặt không đỏ hơi không gấp nói ra khiến Ngao Dục té nhào lần nữa.

Ngao Dục dứt khoát núp dưới đất không núp trên cây nữa, tiểu muội muội này thật không giống người bình thường, lời nói thật làm người khác điên đảo, chỉ có chủ tử tâm can cường đại mới chấp nhận được thôi.

“A, Phi nhi định cởi y phục của phụ thân, có thích hợp không?”

“Dĩ nhiên thích hợp.” Mộc Phi bật thốt lên sau đó bắt mẫn xé áo Viêm Dục:

“Không có việc thì mặc sang chánh như vậy làm gì, khó cởi chết đi được, sáng sớm đã ăn mặc giống khổng tước như đi tán gái.”

Sang chánh? Khổng tước? Tán gái? Viêm Dục chột chột đầu đầy ngân châm híp mắt nhìn Mộc Phi đang làm loạn, hận không thể được muốn đè nàng xuống giày vò một phen, để cho nàng biết thế nào là tán gái!

Rốt cuộc cũng mở được cổ áo, Mộc Phi quỳ trên giường cởi áo của hấn ra, lộ ra bờ vai mượt mà cùng cơ bụng sáu múi, chảy nước miếng híp mắt thưởng thức.

Wow wow! Không ngờ da hấn mịn màng trắng nõn như vậy, đúng là mỹ nam đúng chuẩn, còn cơ bụng này làm sao luyện ra được vậy, là thật hả?

Trong lúc suy tư, đôi tay không xương di chuyển lên xuống, thuận tiện bóp một miếng, chắc chắc, thật mềm mại không thể tả nổi, còn trơn trượt hơn cả trứng gà bóc vỏ.

Viêm Dục không thể nhúc nhích, tay của Mộc Phi lại sờ cơ thể hấn, cúi đầu, ánh mắt đen tối nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé đang làm loạn kia...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Thích Thì Cứ Từ Từ Mà Sờ

Edit: Mavis Clay

"Sờ đủ chưa?" Giọng nói mềm mại như sợi bông của Viêm Dục nhẹ nhàng rơi vào tai Mộc Phi, khiến cả người nàng rung lên như có một dòng điện chạy qua.

Mộc Phi không ngẩng đầu lên đáp: "Đâu có, coi thử nơi nào mềm nhất để hạ châm cho tốt thôi."

Trong lòng cũng đang buồn bã, vì sao không phải ở hiện đại, da thịt oánh nhuận vóc người hoàn mỹ dung nhan tuyệt thế như vậy, lấy máy chụp hình chụp lại đăng lên mạng, nhất định sẽ vô cùng hot!

Mộc Phi càng nghĩ càng muốn, càng nghĩ càng ảo não, càng nghĩ càng thấy đáng tiếc, khoe miệng kéo dài, cũng may khả năng kiềm chế của nàng cao, cũng đã thấy nhiều mỹ nam Hàn Quốc, nên lúc này mới có thể làm mấy chuyện mất mặt thế này mà không bị chảy máu mũi.

So với nàng, vẻ mặt của Viêm Dục lại chẳng hề hưởng thụ như vậy, mặc dù trên người đang có một bàn tay nhỏ bé đang chạy loạn như gãi ngứa khiến bắp thịt của hắn tê cứng, nhưng lời nói của tiểu nha đầu kia thật làm hắn dờ khóc dờ cười.

Nàng có tính xem trên người hắn đã cắm bao nhiêu cây ngân châm rồi không vậy, Viêm Dục trầm nghĩ, không biết nên hình dung tâm trạng hiện giờ ra sao, nhìn bộ dáng của Mộc Phi, hiển nhiên đang chìm đắm trong cảnh sắc không thể kiềm lại được, không ngờ còn có thể trấn định như vậy tìm thử nơi nào tốt để hạ châm.

Không nhìn được giờ tay lên sờ cảm, trầm nghĩ, chẳng lẽ sức quyến rũ của hắn thật thoái hóa đến mức độ như vậy sao? Làm sao có thể, nhất định là vì Mộc Phi nhà hắn không hiểu chuyện nam nữ, nên mới chỉ có những hành động thường thức như thế này thôi.

Ừ, nhất định là như vậy.

Trong lúc người kia đang tìm cách thuyết phục bản thân, Mộc Phi rất kỳ quái liếc tay hắn một cái, kinh dị đáp: "Trời ơi, người cử động được à."

Khoe miệng Viêm Dục không nhìn được giắt vài cái, sao mấy lời này nghe kỳ cục vậy, chuyện hắn động đậy được là kỳ lạ lắm à.

Chưa kịp nhận ra gì, cổ tay của hắn đã bị Mộc Phi giữ lại, nghe thấy âm thanh ngọt ngào vui thích của nữ hài tử: "Hắc, không ngờ phương pháp trị liệu chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết lại có thể sơ thông kinh mạch, không bế tắc, Tiểu Thuyết Võ Hiệp cũng không hẳn là gạt người, không biết mấy thứ bên trong tâm pháp võ lâm có luyện được tuyệt thế không phu không ta."

Mộc Phi vừa nói vừa gỡ từng cái ngân châm xuống, khoe miệng cười toe cộng thêm đôi mắt sáng rỡ thể hiện rõ sự hưng phấn vui vẻ phát ra từ nội tâm của nàng.

Lòng của nàng bang bang nhảy loạn, nếu không dùng cách này nói chuyện, nàng lại không biết đối mặt hắn như thế nào, trong lòng bốc lên cảm giác quái dị khiến cho nàng luôn có một cảm giác nam tử trước mắt này sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Viêm Dục rất bội phục sự trấn định của mình, càng thêm bội phục mình có thể hiểu được từng chuyện trong mơ hồ loạn phun ra từ miệng của Mộc Phi. Hôm nay nàng ghim nhiều như thế trên đầu mình, chính là để thử xem, phương pháp này có thành công được hay không.

"Đây là lần đầu tiên con dùng cách này trị nội thương đã thông kinh mạch sao?" Viêm Dục nói hơi cần răng nghiến lợi, vừa hỏi liền hỏi hận, tuyệt đối là lần đầu tiên, không nghi ngờ gì nữa, Mộc Phi sống với Tưởng thị ở đây đã mười năm, chẳng phải lần đầu tiên gặp người như hắn sao?

Có lẽ là trong lòng tồn tại một hi vọng, hi vọng mình không phải là người bị đem ra làm thí nghiệm thôi.

Đáng tiếc tiểu nha đầu đang hưng phấn không hề nghe thấy sự bất mãn của người kia, giọng nói càng vui mừng ré lên: "Trời ơi, phương pháp trị liệu này còn có thể trị nội thương sao? Ta phải nhớ kỹ, sau này nhất định có thể dùng tới." (duyên oán lễ quý đôn)

Cơ thể nhỏ bé như một chú bướm bay tới góc giường, Mộc Phi lại khom lưng muốn đi lấy giấy nháp, suy nghĩ xem nên lấy cái gì để viết mà vẫn có thể giữ lại được lâu.

Mặt Viêm Dục hết chuyển từ xanh sang trắng, hắn không chút nghĩ ngợi đưa tay kéo Mộc Phi lại, ghim đầu vai nàng để nàng nhìn thẳng vào mắt hắn: "Nói cách khác, con lấy ta làm thí nghiệm?"

"Ai nha, cũng không hẳn là vậy, mặc dù người là bệnh nhân đầu tiên của ta, nhưng phương pháp trị liệu ta cũng suy nghĩ rất kỹ rồi mới làm, Trung y Bác Đại Tinh Thâm, phải tự do phát huy tài năng, y thuật ta cao thâm như vậy, cho dù nhận tình trạng đặc biệt, nhưng khả năng chữa khỏi vẫn rất lớn mà, phụ thân xem, không phải người đã được ta chữa gần xong rồi sao." Mộc Phi thẳng thắn nói, bộ dáng dương dương tự đắc, không để ý tới sắc mặt của Viêm Dục đã đen như đáy nồi rồi.

Nàng quả thật rất vui nha, lúc đầu nhìn thấy tình trạng của Viêm Dục, ở nơi thâm sơn cùng cốc này, ngoại trừ được liệu hoang dã, tất cả đều là từ mạch tượng và phản ứng của Viêm Dục mà suy đoán ta tình huống và cách thay đổi phương pháp trị liệu cho hắn.

Nhìn như đơn giản, nhưng mỗi ngân châm của nàng đâm vào đều rất tinh chỉnh, bao gồm cả những chén thuốc làm cho hắn, mặc dù chỉ có mấy vị được liệu, nhưng mỗi một liều thuốc đều đã được trải qua sự chế biến tỉ mỉ rồi, chỉ có bốc thuốc đúng bệnh thì mới có thể khiến Viêm Dục chỉ trong mấy tuần ngắn ngủi đã có thể khôi phục như thường.

Người học y gặp phải ca nan y sẽ dâng lên cảm giác muốn thử một lần, Mộc Phi không chỉ lén lút, lại còn thành công, điều này có thể khiến nàng không vui được sao?

"A, sao lạnh vậy nhỉ?" nodiuqelnadneid Mộc Phi lấy tay vuốt vuốt cánh tay mình, cách y phục cũng có thể nhận ra nàng đang nổi da gà, không khỏi

kỳ quái nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài. "Trời đâu có thay đổi gì, thật kỳ quái, chẳng lẽ ta đã quá hao phí tinh lực?"

"Không phải do con quá hao phí tinh lực, là gan của con quá béo tốt đúng hơn!" Viêm Dục giận dữ rít từng chữ qua kẽ răng, sau đó cúi đầu phát tiết cảm lên môi Mộc Phi.

Cái miệng nhỏ nhắn này quả thật rất đáng bực, lời nói nghe vào tai thật khó chịu, nên chặn lại thì hơn.

Môi đầu nhói làm nàng hít vào một ngụm khí lạnh, nàng cau mày đẩy Viêm Dục ra, đáng tiếc người đang ở trên người nàng cứ như ột ngọn núi nhỏ, lù lù bất động, vì áo của hắn đã bị Mộc Phi kéo đến bên hông, nên đồng thời bàn tay cũng sờ vào lồng ngực của nam nhân, cảm nhận được dòng máu chảy rần rạt dưới bàn tay mình, Mộc Phi như bị điện giật rụt vội tay lại, không còn ý định muốn thưởng thức cơ bụng xinh đẹp động lòng người của nam nhân kia nữa rồi.

"Ha ha, sao không sờ nữa?" Viêm Dục không rời môi Mộc Phi, thân mật vuốt ve cánh môi bị mình tức giận cắn sưng, rằng môi đây dựa nhạo báng nói, tay càng nắm chặt tay Mộc Phi không cho nàng rời khỏi ngực mình: "Thích thì cứ sờ từ từ, nhìn đi, nhịp tim bao quanh, không biết của con có đập giống của ta không nhỉ."

Viêm Dục nói xong, tiếp tục ngậm lấy lời nói đang chực bật ra của Mộc Phi, bàn tay dò lên chỗ hơi nhô kia. (Mavis: ta không biết nên ed chỗ này trong sáng hay đen tối nữa, thôi ed sát nghĩa cho mọi người tự tưởng tượng theo cá tính của mình đi:v)

Như tiếng ni non của những người đang yêu nhau làm Mộc Phi khẽ run lên, Viêm Dục không thô bạo hay tức giận phát tiết như vừa rồi, mà là cung chiều còn mang theo chút trân ái, phác họa lấy mỗi nàng, thưởng thức vẻ đẹp của nàng.

Nàng lại có chút mê say, có chút trầm luân, trong lòng bàn tay dâng lên cảm giác chân thật, có chút bối rối mê say khác hẳn với lần trước, giờ phút này hai người đều thanh tỉnh, nàng theo bản năng vòng tay lên cổ Viêm Dục, chậm rãi nhắm mắt lại.

Một cảm giác sợ hãi trong khi hôn dần biến mất, xem như một nụ hôn ly biệt thôi.

044: Chỉ thiếu chút nữa, haizzzz

"Mộc Phi, Mộc đại ca, các người có ở đây không?" Một tiếng gọi âm ỉ từ xa vọng lại, tiếp đó là một tiếng "phịch" giống như có ai đó bị té ngã trên mặt đất, và tiếng mắng chửi chưa kịp nghĩ vọng ra: "Ui da, tên nào không có mắt ném loạn đồ vậy?"

Ngao Dục hơi lúng túng thoáng lùi lại đứng sau cây, mắt dán chặt vào động tĩnh trong sân, nhìn thoáng qua hòn đá nhỏ trong tay, lại nhìn người đang đứng từ dưới đất dậy đi tới, nghĩ xem có nên quãng thêm một cục nữa không.

Chủ tử à, ngài một thân hoa phục quần áo thì lại xộc xệch, như bị cô gái khác nhìn thấy, cái mạng nhỏ của ta chắc không bảo vệ nổi mất, ngài mau chóng sửa sang lại hình tượng của mình đi.

Vừa tìm được cảm giác thì Mộc Phi và Viêm Dục lập tức cả kinh, Mộc Phi như con thỏ nhỏ nhảy khỏi lồng ngực hắn, mắt liếc về phía Tường Như Nhi đang chặt vật bò dậy, cắn môi dưới không nói một lời, tay nhanh như chớp chỉnh lại quần áo trong ngoài của Viêm Dục cho đàng hoàng, nhịp chân bình thường bước ra cửa nghênh đón.

Viêm Dục nhìn lòng bàn tay của mình, âm thầm ảo não, chỉ kém chút nữa, chỉ kém một chút nữa thôi, ai da, đáng tiếc thật.

Lòng ngực tiếc hận đột nhiên truyền tới một cảm giác quặn đau, hơi thở cả người tán loạn lan đến cổ, một cảm giác ngái ngái cảm ở cổ họng, hắn chỉ kịp phát ra một tín hiệu với Ngao Dục ở đằng xa, rồi tầm nhìn trước mắt tối sầm đổ sụp người xuống. ~~nôđiủqlhắdnếđ~~

.....

Tường Như Nhi chặt vật đứng dậy, xoa đầu gối đau nhức, nhìn cục đá ở bên chân, nhíu mày, vừa rồi đầu gối nàng bị một cái gì đó đánh tới nên ngã xuống đất, nhưng chung quanh làm gì có người nào.

Nếu nói là tự nàng ta ngã, cục đá nhỏ như vậy, cho dù nàng ta có gấp tới đâu, nhưng cũng không tới nỗi vấp phải cục đá chưa lớn bằng đầu ngón tay út mà té chứ, chuyện đùa.

Trong lúc đang suy tư, Mộc Phi đã bước tới bên cạnh, Tường Như Nhi nghĩ đến mục đích mình tới đây, vội vã tươi cười: "Mộc Phi à, ta nghe đại nương ở nhà nói với mẫu thân, người mở một quán ăn ở đầu phố, nếu hữu dụng thì hãy tới chỗ của ta, cứ tới đây xem một chút."

Mộc Phi cười thầm trong lòng, sức mạnh của lời đồn thật lớn, nàng đâu có nói với người khác là mình tự mở cửa, rõ ràng là nói mình làm chuyện vặt cho Liễu Thiên Sở mà, thế nào đến tai Tường Như Nhi thì biến thành mình là lão bản rồi.

Nhưng mà nghĩ tới Tường đại nương, nàng cũng bình thường trở lại, chắc là có ý xúi giục Tường Như Nhi đi moi vài lời rồi, dù sao Tường Như Nhi ba ngày hai bữa đều chạy tới nhà nàng.

Mặc dù không muốn nói nhiều với Tường Như Nhi, nhưng lần trước bên khe suối nhỏ nàng nhận ra nàng ta ngoài theo đuổi cha nàng rõ ràng còn

có dụng ý khác, nhưng cũng chẳng khiến nàng bận tâm bao nhiêu, liền cười nhạt mở miệng.

"Như Nhi tỷ tỷ là nghe ai nói vậy, Thiên Sở thúc thúc mở một cửa hàng bán thức ăn, thấy cuộc sống nhà muội nghèo khổ, phụ thân lại có bệnh trong người, nên giúp đỡ muội một cái ân, để ta làm chuyện vặt trong cửa hàng, cuộc sống thứ quan trọng nhất là tiền bạc, cũng chính là thứ có thể nuôi sống chúng ta."

Tường Như Nhi nghe xong cả kinh trong lòng, trước đây mặc dù đã cảm thấy Mộc Phi khác với những đứa trẻ khác, mặc dù chỉ chừng mười tuổi, nhưng thông tuệ sắc bén, kiến thức uyên thâm, nàng lo lắng muốn tìm cách nói chuyện, muốn thấy phụ thân nàng ấy đảm đương chức vụ gì.

Nhưng nói đi nói lại một hồi rồi cuộc mình là người mang ơn, trong nhà cuộc sống quá mức bần khổ nên mới cần người tiếp tế, trả lời đến giọt nước không lọt, chẳng thể nào tìm được mấu chốt bên trong mà đột phá. Lúc tr còn nghĩ những thứ nàng làm là do phụ thân nàng chỉ, phụ thân nàng bị điên chắc cũng chỉ là lời đồn, nhưng nghe lời nói của Mộc Phi, lòng nàng ta không khỏi căng thẳng, tay càng nắm chặt hơn, hạ quyết tâm.

Tường Như Nhi chủ động kéo tay Mộc Phi, vỗ nhẹ nhẹ, mùi son phấn nồng nặc rót vào mũi Mộc Phi, chân mày nàng khẽ nhíu, Tường Như Nhi giờ giọng kiều mị nói: "Có một người như vậy, cũng là phúc khí của nhà ngươi, Mộc đại ca đâu? Lúc trước có nghe nói hần bị bệnh, hiện giờ thế nào rồi, có chữa được rồi chứ? Ta đây vốn có đầu óc, miệng cũng kín đáo, đây, đây là một chút đồ dành của di di, ngươi cầm tạm mà dùng đi."

Mộc Phi cảm hà bao Tường Như Nhi vừa nhét vào tay, thông qua miếng vải mỏng có thể nhận thấy bên trong là một chuỗi tiền đồng cùng mấy khối bạc vụn, nàng vội từ chối nhét lại hà bao vào trong tay Tường Như Nhi: "Sao có thể được Như Nhi tỷ tỷ, muội không thể nhận tiền của tỷ được."

Trong lòng có một cảm xúc khác thường, chút cảm động, nhưng vừa nghĩ tới chuyện này đối phương làm là vì người kia, liền thu lại tia cảm động vừa nhen nhóm, rất uyển chuyển cự tuyệt hảo ý của Tường Như Nhi.

Dĩ nhiên không quên xưng hô đối lập với Tường Như Nhi "di di", "tỷ tỷ", cứ hai người đã lâu không gặp mặt, nói rất lâu không biết mệt là gì.

"Được rồi, xương cốt ngươi còn chưa đủ lớn, làm sao có thể làm những việc nặng nhọc kia, di di có thể giúp ngươi thì giúp ngươi thôi, đừng thấy di di thường ngày nói nhiều như vậy, nhưng việc trong tay không thiếu gì, số tiền này nguồn gốc sạch sẽ, hoàn toàn là do di di tự kiếm được, ngươi cứ yên tâm mà cầm."

Lời nói của Tường Như Nhi vô cùng chân thành, mỗi mắt mị hoặc mở lớn tràn ngập sự quan tâm với Mộc Phi, khiến Mộc Phi bị nhìn đến sửng sờ không biết nên làm thế nào mới phải.

Không phải chứ, câu trước còn tưởng rằng là vì người trong nhà nàng kia, lúc này thì chuyển sang trên người nàng, nàng ta là đang lo lắng cho mình thân thể ốm yếu lao động vất vả ở ngoài sao? Mộc Phi thầm nghĩ lời của Tường Như Nhi, trực giác nói cho nàng biết, mục đích tới đây lần này của Tường Như Nhi, đây là muốn cùng nhà họ chia sẻ ngân lượng sao.

Lại nói Tường Như Nhi, người này nhìn có sức cảm dỗ không câu nệ tiểu tiết, danh tiếng trong thôn xóm không thể nói tốt cũng không thể nói rõ là hư bao nhiêu, chỉ vì dung mạo của nàng xinh đẹp cộng với cách ăn mặc khá thời thượng, bị Tường Chi Nhi hâm mộ chèn ép là phải, nhưng nàng cũng không để trong lòng, sống cuộc sống tự nhiên tự tại.

Đạo gần đây lúc nào bọn họ tới, cũng đều mang thức ăn tới cho, thỉnh thoảng còn mang y phục sạch sẽ cho Mộc Phi. Vì Xảo Nương cãi nhau với Liễu Nương, một đoạn thời gian không còn xuất hiện trước nhà Mộc Phi, cho dù có lo lắng cho tình trạng của Viêm Dục cũng không dám bén mảng lại gần, chỉ sợ làm phiền hai người phụ tử họ.

Lần này là vì nghe nói Mộc Phi chuẩn bị đi làm công để trang trải cuộc sống nên mới đánh liều mang đồ để dành tới, nghĩ xem có phải là do bệnh tình của Viêm Dục quá nặng nên không còn đủ ngân lượng không.

Mộc Phi vô cùng cảm động, tóm lại là đã sống qua một đời người ở hiện đại, khả năng phân biệt ai giả dối ai thật lòng cũng rất tốt, nhìn bộ dáng Tường Như Nhi liền nắm được ý định của nàng ta, hà bao trong tay không lớn, bạc bên trong cũng không nhiều, nhưng Mộc Phi đã cảm thấy nặng trĩu, giống như có một tảng đá ở trái tim.

Người này, là thật tâm, mặc kệ là vì ai đi chăng nữa, mỗi nhà trong thôn này đều chẳng giàu gì mấy, chỉ có tiết kiệm tận dụng mới có được chút ngân lượng dư thừa, có người lập tức móc đồ để dành ra cho, phân tâm này, nàng không thể cự tuyệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chỉ Thiếu Chút Nữa, Haizzzz

"Mộc Phi, Mộc đại ca, các người có ở đây không?" Một tiếng gọi âm ỉ từ xa vọng lại, tiếp đó là một tiếng "phịch" giống như có ai đó bị té ngã trên mặt đất, và tiếng mắng chửi chưa kịp nghĩ vọng ra: "Ui da, tên nào không có mắt ném loạn đồ vậy?"

Ngao Dực hơi lúng túng thoáng lùi lại đứng sau cây, mắt dán chặt vào động tĩnh trong sân, nhìn thoáng qua hòn đá nhỏ trong tay, lại nhìn người đang đứng từ dưới đất dậy đi tới, nghĩ xem có nên quăng thêm một cục nữa không.

Chủ từ à, ngài một thân hoa phục quần áo thì lại xộc xệch, như bị cô gái khác nhìn thấy, cái mạng nhỏ của ta chắc không bảo vệ nổi mắt, ngài mau chóng sửa sang lại hình tượng của mình đi.

Vừa tìm được cảm giác thì Mộc Phi và Viêm Dục lập tức cả kinh, Mộc Phi như con thỏ nhỏ nhảy khỏi lồng ngực hắn, mắt liếc về phía Tường Như Nhi đang chập vọt bỏ dây, cắn môi dưới không nói một lời, tay nhanh như chớp chỉnh lại quần áo trong ngoài của Viêm Dục cho đàng hoàng, nhịp chân bình thường bước ra cửa nghênh đón.

Viêm Dục nhìn lòng bàn tay của mình, âm thầm ảo não, chỉ kém chút nữa, chỉ kém một chút nữa thôi, ai da, đáng tiếc thật.

Lồng ngực tiết hận đột nhiên truyền tới một cảm giác quặn đau, hơi thở cả người tán loạn lan đến cổ, một cảm giác ngai ngái cảm ở cổ họng, hẳn chỉ kịp phát ra một tín hiệu với Ngao Dục ở đằng xa, rồi tầm nhìn trước mắt tối sầm đổ sụp người xuống. nôđiueqñàđñđ

• • • • •

Tường Như Nhi chật vật đứng dậy, xoa đầu gối đau nhức, nhìn cục đá ở bên chân, nhíu mày, vừa rồi đầu gối nàng bị một cái gì đó đánh tới nên ngã xuống đất, nhưng chung quanh làm gì có người nào.

Nếu nói là từ nòng ta ngã, cục đá nhỏ như vậy, cho dù nòng ta có gấp tới đâu, nhưng cũng không tới nỗi vấp phải cục đá chưa lớn bằng đầu ngón tay út mà té chứ, chuyện đùa.

Trong lúc đang suy tư, Mộc Phi đã bước tới bên cạnh, Trương Như Nhi nghĩ đến mục đích mình tới đây, vội vã tươi cười: "Mộc Phi à, ta nghe đại nương ở nhà nói với mẫu thân, người mở một quán ăn ở đầu phố, nếu hữu dụng thì hãy tới chỗ của ta, cứ tới đây xem một chút."

Mộc Phi cười thầm trong lòng, sức mạnh của lời đồn thật lớn, nàng đâu có nói với người khác là mình tự mở cửa, rõ ràng là nói mình làm chuyện vặt cho Liễu Thiên Sở mà, thế nào đến tai Tưởng Như Nhi thì biến thành mình là lão bản rồi.

Nhưng mà nghĩ tới Tương đại nương, nàng cũng bình thường trở lại, chắc là cố ý xúi giục Tương Như Nhi đi moi vài lời rồi, dù sao Tương Như Nhi ba ngày hai bữa đều chạy tới nhà nàng.

Mặc dù không muốn nói nhiều với Tường Như Nhi, nhưng lần trước bên khe suối nhỏ nàng nhận ra nàng ta ngoài theo đuổi cha nàng rõ ràng còn có dụng ý khác, nhưng cũng chẳng khiến nàng bận tâm bao nhiêu, liền cười nhạt mở miệng.

"Như Nhi tỷ tỷ là nghe ai nói vậy, Thiên Sở thúc thúc mở một cửa hàng bán thức ăn, thấy cuộc sống nhà muội nghèo khổ, phụ thân lại có bệnh trong người, nên giúp đỡ muội một cái ân, để ta làm chuyện vặt trong cửa hàng, cuộc sống thứ quan trọng nhất là tiền bạc, cũng chính là thứ có thể nuôi sống chúng ta."

Tường Như Nhi nghe xong cả kinh trong lòng, trước đây mặc dù đã cảm thấy Mộc Phi khác với những đứa trẻ khác, mặc dù chỉ chừng mười tuổi, nhưng thông tuệ sắc bén, kiến thức uyên thâm, nàng lo đến nỗi muốn tìm cách nói chuyện, muốn thấy phụ thân nàng ấy đảm đương chức vụ gì.

Nhưng nói đi nói lại một hồi rồi cuộc mình là người mang ơn, trong nhà cuộc sống quá mức bần khổ nên mới cần người tiếp tế, trả lời đến giọt nước không lọt, chẳng thể nào tìm được mấu chốt bên trong mà đột phá. Lúc tr còn nghĩ những thứ nặng nề là do phụ thân nàng chỉ, phụ thân nàng bị điên chắc cũng chỉ là lời đồn, nhưng nghe lời nói của Mộc Phi, lòng nàng ta không khỏi căng thẳng, tay càng nắm chặt hơn, hạ quyết tâm.

Tường Như Nhi chủ động kéo tay Mộc Phi, vỗ nhẹ nhẹ, mùi son phấn nồng nặc rót vào mũi Mộc Phi, chân mày nàng khẽ nhủ, Tường Như Nhi giờ giọng kiều mị nói: "Có một người như vậy, cũng là phúc khí của nhà ngươi, Mộc đại ca đâu? Lúc trước có nghe nói hần bị bệnh, hiện giờ thế nào rồi, có chữa được rồi chứ? Ta đây vốn có đầu óc, miệng cũng kín đáo, đây, đây là một chút đồ dành của di di, ngươi cầm tạm mà dùng đi."

Mộc Phi cầm hà bao Tường Như Nhi vừa nhét vào tay, thông qua miếng vải mỏng có thể nhận thấy bên trong là một chuỗi tiền đồng cùng mấy khối bạc vụn, nàng vội từ chối nhét lại hà bao vào trong tay Tường Như Nhi: "Sao có thể được Như Nhi tỷ tỷ, muội không thể nhận tiền của tỷ được."

Trong lòng có một cảm xúc khác thường, chút cảm động, nhưng vừa nghĩ tới chuyện này đối phương làm là vì người kia, liền thu lại tia cảm động vừa nhen nhóm, rất uyển chuyển cự tuyệt hảo ý của Trương Như Nhi.

Đĩ nhiên không quên xưng hô đối lập với Tường Như Nhi “di di”, “tỷ tỷ”, cứ hai người đã lâu không gặp mặt, nói rất lâu không biết mệt là gì.

"Được rồi, xương cốt người còn chưa đủ lớn, làm sao có thể làm những việc nặng nhọc kia, di di có thể giúp người thì giúp người thôi, đừng thấy đi đi thường ngày nói nhiều như vậy, nhưng việc trong tay không thiếu gì, số tiền này nguồn gốc sạch sẽ, hoàn toàn là do di di tự kiếm được, người cứ yên tâm mà cầm."

Lời nói của Tường Như Nhi vô cùng chân thành, mỗi mắt mị hoặc mở lớn tràn ngập sự quan tâm với Mộc Phi, khiến Mộc Phi bị nhìn đến sững sờ không biết nên làm thế nào mới phải.

Không phải chứ, câu trước còn tưởng rằng là vì người trong nhà nàng kia, lúc này thì chuyển sang trên người nàng, nàng ta là đang lo lắng cho mình thân thể ốm yếu lao động vất vả ở ngoài sao? Mộc Phi thầm nghĩ lời của Tường Như Nhi, trực giác nói cho nàng biết, mục đích tới đây lần này của Tường Như Nhi, đây là muốn cùng nhà họ chia sẻ ngân lượng sao.

Lại nói Tường Như Nhi, người này nhìn có sức cảm dỗ không câu nệ tiểu tiết, danh tiếng trong thôn xóm không thể nói tốt cũng không thể nói rõ là hư bao nhiêu, chỉ vì dung mạo của nàng xinh đẹp cộng với cách ăn mặc khá thời thượng, bị Tường Chi Nhi hâm mộ chèn ép là phải, nhưng nàng cũng không để trong lòng, sống cuộc sống tự nhiên tự tại.

Đạo gần đây lúc nào bọn họ tới, cũng đều mang thức ăn tới cho, thỉnh thoảng còn mang y phục sạch sẽ cho Mộc Phi. Vì Xảo Nương cãi nhau với Liễu Nương, một đoạn thời gian không còn xuất hiện trước nhà Mộc Phi, cho dù có lo lắng cho tình trạng của Viêm Dục cũng không dám bén mảng lại gần, chỉ sợ làm phiền hai người phụ tử họ.

Lần này là vì nghe nói Mộc Phi chuẩn bị đi làm công để trang trải cuộc sống nên mới đánh liều mang đồ để dành tới, nghĩ xem có phải là do bệnh tình của Viêm Dục quá nặng nên không còn đủ ngân lượng không.

Mộc Phi vô cùng cảm động, tóm lại là đã sống qua một đời người ở hiện đại, khả năng phân biệt ai giả dối ai thật lòng cũng rất tốt, nhìn bộ dáng Tường Như Nhi liền nắm được ý định của nàng ta, hà bao trong tay không lớn, bạc bên trong cũng không nhiều, nhưng Mộc Phi đã cảm thấy nặng trĩu, giống như có một tảng đá ở trái tim.

Người này, là thật tâm, mặc kệ là vì ai đi chăng nữa, mỗi nhà trong thôn này đều chẳng giàu gì mấy, chỉ có tiết kiệm tận dụng mới có được chút ngân lượng dư thừa, có người lập tức móc đồ để dành ra cho, phần tâm này, nàng không thể cự tuyệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sung Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Không Có Lần Thứ Ba!

Edit: Mavis Clay

"Như Nhi tỷ tỷ, muội nói thật với tỷ, gian phòng đó là cửa hàng mà ta kinh doanh, chẳng qua là do Thiên Sở thúc thúc cho ta vay ngân lượng tiện thể tìm luôn cửa hàng, về phần đồ ăn ở đó, muội tự làm là được rồi." Mộc Phi cũng không muốn giấu giếm nữa, dù sao cũng chẳng phải chuyện vinh sang sáng sủa gì, người ta còn đưa tiền riêng cho ta, cố làm ra vẻ kiểu cách nữa thì thật không tốt.

Nghe Mộc Phi nói vậy, Tường Như Nhi thờ dãi một hơi, cũng không thu lại hà bao, ngược lại nhẹ giọng khuyên nhủ: "Như vậy tốt hơn, ta yên tâm rồi, và lại người thu được mớ ngân lượng này, có thể chuẩn bị được nhiều cái ăn cái mặc hơn, thiếu đồ gì khẩn cấp vẫn có thể xoay sở, đợi sau này người kiếm được bạc rồi, lúc đó trả lại ta cũng được."

Nếu là trước đây thì còn có nghi ngờ Tường Như Nhi có diễn trò hay không, nhưng vào lúc này thì toàn bộ đã mất hết, Mộc Phi không từ chối nữa, cẩn thận thu hà bao về trong ngực: "Vậy thì cảm ơn Như Nhi tỷ tỷ."

Tường Như Nhi có một cảm giác rất bất đắc dĩ trước cái cách gọi tỷ tỷ của Mộc Phi, nhưng cũng không đi chỉnh nữa mà nhìn chung quanh phòng bếp: "Sao không thấy Mộc đại ca, muội đã tính mua những thứ gì vậy, có thể cho ta ném thử được chứ?"

Bình thường trong thời gian này, Viêm Dục sẽ ở trong bếp chuẩn bị cơm canh, hôm nay từ lúc nàng thức dậy hoàn toàn không thấy bóng dáng của Viêm Dục đâu, lúc ở trong sân, nàng chợt thấy bên trong nhà có hai bóng dáng.

"Phụ thân trong nhà, nếu tỷ không ngại thì vào nhà ngồi chơi một chút, muội lấy một ít trái cây mới ướp cho tỷ ném thử."

Đây là lần đầu tiên Mộc Phi mời Tường Như Nhi vào nhà ngồi chơi, Tường Như Nhi tới nhà Mộc Phi đã không ít lần, nhưng đây là lần đầu tiên, mắt nàng lóe lên, không hề che giấu sự mừng rỡ gật đầu liên tục, theo Mộc Phi đi vào trong nhà.

Vừa vào trong nhà thì đột nhiên cảm thấy bên trong có hai luồng gió lớn xẹt qua, Mộc Phi thấy có hai bóng màu tím nhảy ra ngoài cửa sổ, đợi nhìn kỹ lại, bên trong nhà đã không thấy bóng dáng của Viêm Dục, chẳng biết tại sao, đột nhiên nàng khom người lấy tay che ngực.

"Mộc Phi người làm sao vậy?" Tường Như Nhi phát hiện ra sự khác thường của Mộc Phi, thấy sắc mặt nàng tái nhợt tựa như giấy, vội vàng vươn tay đỡ lấy.

"Không sao, chỉ là do muối chưa ăn điểm tâm nên đói thôi, từ từ rồi sẽ ổn." Mộc Phi vô lực đáp, đôi lông mi dài khẽ nhú, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang vẻ khổ sở, đặc biệt là đôi mắt trong suốt còn phủ lên một tầng nước, như sương mù mang theo vô tận bi thương.

Tường Như Nhi ngẩn ra, theo bản năng mở to đôi mắt quét một dọc quanh phòng, không thấy bóng dáng của Viêm Dục đâu, nhạy cảm như nàng rất nhanh phát hiện ra có gì đó không bình thường, trong lòng nghi ngờ, cảm giác tình trạng đau bụng của nàng hẳn là có liên quan tới cái bóng vừa xẹt qua kia, nhưng cũng không định chính, theo lời Mộc Phi nói tiếp.

"Đến điểm tâm mà người cũng không ăn? Trời ạ, người đang tuổi lớn, sao lại không ăn cơm, đi, ta đỡ người lên giường nằm." Tường Như Nhi vừa lăm bắm vừa dìu Mộc Phi đến bên giường, sau đó bước tới nhà bếp, muốn làm cho nàng ít cháo lút dạ.

Mộc Phi nhìn Tường Như Nhi, chẳng biết sao tâm mắt trở nên mơ hồ, đôi tay đặt trước ngực, nơi đó dường như đang có hàng vạn chiếc ngàn châm đâm vào, khiến cả người nàng đau nhói vô lực.

Hắn, đi rồi à?

Tường Như Nhi thì thoảng mới tới nhà Mộc Phi một chuyến, lần nào tới cũng là hình ảnh Viêm Dục đang bận rộn trong bếp, nên cũng hiểu rõ đại khái nhà bếp của Mộc Phi, mặc dù bây giờ tình huống của Mộc Phi khá gấp, nhưng cũng không có vẻ luống cuống tay chân, nghĩ Mộc Phi do không ăn cơm nên đau bụng, liền nấu cháo bột lọc hoặc, cẩn thận nấu cháo thật nhuyễn, tránh để nàng bị khó tiêu.

Mộc Phi được Tường Như Nhi săn sóc, sau khi uống xong chén cháo rau dại cũng đã hồi hồn, cảm giác thân mật với Tường Như Nhi cũng cao thêm một tầng, nàng ngại ngại cười: "Như Nhi tỷ tỷ, đa tạ tỷ, muối đã không sao rồi, tỷ cũng đừng lo lắng."

"Nhìn người này, thật không lấy thân thể của mình làm trọng nữa rồi, phụ thân không ở nhà thì không biết tự làm đồ ăn cho mình à?" Tường Như Nhi thu chén, thấy khí sắc của Mộc Phi đã hồng hào lên không ít, xem ra tinh thần nàng đã ổn định, không nhận được oán trách.

Mộc Phi khẽ sưng sờ liền hiểu được, Tường Như Nhi đang trách Viêm Dục không có ở đây nấu cơm nên nàng mới bị đói như vậy, nhưng miệng lại lải nhải không chịu giải thích.

Thôi, hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi, dù sao người cũng đã đi rồi, có nói gì cũng vậy.

"Là muối hưng phấn quá mức, mới sáng sớm đã vội vã bắc xe ngựa ra xem cửa hàng, quên mất chuyện ăn cơm."

"Người nha, để đi di nói người biết cái gì tốt, đừng để có lần sau nữa, người cứ nằm nghỉ ngơi một lát đi, một lát ta quay lại thăm người." Tường Như Nhi dọn dẹp phòng bếp, lại bước tới lau tay cho Mộc Phi.

Mộc Phi khéo léo gạt đầu, cẩn trọng nhắc nhở: "Như Nhi tỷ tỷ, hôm nay sợ rằng không thể cho tỷ có cơ hội được nếm tiên nhi rồi, ngày mai là dịp cửa hàng muối mở ăn thử miễn phí, lúc đó tỷ nhớ tới ủng hộ nhé."

Tường Như Nhi liếc Mộc Phi một cái, nhếch môi nở nụ cười thật to, đương nhiên là Mộc Phi đã mời đúng lòng nàng rồi, gạt đầu một cái, thấy giờ cũng không còn sớm, nếu không mau về sẽ không kịp làm cơm trưa, liền dặn dò Mộc Phi vài câu rồi nhanh chóng cáo từ.

Mộc Phi thấy bóng dáng Tường Như Nhi đã hoàn toàn khuất dạng, lật người khỏi giường bước xuống đất, vẻ mặt âm trầm đáng sợ, phần hận đi về phía phòng thuốc nhỏ bên ngoài.

Nam nhân đều không phải là thứ gì tốt, ăn đậu hũ xong liền bỏ chạy, da mặt người mỏng như vậy sao? Hừ, lão nương còn chưa tránh người thì người đã trốn trước rồi, người có bệnh không mặc kệ người!

Thấy thuốc được sắc vẫn còn nằm trên lò, Mộc Phi không để ý nóng hắt ngã xuống đất, mùi thuốc nồng nặc lan trong không khí, nàng vẫn chưa hết giận đạp nát vụn thảo dược ướt trên mặt đất: "Ta giẫm, ta giẫm chết người cái đồ vong ân phụ nghĩa, ta giẫm nát cái mặt móc của người, ta giẫm nát tim gan phèo phổi người, người bỏ ta lại không nói lời nào, người đi luôn đi đừng quay lại nữa!" (nóđiùqêlnàđnếid)

"Hừ, người có quay lại xin lão nương lão nương cũng không đồng ý đâu! Trong từ điển của lão nương không hề có chữ lần thứ ba!"

Đây là lần thứ hai hắn không nói câu nào thì biến mất rồi, sao nàng có thể để cho hắn có lần thứ ba chứ? Mặc dù trong lòng trống rỗng, nhưng theo lý của nàng, đến nuôi một con cún con bị mất nàng còn đau lòng khóc, huống chi là nuôi một con người. Hơn nữa người kia chính là kẻ đã cho nàng sự ấm áp kể từ khi lần đầu tiên đến đây, cùng nàng sống nương tựa với nhau vượt qua giai đoạn khó khăn, cũng là do nàng một tay điều trị.

Nói đi là đi rồi, không khó chịu đó là giả.

Nhưng khó chịu thì khó chịu, vẫn phải tiếp tục qua ngày, nàng không nói tiếng nào đứng lên, cầm chổi dọn dẹp bãi trên đất, cuộc sống cô đơn lâu dài đã tập cho nàng một thói quen, lạnh lùng xử lý mọi chuyện, trước thất thường thì cứ phát tiết một trận rồi cũng qua, ngày ngày vẫn tiếp tục, vẫn vẫn sống một mình bình thường ở đây.

Trên thế gian này, người có thể dựa vào chỉ có bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Mộng Hôn

Mộc Phi làm việc cả buổi chiều, nàng không nghỉ ngơi, tự biến chính mình thành một cỗ máy, chỉ cần ấn nút một cái, là sẽ hoạt động không ngừng nghỉ.

Nàng lấy những quả đào lông và táo ngọt mới hái, đem rửa sạch cắt nhỏ và sấy khô, rưới lên nước cốt do nàng đặc chế, xong rồi lấy đem phơi khô một canh giờ, lấy một cái sắn đặt bên cửa sổ để hấp thu sự ẩm ướt của buổi đêm.

Cách ướp gia vị quả vô cùng này là nàng đã từng thấy của Chân Huyền, Chân Huyền làm ra vị này là cho khẩu vị của Tứ Lang, sợ hắn ăn không quen ăn đồ ngọt của nàng, cố ý ướp chua ngọt quả đường cho Tứ Lang ăn, quả nhiên Tứ Lang ăn mà khen không ngừng.

Cách làm của Chân Huyền đơn giản, mật đường bên trong tới đúng lúc mới là mấu chốt, thân lại là phi tử được sủng ái nhất của vua, trong hoàng cung trước sau đều có người ninh bọ, gom góp đủ nguyên liệu cho nàng, nhưng Mộc Phi lại ở thôn trong thâm sơn, mọi việc đều tự thân tự lực, chẳng có thời gian rảnh rỗi mà thu thập mấy thứ đó, đi lượm đại khái cũng đã tạo ra được cách ướp mật đường của riêng mình rồi.

Không thể không nói có vài người thực sự có tài năng bẩm sinh về phối hợp cái loại vật liệu, trải qua nhiều chuyện nàng cũng có thể tìm được khả năng của mình, nước sốt mật đường nhìn có vẻ đen thùi lù này, thực ra có tác dụng làm mát cơ thể, loại bỏ tạp chất trong cơ thể, có công hiệu mỹ dung dưỡng nhan, và lại còn giúp mang lại giấc ngủ ngon.

Những thứ kia là thuốc tự tay nấu cho Viêm Dục, công hiệu không chỉ gồm những thứ này, mỗi ngày lấy ra xối lên ngâm một chút, nếu có người nào tín đạo, không chừng sẽ cho là đan dược trân quý à.

Trời âm áp di chuyển về phía tây, bầu trời xanh thẫm nhiễm một tầng lửa đỏ, Mộc Phi ngửa đầu nhìn, vẻ mặt tựa như cô đơn, lòng bàn chân có chút run lên, mắt cá chân mơ hồ đau nhói, nàng than thở một tiếng, trời tối rồi, có thể đi ngủ được rồi.

Lê bước chân đau nhói đi lấy thùng gỗ và đồ tắm, Mộc Phi cời quần áo ngâm mình vào làn nước ấm, cả căn phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập của nàng và tiếng nước chảy trong thùng.

Lòng nàng trong bóng tối yên tĩnh càng thêm buồn bực và đau khổ, đặc biệt là khi liếc lên nhìn tấm bình phong xù xì cũng bắt đầu phiền muộn vì hơi nước, vợ vội tắm khăn lớn quần lên người, cũng lười thu thập, chỉ khoác chiếc áo rộng ở ngoài, trong đầu buồn bực ngã người xuống giường nằm ngủ.

Một mỗi một ngày, Mộc Phi đang nằm trên giường đột nhiên nâng khoe môi, nàng không tới giường nhỏ của mình, nàng là đang tham lam nghĩ cách gần người kia một chút, ôm một loại ảo tưởng không thực tế thời.

Thân thể nặng nề một rồi cuộc cũng đã chiến thắng sự buồn khổ trong nàng, trong đêm sâu lặn qua lộn lại đột nhiên nghe thấy một mùi thơm lạnh nhạt, khiến ý thức nàng dần mơ hồ, cuối cùng ngủ ngon lành, còn được đi vào mộng đẹp.

Trong mộng, một nam nhân y phục hoa lệ quý khí nhảy cửa sổ mà vào, để nguyên quần áo nằm bên người nàng, đắp chăn mỏng cho nàng ôm nàng vào trong lòng cùng ngủ, chỉ nghe hắn yêu thương nói: "Nha đầu ngọc, vậy là không nỡ bỏ ta à."

Âm thanh hư ảo lại thoang thoảng, tựa như ở cuối chân trời, vừa tựa như ở bên tai, dưới ánh trăng mờ mờ rơi lên người Mộc Phi, bắt mắt làm bầm: "Muốn đi đâu thì đi, tỷ không lạ gì."

Khỏe miệng Viêm Dục giật giật, đặc biệt là người trong ngực còn không đành hoàng đưa tay quơ loạn nện vào ngực hắn, làm hắn đau khê nhủ mi, hít một hơi lạnh khí, vất và làm mới không bật thành tiếng.

Lắc đầu cười khổ, tiểu nha đầu này mệt rồi, vốn là trải qua trị liệu của nàng thì đã có thể đã thông kinh mạch, nếu có thể tĩnh tâm là có thể khôi phục lại được công lực qua từng ngày, nhưng vì bị kích động và tức giận, khiến chân khí trong người hắn bị đảo ngược, không được chỉ dẫn nên như ngựa hoang mất cương chạy loạn bốn phía, chỉ một tia ý thức cuối cùng tràn vào trong nội tạng.

Hắn cứ như vậy bị nội thương, nếu không phải Ngao Dục kịp thời chặn tâm mạch của hắn, giúp thân thể của hắn không bị chân khí phá hủy, không thì lúc này đã nằm trên giường, không đến nửa tháng thì dừng hòng nhúc nhích rồi.

Cũng không biết là họa hay phúc.

Đầu ngón tay vuốt nhẹ gương mặt đang chìm tĩnh ngủ say, hấn ở trong nhà bởi hồi thật lâu, tiểu nha đầu vẫn không ngủ, hấn lại muốn nhanh chóng đến xem nàng, nên bảo Ngao Dực đốt an thần hương ở bên ngoài, hơi áy náy nhỏ giọng nói: "Phi nhi, không phải là do ta cố ý trốn không muốn gặp nàng, mà là do tình trạng bây giờ của ta sẽ khiến nàng không an lòng, ta sợ người trách bản thân mình. Hơn nữa nếu Ngao Dực tìm tới, có một số việc sẽ bất ngờ, ta không ở bên nàng, đối với nàng luôn là điều tốt."

Lời nói chuyện của hấn như đang quấy rầy mộng đẹp của Mộc Phi, cơ thể nàng lo lắng giãy dụa vịn lấy tay hấn, vì áo ngoài cũng không buộc chặt, chỉ lật một hai cái đã bị hở ra, xương quai xanh tinh xảo rơi vào tầm mắt Viêm Dực.

"Phật" lòng Viêm Dực như có một đốm lửa vừa lóe lên, hấn giật mình kéo giãn khoảng cách giữa mình và Mộc Phi, động tác của hấn có hơi lớn, Mộc Phi trong ngực mờ mịt mở mắt, hoang mang khó hiểu nhìn hấn.

Cả người Viêm Dực cứng đờ, hấn lúng túng khẽ động khóe môi, không biết giải thích thế nào với Mộc Phi.

Mộc Phi lại lại ôm lấy cổ Viêm Dực kéo xuống, đôi mắt mờ mịt chậm rãi khép lại, đôi môi lại khép lại, không còn động tĩnh gì.

Máu trong người Viêm Dực như bị điện giật, tê dại lan tràn, cách gần đó, hấn nhận ra Mộc Phi đã lại ngủ say, không dám động đậy nữa, sợ quấy rầy mộng đẹp của nàng.

"Vài sao lại bỏ rơi ta một lần nữa?"

Giọng nói cô gái mềm nhũn, nhẹ nhàng, mang theo vô tận đau thương, hương thơm ngào ngạt của xử nữ đào quanh chóp mũi hấn, đôi môi mỏng hồng hào hơi mở quét qua môi Viêm Dực, lông mi cong dài quét qua gò má của hấn, như có một chất lỏng ấm áp rơi ra từ bên trong.

Cửa sổ rộng mở rót vào phòng một tầng ánh sáng bạc, Viêm Dực thấy lỗ hàng lông mày khổ sở của nàng, một hạt châu lăn xuống khỏi khóe mắt, hấn đưa ngón trỏ gạt lấy nước mắt của nàng, đưa lên miệng nếm.

Thật là mặn.

Đau lòng và hối hận khiến Viêm Dực ôm chặt người trong ngực, hấn không đủ thỏa mãn dính lấy đôi môi đỏ mọng, mạnh mẽ dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng, thưởng thức hương vị ngọt ngào nở rộ chỉ dành cho hấn.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47 1: Đi Còn Quay Lại, Bị Thương (Tinh, Yêu Cầu Thủ Lĩnh Hứa Hẹn)

Edit: Lâm An Bi

Viêm Dực không ngờ mình lại có ham muốn chiếm giữ mãnh liệt với một tiểu nữ hài, không biết là do bộ dạng tan nát cõi lòng hay nước mắt của nàng mê hoặc hấn, tóm lại bây giờ hấn hoàn toàn mất khống chế rồi, hấn thầm nghĩ muốn hôn môi nàng, vuốt ve nàng, muốn khám nàng vào trong xương máu của mình, hoàn toàn chiếm lấy nàng.

Trong đầu có một âm thanh nhỏ can ngăn hấn, không được, nàng vẫn còn nhỏ, vẫn chỉ là một tiểu nữ hài, bây giờ người còn không bảo vệ được mình, sao có thể liên lụy đến nàng?

Đôi môi ấm áp, trong lòng mềm nhũn, tâm hồn rung động, máu trong người như sôi trào, tay hấn đặt ở chỗ cổ bị lộ ra bên ngoài của Mộc Phi, cảm xúc tình tế mịn màng khiến hấn không đành lòng thô bạo, tay thuận thế trượt xuống dưới, lại tiếp tục trượt xuống...

"Chủ tử, trời đã sáng rồi, ngài ngủ ở đây hay ngủ bên kia?" Ngao Dực chấp tay đứng ngoài cửa sổ, đứng ở bên ngoài mà hấn đã cảm nhận được không khí khác thường trong phòng, nhiệt độ cao trong phòng phả vào mặt, hấn vẫn kiên trì tiến lên nhắc nhở.

Không những tình trạng sức khỏe của chủ tử không được, mà tiểu thư còn chưa đủ lớn nữa. Hướng chi quan hệ của hai người rất phức tạp, cũng không thể làm nên chuyện gì.

Nhớ lại lúc chủ tử vừa mới tỉnh lại, câu nói đầu tiên lại hỏi tiểu thư có sao không, hấn chỉ lo cứu chủ tử, căn bản không hề để ý đến chuyện khác, chủ tử liên không quan tâm đến bệnh của mình, nhất định đòi trở về nhìn xem. Ngao Dực ngửa đầu nhìn trời, trăng tròn như viên ngọc sáng chói có vàng sáng xung quanh, đã đến rằm rồi sao?

Viêm Dục bị đánh thức bởi lời nói của Ngao Dục, trong nháy mắt cả người đều tỉnh táo lại, hắn cúi đầu nhìn người trong lòng, dưới ánh trăng mờ lung, chỉ thấy thiếu nữ tóc dài nằm trên giường, phía dưới đôi mắt khẽ nhắm là khuôn mặt đang ngủ say, nửa khép nửa mở giữa màn sương mờ, xinh đẹp đến say lòng người.

Bởi vì mới vừa hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt hơi hồng lên, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, hơi sưng, lại càng tăng thêm vẻ yêu kiều của nàng.

Đôi mắt Viêm Dục hơi trầm xuống, hình như hắn dùng quá sức, đôi môi mọng đỏ hồng của tiểu nha đầu như sắp chảy máu, yêu thương đưa tay ra vuốt ve đôi môi của nàng, xúc cảm ở bàn tay hơi khác thường, ánh mắt dời xuống, con ngươi liền co lại, tay của hắn, lại không cẩn thận mà để lên nơi mềm mại, trong nháy mắt liền khiến cho lòng bàn tay của hắn nóng hổi.

Hắn dời mắt đi, tay liền rời đi, đôi mắt lại liếc sang y phục đã tuột đến chỗ khuya tay của nàng, một mảng da thịt trắng nõn lộ ra, hơi đỏ lên. Vội vàng nhắm mắt lại cảm chân lên đắp cho nàng, đầu ngón tay lại trượt đến nơi mịn màng, giống như tuyết mùa đông, lạnh lạnh nhưng lại thấm vào lòng người. Thở dài một hơi, Viêm Dục cẩn thận dịch góc chăn cho Mộc Phi, nhìn nàng ngủ say, khẽ rời đi.

"Trăng tròn trăng tròn, là tháng đoàn viên, a, nhất định phải chia lìa sao?"

"Chủ tử có thể đưa tiểu thư về phủ..."

"Lại muốn chuyện Nghiên Nghiên xảy ra một lần nữa sao?" Viêm Dục nhếch môi tự giễu cười, đáy mắt lại tràn đầy đau thương. "Nếu không thể chờ chờ cho nàng, sao có thể nhẫn tâm dẫn nàng vào trong biển lửa? Sau này, nhớ phải gọi nàng là tiểu chủ tử."

Ngao Dục rùng mình, cung kính cúi đầu đáp "Vâng", theo bước chân Viêm Dục ẩn vào bóng tối.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mộc Phi nhìn tư thế ngủ của mình, nhủ mảy suy nghĩ về giấc mơ của mình, lắc đầu cười khổ, đúng là đêm dài lắm mộng mà, sao nàng lại mơ rằng cái tên kia ăn đậu hũ của mình xong liền lau miệng rồi chạy luôn, chỉ là hư không thôi, cô đơn quá rồi.

Trong phòng còn có hương thảo được hơi ngọt mà nàng vô cùng quen thuộc, xúc chấn lên chuẩn bị xuống giường thì đôi mắt Mộc Phi liền tối sầm, động tác dừng lại, nàng cảm thấy đó không phải là mơ, hơi thở bên mũi đó chân thực như vậy.

Còn có nụ hôn kia, ngón tay vuốt ve khóe môi, nếu thật là mơ, cũng là giấc mơ đẹp với nàng.

Đáng tiếc vị trí bên cạnh đã sớm lạnh lẽo, không còn lưu lại nhiệt độ mà nàng mong muốn.

"Mộc Phi, muội đã tỉnh rồi sao?"

Nàng vừa dọn dẹp xong, liền nghe thấy giọng nói ôn hòa của Trương Vũ vang lên trong sân, mở cửa ra xem, khuôn mặt tươi cười của Trương Vũ liền hiện ra trước mắt, hắn còn mang theo một bọc giấy trong tay, nhìn thấy Mộc Phi, liền giờ bọc giấy lên trước mắt nàng: "Chưa ăn cơm phải không, ừ, đây là bánh trứng gà, muội ném thử xem có hợp khẩu vị không?"

Trước mắt là gương mặt chất phác thoát tục, lần đầu tiên Mộc Phi cẩn thận đánh giá hắn, phát hiện thì ra lông mi của hắn rất dài, da tuy không trắng bằng Viêm Dục, nhưng là màu lúa mì khỏe mạnh, ngũ quan rất tinh xảo, đường cong khuôn mặt hoàn mỹ càng tăng thêm khí suất của hắn.

Môi đỏ mọng đầy đặn, khóe môi luôn nở nụ cười, cười đến tận khóe mắt, là một tiểu nam hài chói sáng, ấm áp.

Nếu ở hiện đại, Mộc Phi rất dễ bị người như vậy hấp dẫn, kể cả nàng đã từng yêu mấy lần, đối phương đều không phải nam nhân hư hỏng, nhưng nguyên nhân khiến mối tình của nàng sớm kết thúc là do nàng rất bận học, thí nghiệm chẳng bao giờ hết, nàng nhớ tới có một người lúc nói chuyện yêu đương thì nụ cười tỏa nắng khiến nàng mê say đó biến mất, chỉ còn lại đau lòng và cô độc.

Mộc Phi liền áy náy nói chia tay, buông tha ánh mắt ấm áp và nụ cười tỏa nắng đó, để bọn họ có nhiều lựa chọn khác hơn.

"Cảm ơn." Mộc Phi đưa tay nhận lấy đồ, nghiêng người cho Trương Vũ vào phòng, đột nhiên một cảm giác mát mát lan tỏa trong lòng. Thất vọng nghĩ, Trương Vũ còn quá nhỏ, cuộc sống sau này ai biết được, được hay không, nghĩ đến nồi cháo còn nóng mà Trương Như Nhi nấu hôm qua, liền hỏi: "Ca ăn chưa? Trong nồi còn ít cháo, ăn chung với muội nhé?"

Trương Vũ lắc đầu, quan tâm mức thêm một chén cháo nữa cho Mộc Phi, thuận tiện dùng thìa khuấy lên cho đỡ nóng, đợi nguội rồi mới đưa cho nàng, cười thật sâu nói: "Ta ăn no rồi mới đến, biết muội ham ngủ, nên ở ngoài đợi một lát, nghe thấy động tĩnh trong nhà liền chạy vào."

Mộc Phi gạt mình, nhìn Trương Vũ, hắn cố ý chờ nàng dậy sao? Tầm mắt rơi xuống đầu vai Trương Vũ, mặc dù hắn mặc trường sam màu xanh nhạt, nhưng đầu vai hơi sậm hơn, chắc do dính nước do đứng lâu dưới tàng cây sao?

Phiền muộn vì Viêm Dục đi mà không từ biệt, nghỉ ngơi một đêm cũng hồi phục nhiều rồi, nhìn thấy nụ cười ấm áp của Trương Vũ, cả trái tim cũng ấm áp theo, nàng hơi sợ hãi cô đơn, may mắn thay vẫn có người nguyện ý đi cùng nàng.

Nàng không nói thêm gì nữa, vui đầu ăn xong chén cháo nhỏ, ăn thêm vài miếng bánh rồi hạ đĩa xuống, không đợi hành động tiếp theo của nàng,

Tuwongr Vũ đã cầm lấy chén cơm của nàng đi vào phòng bếp, xắn tay áo lên rửa sạch.

"Vũ ca ca, để muội làm." Mộc Phi vội vàng đuổi theo Tuồng Vũ, cánh tay từ phía sau với ra muốn lấy cái bát trong tay hắn. Nàng có thể yên tâm sai bảo Viêm Dục, nhưng lại không muốn làm phiền Tuồng Vũ, trong lòng nàng, dù xưng hô với Tuồng Vũ có thân mật thế nào, thì thân phận của hắn vẫn kém Viêm Dục.

Đáng tiếc, nàng biết hơi muộn rồi.

Tuồng Vũ cười, trong đôi mắt tràn đầy tình cảm, nhẹ nhàng tránh thoát khỏi tay Mộc Phi, tự nhiên gõ chén: "Được rồi, lát nữa muội sẽ phải làm rất nhiều việc, chuyện nhỏ nhặt này để ca làm cho."

Mộc Phi không giành nữa, yên lặng đứng bên cạnh nhìn động tác của hắn. Tay của hắn rất trắng, chỉ có ngón cái và ngón trỏ có vết chai, có lẽ là do cầm bút lông nhiều, nhớ đến ở nhà hắn cũng không phải làm việc nặng, cực kì chuyên tâm đọc sách thánh hiền.

Từ khi nàng thấy tay của Viêm Dục, lúc so sánh một người xinh đẹp khác với hắn, luôn không tự chủ lưu luyến nhìn tay của người kia, giống như bây giờ, nàng đang nhìn tay Tuồng Vũ, trong đầu lại là hình ảnh đầu ngón tay thon dài mịn màng, ấm áp trong lòng liền bị xua tan bởi cảm giác mất mát.

Thói quen thật sự rất đáng sợ.

Tuồng Vũ vừa quay đầu lại liền thấy Mộc Phi đang thất thần, cảm giác như có chuyện gì đấy đã xảy ra mà hắn không biết, điều chỉnh lại tâm trạng, khom người về phía Mộc Phi đang ngờ ngác, tay xua xua trước mặt nàng, giọng nói thanh thanh vui vẻ vang lên: "Hoàn hồn lại đi, Phi Nhi kinh ngạc vì hành động của ta sao? Haha."

Tùy ý xua tay vẩy nước lên mặt nàng, mắt cười cong lên.

Mộc Phi vội vàng lấy tay che mặt, tức giận lườm Tuồng Vũ, cười nói: "Chán ghét, người ta cố ý mặc y phục mới, ca làm bẩn phải bồi thường!"

"Được, Vũ ca ca bồi thường cả bộ cho muội, lại bồi thường thêm cả đồ trang sức, được không?"

"Được rồi, người ta liền tha thứ cho ca." Mộc Phi nâng cằm lên, cao ngạo như Khổng tước, rồi hai người cùng cười rộ lên, tiếng cười dễ nghe ở trong nhà như khúc ca vui sướng lên đến tận mây xanh.

Ngao Dục núp sau cành lá xum xuê than thở một tiếng, nhấp nhô mấy cái, rất nhanh đã biến thành một chấm đen nhỏ biến mất phía chân trời.

Lần khua chiêng gõ trống ồn ào này đã thành công hấp dẫn rất nhiều dân chúng vây xem, "Đám Linh Lợi" bắt đầu triển khai hoạt động ăn thử loại quả vỏ cứng ít nước này.

Tuồng Vũ nhìn ba từ trên biển "Đám Linh Lợi", cuối cùng thu lại nụ cười vui vẻ, đến bên cạnh Mộc Phi, bộ dạng như một đệ tử xin thỉnh giáo: "Phi Nhi, sao muội lại đặt tên cửa hàng như vậy, cảm giác tốt...." Tuồng Vũ dừng lại một chút, không biết phải diễn tả cảm giác lúc này thế nào.

"Cảm thấy rất khí chất, rất phong cách phải không?" Âm thanh Mộc Phi khó giấu hưng phấn.

Ách, Tuồng Vũ bị nghẹn một chút, rất lâu mới cười rộ lên: "Đương nhiên, có khí chất của Phi Nhi."

Hô, khí chất này không giống phong cách của một tiểu nha đầu, cảm giác như trưởng thành, không hề giống như kiểu trước đây vẫn theo đuôi hắn, mọi việc đều theo ý hắn.

Bắt đầu từ khi nào, nàng lại trở nên độc lập như vậy, một mình đảm đương trọng trách lớn? Những e sợ trước đây đã bị thay đổi bởi đầu óc thông minh và ánh mắt tỏa sáng, nữ hài tử trước mắt này, cả người đều tràn ngập khí chất hoạt bát, xinh đẹp đến lóa mắt.

Mộc Phi nghe thấy lời khen của Tuồng Vũ, càng thêm đắc ý, tất nhiên, "Viên linh lợi" ở hiện đại rất dễ bán, nhưng "Viên linh lợi" chỉ dành cho các tỷ muội thôi, dù sao ở cổ đại, cái tên là do nàng quyết định, sẽ không có vấn đề xâm phạm bản quyền.

Nhưng tốc độ của Liễu Thiên Sở thật nhanh, sau khi nghe tên cửa hàng của nàng, lập tức bắt tay vào chuẩn bị, mới nửa ngày làm, đã treo biển lên, còn phái một mục tử tầm ba mươi tuổi và một tiểu nha hoàn lanh lợi cho nàng sai bảo.

Dĩ nhiên, trước mặt những người không biết nội tình, quán gia là lão bản, nàng cũng chỉ là nha hoàn làm việc vặt thôi.

Bởi vì hôm nay là ăn thử, Liễu Thiên Sở sợ không giúp được, cố ý để hai tiểu nha đầu đến, Mộc Phi chỉ cười, cảm thấy Liễu Thiên Sở thân thiết quá mức rồi, ngày đầu tiên, chỗ này sao nhiều người như bên kia được.

Nhưng rất nhanh sau đó, nàng biết quyết định của Liễu Thiên Sở anh minh thế nào rồi. Nhìn đám trẻ tràn ngập cả phòng, mấy người Mộc Phi chạy tới chạy lui vài lần, khóe môi không tự chủ kéo lên, thật may là đông người, nếu không chắc chắn sẽ không được để ý.

Chủ yếu là hải tử, tiểu hải tử rất hiếm kỳ, ăn cái này sờ cái kia, rất muốn đi xem. Dĩ nhiên cũng có nhiều thiếu phụ, thiếu nữ đến nếm thử, Mộc Phi nhìn nét mặt của các nàng sau khi ăn cũng đoán được chút ít, quả vật này rất được hoan nghênh, nên khoé môi nàng càng cong hơn.

Loại đồ ăn vật này, có thể làm điểm tâm khai vị hoặc tráng miệng, hoặc để dỗ dành hải tử, nàng không chuẩn bị nhiều kiểu dáng, cộng thêm lúc trước tâm huyết dâng trào đã ướp gia vị củ cải trắng, khoai lang, cũng có năm sáu dạng, nhưng nàng làm thành các hình dáng khác nhau.

Bởi vì sợ đồ ăn cầm tay sẽ làm bẩn tay, Mộc Phi cố ý dùng mảnh giấy nhỏ không thấm dầu để bọc lại, bên cạnh còn để hàng mẫu, lúc mọi người hỏi thăm thì có thể giải thích, thuận tiện để cho họ tự mình nếm thử, hành động thân thiện như vậy khiến cho mọi người vây xem đều kích động muốn thử.

Cũng may vì sợ có người tham ăn, dán thông báo, ý à nam nữ trưởng thành có thể ăn hai loại đồ ăn, tiểu hải tử có thể ăn ba loại, hơn nữa mỗi loại không được quá hai hạt.

Bởi như vậy, cũng được chú ý, rất nhiều người đến nếm thử rồi cười khanh khách rời đi, còn lúc khai trương có mua không, Mộc Phi có lòng tin, sau khi nếm thử nhất định sẽ có lúc thêm ăn, như vậy đã có một nhóm khách hàng tiềm năng, nàng không sợ sau này không có thị trường.

Đáng tiếc lúc này Viêm Dục lại không có ở đây, nếu hắn cũng tham gia vào, chắc chắn sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Phi phi phi, sao lại suy nghĩ đến cái người vong ân phụ nghĩa kia, vội vàng loại bỏ hình ảnh hắn ra khỏi đầu!

Mấy người bạn trước bạn sau, trong cửa hàng thỉnh thoảng vang lên tiếng cười tiếng nói và tiếng than thở của tiểu hải tử: "Nương, cái này thật đáng yêu, con muốn nếm thử."

"Tỷ tỷ, cái này ăn ngon lắm, tỷ cũng thử đi."

Nghe giọng nói ngọt ngào của lũ trẻ, Mộc Phi lau mồ hôi trên trán, liếc về phía bọn chúng chạy.

"Ồ, náo nhiệt thế, ta còn nghĩ đến sớm, hóa ra lại đến muộn rồi." Tường đại nương vừa bước vào liền lớn giọng nói: "Mộc Phi ở đâu, Tường đại nương mang theo già trẻ lớn bé trong nhà đến ủng hộ người đây."

Mộc Phi nhìn lại nơi phát ra âm thanh, mấy người Tường đại nương, Liễu nương, Nhạn Nhị nương, Tường Như Nhi cùng nhau vào cửa hàng, khiến không gian trong phòng nhỏ hẳn đi, nàng bận rộn nghênh đón, nhiệt tình gọi: "Đại nương, Nhị nương, Liễu di, Như Nhi tỷ tỷ, mệt lắm rồi phải không, mau, bên này còn mấy chỗ, ngồi nghỉ ngơi chút đi."

Tường đại nương ôm eo đi vào, đi ngang qua một cái hộp trong suốt liền lấy một miếng cho vào miệng, gật đầu khen: "Mùi vị không tệ, cái này làm thế nào?"

Mộc Phi ghé đầu nhìn một chút, cười nói: "Đó là táo đã ướp gia vị, bỏ hạt, cắt thành từng miếng rồi phơi khô, sau đó ngâm với phối liệu là xong, lão bản nói như vậy, nghe cũng đơn giản, nhưng những phối liệu kia tương đối hiếm."

"Tất nhiên, cách điều chế món ăn này cũng rất đáng giá rồi." Tường đại nương gật đầu cảm động, rồi lại đưa một hạt vào tay Liễu nương.

Tường Như Nhi giương mắt nhìn Mộc Phi, lại dí dỏm nháy mắt với nàng, hai người cùng cười rộ lên, hình như tâm ý tương thông cùng chung bí mật gì đó. Nàng đưa Nhạn Nhị nương bên cạnh đi, cười với bà nói: "Nương, người nhìn trái cây năm góc kia đi, thật đáng yêu, chúng ta đi nếm thử đi?"

"Được." Nhạn Nhị nương đã bị những đồ ăn nhỏ xinh ở chỗ này hấp dẫn, nghe nữ nhi đề nghị liền sáng khoái đồng ý, vừa chuẩn bị đi liền nhớ ra còn có Tường đại nương, liền mời: "Tỷ tỷ nghỉ một lát hay cùng chúng ta đi xem?"

Tường đại nương xua tay với Nhạn Nhị nương, cười rộ lên: "Ài, đi có một đoạn ngắn đã đau hết cả chân, quả nhiên là già rồi, ta với con dâu vào trong ngồi một lát."

"Tỷ tỷ cứ tự nhiên." Nhạn Nhị nương cười vỗ vỗ tay Tường Như Nhi, vừa đi vừa nói với nàng, thỉnh thoảng lại ngạc nhiên ca ngợi một loại quả vỏ cứng ít nước cũng có thể có hình dạng kì quái như vậy, nhưng mùi vị rất khác biệt.

Tường Như Nhi nhìn bên này ngó bên kia, nàng rất ngạc nhiên với độ khéo tay của Mộc Phi, đặc biệt là lúc nếm một miếng trái cây cảm thấy vừa chua vừa ngọt, rất ngon, nhưng nhìn miếng nhỏ đen sì trong tay, đôi mắt xinh đẹp quăn rũ đột nhiên sáng lên, nàng rời khỏi khuỷu tay Nhạn Nhị nương, tùy ý nói: "Nương, con đi giúp Mộc Phi."

Nhạn Nhị nương gật đầu một cái: "Vậy ta cũng đi nói với Tường tỷ tỷ một tiếng, về nhà trước."

Nhị nương đến đây là vì đi cùng với Tường Như Nhi, vì Tường đại nương cố ý sang nhà họ mời họ cùng đi, nàng liền bỏ việc trong tay mà đến đây xem náo nhiệt, bây giờ cũng không xem, không nếm, trong lòng lại nhớ còn bao nhiêu việc ở nhà, vội vàng muốn trở về.

Tường Như Nhi biết tính tình Nhạn Nhị nương, cũng không ngăn cản, liền để bà đi, một bên vội vàng đi tìm Mộc Phi đang bận không biết trời đất.

Thân thể của nàng mảnh khảnh, cao hơn Mộc Phi nửa cái đầu, dựa vào cái đầu ưu thế mà cầm lấy đĩa nhỏ Mộc Phi đang bưng trong tay, thay nàng cho vào thùng táo đen chua ngọt, một bên nhỏ giọng nói: "Phi nhi, tỷ nhìn một hồi, phát hiện ra một vấn đề."

Mộc Phi giờ tay lên lau mồ hôi, nhìn đám người xung quanh, nghe âm thanh huyền ảo xung quanh, nhỏ giọng nói với Trương Như Nhi: "Nếu tỷ không có việc gì, đợi lúc nghỉ ngơi buổi trưa rồi nói, lúc này, mọi người đang nhìn chúng ta đấy."

Trương Như Nhi mượn cơ hội liếc nhanh về chỗ vắng vẻ phía sau, như không có chuyện gì xảy ra cho một miếng trái cây vào trong miệng, thỏa mãn nhai, âm thanh nhỏ bé như muỗi truyền tới: "Được, tỷ sang bên kia xem."

"Thấy không, người ta ngày nào cũng chạy đến nhà kia, tình cảm cũng chủ động chạy đến tay." Trương Như Nhi liếc mắt nhìn về phía hai người đang thì thầm, răn dạy Liễu nương ở bên cạnh: "Nhìn người xem, cũng không biết động nào."

Liễu nương yếu ớt đáp, giờ tay ấn vào đỉnh đầu mình, lông mày nhíu lại, lần trước Xảo Nương ra tay quá nặng, khiến da đầu nàng bây giờ vẫn còn cảm thấy hơi đau.

"Vậy bây giờ con cũng đi giúp." Liễu nương quan sát sắc mặt Trương đại nương, nghĩ vẫn nên thuận theo bà, tránh làm bà mất hứng, những ngày sau sẽ bớt khổ sở hơn.

Trương Như Nhi liếc Liễu nương một cái, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lấy ngón trỏ chọc vào trán nàng một cái, tức giận nói: "Sao người không biết nhìn thế, Trương Như Nhi vừa tới giúp rồi, người còn tham gian não nhiệt bên này, không phải để người khác chế giễu sao?"

Liễu nương vâng dạ rụt cổ lại, không dám nói nữa, chỉ cúi đầu nhìn tay đặt trên đùi, đôi mắt đen không rõ, hàm răng cắn chặt môi, cảm nhận đau đớn trên đầu, nhưng lại vẽ ra nụ cười lạnh nhạt.

Bà bà đúng là nói năng chua ngoa nhưng lòng lại mềm như đậu hũ, chỉ là mạnh miệng thôi, đến chết vẫn sĩ diện!

Hai người đó không biết lúc người một câu ta một câu đã có người thấy, Trương Như Nhi thở ra một hơi, không ngờ lời Mộc Phi nói rất đúng, quả nhiên Trương đại nương vẫn nhìn chằm chằm từng cử động của các nàng.

Bận rộn đến gần trưa thì người trong cửa hàng cũng đi hơn nửa, Trương đại nương và Liễu nương phải về nhà nấu cơm, Trương Như Nhi bởi vì trong lúc nghỉ nhiều, rảnh rỗi nên tạm biệt Trương đại nương, không để ý tới biểu cảm chằm chọc bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười của nàng, quay người về cửa hàng.

"Phi! Tiểu cô nương chưa kết hôn, lại chạy đến nhà người chưa có vợ, lại can thiệp vào nơi ở với nữ nhi người ta, đúng là không còn mặt mũi làm thiệp nhà người khác mà! Không biết xấu hổ!" Trương đại nương xoay chuyển như chong chóng, thừa dịp không có ai chú ý liền hừ một tiếng, mắng chửi trong miệng.

Liễu nương nắm lấy tay nàng không dám nói gì.

Cửa hàng quả vô cùng ít nước "Dâm Linh Lợi" không còn khách nữa, Trương Vũ lấy ghế cho Mộc Phi, thuận tiện lấy khăn ra cho nàng lau mồ hôi, nha hoàn lạnh lợi đã rót chén trà cho nàng rồi.

Mộc Phi nhận lấy chén trà uống một hơi mới cảm thấy cổ họng đỡ khô, Trương đại nương giám sát khiến Mộc Phi không chăm chú làm việc được, chỉ sợ Trương đại nương nhìn ra chuyện gì kì lạ rồi trở về lại nói huyền thuyên.

"Người tên là gì? Bao nhiêu tuổi?" Tiểu nha hoàn thấy Mộc Phi uống xong chén trà liền rót đầy lại, thoạt nhìn không lớn hơn nàng, sao lại có ánh mắt nhiệt tình thế kia.

"Thưa tiểu thư, nô tỳ gọi là Thúy Nhi, năm nay 9 tuổi." Thúy Nhi chạy tới tận trưa, đôi má đỏ hồng lộ ra vẻ nhiệt tình, nghe thấy Mộc Phi hỏi liền đáp một cách rõ ràng.

"Ta không phải tiểu thư gì cả, cũng là người phải dùng hai tay để ăn cơm, sau này gọi ta là tỷ tỳ thôi."

"Phi Nhi tỷ tỷ."

Mộc Phi rất hài lòng với biểu hiện của Thúy Nhi, gật đầu với nàng, lại nói với mấy nha hoàn đang rất mệt: "Mọi người về nhà nghỉ ngơi đi, ta nhớ bên cạnh có một gian phòng nhỏ, lát nữa ta qua đó nằm là được."

Mấy nha hoàn nhìn nhau, chần chừ không biết có nên đi không.

Âm mưu phúc thân (*) với Mộc Phi, cười nói: "Mộc tiểu thư, nhà của ta ở gần đây, sau khi ăn cơm xong lập tức đến đây."

(*)Phúc thân: tư thế phụ nữ thời xưa cúi đầu vái chào, hai tay nắm lại để trước ngực

Lúc này mấy nha hoàn mới kịp phản ứng, người nào cũng tỏ thái độ sẽ tới ngay.

Mộc Phi phát tay một cái: "Không cần quá sớm, nên nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi, buổi chiều cũng không quá bận nữa, buổi tối sẽ đóng cửa, ngày mai mới là quan trọng nhất."

Mấy nha hoàn vẫn còn nhỏ, các nàng vốn là nữ hài tử ở thôn bên cạnh, được Liễu Thiên Sở thuê về, hôm nay bận rộn đến tận trưa chắc không còn tí sức nào rồi, nghe Mộc Phi nói xong đều không giấu được vẻ mặt mừng rỡ, cả đám hưng phấn phúc thần rồi vui sướng rời đi.

"Vũ ca ca, ca cũng về đi, có Như Nhi tỷ tỷ ở lại với mọi người là được rồi." Mộc Phi đứng lên, chần chờ nói với Trương Vũ: "Ca trở về nghỉ một lúc, rồi đến cũng không muộn."

Trương Vũ lại hỏi "Các người ăn cơm thế nào?"

Mộc Phi đang định nói đi sang bên cạnh mua, lại nghĩ đây không phải thời hiện đại, hơn nữa sát đường đều là nhà dân, đều ở nhà nấu cơm, không có chỗ bán thức ăn, nhất thời không biết trả lời thế nào.

"Tiểu Vũ người cứ yên tâm, lúc ta tạm biệt nương, đã nhờ nàng sau khi ăn xong thì mang một phần cơm tối cho chúng ta, nữ hài tử chúng ta ở đây nghỉ ngơi, dù sao có người ở đây cũng không tiện." Trương Như Nhi có chuyện muốn nói với Mộc Phi, lại không biết Trương Vũ biết được bao nhiêu, chỉ có thể nói lời qua loa giúp nàng, còn chuyện ăn uống, theo thói quen của Nhậm Nhị nương, nếu nàng không về nhà giờ cơm, sẽ đưa tối cho nàng.

Trương Vũ gật đầu một cái, cũng không ép buộc nữa, mới đứng dậy tạm biệt Mộc Phi rồi rời đi.

"Cứ để đây đi, chúng ta vào trong ngồi." Mộc Phi đứng lên, nói với Trương Như Nhi đang đứng bên cửa.

Trương Như Nhi gật đầu theo Mộc Phi vào trong: "Ta đi dạo một vòng, cũng ném mấy hàng nẫu, phát hiện ra một vấn đề."

"Nói thử đi." Mộc Phi ngồi ở trên giường, nhường một chỗ cho Trương Như Nhi ngồi xuống.

Trương Như Nhi không hề khách khí, ngồi xuống bên cạnh nàng chậm rãi nói: "Nếu ta không nhầm, những hột vuông be bé kia là táo ngọt, hình thoi là đào lông, dài mảnh kia chính là khoai lang."

"Không sai." Mộc Phi kinh ngạc với vị giác nhạy bén của Trương Như Nhi, đôi mắt chợt sáng lên, nghĩ đến tay nghề nấu cơm của Trương Như Nhi, trong lòng bất đầu hưng phấn, có lẽ Trương Như Nhi có thể tìm ra chương ngại nàng vẫn không vượt qua được.

"Những thứ này rất bình thường, ưu điểm là hình dạng khác lạ, khuyết điểm là người chỉ dùng một loại phối liệu, bản thân trái cây đã có vị khác nhau, nên mặc dù lợi dụng nước ngâm, nhưng lâu dần khách sẽ không có cảm giác mới mẻ, đào lười nhạy bén sẽ phân biệt được người sử dụng nguyên liệu gì để tự mình chế ra một phần hoặc một loại khác để cải thiện, phối liệu quý hiếm của người liền trở nên không mới lạ nữa."

Buổi nói chuyện rất có cơ sở căn cứ, nói hết những lo lắng trong lòng Mộc Phi ra: "Người có cách gì tốt hơn không?"

Trương Như Nhi phát hiện Mộc Phi tin lời nàng, mặt lộ vẻ mừng rỡ, trong lòng vô cùng cao hứng, trước đây nàng còn sợ sau khi nàng nói thật thì Mộc Phi sẽ không thoải mái, không ngờ Mộc Phi tuy còn nhỏ nhưng đã có chủ ý riêng, chỉ với sự tin tưởng nàng, nàng sẽ nói hết những lời đang cất giấu trong lòng ra.

"Thật ra phía sau núi cũng có vài loại trái cây, có cam, quýt, lê, những loại trái cây nhiều nước, người có thể cho vào phối liệu, thay đổi khẩu vị, nước trái cây có vị ngọt có thể thêm vào khoai lang hoặc táo ngọt, nếu có vị chua khác thì có thể làm thành một loại mới cũng được."

Mộc Phi càng nghe mắt càng sáng, cuối cùng kích động nắm chặt cánh tay Trương Như Nhi, cất giọng cười lên: "Như Nhi tỷ tỷ, tỷ đúng là phúc tinh của mọi người, vấn đề tỷ nói chính là thứ mọi người vẫn đang đau đầu, giải quyết đơn giản như vậy, trở về chúng ta cùng nhau nghiên cứu thêm đi."

"Phi Nhi không chê tỷ là tốt rồi, miệng ta quá xảo quyết, không có chuyện gì cũng thích ăn các loại trái cây dại, nên không có việc liền đi lung tung tìm đồ chơi mới, nhà Nhị thẩm nuôi dê trong nhà, mọi người có thể cắt trái cây thành miếng, ngâm với sữa dê hương vị cũng rất đặc biệt."

"Oa, cứ như vậy, chúng ta có thể bán cả salad trái cây." Mộc Phi kinh ngạc mở to hai mắt, không ngờ Trương Như Nhi giống nàng ở hiện đại, thích ăn trái cây với nhiều thứ khác để thay đổi mùi vị, mặc dù nàng là ngâm với sữa dê, nàng chưa uống sữa dê bao giờ.

Khụ, nhưng cũng chỉ là sữa, đều là màu trắng, có thể miễn cưỡng gọi là nước sốt salad đi.

"Salad trái cây là cái gì?" Lần đầu tiên Trương Như Nhi nghe thấy từ này, khó tránh khỏi tò mò, trực giác nói cho nàng biết đây là một món ăn ngon.

"Không khác với thứ tỷ nói mấy, là cắt trái cây ra để vào một cái đĩa, sau đó đổ một loại nước sốt đặc chế cho salad lên." Mộc Phi phần khởi nói: "Nước sốt salad có thể là sữa dê như tỷ nói, bên trong có lòng đỏ trứng, đường đỏ, giấm, dầu salad, đúng rồi, ở đây không có dầu salad, có thể dùng sữa dê hoặc loại sữa khác thay thế, sau đó đổ lên hỗn hợp trái cây, ăn rất ngon. Chúng ta có thể biểu diễn sau đó bán chút thành phẩm, chủ yếu là bán nước sốt salad."

"A, nghe không tồi, có rất nhiều cách ăn trái cây, chúng ta nghĩ nhiều một chút, mở rộng chủng loại sản phẩm, miễn chuyện sau khi khách chán thì không vào nữa, cũng không cần giờ trở gia trá, cách vài ngày sẽ ra mắt loại mới, như vậy những vị khách kia không có việc cũng vào cửa hàng đi dạo, cũng coi như tích lũy được danh tiếng rồi."

Tường Như Nhi và Mộc Phi vô cùng hưng phấn, sau khi nói một hồi, Mộc Phi phát hiện ra Tường Như Nhi cũng có tài kinh doanh, không ngờ giải thích đặc biệt, ý tưởng không mưu mà hợp, hai người lại có cảm giác chỉ hận không gặp nhau sớm hơn.

"Như Nhi, con ở đâu?" Nhạn Nhị nương mang một cái sọt, đứng ở bên ngoài gọi với vào trong: "Kỳ lạ, chả nhẽ về rồi sao, đi đường có thấy đau nhĩ."

"Nương, con ở trong này." Tường Như Nhi vội vàng đứng lên, cười nói với Mộc Phi ở bên cạnh: "Phi Nhi, nương ta mang com tới cho chúng ta, ta ra đón bà."

Mộc Phi cười lên: "Nhạn Nhị nương vất vả quá, muối đi với tỳ."

Hai người nói chuyện vui vẻ, đến cửa, liền nhìn thấy bóng dáng Nhạn Nhị nương đi vào, Tường Như Nhi đã tiến lên nhận lấy cái sọt bà cầm, cười dịu dàng hỏi: "Mẹ, mang theo món gì ngon thế, bụng con với Phi Nhi đang réo ầm lên này."

"Đúng vậy a Nhạn Nhị nương, may cơ người, nếu không thì buổi chiều con phải mang theo cái bụng rỗng không mà làm việc rồi." Mộc Phi cũng nói đùa theo, nhưng chỉ cách cái sọt đã nghĩ thấy mùi thơm bên trong, trước không thấy đói, giờ con sâu thèm ăn bị hấp dẫn, bụng réo ầm ĩ.

Nhạn Nhị nương liếc mắt nhìn nữ nhi của mình, nghe thấy xung hô của nàng với Mộc Phi thì rất kinh ngạc, từ khi nào mà quan hệ của hai người tốt như vậy, Mộc Phi đứng một bên cũng không chán ghét, còn thủ vị nói tiếp, liền không nghĩ nhiều nữa, vội hỏi: "Các con cứ ăn trước đi, ở nhà còn có việc, ta về trước. Khi nào Như Nhi về nhớ mang giò com về là được."

Mộc Phi còn đang kinh ngạc với giò com thì Nhạn Nhị nương đã rời đi, nghĩ tính tình Tường Như Nhi cũng không phải do ép buộc mà thành, không có Nhạn Nhị nương ở đây, hai người liền trở về phòng, mở giò com ra nhìn, hai chén com, một đĩa măng xào thịt, một đĩa trứng rán hành, đôi mắt Mộc Phi ngạc nhiên mở lớn.

Trái lại với bộ dáng tập mãi thành quen của Tường Như Nhi, Mộc Phi âm thầm kinh hãi, ở thôn Trương Sơn, người giàu có nhất là Tường Mộc Công, nhìn bộ dạng Tường Như Nhi liền biết đây là bữa cơm bình thường, không biết nhà Tường Mộc Công giàu có đến mức nào.

Xảo Nương thật có phúc khí, sao lại nghĩ đến Xảo Nương rồi, Mộc Phi âm thầm cười lắc đầu, gần đây sao lại thích nghĩ lung tung vậy, có lẽ là vì từ khi nàng khiến Xảo Nương không thể xuống giường, hồ thẹn trong lòng thôi.

Sau khi hai người ăn com xong, Mộc Phi và Tường Như Nhi mặc nguyên y phục nằm trên giường nghỉ một lát, thời gian buổi chiều dài hơn, có lẽ sẽ có nhiều người tới hỏi, nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Mộc Phi bị những tiếng chân bên ngoài đánh thức, vội vàng ngồi dậy, động tác kinh động đến Tường Như Nhi ở bên cạnh, Tường Như Nhi và nàng cùng ra ngoài xem xét, chỉ thấy Âm mục vụ vội vàng tới, nhìn thấy Mộc Phi bình yên liền thở phào một hơi.

"Sao Âm mục vụ hoảng sợ thế?" Mộc Phi không hiểu.

"Mộc tiểu thư không biết, vừa rồi nghe hàng xóm nói, Xảo Nương ở thôn ngơoi muốn đến cửa hàng chúc mừng ngơoi."

Xảo Nương muốn đến? Nàng tỉnh lại rồi sao?

"Âm mục vụ nghe thấy ở đâu, hướng chi Xảo Nương cùng thôn với ta, bình thường cũng hay gặp nhau, sao nàng lại không được đến đây?" Trong lòng nôn nóng là một chuyện, nhưng biểu hiện của Âm mục vụ thật kì lạ, bà cũng không phải thôn dân thôn Trương Sơn, sao bộ dạng như cái gì cũng biết?

Âm mục vụ vội vàng cúi đầu, âm thầm nghĩ đúng là Mộc Phi không phải một tiểu nha đầu, chuyện chủ tử phân phó bà không thể làm lộ ra, cũng bà phản ứng nhanh, liền cười đáp: "Tiểu thư nhìn mà xem, trấn Liễu Khê lớn như vậy, thôn nào nhà ai xảy ra chuyện gì đều truyền hết rồi, ai cũng biết sau khi Xảo Nương đi náo loạn với người nhà một hồi, lại đánh một trận với con dâu Trương đại nương, làm cả người đều bị thương phải ở nhà."

Mộc Phi giật mình, hóa ra lời đồn đại trong thôn truyền đi nhanh như thế, hướng chi còn là thôn bên cạnh, chuyện xảy ra hôm đó khá ầm ĩ, một bên là nhân vật nổi danh nhất thôn Trương Sơn, người khác biết cũng là chuyện bình thường.

"Nếu vậy, ta không phải giải thích nhiều, nhưng, Xảo Nương đến một mình hay là?"

"Cái này ta cũng không biết, nghe nói bên nhà đẻ nàng đều đến, ngơoi cũng biết nàng đi lại không tiện, nếu tự mình đến, không phải khiêng thì chính là cõng." Âm mục vụ cũng không nghe nói, chủ tử chỉ bảo bà phải cảnh báo cho Mộc Phi, còn chuyện sau đó hẳn sẽ an bài, bà chỉ cần làm theo thôi.

Tường Như Nhi ở bên cạnh cũng không yên lòng, đứng chỗ đó rất không tự nhiên, Mộc Phi vừa ý thức được mọi chuyện, mọi chuyện đều vì Tường Như Nhi mà ra, Xảo Nương muốn Tường Như Nhi âm vợ của cha nàng, nên nàng mới quấy một lần để chấm dứt chuyện này.

"Như Nhi tỷ tỷ, hay là tỷ về trước đi, ở đây lâu như vậy, không phải Nhạn Nhị nương nói ở nhà còn có việc chưa làm xong sao?"

Tường Như Nhi rất cảm động với sự quan tâm của Mộc Phi, cũng không từ chối: "Tỷ đi mật báo cho bọn Tường Vũ, rồi về theo đường phía sau thôn." Nói xong liền cầm giỏ trúc Nhạn Nhị nương để lại, vội vàng rời đi.

"Âm mù mù, mở cửa đi, chúng ta xuống thu dọn, sau đó còn đón khách."

"Vâng" Âm mù mù cẩn thận quan sát nét mặt Mộc Phi, phát hiện nàng không sợ hãi, không biết là do còn quá nhỏ không biết sợ hay do đã tính trước, vậy thì uống phí tâm tư của chủ tử rồi.

"Cửa hàng quả cứng ít nước Dấm Linh Lợi, ôi, cái tên này thật sáng sủa, chắc chắn, lão nương ở nhà đau nhức cả người, tiểu tử này làm ăn phát đạt nha, nhìn xem, có thể mở một cửa hàng lớn như vậy!"

Hai người vừa chuẩn bị xong, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân, xen lẫn âm thanh nam nhân hét to, trong đó có giọng âm dương quái khí bén nhọn lại cao vút của Xảo Nương vang lên trong phòng, Tường Mộc Công công Xảo Nương, được hai nam hai nữ vây quanh đi vào cửa hàng.

Tiểu nha hoàn cũng không có, trong cửa hàng to như vậy lại chỉ có Âm mù mù và Mộc Phi, bởi vì Mộc Phi không công bố thân phận lão bản ra ngoài, Âm mù mù lại là quán gia, liền chủ động tiến lên đón mấy vị khách.

"Dấm Linh Lợi" chúng ta hân hạnh chào mừng, hôm nay là ngày ăn thử, ngày mai khai trương, mấy vị muốn đến ăn thử cho ý kiến sao?" Âm mù mù như không nghe thấy lời nói châm chọc của Xảo Nương, cũng coi như không nhìn thấy ánh mắt có ý xấu đó, cười rất dịu dàng.

"Nè, ăn thử đó, tiểu gia hỏa ngươi không thấy ta sao, mau lấy mỗi loại một thứ ra đây cho lão nương nếm thử." Xảo Nương được Tường Mộc Công đặt lễ một tảng đá, ngồi tựa vào tường, trực tiếp giờ ngón trỏ chỉ Mộc Phi, một bộ dạng binh chân như vậy.

Mộc Phi đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, liếc nhìn Âm mù mù.

Âm mù mù vội vàng giải thích: "Vị phu nhân này không biết rồi, hôm nay chúng ta ăn thử có quy định, mỗi người trưởng thành chỉ được ăn hai loại, người nói mỗi loại một thứ, cái này không ổn lắm."

"Sao lại không ổn? Chúng ta có sáu người, mỗi người hai loại cũng là 12 loại rồi, ta không thấy có gì không ổn, các người mau mang ra đi." Xảo Nương cũng không giận, cười tủm tỉm nhìn Âm mù mù, ánh mắt lướt về phía Mộc Phi đứng sau lưng Âm mù mù.

Ánh mắt nàng sắc bén, lúc tiến vào đã xem xét, món ăn ở đây có 15 loại, nàng nghĩ xong, gây chuyện trước rồi phá hỏng, phải khiến cho Mộc Phi tức giận!

Mộc Phi nhìn một cái liền biết Xảo Nương có chuẩn bị mới đến, suy nghĩ một chút, cầm lấy cái khay, mỗi loại quả vỏ cứng ít nước liền gấp 1 viên cho vào khay, tổng cộng có 12 viên, không thừa không thiếu, cẩn thận bưng khay đến trước mặt họ, thuận tay để lên tủ ở bên cạnh bọn họ.

"Ồ, thế này là thế nào? Không phải nên bưng tới trước mặt cho chúng ta nếm thử sao? Để một bên là có ý gì? Xem chúng ta là người thôn Tương Sơn nên coi thường sao?" Xảo Nương vốn định chờ Mộc Phi đến gần rồi ra tay, ai ngờ nàng cơ trí để khay lại rồi rời đi, lập tức kêu la.

Âm mù mù thoáng nhíu mày, không hề có vẻ không hài lòng nhìn Mộc Phi, bước lên trước bưng khay xuống trước mặt Xảo Nương: "Phu nhân chớ nổi giận, cũng không nên trông mặt mà bắt hình dong, nàng là do ta tự mình tuyển vào, tuy còn nhỏ, nhất thời không hiểu ý của phu nhân, nào, để ta tự mình hầu hạ phu nhân thưởng thức."

Xảo Nương không cho Âm mù mù một ánh mắt, giọng nói lạnh lạnh mang theo trào phúng: "Ngươi coi ta là cái gì? Đó không phải là nhìn người bằng mắt chó sao? Hôm nay nó phải phục vụ lão nương!"

Ngón tay duỗi ra, đầu ngón tay kéo sáng chỉ thẳng về phía Mộc Phi, Mộc Phi ngẩng đầu nhíu mày nhìn thẳng vào mắt Xảo Nương, khóe miệng nhếch lên, cười ngọt ngào: "Được rồi, Xảo đại nương đã điểm danh muốn Mộc Phi phục vụ, Phi Nhi sao có thể không cho Xảo Nương mặt mũi!"

Mộc Phi mỉm cười tiến lên, nhận lấy khay từ tay Âm mù mù, trong ánh mắt lo lắng của Âm mù mù đến gần Xảo Nương, quỳ xuống đặt khay tới trước mặt nàng, thuận tiện nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Hành động của Xảo đại nương có phải vẫn không được tự nhiên không, Phi Nhi biết có một phương thuốc dân gian, có thể giúp người."

Sắc mặt của Xảo Nương biến ảo đa đoan, nàng không biết đã tìm bao nhiêu lang trung đều không thể khôi phục tự nhiên được, trong thôn người phạm đi qua nhà nàng sẽ tìm lý do nhìn nàng một chút, trong lời nói thì là trấn an, nhưng thực ra là đi xem nàng buồn cười thế nào, tính tình nàng càng xấu thêm, nếu không phải Tường Mộc Công quá chân chất, nhất định sẽ vung tay mặc kệ nàng tự sinh tự diệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47 2: Đi Còn Quay Lại, Bị Thương (Tinh, Yêu Cầu Thủ Lĩnh Hứa Hẹn)(2)

Cứ như vậy, quan hệ của hai người liền xuất hiện vết rách, nếu không phải nương kịp thời phái người đến khuyên can, nếu không đã chiến tranh lạnh rồi.

Nghe được lời của Mộc Phi, đầu ngón tay bén nhọn của ả ngừng lại, lặng lẽ thu tay về, còn chưa kịp hỏi kỹ, Mộc Phi bên kia đã nhanh chóng đứng thẳng người dậy, mắt to tròn giống như hạt châu đen hàm chứa ý cười vui vẻ nhìn ả.

Chỉ thấy nàng cầm một miếng điểm tâm hình vuông trong khay lên, đưa đến trước miệng đại nương, giọng dễ nghe như tiếng chuông bạc, trong vắt du dương:

“Vừa khéo đại nương, món điểm tâm này có thể làm máu huyết lưu thông, không tin người có thể nếm thử một chút, hiệu quả vô cùng rõ rệt.”

Xảo Nương thuận tay nhận lấy miếng điểm tâm của Mộc Phi đưa cho, ngậm vào trong miệng. Chua chua ngọt ngọt rất ngon miệng, còn có một ít mùi thuốc tẩm ra trong miệng, lại không cảm thấy vị đắng, nhàn nhạt mát lạnh, Xảo Nương hoài nghi nhìn Mộc Phi, có loại điểm tâm nào cứ vào miệng là tan ngay không còn sót thứ gì sao, có thể trị tốt bệnh của ả sao?

Đột nhiên mặt Mộc Phi như phóng đại trước mặt ả, trong miệng bị nàng nuốt thêm một miếng nữa, sau đó bên hông đau xót, ả chưa kịp thưởng thức mùi vị, ôm eo đứng lên mắng to:

“Tốt lắm đồ tiện nhân, dám hãm hại lão nương, lần trước chính là ngươi làm lão nương xem chút đi châu diêm vương, lão nương tê liệt nửa người cũng là do ngươi ban tặng, không nghĩ tới trước mặt nhiều người như vậy, ngươi còn dám dă thương ta, Lý Côn, còn đứng đó làm gì nữa, nhanh kéo nàng ra ngoài đánh chết!”

Tiếng chửi rủa của Xảo Nương không dứt bên tai, vừa ai u ai u vừa mắng nhưng lại phát hiện người bên cạnh nhìn ả bằng ánh mắt quái dị, ngay cả con trai Trương Hòa của mình cũng không ngoại lệ.

Đệ vợ(em dâu) đứng lên kéo kéo ống tay ả, nhỏ giọng nói:

“Tỷ tỷ, ngươi có thể đứng lên được kìa.”

Xảo Nương sững sốt, giờ ả mới phát hiện mới vừa rồi ôm eo đứng lên, ả vui mừng đi về phía trước mấy bước, kỳ tích ả có thể đi lại, cực kỳ hưng phấn, muốn chia sẻ vui sướng một chút với người bên cạnh, liền thấy Mộc Phi bị ả nắng đến hai mắt đỏ bừng, nước mắt trực trào chảy xuống.

“Mộc Phi, đại nương không có ý đó, đại nương trách lầm ngươi, ngươi...” Tay Xảo Nương vừa đặt trên vai Mộc Phi, chỉ thấy tiểu nha đầu hất tay ả ra, bụm mặt “oa oa” khóc lớn.

Mặt Mộc Phi đầy nước mắt, nước mũi, thấy nàng khóc người trong nhà đưa mắt nhìn nhau, mắt Trương Mộc Công lộ ra chút không đành lòng, nhà mẹ Xảo Nương sinh ra lòng thương hại.

Xảo Nương không nghĩ tới Mộc Phi nói khóc liền khóc, bây giờ mới ý thức được Mộc Phi chỉ là một tiểu hài tử mười tuổi, hơn nữa vừa mới mất nương, hình như ả có chút quá đáng, vội vàng tiến lên ôm Mộc Phi, vỗ vỗ sau lưng nàng, trấn an nói:

“Đứa bé ngoan, đứa bé ngoan đừng khóc, Xảo Nương trách lầm ngươi.”

Mộc Phi núp trong ngực Xảo Nương lỗ mũi nghẹn ngào, thật vất vả mới ngừng khóc được, lần đầu tiên cảm thấy ông trời cho nàng cái thân phận này thật tốt, thì ra làm hài tử còn có ưu thế này, gào khóc có thể nhận được thông cảm.

Xảo Nương nghe tiếng khóc của Mộc Phi càng lớn, chỉ cảm thấy huyết thái dương giựt giựt mấy cái, ả còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Mộc Phi, hôm đó ả nghe Trương Hòa hát về ở trong hậu viện liền tức tốc chạy đến khe suối, lúc đó hình như ả thấy Trương Hòa đang ăn một thứ nhỏ nhỏ màu đen kịt ở trong miệng.

Hôm nay sau giờ ăn trưa, Liễu nương lại chạy sang nhà mình muốn giảng hòa, thuận tiện còn nói đến cửa hàng hoa quả khô, còn nói Mộc Phi một bước lên đời, có một phụ thân trong triều đình, lại có quý nhân tương trợ, về sau nhất định cuộc sống sẽ tốt hơn rất nhiều, giành hiệu đệ nhất phú hào ở thôn Trương Sơn liền rơi vào tay nàng.

Trong lòng Xảo Nương hiểu rõ, liền nghi ngờ chuyện hôm đó, hai người trò chuyện mấy câu liền lộ ra khe hở: Đang yên đang lành, làm sao lại có

hài tử chơi đùa ở kế bên nghe thấy rồi đi nói bóng nói gió chứ? Cộng thêm chi tiết của Liễu nương nói, liền nghi ngờ Mộc Phi, nên ả cố ý tới đây gây náo loạn.

Còn chưa kịp làm gì, liền rơi vào thế hạ phong, nhưng lại được đi lại bình thường, bất mãn trong lòng tiêu tán đi không ít, hơn nữa đối phương chỉ là một tiểu nha đầu, phụ thân Mộc Phi cũng không có ở đây, nếu gây chuyện nữa thật không hợp tình hợp lý.

Tướng Mộc Công không nhịn được nhìn Xảo Nương một cái, vừa kéo Mộc Phi tới bên mình vừa nói:

“Chuyện chưa điều tra rõ, sao có thể chửi bới lung tung như vậy, đúng là miệng quạ đen!” Nói xong nhìn Mộc Phi khuyên:

“Tiểu Mộc Phi đừng khóc, quay về Tướng bá bá làm cho con ngựa gỗ chơi, được không?”

Mộc Phi đang khóc liền nhìn, nước mắt nước mũi tùm lum, khiến cho lòng người phiền muộn, thuận thế ngừng lại, xoa xoa cái mũi nhỏ, ủy khuất nói:

“Tướng bá bá nói phải giữ lời đó, con muốn một con ngựa gỗ thật lớn, có thể cưỡi lên được.”

“Được, được, đều tùy con, đều tùy con.”

Mắt Mộc Phi chứa đầy nước mắt mở to nhìn Tướng Hòe đứng bên cạnh Tướng Mộc Công, trong lòng sinh ra chút hiếu kỳ. Muốn biết con trai Xảo Nương có phải có gì đó hơn người không, nếu không sao Tướng Như Nhi lại đồng ý mối hôn sự này?

Chỉ lo các bậc phụ mẫu tự ý làm mai làm mối, mà Tướng Như Nhi cũng rất tốt số, Nhận nhị nương rất dung túng nàng, hơn nữa nàng còn có đặc quyền lựa chọn, thật khiến người ta hâm mộ chết mất.

Vóc dáng rất cao, nhìn qua có thể là một mét tám, da hơi đen, do phải phơi dưới ánh mặt trời lâu ngày, ánh mắt to nhưng hữu thần, sống mũi không cao lắm, môi hơi dày, cằm hơi phẳng, toàn thân lộ ra một cỗ anh khí, tuy không thanh tú như Tướng Vũ, không cường tráng như Liễu Thiên Kỳ, nhưng cũng dễ nhìn, dĩ nhiên, không xứng với Tướng Như Nhi.

Tướng Như Nhi là mỹ nhân khó gặp, cả người toát ra mị hoặc, giờ tay nhắc chân đều phong tình vạn chủng, Tướng Hòe tuy tốt, nhưng bị Xảo Nương áp chế, khó tránh mang theo chút e dè cùng yếu thế, tính khí cũng không tốt lắm.

Trong lòng Mộc Phi đang chấm điểm cho Tướng Hòe, liền nghe hán cất cao giọng nói với nàng.

Hán nói: “Phi nhi muội muội, tính khí của mẫu thân chắc muội cũng biết rõ, nương điển hình là người nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu hủ, muội xem, nương đang rất đau lòng kia.”

Âm thanh trầm thấp mang theo từ tính, hơi khàn khàn, nghe rất thoải mái, không nhịn được nhìn hán kỹ hơn chút.

Bên kia Lý Côn và vợ hán cùng khuyên nhủ:

“Nè Mộc Phi, ngươi đừng giận đại nương, nàng tới cổ vũ cho cửa hàng đấy, không để ý bệnh tình kéo thêm chúng ta tới, sau khi trở về thôn Lý chúng ta sẽ tuyên truyền giúp ngươi, bảo đảm vang danh toàn thôn, cho ngươi có thể kiếm một bó tiền lớn.”

Hai người diễn đạt tron tru, đi gây chuyện liền nói thành cổ vũ.

Mộc Phi lau lau khóe mắt, nức nở nói:

“Là ta nhớ lại chuyện mẫu thân đã qua đời, nghĩ mình từ nhỏ đã mất đi sự đùm bọc của người thân, đau lòng thôi, không có liên quan đến đại nương.”

Vừa khéo sắc mặt đại nương hòa hoãn không ít, vuốt đầu Mộc Phi nói:

“Đưa bé ngoan, khổ cho ngươi rồi, để đạiDiễnđànlêquýđoàn nương làm thức ăn ngon cho ngươi, sau này có chuyện gì có thể nói với ta, ta tận lực giúp đỡ, đúng dịp đại nương chỉ có con trai, cũng muốn có một nữ nhi.”

Mộc Phi biết Xảo Nương chỉ nói cho có lệ, cũng không đỏ mắt đi lên nhận “Mẹ”, cúi đầu xin lỗi rồi cười, âm thanh nhẹ nhàng như tiếng muỗi vo ve nói:

“Phi nhi biết đại nương thương xót, sau này có cơm ngon Phi nhi liền mặt dày lên đi nhà ngài vậy.”

“Ha ha ha...” Cả đám cười phá lên.

Xảo Nương lật đật về nhà định mời đại phu khám bệnh một chút, vừa nãy bị Mộc Phi đút cho mấy miếng điểm tâm, liền mờ mịt nói ra câu:

“Quả khô kia so với tiên đàn diệu dược còn tốt hơn rất nhiều, ăn vào cơ thể lập tức nhanh nhẹn, quay về nói với đại nương một chút xem quả đó chế thể nào, ha ha.”

“Dạ, được không phải đi quấy rầy nhà đại nương, Phi nhi thích sốt thịt bò, đúng dịp đại nương cần phải chuẩn bị nha.”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên, quán gia sẽ làm thịt vài con bò.”

Mộc Phi không tin lời Xảo Nương, nhưng chỉ cần ả không đi làm náo loạn nhà nàng nữa, nàng liền thấp nhang bái phạt.

Cầm bao giấy dầu đựng vài miếng điểm tâm đưa cho Xảo Nương, coi như tiễn bước mọi người xong, Âm mụ mụ âm thầm bội phục hành động của Mộc Phi, nói khóc liền khóc, khóc xong xem như không có chuyện gì, thật làm bà kinh hãi.

Mộc Phi xoa mồ hôi trên trán, tức giận lắm lắm:

“May nhờ hôm nay đè nén tâm tình, phụ thân cũng không có ở đây, nếu không thật không thể khóc ra được.”

Âm mụ mụ đi theo cũng xoa chút mồ hôi trán, tiểu chủ tử thật không giống người thường, ban đầu còn tưởng nàng có chiều gì, ai dè là đánh bậy đánh bạ.

Nếu làm không tốt, khả năng tiệm sẽ bị đập, vẫn nên báo cáo hết cho chủ tử biết.

Lúc trước Mộc Phi hành động vô cùng bí mật, núp trong ngực Xảo Nương âm thầm đâm châm, cho nên Âm mụ mụ không nhìn thấy là điều đương nhiên.

Mộc Phi nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mụ mụ, nhưng cũng không giải thích, thân thể của Âm mụ mụ nàng cũng không biết rõ, nếu không phải là người của mình, thì không cần lật lá bài tẩy cho người khác xem, tránh cho người khác bắt được nhược điểm.

Tường Vũ và Thúy Nhi một trước một sau tiến tới.

Lúc Tường Vũ tiến vào, sắc mặt có chút tái nhợt, khăn trang tới gần Mộc Phi, quan sát Mộc Phi tỉ mỉ, xác định nàng bình yên vô sự mới yên tâm. Hắn vội vàng đi, quần áo có chút xốc xếch, đáng chú ý là, tóc trên đầu có chút tán loạn, giờ phút này công tử ngọc thụ lâm phong thoát nhìn có chút nhếch nhác khiến Mộc Phi “hì hì” cười ra tiếng.

“Muội còn cười được, muội làm ta lo lắng gần chết!” Tường Vũ tức giận nhìn chằm chằm Mộc Phi, không nhịn được lấy tay búng cái trán nàng, cười khiển trách:

“Lúc ta chạy đến đã thấy thân thể Xảo Nương hồi phục, đang đi bộ về, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mộc Phi qua loa kể lại, dĩ nhiên nàng nói khác đi một chút, trùng hợp có khách đến, hai người dừng nói chuyện bắt đầu bận rộn cả buổi chiều.

Vì buổi sáng kéo đến một đám người, nên buổi chiều khách giảm đi không ít, dù sao nhà nông cũng không giống như xưa, đều có ruộng đều có việc mình cần làm, như vậy cũng cho Mộc Phi thời gian nghỉ ngơi, nhân lúc rảnh, bắt đầu suy nghĩ cách làm salad.

Trời chập tối rất nhanh, gần tới cuối thu khi mặt trời lặn thì nhiệt độ giảm xuống rất nhanh, Mộc Phi nhìn một chút thấy cũng không nhiều người ở đây, chủ động đi quét dọn vệ sinh, dọn dẹp sạch sẽ cửa hàng, ngày mai đã khai trương rồi, phải làm cửa hàng thật khác biệt.

Ngày khai trương đến rất nhanh, sáng sớm trường thôn Tương Sơn sáng khoái đáp ứng đi cổ động cho Mộc Phi, bất ngờ hơn là trường thôn Lý cũng đến, được Tường gia giới thiệu, Mộc Phi ngọt ngào kêu Lý bá bá rồi khéo léo đứng sang một bên, suy nghĩ lời nói của Lý Côn đệ đệ của Xảo Nương, muốn tuyên truyền liền cho ả tuyên truyền thôi.

Không nói Tường nhị thẩm, Tường nhị thúc, Tường Tú Nhi, Nhạn nhị nương, Tường Như Nhi đến đông đủ, ngay cả người luôn tránh né nàng Liễu Thiên Sở cũng đến, hơn nữa còn mang theo Liễu Thiên Kỳ, Liễu Nhiễm xinh đẹp đáng yêu.

“A, Phi nhi muội muội, lâu ngày không gặp, có nhớ tỷ tỷ hay không?” Liễu Nhiễm đứng sau lưng Liễu Thiên Kỳ lộ đầu ra, nhìn Mộc Phi phát phát tay, đôi mắt xinh đẹp cười thành hình bán nguyệt.

“Nhiễm tỷ tỷ, muội rất nhớ tỷ nha.” Mộc Phi giang hai tay ra, giống như cánh bướm, nhẹ nhàng chạy đến.

Liễu Nhiễm nhảy ra bắt lấy tay Mộc Phi, Liễu Nhiễm nhỏ giọng nói:

“Phi nhi muội muội thật lợi hại, thế nhưng khiến Sở ca ca ăn thiệt, hì hì, vẫn chưa ai có thể chiếm chỗ tốt từ trong tay hắn đâu, sau khi nghe kể, ta cười muốn bể bụng luôn.”

“Đúng rồi Phi nhi muội muội, khoan hãy nói, chủ ý của người thật tốt, đường ca như con ruồi trong ruộng canh trực tiếp bị người bóp chết, chỉ có thể nói, rất cao tay!”

Liễu Thiên Sở đang hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của dân chúng xung quanh, tai liền nghe được người bên cạnh không e dè nghị luận, khuôn mặt tuần tú lập tức đen lại, khóe miệng cứng ngắt giờ lên, bằng mắt thường có thể thấy run rẩy mấy cái.

“Đúng rồi Phi nhi, phụ thân ngươi đâu?” Liễu Nhiễm tò mò nhìn xung quanh, không thấy Viêm Dục đâu, liền có chút kỳ quái hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47 3: Đi Còn Quay Lại, Bị Thương (Tinh, Yêu Cầu Thủ Lĩnh Hứa Hẹn)(2)

047.(3)

Mắt MỘC Phi như ánh nến bị dập tắt, ảm đạm xuống, nàng gượng cười giải thích:

“Phụ thân có việc gấp, đi xử lý rồi.”

“À.” Liễu Nhiễm cũng không nghi ngờ, tiếc nuối nói:

“Thật tiếc quá, vốn hôm nay có thể tụ tập đầy đủ, chờ sau khi cửa hàng đóng cửa, liền đi Túy Tiên lâu ăn cơm, tiếp tục làm thịt Sở ca ca một trận.”

MỘC Phi nặn ra nụ cười, phối hợp lắc đầu thờ dài:

“Phải ha, thật đáng tiếc.”

Liễu Thiên Sở như có chút suy nghĩ, thâm sâu nhìn MỘC Phi, tiểu nha đầu này nhìn vậy mà không đơn giản, y thuật cũng không kém Dương đại phu.

Sau khi hai vị thôn trưởng thấy mấy người Liễu Thiên Sở tới, rồi rít chạy tới chào hỏi, tuy hai người là trưởng bối, nhưng bàn về địa vị thì họ thua xa Liễu Thiên Sở.

“Cửa hàng này là một chút tâm ý của tại hạ, phiền hai vị tiền bối thay ta chiếu cố cho cháu gái ta một chút.”

Liễu Thiên Sở hạ thấp thân thể, hai tay chấp lại thờ dài, thái độ rất cung kính, hai trưởng thôn Trương, Lý hưởng thụ nghe, xong khoát tay lia lịa, luân phiên nói “Không dám nhận, nhất định hết sức” các loại.

“Để cho Trương trưởng thôn đọc diễn văn, sau đó thu xếp hết thấy, dù sao cháu gái ta cũng ở trong thôn Trương Sơn.” Liễu Thiên Sở biết Trương trưởng thôn không muốn đọc diễn văn, liền cất giọng cho cái bậc thang đi xuống, tránh làm ông mất mặt.

Lý trưởng thôn vuốt vuốt râu dê, gật đầu không ngừng:

“Đúng đúng, Trương lão đệ sẽ không từ chối đâu.”

“Vậy tiểu đệ liền nhận, sẽ cố gắng làm tốt nhất có thể.”

Bắn pháo trúc, cất lựu đỏ, Trương trưởng thôn đọc diễn văn, ý chính là hi vọng buôn bán thịnh vượng náo nhiệt các kiểu, tiếng pháo nổ làm mấy đứa nhỏ bật tai chạy khắp nơi, cửa hàng “Dấm Linh Lợi” trái cây ngâm chính thức mở cửa đón khách.

Giống như lần đầu tiên Liễu Nhiễm thấy cửa hàng khai trương, trong lòng rất hưng phấn, lúc thì nghênh đón khách hàng, lúc thì học theo MỘC Phi giới thiệu cửa hàng, chỉ chốc lát đầu đầy mồ hôi ngồi xuống ghé gồ lấy tay quạt quạt, Liễu Thiên Kỳ thần kỳ bưng một chén nước trà vượt qua đám người không làm rơi một giọt đưa cho Liễu Nhiễm, Liễu Nhiễm vội vã nhận lấy uống, thấy Liễu Thiên Sở nhân nhả cầm quạt phe phẩy, híp mắt sai Liễu Thiên Kỳ:

“Đi, lấy cây quạt của đường ca cho ta.”

Theo bản năng Liễu Thiên Kỳ co vai lại, khó chịu nói:

“Ngươi tự đi mà lấy.” Thuận tiện lấy ly trà trong tay Liễu Nhiễm, chạy mất tiêu.

Liễu Nhiễm tức giận làm bầm: “Tên nhát gan, đứng lại.”

Còn chưa đóng cửa, Liễu Nhiễm đã bỏ cuộc, la hét mệt mỏi, Liễu Thiên Kỳ thật thà cười cười, liền mang em gái về nhà.

Liễu Thiên Sở phân phó với tùy tùng mấy câu, cũng tìm lý do rời đi, hần vừa đi, Tường Thạc Hòa cùng Lý thôn trưởng cũng lần lượt rời đi, lưu lại mấy đợt khách thừa dịp khai trương muốn mua chút ít hoa quả khô, Mộc Phi và Thúy Nhi rồi rít giới thiệu sản phẩm, bán được mấy bịch đào chua ngọt cùng một ít mứt táo, cũng coi như khởi đầu tốt đẹp.

“Aaaa, làm ăn đúng là không thể so với ở nhà, mệt chết đi được.” Lúc mặt trời lặn, Mộc Phi và Tường Vũ sánh vai đi, cảm thấy hơi lạnh, liền cởi áo ngoài khoác lên vai Mộc Phi, cùng nàng tán gẫu.

Ánh tà dương dần dần biến mất, chim tước hót vang, thỉnh thoảng cảnh lá truyền đến tiếng sột soạt, đất cát vùi dập tiếng bước chân.

Âm thanh trong trẻo vang vọng trong không khí, truyền rõ ràng vào tai Mộc Phi, nàng ngoái đầu lại cười, xinh đẹp thoát tục:

“Không tồi, tự mình phấn đấu có được, là chuyện đương nhiên, không sợ bị mất, không phải sao?”

Tường Vũ gạt mình, lúc này trăng chưa lên cao, không thấy rõ mặt của Mộc Phi, nhưng hần thấy nụ cười khách khách trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút cô đơn cùng bất lực, khi nhìn kỹ lại thì thấy Mộc Phi như không có gì bất thường, lời kia giống như thuận miệng đáp, không phải nói với hần.

“Phi nhi trưởng thành rồi, lời nói cũng không trực tiếp như xưa nữa.” Tường Vũ than nhẹ một tiếng, đang định đi qua Mộc Phi, sửa tóc cho nàng, chợt thấy vút một cái, giống như ánh trăng chiếu đến, rơi vào trên cổ Mộc Phi.

“A.” Tiếng kinh hô của nữ tử truyền đến, Mộc Phi đang ngửa đầu nhìn trời liền thấy cổ lạnh lẽo, một thanh kiếm để ngang trước cổ nàng.

“Ngươi...”

Tường Vũ cả kinh, mới vừa thốt ra một chữ, gáy liền đau xót, mắt tối sầm mất đi ý thức, phía sau hần, xuất hiện một bóng đen quý dị, ăn mặc y đúc người đứng bên cạnh Mộc Phi, cả người đen thui, khăn che mặt cũng đen nốt, chỉ chừa mắt ra, ánh mắt hung tàn như dã thú.

“Vũ ca ca.” Mộc Phi kêu to một tiếng, theo bản năng bước lên kiểm tra hơi thở của Tường Vũ, liền bị kiếm của người trước mặt chặn lại.

“Nói, hần ở đâu!” Hắc y nhân chỉ kiếm trước người nàng, âm thanh lạnh lùng không chứa chút tình cảm vang lên, như xuyên thấu qua y phục chạm vào da thịt trắng nõn của nàng, rung mình một cái.

Hần? Hần nào?

Chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy “Hần” trong lời của hắc y nhân là chỉ Viêm Dục, liền thật thà trả lời:

“Đi rồi.”

“Đi đâu!”

“Không biết, ngủ một giấc tỉnh dậy liền không thấy.” Mộc Phi tiếp tục thành thật trả lời.

Hắc y nhân cau mày, nhìn Tường Vũ trên mặt đất, trong mắt lóe ra sát khí, nâng kiếm lên, nhắm ngay người nằm trên đất đâm tới.

Tim Mộc Phi bang bang nhảy loạn lên, đầu đầy điềndầnlêêquýđồnmò hỏi muốn ngăn cản động tác người nọ lại, con ngươi chuyển động thật nhanh, đại não nhanh chóng nghĩ kế sách.

Làm sao đây, bọn họ định giết người diệt khẩu sao?

Mất thấy thanh kiếm gần đâm tới, Mộc Phi la àm lên:

“Ta biết cách tìm ra hần!”

Quả nhiên, người kia dừng lại, nghiêng đầu đôi mắt như chim ưng khóa chặt người Mộc Phi: “Nói.”

Hần vừa mở miệng, tuy chỉ một chữ, lại u ám, bình tĩnh mang theo hàn ý thấu xương.

“Muốn tìm hần rất đơn giản, đi Liễu Khê trấn.”

Con ngươi Mộc Phi đảo một vòng, nảy ra ý hay, mấy người này không có nói tên người mình muốn tìm là ai, nàng liền troll bọn hần xem sao, đẩy hết cho Liễu Thiên Sở, coi như báo đáp lại đại ân đại đức của hần.

Chân mày hắc y nhân nhíu lại, giống như đang suy nghĩ.

“Nói rõ.” Người phía sau đặt kiếm lên cổ nàng cách 0.5cm, lạnh lùng nói.

Mộc Phi buộc phải ngẩng đầu lên, cổ mảnh khảnh thon dài lộ ra dưới kiếm, nhanh chóng đáp:

“Hắn quen biết với Liễu bảo chủ, hắn rời đi nhất định làm tìm Liễu bảo chủ, nếu không một thân một mình làm sao có thể lên đường.”

Hắc y nhân khoát khoát tay, người phía sau liền thu hồi kiếm, Mộc Phi vội vàng sờ cổ mình, sống lưng mồ hôi chảy ra ròng ròng, bị gió lạnh thổi qua, y phục dính sát vào người, khiến toàn thân lạnh buốt, thân thể càng run rẩy lợi hại.

“Nàng, hắn, xử lý thế nào?” Mộc Phi nghe người áo đen hỏi, liền nghĩ người phía trước chính là đầu xỏ, ánh mắt chăm chú nhìn hắn, sợ hắn nói một câu giết người diệt khẩu.

Người đứng đầu không trả lời, cúi đầu suy nghĩ một chút, mắt liếc Mộc Phi một cái, giọng khàn khàn nói: “Thả.”

Người nọ được lệnh, thu hồi kiếm, đứng sau người đứng đầu.

Mộc Phi thở ra, vừa mới thả lỏng, liền thấy tên đầu sỏ quay đầu chạy nhanh đến phía nàng, mũi kiếm hướng tìm nàng đâm tới.

Tốc độ cực nhanh, hai chân Mộc Phi như đeo chì, đầu óc trống rỗng, máu cả người xông lên đầu, biết rõ phải tránh ra, nhưng bị kiếm khí khổng chế không cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm ngày càng phóng đại trước mặt, nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong lòng mong đợi Viêm Dục có thể xuất hiện.

“Đình!”

Như tiếng kim loại va chạm nhau.

Cảm giác nhói đau trong dự tính không truyền đến, mũi kiếm bị tách ra, mùi lan thom ngát xông vào mũi, trong trẻo lạnh lùng mang theo một tia lạnh bạc.

Đột nhiên Mộc Phi mở mắt, nhìn nam tử mặc áo trắng che trước mặt nàng, tóc đen buộc lỏng lẻo, bay loạn trong gió, sống lưng thẳng đứng, hắn chỉ tùy ý đứng ở đó, khí chất lãnh ngạo không thể xâm phạm, thánh khiết như tuyết liền không nhiễm bụi trần.

Tay phải cầm một vật trắng như tuyết giống như kiếm, chỉ vào hai người đối diện, nhìn như không tập trung, lại sử dụng kiếm khóa chặt hai người kia, bảo vệ Mộc Phi không một khe hở.

Tim Mộc Phi đập như trống, nàng không nhìn thấy mặt hắn, nhưng thấy khí chất của hắn không giống Viêm Dục.

Tuy Viêm Dục có khuôn mặt mỹ hoặc chúng sinh, nhưng khí chất của hắn kết hợp với khuôn mặt hoàn mỹ đó, nếu chỉ dùng ba từ để hình dung Viêm Dục thì đó chính là lười biếng, bảnh bao, yêu nghiệt. Còn người trước mặt giống như băng thanh ngọc khiết cao quý.

Mộc Phi hưng phấn, nếu không phải Viêm Dục, liền có cơ hội nhận biết thêm một mỹ nam?

“Ha, ha, ha, ta nghĩ ngươi sẽ tiếp tục trốn ở đó, không ngờ lại hiện thân, xem ra, nàng đối với ngươi rất quan trọng.” Tên đầu xỏ cũng không để ý việc mình đâm hụt, ngược lại hắn còn cười quái dị một hồi, giống như tiếng trúc cả vào tấm gỗ, nghe vào trong tai khiến lòng dâng lên lạnh lẽo.

“Thật sao? Chỉ là một cô bé nông thôn thôi.” Hắn vừa khinh thường nói vừa nghiêng người liếc Mộc Phi một cái, đáy mắt chán ghét không chút che giấu.

Trong nháy mắt khuôn mặt tuyệt thế hiện ra trước mặt Mộc Phi, khóe môi đỏ hồng nâng lên nụ cười như không cười, vẻ đẹp lười biếng, mỹ hoặc xen lẫn lạnh lùng. Rõ ràng cùng một khuôn mặt, cùng một giọng nói, nhưng lời nói lại làm Mộc Phi đau lòng, tâm xoắn thành một đoàn, nhìn hắn mừng rỡ cũng không phục hồi.

Ánh mắt chán ghét như một cây đao đâm vào tim nàng, máu chảy đầm đìa, nàng liền ngộ ra, cuộc sống mấy năm nay đối với hắn mà nói chắc là cuộc sống hắn chán ghét nhất.

“Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi sao?” Tên đầu sỏ cười khặc khặc: “Ngươi càng nói như vậy chứng minh ngươi càng để ý nàng ta, nếu không ngươi sẽ không cứu nàng.”

Tròng mắt Mộc Phi sáng lên, hi vọng nhìn chằm chằm Viêm Dục, đứng rồi, nàng quên mất, đối phương có hai người, vừa nhìn biết là cao thủ, Viêm Dục một thân một mình, làm sao đấu lại hai người kia, đương nhiên phải dùng trí rồi. Lời nói và hành động của hắn, nhất định là qua mặt mấy tên sát thủ.

Viêm Dục cau mày liếc mắt, giống như chăm chú nhìn kiếm trong tay, rồi lắc đầu nói:

“Ta chỉ không muốn nhìn các người lạm sát người vô tội, hai đứa bé, cái gì cũng không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47 4: Đi Còn Quay Lại, Bị Thương (Tình, Yêu Cầu Thủ Lĩnh Hứa Hẹn) (4)

Mộc Phi tự giễu cười, cũng là, nàng ôm hi vọng, cho nên cảm thấy ôm hôn trong mộng là thật, cũng chỉ là trong mộng mà thôi, tình mộng, là bi kịch.

Nhưng tìm nàng sao lại đau như vậy?

“Khắc khắc, nhiều lời vô ích, người đã xuất hiện, vậy thì giải quyết ở đây luôn!” Người nọ không nói nhảm nữa, cùng đồng bọn cầm kiếm xông lên đâm Viêm Dục.

Viêm Dục một cước đá Tường Vũ đang hôn mê vào trong lùm cây, tiếp đó nhảy đến bên cạnh Mộc Phi, ôm lấy nàng nhẹ nhàng đặt vào bụi cỏ, trở tay đi ngăn đón hai người kia, cùng bọn họ chiến thành một đoàn.

Mộc Phi vứt bỏ đau xót trong lòng, nhân cơ hội chạy đến bên cạnh Tường Vũ, một tay bắt mạch, một tay ấn huyệt nhân trung-giữa mũi và miệng, trong miệng không ngừng hô:

“Vũ ca ca, người mau tỉnh lại, mau tỉnh lại.”

Viêm Dục nghe Mộc Phi nóng ruột gọi tên nam nhân khác, lông mi run rẩy mấy cái, động tác chậm lại nửa nhịp, đôi phương đâm vào vai trái của hắn, máu tươi nhuộm đỏ áo ngoài.

Người nọ không tin mình có thể đã thương Viêm Dục, cứ thế sừng sờ, Viêm Dục cắn răng rên một tiếng, không để ý thương thế của mình, nhân cơ hội nhắc chân đạp đôi phương một cái, đạp ngã hắn trên mặt đất. Tên đầu sỏ áo đen tiến lên, thừa dịp truy kích, mỗi nhát kiếm đều đâm vào chỗ hiểm của Viêm Dục.

“Phi nhi, Phi nhi muội không sao chứ!” Sau khi tỉnh lại Tường Vũ bật dậy, tay nắm chặt đầu vai Mộc Phi, lo lắng hỏi han.

Trong lòng Mộc Phi ảm áp, gật đầu nói:

“Ta không sao, là...” Nàng muốn nói là phụ thân đã cứu ta, nhưng miệng không cách nào nói ra được, chỉ đành đổi đề tài nói:

“Là thúc thúc kia đã cứu ta.”

Thân thể Viêm Dục run lên, không tránh đầu kiếm của hắc y nhân, cánh tay trái tiếp tục bị đâm một nhát.

Tường Vũ nhìn theo cánh tay Mộc Phi, vì Viêm Dục mặc áo khác, cộng thêm đang hỗn chiến, hắn cũng không thấy rõ khuôn mặt của Viêm Dục, liền coi như gặp được đại hiệp, thấy hắn bị thương, mình và Mộc Phi không biết võ nghệ, vội kéo Mộc Phi ra sau nói:

“Chúng ta trốn trước, tránh cho sát thủ chú ý, không gây thêm phiền toái cho thúc thúc kia.”

Mộc Phi thấy cũng có lý, đi theo Tường Vũ đến phía sau cây đại thụ, nàng lo lắng cho Viêm Dục, không để ý Tường Vũ ngăn trở, ló đầu ra nhìn.

“A!” Mộc Phi nghẹn ngào la lên, lại sợ tiếng kêu hấp dẫn bọn họ, liền lúng túng vội bịt miệng lại.

“Chủ tử!” Ngao Dục vội vàng chạy đến, thấy cảnh tượng như vậy liền gia nhập chiến đấu muốn giải vây cho Viêm Dục, lại không biết từ đâu xông ra thêm hai người áo đen ngăn cản. Võ công hai người này không quá cao, nhưng phối hợp rất ăn ý, Ngao Dục lấy một địch hai, nhất thời không thể qua giúp Viêm Dục được, chỉ có thể giải quyết tình hình trước mắt.

Cánh tay trái của Viêm Dục chảy máu không ngừng, nhưng trên mặt hắn lại không thể hiện một chút đau đớn nào, bình tĩnh như cũ đấu với hai người kia, rất chú ý Mộc Phi ở đằng kia, sợ nàng bị bại lộ.

Mặt Mộc Phi càng tái nhợt, cứ đà này, nếu không băng bó kịp thời, Viêm Dục có thể mất máu chết mất. Nàng định chạy ra ngoài, liền bị Tường Vũ kéo tay lại, nàng vẫy vẫy mấy cái muốn hất ra:

“Ngươi buông tay!”

“Buông tay nhìn muội chịu chết sao? Muội không biết gì hết, đừng làm loạn thêm!” Tường Vũ hung hăng nắm tay Mộc Phi, hạ thấp giọng nói khuyển ngán.

“Ngươi mau thả ta ra, hấn mất nhiều máu như vậy, sẽ chết!”

Nhờ ánh trăng, Tường Vũ thấy rõ người nọ chính là Viêm Dục, tuy khiếp sợ vì sao hấn lại đột nhiên xuất hiện, nhưng phản ứng rất nhanh, Viêm Dục thì sao, hấn sẽ không bỏ mặc Mộc Phi đi chịu chết. Lực trên tay càng lớn, hấn quả quyết nói:

“Chúng ta trở về!” Kéo cánh tay Mộc Phi mang nàng về nhà.

Mộc Phi nhìn chằm chằm Tường Vũ, lạnh lùng thốt:

“Buông tay!”

Tường Vũ bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Mộc Phi, nhẹ giọng nói:

“Ta biết muội lo lắng cho hấn, ta biết rõ muội không thể bỏ mặc hấn, nhưng mà, ta cũng không thể bỏ mặc muội, ở trong mắt ta, an nguy của muội là quan trọng nhất.”

Mộc Phi mím môi, trong lòng cảm xúc ngổn ngang, tiếp tục kiên trì nói:

“Tường Vũ ngươi buông tay, tự ta có biện pháp.”

“Ta đi cùng muội.” Tường Vũ không kiên trì nữa, hấn buông tay Mộc Phi ra, từng bước tiến ra ngoài.

Ánh mắt Mộc Phi lóe lên, nhẹ giọng nói:

“Thật xin lỗi.”

Cầm ngân châm đâm vào huyết ngù của Tường Vũ, giấu hấn vào trong bụi cỏ, than nhẹ:

“Vũ ca ca, an nguy của ngươi, ta cũng rất để ý.”

Sau khi nói xong, nàng không do dự nữa, nhanh chóng chạy đến trong bụi cỏ, nằm trên mặt đất nhìn ra ngoài.

Nàng nóng lòng nhưng cũng không dám làm bậy, nàng am hiểu nhất chính là dùng ngân châm đâm huyết, nhưng khoảng cách phải gần mới có thể làm được, cái gì mà xuyên qua cỏ dại sẽ thành tuyệt học linh tinh... Lại không áp dụng lên người nàng, cầm ngân châm bắn ra như phi tiêu thật không thực tế. Cho nên nàng cần quan sát tỉ mỉ, chờ đợi thời cơ.

Giờ phút này chiến đấu đã trở thành Diễn đàn lê quý tử đông hai bên giằng co, hai người bao vây Ngao Dục cũng có không ít vết thương, nhưng động tác vẫn như cũ, phối hợp nhịp nhàng. Ngao Dục vì lo lắng cho Viêm Dục, trong lòng nóng nảy, nên rơi vào thế hạ phong.

Lại nhìn Viêm Dục bên kia, bị ba người vây khốn, hấn đang bị thương, có chút lực bất tòng tâm, trên tay lại thêm mấy vết thương, ngọc đá trên đầu cũng không biết bị ai cắt đứt, đầu tóc bay tán loạn, trên mặt tuyết mỹ bao phủ một tầng sát khí, lẫm liệt không thể xâm phạm.

Mộc Phi đau lòng, nàng nhìn thấy tên đầu sỏ chạy đến phía nàng cách nàng khoảng một mét, vội ngưng thở, tay phải truyền ngân châm sang tay trái, hít sâu một hơi, thành bại đều ở lần này.

Ném một tảng đá to bằng bàn tay tới phía tên đầu sỏ, thừa dịp người nọ sắp quay đầu Mộc Phi liền chạy sang hướng ngược lại, tên đầu sỏ cảm giác thấy bên cạnh có người đến gần, thấy Mộc Phi phía sau, chuỗi kiếm đưa ra, vừa vặn cản trở Mộc Phi lại, trong mắt thoáng qua một tia giễu cợt.

“Phi nhi!” Trong nháy mắt Viêm Dục nóng nảy rống to, khuôn mặt trắng tinh sục sục, thất kinh hiện lên trên mặt, đỡ một nhát kiếm liều mạng vọt tới chỗ Mộc Phi.

Mộc Phi giả bộ sợ hãi rút tay về, oa oa kêu to:

“Không muốn không muốn!”

Hắc y nhân cười gian, chờ đợi Viêm Dục tiến đến.

Tay trái nhấc một cái, ngón châm hoàn toàn đâm vào da thịt của người nào đó:

“Aaaaaa ô!” Âm thanh quái dị như tiếng thú kêu truyền đến, mọi người kinh hãi ngừng chiến, nhìn tới chỗ Mộc Phi.

“Tàn trưởng lão!” Bốn người kinh hô ra tiếng, cùng nhau bay tới chỗ Tàn trưởng lão.

Ngao Dục nhân cơ hội che chắn trước người Viêm Dục, giờ kiểm cảnh giác nhìn đối phương.

Chỉ có Viêm Dục, nhảy tới chỗ Mộc Phi phụ cận, một tay xách nàng lên, đôi mắt đẹp chứa đựng nóng nảy cùng lo lắng, khóa chặt Mộc Phi lại, xác định nàng bình yên vô sự mới hung hãn ôm nàng vào lòng, vừa đau lòng vừa tức giận khiển trách:

“Không muốn sống nữa sao, nàng có biết là rất nguy hiểm không?”

Mộc Phi ngây ngô cười, vừa định nói chuyện, cảm thấy trên người dính dính, mũi hửi thấy mùi tanh ngọt, mới nhớ Viêm Dục đang bị thương, giấy giụa ra trong ngực hắn, lấy ngón châm đâm vào mấy huyết vị trên tay hắn, tình huống khẩn cấp, chỉ có thể cầm máu trước thôi.

“A! Đáng chết, giết nàng cho ta! Giết nàng!” Con mắt Tàn trưởng lão đầy tơ máu nhìn chăm chăm, dưới thân đau đớn không cách nào nhúc nhích được, đuôi ngón tay chỉ vào Mộc Phi, tê liệt kêu gào thống khổ.

Mọi người im lặng nhìn nhau mấy lần, nhất trí ủa lên.

Ngao Dục lê kiếm trên mặt đất kéo thành một chuỗi tia lửa, nhanh chóng tiến lên.

Mộc Phi đỡ Viêm Dục đứng lên, Ngao Dục lấy một địch bốn không thể kéo dài bao nhiêu thời gian, nàng phải nhanh đưa Viêm Dục tới chỗ an toàn, mà nàng cũng không biết ở đâu mới an toàn, trong tiềm thức nàng muốn kéo hắn về nhà.

Mới vừa đi hai bước, mặt Viêm Dục liền biến sắc, thân thể nhanh chóng cúi xuống bảo hộ Mộc Phi, sau đó, Mộc Phi nghe Viêm Dục kêu đau một tiếng, bên chân lăn xuống một tảng đá to bằng bàn tay dính máu, nghiêng đầu nhìn, thấy Tàn trưởng lão rũ cánh tay xuống, ngáng đầu, nhìn thấy trán Viêm Dục chảy máu, con ngươi của hắn lơ đãng, nhưng tập trung nhìn vào trong mắt Mộc Phi, thật giống như muốn khắc ghi nàng vào trong tủy xương cốt, rồi sau đó thân thể mềm nhũn, ngồi phịch bên cạnh nàng. .

Mộc Phi sợ đến không nói ra lời, muốn vuốt ve đầu Viêm Dục, mới vừa động, thân thể Viêm Dục chậm rãi ngã xuống.

“Chủ tử!” Ngao Dục đánh lui người bên cạnh, quay người nhào tới phía Viêm Dục, đáng tiếc hắn chậm một bước.

Lúc Viêm Dục sắp chạm đất, một bóng dáng quý mị ôm lấy thân thể Viêm Dục, u lãnh như linh hồn địa ngục mang theo hơi thở lạnh liệt tới, Mộc Phi không thấy rõ mặt, nhưng thấy đôi mắt kia giống như không có linh hồn, chỉ kết băng lạnh lẽo, nhìn nàng một cái, toàn thân Mộc Phi như bị đóng băng, hắn tiện tay bắn ra ám khí, ghim vào mi tâm của bốn tên hắc y nhân, bốn người dừng lại, ầm ầm ngã xuống.

Tàn trưởng lão gian nan khắc ra “U Minh kiếm tiên. . .” Sau đó con mắt đỏ lòm nhô ra, tròng mắt từ từ lòi ra, đầu bành trướng nổ tung, óc rơi đầy đất.

Nói chậm làm nhanh, mấy động tác liền giết hết bọn họ, lúc Ngao Dục chạy tới thì nam tử được gọi là U Minh kiếm tiên đã ôm Viêm Dục biến mất ở phía chân trời, Ngao Dục hơi do dự, liếc nhìn Mộc Phi, cắn răng đuổi theo.

Chân Mộc Phi mềm nhũn ngồi chồm hổm trên mặt đất, lòng bàn tay cảm thấy ngay tảng đá vừa nẩy, vết máu đã sớm khô.

Đây là tảng đá nàng ném đi để hấp dẫn Tàn trưởng lão.

Vết thương lớn trên đầu, đều do nàng ban tặng.

Hắn, sẽ chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Quyết Định Của Mộc Phi, Phụ Thân Nhớ Nữ Nhân

Mộc Phi dò dẫm nắm tảng đá trong tay, hình dạng của viên đá cũng không quá quái dị, các góc cạnh cũng không sắc bén, nhưng chính là viên đá tự

tay nàng đã ném đi, bị Tần trưởng lão dùng đả thương Viêm Dục, lòng nàng rồi đến dòi sông lấp biển vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Ánh sáng hiu quạnh rơi lên người nàng, hốc mắt nàng chua xót, trong lòng cũng chua xót, muốn rơi lệ nhưng lại phát hiện đôi mắt đang trống rỗng cô đơn, không có một hạt nước.

Nhếch mép nở một nụ cười tự giễu với sự tự suy diễn của bản thân, còn không phải sao, nếu không phải nàng tự cho là đúng, thì sao lại mang lại hậu quả như vậy?

Hai chân bị mặt đất lạnh lẽo xâm chiếm, khí lạnh lẽo luồn vào tận xương thịt, nàng cau mày vượt chỗ đầu gối đau nhức, muốn đứng dậy nhưng lại chẳng thể, chỉ có thể từ từ lui thân thể xoa bóp cho đỡ cứng người.

Lúc Liễu Thiên Sở đến nơi thì đã thấy con đường nhỏ bùn đất lầy lội trống trải, dưới ánh trăng tròn vẫn còn vương lại chút ánh dương, Mộc Phi ôm đầu gối ngồi trên đất, thiếu nữ vốn hoạt bát giờ đây lại bao trùm trong một bầu không khí băng lãnh xa cách, khí thể chán nản phát ra từ cơ thể nàng, thờ ơ lạnh nhạt với mọi thứ chung quanh.

Trái tim đột nhiên nhảy lên, hần có một dự cảm không lành.

"Đã xảy ra chuyện gì? Hần đâu?" Liễu Thiên Sở tiến lên đưa tay kéo nàng dậy, vẻ mặt nghiêm chỉnh, nhanh chóng đặt câu hỏi.

Mộc Phi cười lạnh một tiếng, nhìn kìa, lại có người đến ép hỏi nàng, mấy ngày này vận khí tốt thật, có một hai người tới mà cũng hỏi nàng phụ thân đang ở đâu, quả nhiên là một ngày thật tốt mà.

"Mộc Phi, con mau nói gì đi chứ, đã xảy ra chuyện gì?" Liễu Thiên Sở hỏi lại, chân mày nhíu lại, khóe môi thiếu nữ mân chặt như ngọn núi phía sau rặng mây, giá rét buốt lạnh, đôi con ngươi sáng như sao có chút dờ dẩn, thi thoảng thấp thoáng vài tia đau đớn.

Hần vốn đã an bài người bên cạnh Viêm Dục, lúc trước phát hiện ra nhất đẳng thị vệ của hắn đã tìm ra hắn, vốn là tính triệu hắn về lại, nhưng lại để hắn lại cho Mộc Phi. Hôm nay Mộc Phi gặp nạn thì ám vệ của hắn chỉ kịp ra hiệu một cái đã bị giết chết, đối phương ra tay vừa nhanh lại vừa ngoan độc, hơn nữa trên kiếm còn có độc, từ hiện trường có thể nhìn thấy ám vệ của hắn đã bị một đao giết chết chưa kịp phản kháng.

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là người muốn giết hại Viêm Dục đã nhận ra sự tồn tại của hắn, muốn tới cản hắn quay lại.

Hắn đã từng nghe Mộc Phi nói Viêm Dục đã rời đi, nhưng Liễu Thiên Sở cảm thấy, theo tính tình của Viêm Dục, sau khi thương thế hồi phục sẽ mang Mộc Phi rời khỏi đây, nếu Mộc Phi vẫn còn ở đây, khả năng hắn vẫn chưa đi là rất cao.

Sự thật đã chứng minh, suy đoán của hắn không sai.

"Phi nhi, Phi nhi, ta là Thiên Sở thúc thúc, con nhìn ta này, nói cho Thiên Sở thúc thúc nghe, đã xảy ra chuyện gì?" Liễu Thiên Sở bắt đầu dõ dỏi nói chậm lại, nhìn bộ dáng Mộc Phi như bị kinh hoàng, cũng đứng, hiện trường vẫn còn năm cỗ thi thể, là hắn quá mức nóng nảy, đứa trẻ này vẫn còn nhỏ, vẫn rất sợ.

Mộc Phi chuyển mắt, đôi mắt đen to dần lấy lại thần sắc, dán vào mặt Thiên Sở, ánh mắt dần thanh tỉnh, trong nháy mắt nước mắt trào ra: "Hắn bị thương, tất cả đều là lỗi của ta....."

"Con đừng gấp gáp, từ từ nói, phụ thân con giờ ở đâu? Hần lại vừa đi đâu rồi?" Liễu Thiên Sở lại nói chậm lại, từ từ dỗ dành Mộc Phi.

"Cả người hắn đều là máu, trên cánh tay trên vai lại có vết thương, đầu còn bị thương. Hắn đã hôn mê, có một nam nhân cả người toát ra sự u lãnh đưa hắn đi, còn có một người theo sát đuổi theo bọn họ. Những người này, đều bị tên nam nhân kinh khủng đó một chiêu giết chết."

Mộc Phi dần tỉnh táo lại, cơ thể cũng không còn run rẩy nữa, nhớ lại chuyện vừa xảy ra, cuối cùng thuật lại tình huống vừa rồi cho Liễu Thiên Sở.

Liễu Thiên Sở đỡ Mộc Phi đứng thẳng dậy, vẻ mặt lạnh lùng tiến lên kiểm tra thương thế mấy tên áo đen, đến khi nhìn thấy hình dáng của ám khí đã giết chết bọn họ thì cả kinh, đó là một cây có kích cỡ khoảng bằng ngón tay út xuyên qua người, ghim vào thịt tới nửa tấc, không dính máu, một đầu bén nhọn, một đầu tròn mượt, và lại còn khắc một chữ Minh.

Tâm Liễu Thiên Sở giờ đây như có một chiếc xúc tua lạnh lẽo quấn lấy, khiến cho âm thanh của hắn cũng như bị băng lại, mang theo chút run run: "Con nói kẻ đó cả người toát ra lãnh khí là như thế nào, có thấy được khuôn mặt hay biệt danh của hắn không?"

"Tên nằm ở kia hình như gọi là Tần trưởng lão, trước khi hắn chết có nói cái gì mà U Minh...." Mộc Phi nhận thấy sự bất thường từ Liễu Thiên Sở, vẫn còn ôm một tia hy vọng sẽ cứu được Viêm Dục, nhưng nhìn bộ dáng của hắn không hiểu sao có cảm giác không an tâm: Nhưng thân phận của người kia rất đặc biệt sao? Hay sẽ còn tổn thương tới phụ thân?"

Về mặt Liễu Thiên Sở nghiêm túc, hắn thu lại ám khí vào ngực, thở ra một hơi: "Công tử Hồng Phúc Tề Thiên, nếu thật là U Minh tiền bối, nói không chừng sẽ thành chuyện khác."

Như vừa an ủi Mộc Phi vừa tự an ủi bản thân, nhân vật tồn tại trong truyền thuyết, người vốn đã chết mười mấy năm trước lại đột nhiên xuất hiện,

hắn không kinh ngạc là giả, nhưng về U Minh tiền bối, hắn có nghe qua mấy lần, xem ra phải đi về tìm phụ thân hắn, tìm hiểu thật kỹ một phen.

Mộc Phi cũng cảm thấy Liễu Thiên Sở nói có lý, U Minh võ công cực cao, một chiêu đánh gục năm người, nếu quả thực có dụng ý với Viêm Dục, thì sao phải vận thần cứu hắn chứ.

"Phi nhi, con và ta về trấn Liễu Khê thôi." Liễu Thiên Sở thử thăm dò, nhận ra hiện trường không còn tìm thêm thông tin gì, thân phận của đối phương vẫn khá mơ hồ, không thể truy cứu nữa, bảo đảm sự an toàn của Mộc Phi là trên hết, không chỉ vì Viêm Dục, mà còn là vì thân phận thực sự của Mộc Phi.

"Không, con không đi." Mộc Phi không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, đột nhiên nhớ ra trong bụi cỏ vẫn còn một người, vội vàng xoay người chạy đến, vạch mấy tầng lá, thấy Trương Vũ vẫn đang ngủ say, thở phào nhẹ nhõm: "Thiên Sở thúc thúc, làm phiền thúc đưa Vũ ca ca về nhà giùm."

Liễu Thiên Sở tiến lên theo, thấy bộ dạng của Trương Vũ, liền tới điểm huyệt ngủ của hắn, điểm mấy lần vẫn không giải được, không khỏi ngạc nhiên nói: "Đây là thủ pháp điểm huyệt của U Minh tiền bối sao? Quả thật rất đặc biệt, đến ta còn không thể giải."

Mộc Phi nghe xong cổ quái nhìn Liễu Thiên Sở một hồi, nàng giờ không có tâm trạng mà còn đùa nữa, liền hắng giọng một cái thật lớn, dịu dàng nói: "Thiên Sở thúc thúc, con về nhà trước."

"Con ở một mình sẽ không có vấn đề gì chứ, hay tốt hơn hết là vẫn nên về Liễu Khê trấn với ta đi." Liễu Thiên Sở vác Trương Vũ lên, tiếp tục khuyên nhủ Mộc Phi.

"Không sao, tự một mình con mở quán, hơn nữa cửa hàng mới vừa khai trương, vẫn là ở nhà thì tiện hơn, phụ thân không có ở đây, con lại càng phải tự lực cánh sinh trên đôi tay mình, nếu không, những ngày tiếp theo thì nên làm thế nào chứ?"

Mộc Phi tựa như đang nhìn khay ngọc ở chân trời, giờ cánh tay quơ quơ với Liễu Thiên Sở, sai bước đi về phía ngôi nhà đất của mình. Nàng phải ở nhà chờ phụ thân, phụ thân nhất định sẽ trở lại tìm nàng, nhất định.

Ánh mắt Liễu Thiên Sở lóe lên mấy cái, nhìn sống lưng mảnh khảnh nhưng thẳng tắp của Mộc Phi, nhìn chăm chăm vào bước chân không chút loạn nhịp của nàng, cảm thấy nàng vô cùng kiên định, ngoắc ngoắc tay với bóng tối ở đằng sau, ôm Trương Vũ nhanh chóng đi vào trong thôn.

Công tử, người nhất định sẽ vượt qua được kiếp này.

Ngao Dục không thể tin nổi hắn đang nhìn thấy chuyện gì, vô luận hắn đuổi thế nào cũng không thể kéo gần được khoảng cách với hai người trước mặt, trong lòng hắn hoảng sợ, rốt cuộc cái người toàn thân u lãnh đó là thần thánh phương nào, thật thật chính là "U Minh kiếm tiên" mà tên Tàn trưởng lão kia đã nói?

Nhớ năm đó, sự tồn tại của U Minh kiếm tiên tựa như một lưỡi đao sắc bén trên cổ họng Võ Lâm Minh Chủ và Ma Giáo Giáo Chủ, người mang tên U Minh tựa như bóng tối này không phục vụ Minh Chủ hay Giáo Chủ, cũng không thuộc về bất kỳ thế lực nào, nhưng hắn hành tung quỷ dị, kiếm pháp xuất thần nhập hóa, từng nổi danh chưa từng bại trận.

Tương truyền trên người hắn có một quyền tuyệt thế kiếm thuật bí tịch, có được bí tịch đó, là có thể hành tẩu vô lâm, trở thành kẻ đệ nhất thiên hạ.

Hai phái chính tà thêm muốn đã lâu, hai phe cấu kết nhau đồng thời gây khó dễ U Minh, hôm đó trên dốc núi lửa cheo leo, mười bang phái phái ra một trăm cao thủ bao vây tấn công U Minh, cuối cùng đánh hắn rơi xuống khe núi, nghe nói, quyền bí tịch kia cũng cùng hắn rơi xuống khe núi.

Từ đó biến mất khỏi nhân gian.

Nếu thật là U Minh, chuyện liền khó giải quyết, chủ tử trong tay hắn không biết là chuyện tốt hay xấu. Về mặt của Ngao Dục vừa lạnh lẽo lại vừa căng thẳng, bàn tay dò vào ngực tính lấy đạn tín hiệu, đó là cách liên hệ với nhau của thủ vệ Viêm Dục, chỉ cần bắn vào phía chân trời, đồng bọn của hắn sẽ nhanh chóng tụ tập về phía Viêm Dục.

Chỉ là làm như vậy, khó tránh khỏi việc có kẻ biết chủ tử bị thương, kẻ hằm muốn giết hại hắn cũng sẽ có được tin tức.

"Nếu không muốn hắn trong nháy mắt bị mất mạng, thì tốt nhất đừng làm việc gì dư thừa."

Giọng nói tựa như bắc cực truyền tới, lạnh lẽo cứng nhắc vô cảm, giống như sự trống trải từ bốn phương tám hướng truyền vào tai Ngao Dục, làm cơ thể hắn trong nháy mắt căng cứng, khuôn mặt lộ vẻ kinh hãi, trong đầu do dự một hồi, cuối cùng rút tay ra khỏi ngực, tiếp tục tiến lên.

Mặc kệ, nhìn bộ dáng của hắn cũng không giống như muốn đã thương chủ tử, và lại lấy cảnh giới võ thuật của U Minh, chỉ một tay đã hạ gục bốn tên truy sát bọn họ, không biết đã dùng cách nào, làm Tàn trưởng lão nát sọ mà chết, nếu muốn hại bọn họ thì đã làm ngay lúc đó, có sao phải vác chủ tử hắn đi lòng vòng để hắn đuổi theo một chết như vậy chứ.

Hắn chỉ có thể tự an ủi bản thân, yên lặng theo dõi, trước đuổi theo U Minh, xem hắn rốt cuộc có mục đích gì.

Tốc độ dưới chân Ngao Dục không chậm, kinh công của hắn xuất thần nhập hóa, chưa từng có người nào có thể thắng hắn ở phương diện tốc

độ, nhưng việc bám theo một người tên U Minh này, trên lưng còn vác thêm một người, lại vô cùng thoải mái bỏ hẳn lại đằng sau, hẳn đề khí mình thân, mới miễn cưỡng duy trì hình bóng của hai người trong tầm mắt.

Gió đêm lạnh lùng thổi trên mặt, lại không ảnh hưởng chút nào tới tốc độ của hai người, U Minh phía trước chuyển đổi mất lạnh lẽo của mình ra sau nhìn Ngao Dục, trong con ngươi tối thăm nổi lên như một ngọn lửa màu lam u lạnh, xẹt qua tia ngạc nhiên và tán thưởng.

Hai bóng dáng một trước một sau hóa thành điểm sáng, bay về một chỗ khe núi, phá thác nước đi vào, bóng dáng U Minh ôm Viêm Dục trong nháy mắt biến mất tăm.

Ngao Dục theo sát nhưng lại bị một kết giới chặn lại, đánh vào người hắn làm hắn văng ra ngoài tới mấy thước, hắn ôm ngực khuyu xuống đất, phun ra một ngụm máu, dùng kiếm chống lấy mặt đất, cắn răng nhìn về phía dòng thác đang chảy siết, như muốn xuyên thấu cả màn nước, thu hết mọi thứ trong kia vào tầm mắt.

"Trở về nói với Viêm Gia chủ, ân cứu mạng đã tương báo, đợi thời cơ chín muồi, sẽ hộ tống Nhị Công tử hoàn hảo hồi phủ."

Tập tễnh đứng lên, Ngao Dục nhận ra máu bầm trước ngực hắn đã tan đi, hắn mở to mắt sáng rỡ, quỳ gối xuống đất dập đầu một cái, cung kính nói: "Tạ tiền bối ra tay chữa thương cho Ngao Dục, Ngao Dục chắc chắn sẽ truyền lại toàn bộ!" Nói xong hắn lập tức phi thân lên, chạy về hướng Triều Dương Thành. (truyện chỉ được đăng tại)

Viêm Dục cảm giác mình đã mơ một giấc mộng dài, trong mộng dường như có một bóng dáng mảnh khảnh tinh tế đang cách hắn ngày càng xa, giọng nói linh động thanh thoát, hàm chứa nhu ngọt nhàn nhạt, mềm mại kêu hắn: "Phụ thân."

Tiếng nước chảy rào rạt, đánh vào mấy tảng đá văng ra tứ phía, phát ra thanh âm trong trẻo dễ nghe, quen thuộc như vậy, khiến người an lòng như vậy.

"Nữ nhi." Âm thanh khàn khàn tựa như tiếng đàn vi-ô-lông, nhỏ nhẹ thăm thẳm, tay Viêm Dục khẽ nâng lên trong hư không rồi lại hạ xuống, lông mi của hắn run rẩy vài cái, cuối cùng chậm rãi mở ra.

Đầu đau nhức một trận, giống như vừa bị moi cái gì ra từ trong đầu, làm hắn khổ sở nhắm mắt lại hoà hoãn một lúc, lại mở ra lần nữa, giờ phút này trong đôi mắt hắn chưa thêm một tia cứng cáp.

Đập vào mắt là một ly nước suối đang kê bên môi, Viêm Dục khựng lại, chỉ thấy có một người nào đó từ từ nghiêng chiếc ly, nước suối lọt vào đôi môi khẽ mở của hắn, một mùi thơm trong lành chui vào cổ họng, tựa như con thanh xà đang trượt vào trong cơ thể, du dương trong cơ thể hắn.

"Tĩnh?" Chủ nhân của âm thanh kia đang ngồi trên hòn đá, tay trái đang nâng chung trà trên bàn đá lên thưởng thức, không nhìn về chỗ của Viêm Dục, tay phải hắn đánh một cái, chén nước đã cho Viêm Dục uống như được dẫn dắt, trong nháy mắt bay trở lên bàn.

Viêm Dục đã tỉnh táo lại, khẽ nghiêng người chống tay đỡ nửa thân mình dậy, cúi đầu cung kính nói với U Minh: "Tạ ân cứu mạng của tiền bối."

Cả người như có một cỗ lực vô hình, ép hắn nằm xuống một lần nữa, vừa nãy trong lúc nhòe dậy, hắn để ý thấy chỗ hắn nằm là một tảng đá thon dài, lót một lớp rom rạ dày ngăn lại sự lạnh lẽo, hẳn là tiền bối chuẩn bị cho hắn để hắn mau khỏi hơn.

"Không cần, chỉ là trả ân lại thôi." U Minh đứng dậy lại gần Viêm Dục, cúi người liếc nhìn sắc mặt của hắn, đặt tay lên mạch hắn, gật đầu: "Không tệ, khôi phục được bảy tám phần rồi, mấy ngày sau có thể huấn luyện được rồi."

"Huấn luyện?" Viêm Dục khó hiểu.

"Ừ, được người nhờ vả, thu người làm đệ tử của ta, truyền tuyệt học của ta lại cho người."

Viêm Dục nhanh chóng lật người dậy, bái lễ với U Minh: "Tạ sư phụ."

Khóe môi U Minh khẽ động, không tệ, rất thức thời, phản ứng nhanh nhạy, quyết định quả quyết, rất hợp khẩu vị hắn. Đưa miếng trái cây cho hắn, không nói nhiều xoay người rời đi.

Viêm Dục không chút nghĩ ngợi cắn một miếng lớn, nhân cơ hội quan sát hoàn cảnh chung quanh, thoạt nhìn là một sơn động, trong động rất lớn, bàn đá giương đá cái gì cũng có, không chỉ như thế, khe núi ở đối diện phun ra rất nhiều nước, nhớ lại nước vừa uống hẳn là được lấy từ đó.

"Sư phụ có thể nói cho đồ nhi là người nào đã nhờ vả không?" Viêm Dục mở miệng tán gẫu với U Minh.

"Viêm Gia chủ."

Trong lòng Viêm Dục kích động, xem chút nữa thì ném trái cây trong tay, hắn đã bao lâu không nhìn thấy phụ thân, trăm mối cảm xúc ngổn ngang nơi đáy lòng, hẳn lại cảm thấy mơ hồ, sao hắn lại kích động như vậy? Sao hắn lại lâu như vậy không gặp được phụ thân? Tại sao lại không cảm thấy thiếu thốn?

Trong một khắc Nghiên Nghiên ngã xuống vách đá, hân cũng đã ngã xuống theo, nhưng lại không cứu được nàng, chắc là khi đó sư phụ đã cứu hân.

"Sư phụ, người có thấy tiểu cô nương rơi cùng ta không, ước chừng khoảng bảy tám tuổi, mặc một bộ quần áo màu hồng, tóc....." Viêm Dục cau mày suy tư một lát, nhưng lại không nhớ ra kiểu tóc của Nghiên Nghiên là gì, có cảm giác là dùng một sợi dây cột mái tóc lại ở sau ót, lại cảm thấy kiểu tóc đó rất hợp với bộ váy bằng vải thô và làn da trắng nõn của nàng, nữ nhi của hân sao lại mặc loại quần áo kém chất lượng như vậy?

U Minh khẽ liếc nhìn Viêm Dục một cái, đáy mắt thoáng vẻ kinh ngạc, khóe miệng cổ quái, lạnh nhạt trả lời: "Chưa từng."

"Vậy sao, hy vọng Nghiên Nghiên cũng giống như ta, gặp được cao nhân như sư phụ." Lẩm bẩm thành tiếng, mang theo tia may mắn, lại hàm chứa cô đơn và lo lắng.

U Minh không biến sắc nhìn Viêm Dục, vết thương sau đầu mặc dù đã kết vảy, nhưng bên trong lại có máu bầm, là vết thương bị hai lần, kinh mạch trong cơ thể rối loạn, nội lực cường đại lại không thể vận chuyển tự nhiên, có cao nhân tương trợ chữa thương, nhưng lại không thể chữa khỏi hoàn toàn. Hân không khỏi nhớ lại tình huống ngày đó ở thôn Trương Sơn, tiểu cô nương không giống người thường đó, ra tay tàn độc đâm thẳng vào mạch sống của Tần trưởng lão, chẳng lẽ thương thế trên người Viêm Dục là do nàng chữa trị sao?

"Sao người không hỏi tình huống trong nhà?"

"Đồ nhi hôn mê không lâu, nếu sư phụ chịu nhờ vả của gia phụ, vậy thì có gì cần lo lắng." Viêm Dục rất không hiểu, mặc dù trái tim cảm giác trống rỗng, cảm giác như ngày tháng đã trôi qua rất dài, nhưng hề nghĩ lại là đầu vầng mắt hoa, nên cũng không muốn đi làm chuyện hao tâm tốn sức này nữa.

"Từ khi người mất tích khỏi Viêm gia đến nay đã hai tháng, Viêm Gia chủ ngoài sáng nói phái người đi sứ biên quan, trong tối thì đang thăm tìm kiếm tung tích của người, lại thật sự không nhận được tin tức gì, mới vội vàng tìm ta giúp, vì ta nợ phụ thân người một mạng, từng đồng ý lúc còn sống nếu có thể sẽ trợ giúp hân lại, còn sẽ thu thêm một con cháu Viêm gia làm đồ đệ, truyền lại học thức cả đời của mình."

U Minh nhìn Viêm Dục, nhận ra chân mày của hân cổ quái nhướn lên, đầy vẻ khiếp sợ, nói tiếp: "Lời của Viêm Gia chủ là, ta nhất định phải tìm được người, đồng thời bảo hộ người chu toàn rồi truyền võ công cho người. Ta đã từng hỏi qua ngộ nhờ người bị mất mạng thì như thế nào, hân chỉ đáp, trả ta tự do, ta không cần trả lại nữa."

Trong lòng Viêm Dục trăm mối ngổn ngang, chưa bao giờ phụ thân lại nói cười cẩu thả như vậy, còn kỳ vọng phó thác về hân cao như vậy, không chỉ đặt nặng gia tộc về phía hân, còn hao tổn tâm tư vì hân.

Chỉ là, nghe ý của sư phụ, hân thật rồi nhà đã hai tháng, vì sao trí nhớ trong đầu lại như mới đây, chẳng lẽ là có liên quan đến tổn thương trên đầu hân?

"Không cần lo lắng, lúc người rơi xuống Trương Sơn may mắn gặp được cao nhân y thuật cao cường giúp đỡ, mới may mắn thoát khỏi sự ngu dại, vết thương trên đầu mặc dù nhìn như hung hiểm, kì thực không thành vấn đề, sống bình thường ba ngày là khôi phục được rồi." U Minh hiểu suy nghĩ trong nội tâm Viêm Dục, rất kiên nhẫn giải thích cho hân.

Lúc hân thấy Viêm Dục, giống như nhìn thấy mình lúc còn bé, nổi lên cảm giác thân thiết, u băng lạnh nhạt trước mặt người lạ cũng biến mất, hân vốn không phải là kẻ chỉ tà mị băng hàn, khôi phục tính thật coi như cũng là chấp nhận Viêm Dục.

"Đồ nhi cứ dưỡng thương cho tốt, sư phụ có thời gian sẽ nói với ta về chuyện trong nhà."

Thu đi đông lại, sắp tới lễ mừng năm mới, từng nhà cũng bắt đầu giăng đèn kết hoa, làm Trương Vũ trong thôn đọc đủ thứ thi thư, ngày nào cũng có hàng xóm tới hân xin câu thơ đối. Nhìn không khí bên ngoài cửa sổ mờ đi vì sương mù, Mộc Phi tính ngày, ngày mai là tới lễ Giáng sinh rồi, dĩ nhiên ở đây không hề tồn tại ngày này.

Từ biệt mấy tháng, không hề có một chút tin tức nào của Viêm Dục, nàng yên lặng chờ đợi, chờ tin tức tìm kiếm của Liễu Thiên Sở. Nhưng Liễu Thiên Sở cứ cách một khoảng thời gian mới tới nhà nàng ngồi một lát, không nói gì khác ngoài mấy chuyện cục diện triều đình, hoặc là khuyên Mộc Phi đến ở Liễu Gia Bảo của hân, mấy thứ khác cũng chẳng phải chuyện quan trọng.

Mộc Phi đắm chìm trong ký ức mấy ngày trước đây, cuối cùng phía Liễu Thiên Sở cũng mang tới tin hữu dụng, nói trong nhà Viêm Dục có chuyện, tỷ như Đại Công tử Viêm gia sẽ đính hôn, thân là đệ đệ của Viêm Dục, Viêm Dục chắc là có thể sẽ tự thân về chúc mừng.

Nghe được tin này về mặt Mộc Phi cũng không ngạc nhiên gì, nhưng trong lòng lại cuộn trào, sau khi Liễu Thiên Sở rời đi, nàng lập tức mượn sách Trương Vũ, nàng muốn một quyền địa lý của nơi này, tàng thư của Trương Vũ hân rất nhiều, mấy loại sách Sơn Hà Chí hay lịch sử chắc cũng không thiếu.

Nàng vừa mở miệng, Trương Vũ đã đưa tới không dưới bốn loại, Mộc Phi lật sơ vài cái, vì để ít ai chú ý đến mình, mượn đọc sử sách về tình hình Phụng Hoàng Đế quốc, mỗi ngày rảnh rỗi đều lật ra xem, tìm kiếm tất cả kiến thức về Triều Dương Thành.

Trương Vũ khó khăn lắm mới rảnh được, bỏ chạy tới nhà Mộc Phi, lại thấy Trương Như Nhi đang lượn lờ trong nhà bếp thổi lửa nấu cơm.

"Ta nói này Như Nhi, đây là người tính ở trong nhà của Mộc Phi luôn rồi à?"

Kể từ khi "Đám Linh Lợi" khai trương, mối quan hệ giữa Trương Như Nhi và Mộc Phi đột nhiên vô cùng tốt, hai người thỉnh thoảng bàn với nhau nên làm tiếp hạt gì, cắt gọt các loại trái cây quả dại thành những hình thù kỳ lạ, cộng thêm vị khác nhau, bán cũng không tệ.

Trương Như Nhi biết phụ thân Mộc Phi về Triều Dương Thành, không nói hai lời thu dọn đồ thiết yếu của mình sang ở với nàng, không chỉ như vậy, nghiêm nhiên trở thành một nữ chủ nhân, đem tất cả những gì thấy khó ưa trong nhà Mộc Phi đổi thành mới, Mộc Phi nhìn lắc đầu liên tục, nhưng vẫn không ngăn cản.

Ai lại không mong nhà mình càng ngày càng ấm áp, càng ngày càng tốt chứ.

Còn chưa nói tới tay nghề nấu ăn của Trương Như Nhi, vô cùng tuyệt vời, Mộc Phi ăn ngày ba bữa không thiếu ăn không thiếu mặc, vô cùng thỏa mãn, cơ thể phát triển không ít, mười một tuổi, đầu cũng cao thêm rất nhiều, rất nhiều y phục đã không thể mặc, cũng may Trương Như Nhi không chỉ lo phòng bếp, còn có đôi tay có thể thêu thùa, mua vải thốt bố, đóng cửa trong nhà mấy ngày không ra may vài bộ cho Mộc Phi mặc, vì mùa đông có thể no ấm, có ý may thêm vài sợi bông dày ở phần lưng, thêm một lớp bông dày ở phần váy.

Mộc Phi mặc thử một lần, rất vừa người, lại càng cảm thấy thân thiết với Trương Như Nhi hơn.

"Dĩ nhiên, ta và Phi nhi tỷ muội tình thâm, đây mới chân chính là người thân." Trương Như Nhi lườm Trương Vũ một cái, giờ nắp lớn lấy thìa khuấy canh bên trong nồi, mùi thịt nhẹ nhàng bay thoảng, càng thêm quyến rũ con sâu đói trong bụng cồn cào.

Bây giờ Trương Như Nhi đã không còn dây dưa quan hệ thân phận rồi, tỷ tỷ thì tỷ tỷ, tình cảm giữa tỷ tỷ và muội muội thì đương nhiên hơn đi cháu chứ sao. Hơn nữa, phụ thân người ta là đại quan trong thành, lại có thể bỏ lại một nữ nhi một mình đi trước, coi trọng nàng chỗ nào chứ.

Nên cũng không vọng tưởng nữa.

"Ha ha." Trương Vũ chỉ cười, đưa mắt nhìn sang Mộc Phi đang đọc sách trên giường, nàng đang mặc một chiếc áo phần lưng màu lam nhạt, sợi bông trắng viền quanh cổ nàng, bảo vệ nàng cho ấm, hạ thân là một chiếc quần dài may sợi bông, lộ ra miên khổ màu lam nhạt, cả người thoát nhìn vô cùng thanh nhã.

Mộc Phi xem rất chăm chú, Trương Vũ nhận ra đó là sách hán đưa cho nàng, là một quyển nói về tình hình chung của Phụng Hoàng Đế quốc, không chỉ sơ lược về sự phát triển của Phụng Hoàng Đế quốc, chủ yếu là giảng thuyết về tất cả thành trấn quận huyện, phân bộ và khái quát sự phát triển của Phụng Hoàng Đế quốc.

Nàng phải nhớ lấy trăm sông Trường Giang và Hoàng Hà của Phụng Hoàng Đế quốc trong đầu, tưởng tượng ra nơi mà bọn họ sinh sống, việc làm của họ.

"Vũ ca ca, huynh đã đến rồi." Mộc Phi cảm nhận được ánh mắt nhìn không chớp của Trương Vũ về phía nàng, khép quyển sách lại, ngọt ngào cười với hắn.

Trương Vũ nhận ra số lần Mộc Phi cười càng ngày càng nhiều, cho dù là xấu hổ hay ngọt ngào hoặc sung sướng vui vẻ nhạt nhẽo gì, cũng cười to cho qua, Trương Vũ thấy, Mộc Phi mặc dù đang cười, thậm chí có lần còn cười đến đau bụng chảy cả nước mắt, nhưng đáy mắt thì thoáng lại ánh lên sự lo lắng và khổ sở.

Mặc dù nàng không nói, nhưng Trương Vũ biết, nàng đang lo lắng cho người kia. Hôm đó mặc dù hán ngắt đi, nhưng khi tỉnh lại đã ngủ tới hai ngày, từ miệng người khác biết được Mộc Phi vẫn trông coi cửa hàng như cũ, muốn ngủ thì về nhà ngủ, tất cả như thường. Lòng Trương Vũ vẫn luôn dõi theo, rất sợ nàng đột nhiên biến mất tăm.

Cho nên hán cố gắng ngậm miệng không nói chuyện gì liên quan tới Viêm Dục, cũng không tới hỏi thăm Liễu Thiên Sở, lúc nào cũng lượn lờ quanh chỗ của Mộc Phi, cố chiều nàng cười, giúp nàng quên đi mọi phiền não.

"Phi nhi lại đọc sách sao? Chỉ đọc cuốn này thôi thì có không thú vị quá không? Bên ta vẫn còn mấy cuốn sách sử, có muốn lấy đọc tiếp không?" Trương Vũ mỉm cười nói chuyện phiếm với Mộc Phi.

"Không cần, chỉ là rảnh rồi đọc giết thời gian thôi, mỗi ngày đều bận rộn ở cửa hàng, đọc sách cũng chỉ được chút ít, cuốn này đọc tới mấy tháng mới dịch được một lần, bản thân muội cũng rất cố hết sức, vẫn phải nên đọc vài lần cho hiểu rồi mới mượn tiếp của huynh sau vậy."

"Được, lúc nào cần cứ nói với Vũ ca ca." Trương Vũ hiểu tâm tư của Mộc Phi, cũng không đi phá, cùng nàng trò chuyện vài câu.

Trương Như Nhi đặt một gà mâm lớn lên bàn, đầu ngón tay nóng nắm lấy lỗ tai, nói vọng ra với hai người: "Dọn com dọn com, đây là gà mâm lớn đầu tiên ta làm, không biết mùi vị như thế nào, Phi nhi muội tới nếm thử một chút nào, có phải là vị mà muội nói tới không?"

Mộc Phi đáp lại một tiếng, vui vẻ xuống giường, vừa đi vừa nói: "Vũ ca ca thật có phúc, ta nhớ gà mâm lớn này đã lâu, may nhờ tháng này kiếm không ít bạc, liền mua thử nguyên liệu phối với Như Nhi tỷ một lần, ai nha, đã lâu lắm rồi không ăn được thịt gà, Vũ ca ca, mau tới ăn com chung

đi."

Gà mâm lớn là cái gì? Tường Vũ ngửi thử mùi thịt thơm lừng, nhìn hậu hòng đầy ót, trong miệng dần nổi lên vị cay, nước miếng cũng tràn ra ngoài, vội xắn một tay áo, vượt lên trước bới com: "Nhìn là muốn ăn rồi, để ta nếm thử một chút."

Tường Như Nhi đưa vá cho Tường Vũ, để hẳn tự mình xới com, mình cầm lấy chiếc đũa, Mộc Phi ở bàn bên kia đã say mê hít lấy mùi thịt, vô cùng thích ý, nhận lấy bát com của Tường Vũ, ngồi ngay ngắn trên ghế, chờ bọn họ ngồi xuống.

Com trắng và mềm, hợp với thịt gà cay mềm mại, còn có dầu ót và khoai tây nấu nhừ, trong mùa đông giá rét, ba người đều khí thế ăn, mộc Phi ăn mà đổ mồ hôi, mồm há hốc không ngừng lấy tay quạt, kêu la không rõ: "Cay, cay, cay chết rồi, nhanh, cho muối nước."

Tường Như Nhi cười đưa tới một ly nước, Mộc Phi uống một hơi cạn sạch mà vẫn không thấy hết cay, nhưng lại bị mùi thịt hấp dẫn, tiếp tục gấp thịt gà bỏ vào miệng. Bộ dáng tham ăn trông rất đáng yêu, chọc cho Tường Vũ và Tường Như Nhi cười ha ha, nhất thời không khí bên trong nhà ấm áp nhẹ nhàng, tràn đầy vị Tết.

"Phi nhi, thật không biết muối có phải là người của thế giới này không nữa, mới hết năm 11 tuổi, còn nhỏ tuổi mà đã biết rất nhiều, nếu không phải tự mình trải nghiệm, ai lại tin một đứa trẻ nhỏ như vậy đã quản lý buôn bán, không chỉ như vậy, còn có một y thuật cao thâm, hiểu được rất nhiều cách làm thức ăn, nhìn món gà mâm lớn này, nếu muối không nói, ta còn không biết thịt gà còn có thể được làm như vậy."

Tường Như Nhi vô cùng sùng bái Mộc Phi, trong thời gian này nàng ở cùng Mộc Phi đã bị cuốn hút vào đề tài nàng rất thích, bao gồm kinh doanh hàng thực phẩm thủ công. Mộc Phi hướng dẫn nàng làm đồ mỹ nghệ làm năng giặt cả mình, kiếm lấy rất nhiều bạc, người tới cửa định chế vật phẩm ngày càng nhiều. Nàng trừ ra ngoài có việc, thích nhất là được nghiên cứu món ăn ngon.

Mộc Phi dù sao cũng đã sống ở hiện đại một đời, so với người thường, kinh nghiệm nấu nướng được hun đúc, trừ y thuật và phân biệt châu báu, đây chính là sở trường thứ ba của nàng, nhưng thiếu cái là thôn Trương Sơn này sản vật không được quen thuộc cho lắm, nhờ ăn nhip với Tường Như Nhi, hai người lấy thừa bù thiếu đắm chìm trong thế giới thích ăn mà không hiểu tại sao.

"Đợi đến lễ mừng năm mới, chúng ta cùng nhau ăn lẩu cháo sắt, ở trong sân, nấu thức ăn nóng hổi, mới nghĩ thôi đã thấy rất ngon rồi." Mộc Phi sau khi nói xong, về mặt đột nhiên cứng đờ, trong con ngươi có chút chán nản, giơ tay lên vỗ ót mình, cười nói: "Coi muối này, lễ mừng năm mới đương nhiên là phải ở nhà ăn com tất niên, làm gì có thời gian rảnh như vậy, qua hết năm ăn nữa cũng như vậy."

Tựa như cho mình một cái bậc thang, Mộc Phi nói rất tùy ý, trên mặt vẫn là nụ cười vui thích.

Tường Như Nhi và Tường Vũ liếc mắt nhìn nhau, Tường Như Nhi rất ăn ý cười đáp: "Phi nhi nói gì vậy, lễ mừng năm mới của thôn Trương Sơn chúng ta trước giờ đều là cùng vây quanh một chỗ, nếu chúng ta đã ở cùng một thôn, đương nhiên là cùng nhau mừng năm mới, cùng nhau ăn tất niên rồi. Sau khi ăn xong còn có thể tụ tập quanh đồng lửa khiêu vũ, các thiếu nam thiếu nữ trong thôn cũng sẽ tham gia nữa mà."

"Thật?" Quả nhiên Mộc Phi nổi hứng lên, lễ mừng năm mới đốt lửa trại, thật giống như các dân tộc thiểu số ở Tân Cương, không ngờ thôn Trương Sơn cũng có nhả hứng này, trái tim cảm giác có điểm quái dị, rốt cuộc cũng hiểu rõ từ đâu, bắt đầu nhỏ giọng lẩm bẩm: "Thật kỳ lạ, muối sống ở thôn Trương Sơn cũng gần mười năm rồi, khi còn bé không hiểu chuyện nên không nhớ đã đành, nhưng sao mấy năm nay không nghe nói trong thôn có tiệc dạ vũ như vậy nhỉ?"

Khóe miệng Tường Như Nhi run lên, suy nghĩ xem phải nên trả lời như thế nào.

Tường Vũ rất nhanh nhận lời: "Tường di ngày nào cũng không cho phép muối ra cửa, muối không biết cũng là chuyện thường."

Dạ vũ quanh đồng lửa lần này là chủ ý của Tường Vũ, Tường Như Nhi và Tường Tú Nhi, thảo luận với những người thiếu nam thiếu nữ chưa kết hôn trong thôn, định cho Mộc Phi một kinh hi, coi như là một buổi tiệc mừng tuổi cho nàng.

Không ngờ vừa mới đưa chủ ý này ra, ngay cả Tường Chi Nhi không quá hòa thuận với Tường Như Nhi cũng tham gia, Liễu Nương cũng tới tham gia náo nhiệt, lại còn nhảy thêm một điệu múa, mấy thế hệ trước cũng tùy bọn chúng âm ỉ, đứa trẻ Mộc Phi này quá mức cơ khổ, hôm nay cũng chỉ còn lại một mình, náo nhiệt với nàng một hôm cũng tốt.

Mộc Phi vừa nghe, gật đầu một cái, mặc dù trong đầu nàng vẫn có trí nhớ của nguyên chủ, nhưng lâu như vậy căn bản chẳng bao giờ dùng tới, quên trước quên sau, không có ấn tượng đặc biệt gì với tập tục trong thôn, nàng bị đè nén quá lâu rồi, cũng cần phải phóng túng một lần.

Ăn com no, Tường Vũ rửa sạch bát đũa, Mộc Phi và Tường Như Nhi bàn với nhau xem nên mặc đồ gì vào lễ mừng năm mới.

"Ta lại làm giúp muối thêm một bộ đi, váy vải bông năm mới muối cũng quá mức trắng trong thuần khiết rồi, lớn được thêm một tuổi, là một chuyện đáng mừng."

"Không cần đâu, muối cũng không ra ngoài nhiều, chỉ cần hai bộ là đủ mặc rồi." Mộc Phi vô cùng cảm tạ hảo ý của Tường Như Nhi, nhưng quần sam cũng không phải dễ làm, đặc biệt là mùa đông, bởi vì phải may thêm sợi bông mới có thể chống lạnh, lại không thể dễ quá dày, Tường Như Nhi chính là một hình tượng của nữ hải tử, không muốn mặc mấy loại quần áo bao dày theo quy củ, vì muốn làm một chiếc váy vải bông mà mất một phen tâm tư.

"Như vậy đi, muội cứ mặc quần áo bông, ta chỉ làm thêm cho muội một chiếc áo khoác hơi dày ở ngoài, đến lúc đó khoác vào là được, cũng là mặc đồ mới, lại còn không lạnh vào mùa đông, thế nào?" Tưởng Như Nhi hiểu Mộc Phi sợ làm phiền nàng, bước sang năm mới rồi, nhà nào cũng có công việc bận bịu riêng, mặc dù nàng không cần làm chuyện gì, nhưng cũng không thể suốt ngày đóng cửa may xiêm y cho Mộc Phi được.

Mộc Phi không đành lòng cự tuyệt hảo ý của Tưởng Như Nhi nữa, liền gật đầu một cái theo nàng bận việc.

Cửa hàng đã sớm dán ngược chữ Phúc đóng cửa, hàng hóa trong cửa hàng cũng được xử lý gọn gàng, mấy tháng qua cũng kiếm được mấy chục lượng bạc, đây cũng coi như là miếng tiền lớn đối với Mộc Phi, không lòng vui sướng không thể tả, nàng mang tiền đổi thành ngân phiếu và chút tiền đồng, ngày thường nhất định sẽ dùng tới.

Về vị trí của Triều Dương Thành, nàng đã ghi nhớ trong lòng, nhưng đi ra ngoài thôn như thế nào thì nàng vẫn cần thời gian nghĩ thêm, cự ly mà nàng đi xa nhất là chợ Liễu Khê trấn, nàng không nói không nhớ đã đi qua Liễu Gia Bảo ở mấy ngày, nhưng nghĩ đến mấy nhà giàu trong thành trì, ra vào nhất định không tiện lắm, nàng muốn lên chuồn đi tìm Viêm Dục, nhất định sẽ bị Liễu Thiên Sở phát giác.

Thừa dịp năm mới tắt bật, qua tết người trong thôn sẽ quay lại cuộc sống bình thường, đến lúc đó sẽ có thời cơ thích hợp, nhân cơ hội này rồi thôn chạy xuyên qua chợ vào trấn, đến lúc đó lại đi tìm hướng tới Triều Dương Thành, dọc đường lợi dụng sở trường của mình, luôn có thể tìm tới nơi.

Ý nghĩ muốn đi tìm Viêm Dục lại còn nghe thêm Liễu Thiên Sở nói ca ca của hần Viêm Dục đang muốn đính hôn đã cảm thấy trong đầu nàng, cho tới bây giờ nàng chỉ mong Viêm Dục đã hồi phục thương thế sẽ lại quay lại tìm nàng, nàng lại quên mất một vấn đề quan trọng, Viêm Dục là quý tộc trong thành, từ lời của Liễu Thiên Sở, so với Viêm Dục hần chỉ là một người không có tên tuổi.

Nghe nói gia tộc Viêm Dục là hoàng thượng, phàm là cùng chữ "Hoàng" đều là người có quan hệ, há có vật trong ao?

Nếu Viêm Dục xuất hiện trong Viêm gia còn được, nhưng đến giờ hần vẫn chưa xuất hiện, Mộc Phi căn bản không cách nào yên tâm, cuối cùng người không ở đây, còn đi về hướng nào phong tỏa tin tức chứ, cho dù là chuyện gì xảy ra, nàng phải tự mình thăm dò mới yên tâm.

Vài tháng sau, trong cốc thác Hàn Minh, một con thác đổ dọc xuống, trong màn nước đổ có một người ngồi khoanh chân, tóc xõa dài, đôi mắt nhắm nghiền thiên tọa để thác nước đổ xuống đầu.

Thật kỳ lạ, thác nước đến gần người hần thì lại tách ra làm bốn như bị cự thạch bẻ ra, tạo thành một không gian hình tròn xung quanh na từ, nhìn kỹ lại, chung quanh nam tử xuất hiện một tấm màn trắng nhạt như màn bảo hộ hần ở bên trong.

Bất chợt, nam tử mở hai mắt, ánh mắt đột nhiên sắc lạnh, hần nửa đầu há mồm hít vào một ngụm khí, tựa như một lưỡi guom sắc bén vọt ra khỏi ngọn nước, như lấy tốc độ ánh sáng nhào về phía nam tử gần hần, không chút nghĩ ngợi liền ra tay.

U Minh độ sức cùng Viêm Dục, trong nháy mắt hai người đầu trên dưới trăm hiệp, cuối cùng, bốn cánh tay khựng lại, bốn mắt nhìn nhau, đồng thời thu thế.

"Đồ nhi bá kiến sư phụ." Viêm Dục chấp tay thờ dài, kinh nghiệm mấy tháng ma luyện, nam tử như ngọc như được mài dũa càng thêm sắc bén, như kiếm vừa ra khỏi vỏ, đao phong bén nhọn, tùy lúc đoạt đi mạng người.

"U Tuyệt Tâm Kinh ngươi đã có thể thuần thục tự nhiên, tiếp theo sư phụ sẽ truyền thụ Ngọc Tuyệt Thất cho ngươi."

Viêm Dục tập trung nhớ kỹ các động tác múa kiếm của U Minh, nhanh chóng lĩnh ngộ được bí quyết, xông lên cùng múa theo.

Mặt trời lặn dần về phía tây, cốc thác Hàn Minh vẫn rét lạnh như mùa đông, không phân chia mùa, hai người ngồi đối diện nhau, trên bà đá là con thỏ hoang vừa nướng xong, mùi thơm thi thoảng tản ra, hai người cũng không khách khí, mỗi người xé một cái chân thỏ mà ăn, thi thoảng cầm bầu rượu lên hớp một ngụm.

U Minh dùng vô thiện rượu, nước suối cốc thác Hàn Minh trong suốt, là nguồn chung rượu vô cùng tốt, ở trong cốc nhiều ngày, hần ngoài nghiên cứu võ thuật bên ngoài còn nghiên cứu các loại chung cất, rượu mà giờ phút này hai người đang uống chính là rượu tự nhưỡng Bạch Mai, mới vào có vị ngọt, nuốt vào trong cổ lại nóng bỏng như có một ngọn lửa rơi xuống, vô cùng có vị, đây là một trong những loại rượu mà U Minh thích nhất.

Viêm Dục nhấp vài hớp rượu, mắt càng thêm sáng trong, hần nhìn chăm chăm bầu rượu, nhẹ giọng hỏi: "Sư phụ có thể nói cho đồ nhi biết, dạo này nàng vẫn tốt chứ?"

Nàng là chỉ Mộc Phi, lúc thương thế của Viêm Dục hồi phục cũng là lúc hần nhớ lại khoảng thời gian sống cùng nàng, tính nhẹn không đặt câu hỏi, nhưng U Minh lại dường như rất có hứng thú với Mộc Phi, thi thoảng sẽ nhắc tới nàng, Viêm Dục cũng từ lời của U Minh đoán được tình huống của Mộc Phi, cũng biết nàng trôi qua không tồi.

Thoáng chốc đã sang năm, hần nhớ Mộc Phi đã từng tưởng tượng cảnh hần và nàng cũng nhau đón năm mới như thế nào, trong đôi mắt to ngập tràn hy vọng, trong lòng không khỏi có chút đau đớn, nhờ có men mà hỏi ra miệng.

"Ngươi là nói tới nha đầu Mộc Phi sao, nghe nói người theo đuổi cô ấy tổ chức cho nàng một buổi dạ vũ mừng tuổi, tiểu nha đầu vô cùng hưng

phần chuẩn bị ăn mặc, rạng rỡ xuất hiện trước mặt mọi người!"

U Minh cắn một miếng thịt, nhìn gương mặt đột nhiên tối sầm của Viêm Dục, trong lòng cảm thấy vô cùng vui sướng, lại cắn thêm một miếng, thịt thỏ hôm nay ngon hơn thường ngày nha, thật là thơm!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Mỹ Nam Đột Nhiên Rơi Xuống, Người Cao Lớn, Tuyệt Đẹp, Quyến Rũ

Edit: Lâm An Bi

Viêm Dục không biết sự phụ của hắc phúc hắc như thế, tiếp xúc với ông lâu mới phát hiện ra nam tử nhìn không lớn tuổi lắm, toàn thân tối tăm như trong sương mù này mà xóa bỏ lớp khói dày đặc quanh thân đi, là một khuôn mặt tròn, mày rậm mắt to, so với tưởng tượng của Viêm Dục thì chênh lệch lớn như sông với biển.

Viêm Dục rất muốn sờ gương mặt đó và hỏi ông bao nhiêu tuổi rồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt này, suýt nữa thì Viêm Dục phun toàn bộ thức ăn trong miệng lên mặt ông, cảnh giác nhìn ông chăm chăm, nếu không phải U Minh thể hiện tuyệt đỉnh công phu, dùng thủ đoạn như lời đình lấy đồng phục của Viêm Dục, hắc quay đầu đi về phía vách đá dựng đứng, nhưng cái người quái dị trong ngoài bất nhất lại đối với hắc.

Nhưng bây giờ thuận theo cũng không phải do hắc e ngại, hắc muốn sau khi học thành tài, dùng thủ đoạn U Minh đối phó với ông, đánh ông một trận, lấy lại danh dự!

Trong mắt người ngoài, bộ dạng của U Minh quý mị, thủ đoạn hung ác, ác ma giết người không thấy máu, đương nhiên là lúc U Minh xuất đạo đến đánh giá hắc, sau lại theo hắc đến đây vực Côn Động, thanh danh của hắc cũng dần đậm lại.

Bởi vì tập công pháp, trên mặt U Minh như ẩn hiện sương mù, cả người chìm trong sương khói, giọng cũng khàn khàn như cành cây khô, nhu cầu cấp bách là tắm rửa sạch sẽ.

Đây cũng là lí do vì sao đêm hôm đó Mộc Phi không thể thấy rõ mặt mũi của U Minh, nghe ông nói sẽ có cảm giác lạnh sau gáy, trong lòng liền run sợ đến mức đông cứng cả người.

Viêm Dục đoạt lấy chân thỏ trong tay U Minh, hơi tức giận nói: "Ông bảo tiểu tử Trương Vũ kia nhân lúc ta không ở bên cạnh Phi nhi lượn xung quanh lấy lòng nàng?"

"Ta không rõ chuyện này, tiểu nha đầu sắp 11 tuổi rồi, ba năm nữa là có thể lấy chồng, Trương Vũ thêm một năm nữa là có thể thành thân, định hôn sự trước cũng hợp tình hợp lý." U Minh không thêm giành lại, cười híp mắt lấy một miếng thịt thỏ đang nướng cháy mỡ xúng, tiếp tục thưởng thức đồ ăn ngon.

"Hừ, từ xưa đến nay định hôn là lệnh của cha mẹ, là lời của bà mối, còn hắc ta không có gì mà cũng muốn định hôn!" Viêm Dục không tự chỉ bóp cái xương trong tay thành bột, giống như đang bóp cổ ai đó.

"Trương Thạc rất thích nha đầu, muốn nha đầu có thể làm con dâu của hắc, nói chi chuyện của tiểu hài tử thì để chúng lo, hắc cũng không muốn xen vào!"

"Không dính vào mà còn bao che cho con hắc làm chuyện như thế! Ta là cha Phi nhi, ta không đồng ý, ai dám an bài hôn sự cho Phi Nhi!" Viêm Dục không ăn, đen mặt đứng lên.

"Thôi đi, nếu người là cha nha đầu, ta còn là sư phụ của nha đầu!" U Minh muốn Mộc Phi làm đệ tử của mình từ lâu rồi, nên ông không có việc gì sẽ đi bộ xung quanh Mộc Phi, xem tình trạng gần đây của nàng.

Dĩ nhiên sau khi trở về sẽ không quên trêu chọc đại đồ nhi của hắc, mỗi lần thấy khuôn mặt xinh đẹp không chứa tạp niệm lại mang vẻ lười biếng cười, ông lại cảm thấy khó chịu trong lòng.

Rõ ràng ông là sư phụ của hắc, sao tên đồ đệ này lại có khí chất lạnh nhạt cao quý hơn cả ông? Đặc biệt là khi luyện thành U Tuyệt Tâm, nội lực của hắc hình như còn mạnh hơn cả người sư phụ này, chẳng nhẽ nội lực có liên quan đến cỗ tử ở trong thân thể hắc.

Cuối cùng, Viêm Dục cũng không chế thành thạo nội lực của mình, hấn sắp luyện thành kiếm thuật, U Minh không khỏi nghĩ, mặc dù Viêm Dục mời hấn, nhưng với tính tình của tên đồ nhi này, nhất định sẽ áp bức hấn, nên khi hấn đang chiếm thế thượng phong, hay là chiếm chút tiện nghi, nếm ngon ngọt cho thỏa đã.

"Sư phụ cái gì, phải là sư tôn!" Viêm Dục không nhận được liếc U Minh một cái, lên tiếng phản bác.

Trong đầu lướt qua một ánh sáng, đầu óc thông suốt, hắc, hóa ra cái lão lạnh lùng này muốn thu Phi nhi làm đồ đệ, khó trách lúc thu nhận mình không đề cập đến chuyện quan môn đệ tử, thì ra là muốn giữ một chỗ.

"Ta muốn xuất cốc!" Nghĩ đi nghĩ lại, Viêm Dục quyết định ra khỏi cốc, chạy tới nhìn Mộc Phi một chút, ý niệm này vừa nảy ra đã ghim trong long hấn, nổi nhớ nhưng Mộc Phi như nước lũ tràn về, ừn ừn kéo đến, phiền muộn chen ép lồng ngực hấn, làm cho hấn suýt nữa tắt thở.

U Minh đã thấy rõ, hai mắt ông xẹt qua một ý cười, mấy tháng ở chung, ông đã coi Viêm Dục như con trai ruột của mình, đương nhiên cũng hi vọng con trai mình cưới một nữ nhi tốt, mặc dù Mộc Phi còn nhỏ, nhưng theo như ông quan sát, là phù hợp nhất với Viêm Dục, đương nhiên ông vui mừng khi việc thành công.

Điều kiện tiên quyết là, hấn thu được nha đầu về làm đệ tử quan môn, nha đầu này có gân cốt tốt như vậy lại thông minh tài hoa, ông mà bỏ lỡ sẽ hối hận suốt đời.

Đồ nhi ngốc nghếch này chậm hiểu nên không phát hiện ra tình cảm mà hấn khắc sâu trong lòng, chỉ nghĩ là do ham muốn chiếm giữ thôi.

"Có thể đi ra ngoài thì người cứ đi đi, sư phụ cũng không ngăn cản người." U Minh vẫn cười tủm tỉm như trước, nhanh chóng giải quyết hết hai miếng thịt thỏ, không có ai tranh ăn với ông, cảm giác rất thoải mái.

Viêm Dục xoay người, tức giận nhìn U Minh đang nhả vạt chéo hai chân xia răng, nhìn thế nào vẫn cảm giác người này rất ngứa đòn, năm đó những người kia đều rất nhanh nhậy, lại không biết có người trà trộn vào, còn tưởng hấn bị roi xuống đáy vực, đúng là một đám phế vật!

U Minh híp mắt đánh giá khuôn mặt đen thui không rõ lí do của Viêm Dục, tiếp tục thêm dầu: "Ai, gần đây, ngoài cốc có mấy tiểu tử không có chuyện gì sẽ phá kết giới luyện võ, đã sắp phá được rồi, nhưng sư phụ không để bọn họ khinh địch, dễ dàng vào như vậy, nên đã sử dụng ngón tay út, làm kết giới dày hơn. A, hình như hôm nay vừa cùng cô này."

Viêm Dục đang định tiến lên đi khiêu chiến để thể hiện quyền uy của sư phụ, sau khi nghe ông nói xong, đôi mắt lại hiện lên vẻ hưng phấn, chẳng lẽ là bọn Ngao Dục? Vậy hấn phải phát tín hiệu cho mấy người bên ngoài biết, có thể ra khỏi kết giới rồi phải không?

Càng nghĩ càng hưng phấn, Viêm Dục không chào U Minh, xoay người đi thẳng.

U Minh phi thân tới một tảng đá bằng phẳng, nằm gối lên hai cánh tay, ung dung lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Đồ nhi ngoan của ông luyện võ lâu như vậy, sẽ dễ dàng giải quyết mấy người phá hoại bên ngoài phải không? Ừm, hay là bỏ kết giới đi, nếu không sẽ lãng phí sức lực của đồ nhi, sao theo đuổi nha đầu được nữa.

Viêm Dục đứng trên thác nước lạnh chỗ cửa cốc, nét mặt tràn đầy sự tức giận, từ đây có thể nhìn thấy khuôn mặt mấy người bên ngoài, không phải bọn Ngao Dục, nhìn động tác vùng kiếm và chiêu thức của họ, giống như mấy người vây bắt hấn ở thôn Tương Sơn ngày ấy.

Những người này từng muốn lấy tính mạng của Phi nhi, nếu không phải hấn vẫn chữa trị bên cạnh, lúc Mộc Phi không chú ý, sẽ không tới kịp, chi cần chậm một giây, hậu quả to lớn không tưởng nổi.

Lúc này, oán hận và lửa giận nổi lên, đang định ra tay, đột nhiên Viêm Dục phát hiện một lối vào trên kết giới mà một người có thể ra vào được, hấn vội bước ra, sau đó kết giới lại khôi phục như trước.

Viêm Dục liền bị mấy người kia chặn lại ở thác nước bên ngoài cốc, đúng lúc hấn định tính đủ thù cũ hận mới với họ ở đây thì Mộc Phi cũng bắt đầu chuẩn bị kế hoạch chạy trốn, thời gian đã định ở đóng lửa sau khi buổi liên hoan giao thừa kết thúc.

Bước sang năm mới rồi, trước cửa mỗi nhà đều treo đèn lồng, dán giấy đỏ, dưới mái hiên nhà Mộc Phi cũng bị Tường Vũ treo hai cái đèn lồng, tiếng pháo nổ không dứt bên tai, Mộc Phi ôm đầu bó gối ngồi dưới mái hiên, ngẩng đầu ngắm trăng rằm, nghe tiếng cười nói hoan hô theo gió truyền đến, không ngăn được cảm giác cô đơn.

"Vèo" tiếng xé gió truyền đến, trong sân một người đột nhiên đáp xuống, cái khăn đen trùm cả tóc, mặt tròn mắt to như điều hâu, lúc này lại đang chớp chớp đôi mắt to, miệng cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng bóng cười vui vẻ với Mộc Phi.

Chỉ nghe ông nói: "Tiểu nha đầu, sắp sang năm mới rồi, sao người lại ngồi một mình ở đây, người nhà người đâu?"

Mộc Phi cảnh giác nhìn người kia, người này nhìn rất quen, bộ dạng thân thiết, toàn thân một bộ hắc y làm hấn trở nên càng thêm thần bí.

Ai, Mộc Phi không tiếng động thở dài, sao nàng toàn gặp những người khí chất vô cùng hiếm thấy thế.

Không đúng, nàng có cảm giác như đã gặp người mặc y phục như vậy ở đây rồi. Mộc Phi nghĩ kỹ, ngón tay hơi nâng lên, chỉ người tới, kinh ngạc nói: "Người là hắc y nhân tối hôm đó!" Sau đó cảnh giác hỏi: "Người tới làm gì? Người được người cứu đâu rồi?"

"Oa, trí nhớ của tiểu nha đầu thật tốt, ta biết người sẽ không quên ta." U Minh khoái trí cười: "Người nói hần hả, thương thế tốt lên nhiều rồi, nghe nói ca ca hần có việc mừng, nên đến chúc phúc rồi."

Trong lòng cũng đang nói thầm đồ đệ ngoan, đừng trách sư phụ phá đám người, sau khi người xuất cốc sẽ nghe thấy tiếng gió, lúc đó nhất định sẽ chạy về Viêm Gia, sư phụ cũng không tính là nói dối.

Đương nhiên chuyện Viêm Dục sẽ đến thôn Tương Sơn tìm Mộc Phi đã bị ông ném ra sau đầu rồi, Viêm Dục có gặp được người hay không, có liên quan đến ông đâu, mục đích chủ yếu của ông là lừa gạt tiểu nha đầu trước mặt này về.

"Ta biết hần sẽ không sao mà!" Tâm tình Mộc Phi liền vui sướng, đôi mắt đong đầy nỗi cô đơn bỗng cong lên một đường đẹp mắt, ánh mắt sáng xinh đẹp, trong bóng tối càng thêm lung linh, xua tan đi màn đêm tối tăm.

"Ừ ừ, hần không sao, đều nhờ ta....."

"Thật đáng chết, vậy mà không đến gặp ta, báo tin bình an cho ta!" Mộc Phi không nghe lời U Minh nói, hung dữ lắm bầm, hai tay nàng cào cào vào không trung, tưởng tượng ra khuôn mặt yêu nghiệt kia, đâm vài cái.

"Đúng vậy, hần rất thích ăn đòn, có muốn ta....."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Vào Kinh Thành, Nhìn Trộm Thanh Lâu

Lúc Tưởng Như Nhi kịp phản ứng, Viêm Dục đã như mũi tên rời cung bay ra, biến mất trong sân nhỏ hẹp, Tưởng Như Nhi sững sờ che miệng nghẹn ngào gào lên:

"Trời ạ, người này thật giống Mộc đại ca, mình nói cái gì vậy trời!"

U Minh núp trên cành cây cười nghiêng cười ngả, mém chút ngắt đi, thú vị thật thú vị, sao mỗi lần hần xuất hiện đều gặp phải người thú vị vậy, đặc biệt là nữ tử phía dưới này, xinh đẹp rung động lòng người còn thông minh tuyệt đỉnh, lời nói đều là tinh túy trong tinh túy, nghe thấy câu kia, chắc đồ nhi đáng thương của hần đang muốn đi đâu phát tiết rồi.

"Vẫn nên về nhà ngủ cho an toàn, tránh cho tiểu tử thú kia phát hiện liền phát tiết lên người mình."

Hần biết rõ Viêm Dục có thể vận chuyển thành thực U Tuyết Tâm, trong cơ thể nội lực hùng hậu, có thể sử dụng tự nhiên, nếu như hần thật nổi giận, thì chính mình cũng không phải đối thủ với hần, đồ đệ này học hết tuyệt học của hần xong liền đánh bại hần luôn, nói ra thật mất mặt.

"Muộn rồi!" Tiếng nói khàn khàn từ tính từ sau lưng U Minh vang lên, nếu hần không phản xạ nhanh kịp nắm vào cành cây, không là té đập mặt rồi.

U Minh khoa trương vỗ vỗ ngực, sau đó liếc mắt đưa tình với Viêm Dục, cười rộ lên:

"Này, đồ nhi, trùng hợp nha, sao người cũng ở đây vậy."

"Sao người cũng ở đây vậy" Viêm Dục cũng bội phục sự trấn định của mình, may mà hần không có trực tiếp đánh vào mặt người đang đứng trước mình, có thể bản thân vẫn tồn tại một chút kính trọng với sư phụ.

Tuy hần làm sư phụ cũng không có bộ dạng của một sư phụ nên có, nhưng mà mình chung quy cũng là đồ đệ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là sư phụ không chạm đến ranh giới cuối cùng của hần, nếu không hần cũng không ngại bàn luận võ học với hần.

"Đương nhiên là sư phụ đến thăm đồ nhi đáng yêu, đáng tiếc đã chậm một bước, 'haizz', tiểu nha đầu nói đi là đi, lại không để ý tới ta.."

"Người nói người thấy nàng?" Con mắt của Viêm Dục sáng lên, trong giọng nói mang theo mừng rỡ cùng chờ đợi.

U Minh thành thật gật đầu gật đầu: Đương nhiên thấy được, nhưng mà ta giật dây cho nàng ấy rồi đi.

"Đương nhiên, ta nói tin tức của ngươi cho nàng biết." U Minh không hề xấu hổ gật đầu, sư phụ không những nói tin tức vết thương của ngươi lành hẳn, còn nói thêm tin tức của anh trai ngươi nữa, xem xem, vì sư có phải rất quan tâm ngươi không.

"Vậy là nàng nghe được ta muốn tới, cho nên đi rồi hả?" Viêm Dục không muốn nghĩ đến cái này, nhưng chỉ có lý do này là thuyết phục, dù sao hắn cũng thấy nàng chuẩn bị đầy đủ bên khe suối, cộng thêm người ta nói Trương Vũ cũng tham gia, nếu không phải vì tránh né mình, sao nàng lại vứt hết mọi người lại mà chạy đi!

U Minh không sợ chết tiếp tục gật đầu, không hổ là đồ nhi của hắn, liền có thể hiểu được hàm nghĩa bên trong lời của mình, trẻ con thật dễ dạy.

Hai tay nắm thật chặt, phát ra tiếng răng rắc của khớp xương, Viêm Dục trầm mặc nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn ra xa:

"Trốn ta, đi cùng với tên tiểu bạch kiểm kia tiêu điều tự tại, được lắm, nàng chạy đi! Lão tử không tin lật hết cái đất nước này lên cũng không tìm được nàng!"

Viêm Dục tức giận nói tục, không để ý U Minh, quay đầu liền đi.

U Minh nhìn không được run rẩy mấy cái, cái gì mà tiểu bạch kiểm, ngươi không biết là nhìn ngươi còn giống tiểu bạch kiểm hơn người ta hả. Ái chà chà, chơi lớn rồi chơi lớn rồi, mình có nên nói thật không nhỉ? "Haizz" Thôi, thời gian luyện tập thật sự quá nhàm chán, đi xem kịch vui là sáng suốt nhất.

Vận công, mũi chân điểm nhẹ, tiêu sái đi như lướt trên mây, rất nhanh đuổi theo cái người đang tức giận kia. Thấy Viêm Dục chạy đến Hàn Thác Minh Cốc liền khó hiểu, không phải hắn nên đi Triều Dương Thành sao?

Chân trời trắng xóa, sương mù bao trùm cả vùng, Trương Vũ cũng bẻ tre lên đường đi thi. Đầu tiên hắn đi Liễu Khê trấn, tìm bạn tốt nhất của hắn là Liễu Thiên Kỳ.

"Cái gì, ngươi muốn vào kinh thi? Không phải muốn thi Hương trước sao, còn một tháng mới tổ chức mà, sao ngươi lại vội và lên đường vậy?" Mặc dù Liễu Thiên Kỳ là con nhà võ, nhưng cũng muốn đi thi như Trương Vũ, chẳng qua mục đích của hắn Võ Trạng Nguyên.

"Thi Hương cũng phải vào thành tham gia, ta và phụ thân đã bàn bạc, đi sớm hơn chút, để quen thuộc hoàn cảnh, tránh cho quá bối rối ảnh hưởng đến thi cử." Trương Vũ đã nghĩ xong lý do, tới đây muốn Liễu Thiên Kỳ đi chung, hắn biết Liễu Thiên Kỳ muốn thi Võ Trạng Nguyên, hai người đã từng thương lượng cùng nhau vào kinh dự thi.

"Chúng ta tới chỗ đường ca một chuyến, để ta cho người làm thu dọn đồ đạc, chúng ta cùng nhau đi."

Bên kia có Liễu Thiên Sở quen thuộc, cầm thẻ bài của Liễu Thiên Sở, thuận tiện hơn rất nhiều.

Trương Vũ gật gật đầu, sóng vai cùng Liễu Thiên Kỳ đi Liễu gia.

Sau khi hai người bọn họ đi được không lâu, một người trốn ở sau bình sứ xanh khắc hoa ở ngoài phòng đi ra, bĩu môi đi về khuê phòng của mình, bắt đầu thu dọn quần áo, dọa nha hoàn của nàng là Diệp Nhi giật mình, quý xuống đất khóc rống lên kéo túi của Liễu Nhiễm, nức nở nghẹn ngào:

"Tiểu thư ngài phải nghĩ lại, chuyện này phải thương lượng một chút với lão gia và phu nhân."

"Diệp nhi ngươi buông tay, ca ca và Vũ ca bọn họ phải vào thành, ta muốn đuổi theo, trì hoãn nữa sẽ không kịp, còn chỗ phụ thân mẫu thân ngươi nói thay ta nhé." Liễu Nhiễm dùng sức kéo túi của mình cùng Diệp Nhi tranh giành.

"Tiểu thư, khẳng định lão gia cùng phu nhân sẽ không đồng ý, nếu như nô tỳ thả tiểu thư đi, sẽ bị lão gia đánh chết!" Có nói cái gì thì Diệp nhi đều không buông tay, ai không biết Liễu phu nhân sủng ái tiểu thư, mỗi ngày đều nói chuyện với tiểu thư hết nửa ngày, nàng mà thả tiểu thư xuất phủ, không chết cũng bị bán.

"Ai nha, sẽ không sẽ không, ngươi buông tay ra, ta thu dọn đồ xong, sẽ đi nói với phụ mẫu một tiếng."

Tuổi tác của Liễu Nhiễm không lớn, Diệp Nhi thì lớn hơn nàng một tuổi, nhưng mà Diệp Nhi không dám dùng sức giành với Liễu Nhiễm, mà Liễu Nhiễm giành nửa ngày cũng không lấy túi lại được, mắt đen chuyển động, thay đổi chính sách. Dịu dàng dụ dỗ Diệp Nhi, tay không dùng sức, chỉ nắm nhẹ không buông thôi.

"Thật sao? Tiểu thư sẽ nói với lão gia và phu nhân sao?" Diệp Nhi lau nước mắt, tin lời Liễu Nhiễm, thả tay ra.

Liễu Nhiễm không thèm để ý gật đầu, cầm túi chính tốt, quay đầu hất túi một cái, thuận miệng nói với Diệp Nhi:

"Đúng rồi đúng rồi, ta sẽ đi nói với phụ thân mẫu thân ngay bây giờ, ngươi dọn dẹp phòng sạch sẽ rồi đi tìm ta."

Điệp Nhi cười rộ lên, đáp một tiếng rồi loáy hoáy dọn lại rương đồ bị Liễu Nhiễm làm loạn.

Nhìn thấy Diệp Nhi thật không đuổi theo, Liễu Nhiễm cảnh giác ngó ngó xung quanh, đi đến hậu hoa viên, ở đó có cái cửa nhỏ, ban ngày không có khóa, chỉ có người làm vườn đi qua nhìn một chút, chuồn từ nơi đó là an toàn nhất.

Vì biết nơi nào trong nhà cũng có người canh gác, Liễu Nhiễm liền cầm thêm cái giỏ trúc nhỏ, giấu túi đồ của mình vào trong, xong nghênh ngang đi tới hậu hoa viên.

Thấy nàng vội vàng nên bọn nha hoàn và gã sai vặt cũng chỉ hành lễ, không hỏi hành tung của nàng. Đến hậu hoa viên, thừa dịp vắng người lấy túi đồ trong giỏ trúc ra, xong bỏ giỏ trúc xuống đất, nhanh chóng mở cửa lên ra ngoài.

Sau khi chuồn ra ngoài êm đẹp, Liễu Nhiễm thở một hơi, giang tay hít thở không khí mới mẻ, xong tràn đầy sức sống đi Liễu gia. Gần đến gần, nàng trực tiếp đi vào trà lâu đối diện, lên lầu hai tìm vị trí gần cửa sổ, xác định địa phương tốt có thể nhìn thấy hết tình hình trước cửa Liễu gia.

Gọi một ấm trà và một đĩa điểm tâm nhỏ, Liễu Nhiễm vừa ăn vừa nhìn tình hình phía dưới, sợ bản thân không nhìn thấy ca ca và Vũ ca.

Tuy Thiên Sở ca ca sùng nàng, nhưng lại rất giống mẫu thân, không thích nàng đi xa nhà, nếu để Thiên Sở ca ca biết nàng không nói một tiếng mà chuồn ra ngoài, nhất định sẽ đưa nàng về nhà. Lúc đó phụ thân và mẫu thân đã có lòng cảnh giác, nàng muốn chuồn ra ngoài cũng không dễ nữa.

Một bàn điểm tâm ăn vào bụng, Liễu Nhiễm nhìn thấy Tường Vũ và Liễu Thiên Kỳ đi ra, Liễu Thiên Sở đứng ở trước cửa đưa tiễn, nàng vội vàng cúi đầu xuống dưới khung cửa sổ, thỉnh thoảng nhìn nhìn.

"Lần này đường xá xa xôi, cầm theo thẻ bài và thư của ta có thể đến trạm dịch trong thành mượn ngựa, đi đến Trấn Tương lâu có thể ở miễn phí, hai người các ngươi một người giỏi văn một người giỏi võ, có thể giúp đỡ lẫn nhau, gặp chuyện phải cẩn thận suy nghĩ, bên ngoài không giống như Liễu Khê trấn, ngọa hổ tàng long, không thể xúc động lỗ mãng quá mức, cũng không tự kiêu cho mình là thanh cao siêu phàm, nên biết núi này cao còn có núi kia cao hơn, người này giỏi còn có người kia giỏi hơn."

"Đường ca yên tâm, nếu có người khi dễ Vũ huynh đệ, ta là người đầu tiên không buông tha cho hắn!" Liễu Thiên Kỳ lắc lư quả đấm của mình, nhếch môi lộ ra hàm răng trắng bóc.

Trong nháy mắt Liễu Thiên Sở gõ quạt trong tay mình lên đầu hắn, quát lớn:

"Ta vừa mới nói ngươi không nghe rõ à? Bên ngoài rất nhiều cao thủ, tuy võ công của ngươi cao nhưng kinh nghiệm thực chiến quá ít, không thể xúc động, nên nghe lời tiểu Vũ."

Tường Vũ chấp tay ngượng ngùng nói:

"Liễu bảo chủ quá khen, ta đây vai không thể khiêng tay không thể xách, ngược lại cần Thiên Kỳ giúp đỡ, nhất định sẽ gây không ít phiền phức cho hắn."

Liễu Thiên Kỳ thò tay ôm cổ Tường Vũ, kéo hắn đến bên cạnh mình, cười nói:

"Được rồi được rồi, hồi này ta đùa giỡn chút thôi, nếu như huynh có thể nói đầu bếp ở Trấn Tương lâu mỗi ngày chuẩn bị cho ta một phần vịt áp rượu, ta nhất định sẽ không gây phiền toái."

Liễu Thiên Sở bắt đầu đi lác đầu, chỉ vào Liễu Thiên Kỳ nói:

"Ngươi, đã mê võ, còn ham ăn quà vặt! Thôi thôi, lười quản ngươi, các ngươi đi trước, chờ cha ta trở về quản sự, ta sẽ đi tìm các ngươi."

Hai người chấp tay cáo từ Liễu Thiên Sở, quay người đi đến cửa thành.

Liễu Nhiễm chạy xuống quán trà, ẩn núp theo đuôi hai người, lẩn vào trong đám người cùng bọn hắn ra khỏi thành.

Mộc Phi mở mắt cảnh giác nhìn màn tơ màu hồng phất trên đỉnh đầu, không khí trong phòng nồng đậm mùi son phấn, ngoài phòng truyền đến tiếng nói của nữ tử, kéo dài âm cuối, còn kiều mị hơn Liễu Như Nhi.

Mộc Phi nghe vào cảm giác mơ ngủ còn sót lại lập tức biến mất, nàng bật dậy, khuê phòng trang trí tinh xảo, tất cả đều lấy màu hồng phấn làm chủ đạo, xung quanh cắm đầy hoa tươi, màn mỏng tung bay khắp nơi, gương đồng khắc hoa đặt trên bàn trang điểm, son phấn bột nước, son móng tay đặt trong hộp gấm đã mở nắp, trăm ngọc, chân châu, vòng mã não, bảo thạch cái gì cũng có, châu báu óng ánh làm Mộc Phi chói mắt.

Nhiều châu báu như vậy, đổi ra tiền nhất định được một bao lớn, cả đời này nàng liền không lo ăn lo mặc nữa.

Không đúng, đây không phải trọng điểm, đây là đâu vậy!

Nàng nhớ kỹ hôm qua sau khi bị Diệu Diệu sư phụ mang đi, cười mây đạp gió một phen sau đó Diệu Diệu sư phụ liền mang nàng theo vào nơi này, lúc ấy nàng nói trời quá muộn, quá nhiều người mở cửa không tốt lắm, dứt khoát trực tiếp lên vào là được. Sau đó ở trong phòng không có người, giường vừa mềm vừa ấm, từ lúc nàng xuyên không qua đều chưa có nằm giường mềm như vậy, Diệu Diệu sư phụ giữ nguyên áo nằm xuống liền ngủ, nàng ngửi ngửi mùi thơm trong phòng liền mơ mơ màng màng nằm bên cạnh Diệu Diệu sư phụ ngủ thiếp.

Đây không phải là phòng của Diệu Diệu sư phụ chứ, nếu là thật, chắc chắn, một cái người đẹp hết thời dùng căn phòng đệ tử như vậy, Emma, thật nổi da gà nha.

A, Diệu Diệu sư phụ đâu?

Phi yên lặng nhìn bên cạnh trống rỗng, cứ như vậy nhìn nhìn, không phải cạnh nàng ngủ rồi vứt bỏ nàng ở đây luôn chứ?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, nàng đã cảm thấy trong lòng chua xót khó chịu, cảm giác đau đớn bị Viêm Dục bỏ lại nhân nhật hiện lên, từ từ khiến nàng tức giận muốn bùng nổ.

Đáng chết, người nào còn dám không nói một tiếng mà vứt bỏ nàng, nàng nhất định sẽ lột sạch quần áo hắn ra cạo đầu bôi vôi thả trôi sông.

Đang định xuống giường ra ngoài tìm Khôi Diệu áp dụng đại kế của mình, chợt Mộc Phi thấy dưới chân mềm nhũn, cúi đầu liền thấy "Quý Miêu Mỹ Hà" đầu gối lên gối chồng vó lên trời ngủ say, khoe miệng nước miếng tí tách chảy ra.

Hắc, không có đi, thật sự là đáng tiếc.

Lúc Mộc Phi nghĩ có nên đánh thức Khôi Diệu dậy hay không, cúi đầu liền thấy rõ gương mặt của Khôi Diệu, nhất thời có chút ngẩn người, bị tình cảnh trước mắt cuốn hút không biết làm sao.

Một cô bé đáng yêu, lông mi thật dài cong cong, cái mũi tinh xảo, môi đỏ phấn nộn, rõ ràng là một gương mặt trẻ trung lại búi tóc kiểu đàn bà, cổ định bằng cây trầm ngọc lỏng lẻo, khoe mắt có hoa văn tinh tế, nhìn kỹ, như son phấn cố ý thoa lên.

Ách, nàng có nhận lầm người không nhỉ?

Nhưng không sai mà, quần áo trên người giống tối hôm qua, bên trong lộ ra quần dài màu lam nhạt theo hình voi. Nàng đồng ý là buổi tối sẽ nhìn không rõ, nhưng với nhãn lực của nàng, khuôn mặt không thấy rõ nhưng trang phục nhất định thấy rõ.

Hoặc là, nàng đang cố ý đóng vai già? Lát nữa hỏi chút là biết thôi.

"Diệu Diệu sư phụ, Diệu Diệu sư phụ, người mau tỉnh lại, mau tỉnh lại." Mộc Phi nghĩ nghĩ, ngồi trên giường đá đá chân vào eo Khôi Diệu.

"Ui da, đau chết lão nương, ai vậy sáng sớm đã phá giấc ngủ của ta!"

Khôi Diệu xoa eo, chặt vật mở to mắt, liền thấy gương mặt thanh tú của đồ nhi ngoan, phút chốc thay đổi sắc mặt, cười rất ôn hòa:

"Nguyên lai là đồ nhi, gọi sư phụ vì chuyện gì?"

Mộc Phi tức giận tròn mắt một cái, cũng may thời gian ngắn ngủi ở chung nàng đã hiểu tính nết của Khôi Diệu, cũng coi như thích ứng, nghe bên ngoài tiếng ồn ào phát ra càng lớn, giống như đi đến bên này, tò mò hỏi:

"Diệu Diệu, trong nhà người thật náo nhiệt, có phải có khách tới hay không, con ở chỗ này có được không?"

Ách, khách nhân? Con người của Khôi Diệu đảo một vòng, nghiêng tai nghe, trở mình ngồi dậy, vừa sửa sang y phục vừa nói với Mộc Phi:

"Nhanh, mau thu dọn đồ đạc, chúng ta đi nhanh lên!"

Mộc Phi: (⊙ ---- ⊙)

"Được rồi, nhanh lên, cầm túi quần áo, cầm chặt, ôm chặt ta, đi!" Khôi Diệu ném túi quần áo vào trong ngực Mộc Phi, cũng không quản biểu cảm của Mộc Phi ra sao, liền đẩy cửa sổ ôm Mộc Phi lao ra ngoài, nhưng cũng không chạy quá xa, chỉ lên lên nóc nhà mà thôi.

Hai người vừa ổn định thân thể trên mái nhà, cửa phòng liền bị đẩy ra, nữ tử váy hồng chỉnh tề, trên búi tóc cài trâm hình chim loan làm bằng vàng ròng hai bên cắm ba cây trâm cầm thạch chạm rai bước vào, dáng người lung linh tinh tế, cái gì nên lời thì lời nên lờ thì lờ, mắt ngập nước ảm tình, cười thẹn thùng, khiến cho Mộc Phi nhìn liền có cảm giác như tiên nữ hạ phàm.

Thời điểm nàng nhìn thấy nữ tử này, thế nhưng cảm thấy không còn có ai xinh đẹp hơn nàng, Tường Như Nhi cũng xinh đẹp nhưng chỉ bằng ba phần của nữ tử này, thân hình uốn éo như rắn nước, tay hoa lan, môi đỏ như son, đoá hoa có rục rở ở trước mặt nàng cũng phải lùi mờ trước vẻ

đẹp của nàng, cái gọi là khuynh quốc là như vậy.

Mộc Phi nhìn đến nỗi chảy nước bọt ra, dò xét trên mái nhà tìm chỗ hở nhìn xuống, liền bị Khôi Diệu tóm lại, âm thanh khinh thường truyền đến.

"Thôi đi, hoa khôi Nghênh Tương các Nguyệt Dao cũng chỉ có vậy, nhìn con xem như người nhà quê mới lên chưa thấy qua sự đời, đừng có làm mất mặt sư phụ, ngồi xuống."

Mộc Phi ngẩng đầu, sững sờ nhìn Khôi Diệu, đần độn lập lại:

"Nghênh Tương các...Hoa khôi..." Đột nhiên phản ứng kịp, không thể tưởng tượng nổi duỗi ngón tay ra chỉ vào Khôi Diệu:

"Nơi này là kỹ viện?!"

"Cái gì mà kỹ viện, nghe thật tầm thường, gọi văn hoa hơn chút, nơi này là thanh lâu!" Khôi Diệu tiếc rên sát không thành thép, hất ngón tay Mộc Phi qua một bên, búng trán của nàng dạy bảo nói.

Thanh lâu thanh lâu, tối hôm qua nàng lại ngủ trong khuê phòng của hoa khôi thanh lâu, nàng không có bị bệnh thích sạch sẽ, nhưng nghĩ đến cái giường kia không biết bao nhiêu nham nhân nằm qua, nàng liền muốn ói.

"Không phải người nói mang con về nhà ngủ sao? Sao lại tới nơi này!" Mặt Mộc Phi tái nhợt, như kiểu nếu người không cho ta một lời giải thích ta liền liều mạng với người.

"Khụ, cái đó, đồ nh, tối hôm qua đêm khuya gió lạnh, vì sợ con bị nhiễm phong hàn, nhìn thấy nơi này vắng vẻ với trong phòng trang trí tinh xảo, liền thuận đường vô nằm nghỉ chút, vì sư cũng không biết đây là nơi nào nha, nếu không phải vừa rồi con kêu vì sư dậy, khẳng định bị một đám khách làng chơi truy sát không kịp."

Khôi Diệu than thở nói như một ủy khuất hai cái vô tội ba cái may mắn bốn cái cảm động đến rơi nước mắt.

"Nói như thế, con thật muốn tạ ơn sư phụ đã suy nghĩ cho đồ nh, cam nguyện mạo hiểm một mình rồi!" Mộc Phi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, sờ tay vào ngực móc ra ngân châm nhắm ngay mặt Khôi Diệu đâm xuống, chuẩn bị phong bế huyết(*) của Khôi Diệu. (*) vị trí để châm cứu nơi tập trung đầu dây thần kinh)

"Đương nhiên, "haizz", vì sư một phen khổ tâm nha, cứ như vậy bị gạt bỏ." Khôi Diệu cũng không nhìn Mộc Phi, có làm ra vẻ khốc lóc, bàn tay nâng lên một cái. Mộc Phi cảm thấy một cỗ nội lực nhu hòa đánh rơi ngân châm trong tay nàng, sau đó toàn bộ ngân châm không cánh mà bay rơi vào tay Khôi Diệu.

Chỉ nghe nàng nói:

"Haizz, tính chất quá tầm thường, không được không được, lát nữa vì sư sẽ thuê người làm cho con một bộ ngân châm mới, tạo điều kiện cho con, vừa có thể chữa bệnh vừa có thể làm ấm khí, cứu người cũng giết người, tùy tâm của con?"

"Thật tốt quá! Con cũng thấy mấyDiễnđànlêlêquýđôônngân châm này dùng thật không thuận tay." Cặp mắt của Mộc Phi long lanh lóng lánh, ném suy nghĩ muốn liều mạng với Khôi Diệu lên chín tầng mây.

Giống Tiểu Lý Phi Dao cao thủ ám khí, muốn đánh lên người nào cách xa vài mét cũng có thể xuất thủ, rất có khí chất rất tiêu sái nha.

"Vị sư nhớ kỹ, xem như quà gặp mặt cho đồ nh, tới tới tới, chúng ta nghe bọn họ đang nói gì." Khôi Diệu hất tay không biết hất ngân châm đi nơi nào, vẫy vẫy tay với Mộc Phi, ra hiệu nàng tới ngồi xuống.

Mộc Phi cảm thấy kỳ quái, bọn họ? Vừa rồi có chỉ có một người đến mà, chẳng lẽ nàng ta tiếp khách rồi hả? Khụ, có phải Diệu Diệu sư phụ cô đơn quá lâu hay không, liền mang theo nàng đi thưởng thức xuân cung đồ?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng vẫn tới ngồi, nhìn xuống phía dưới, tư tưởng của người cổ đại không quá coi mờ, không biết nữ tử thanh lâu phóng túng như thế nào nha, thật hiếm kỳ.

"Người nói hấn xuất cốc rồi hả? Tin tức chính xác không?"

Mộc Phi vừa ngồi xuống nghe, liền nghe được một âm thanh trầm thấp của nam tử vang lên, hàm chứa ảo não, rướn cổ lên nhìn, liền nhìn thấy một người mặc áo bào cổ tròn màu xanh đen đang đứng sau lưng Nguyệt Dao.

Lúc này Nguyệt Dao xoa tóc, ngồi trước gương cầm lược ngọc ưu nhã chải tóc đen của mình, nghe câu hỏi của nam tử sau lưng liền nhẹ nhàng cười một tiếng, trong nháy mắt Mộc Phi cảm thấy như mùa xuân ập đến, khắp nơi đều tràn đầy hoa hồng, trước mắt chỉ còn lại nét mặt tươi cười của nữ tử.

"Bốp!" Khôi Diệu đập vào ót Mộc Phi, nhắc nhở:

"Hồi hồn! Không được nhìn chăm chăm vào mặt Nguyệt Dao, nàng có mị thuật, ngoắc ngoắc đầu ngón chân đều có thể mê hoặc tâm trí, đặc biệt là khuôn mặt của nàng còn mị hoặc hơn cả hồ yêu!"

Mắt Mộc Phi mờ mịt dần dần hồi phục lại, nhìn biểu cảm của Khôi Diệu hơi ngưng trọng, âm thầm kinh hãi, khó trách lần đầu tiên nàng nhìn thấy Nguyệt Dao đã cảm thấy nàng đẹp không giống phàm nhân, nét đẹp tà mị, ánh mắt, khí chất đều hấp dẫn nhưng không làm nàng thấy cảnh đẹp ý vui, mà cảm thấy mê say trong đó, thì ra đó là mị thuật.

"A, người này cũng không đơn giản!" Đột nhiên Khôi Diệu xuất ra một câu, nàng liền nghiêm chỉnh lại, nghiêng đầu nghe.

Mộc Phi cũng vội vàng thăm dò, thì ra nam tử kia nhìn Nguyệt Dao trong gương đồng vẫn không bị ảnh hưởng gì, chính xác là vẫn thanh lãnh như cũ.

"Người dự định khi nào khởi hành."

"Người nói khi nào liền khi nào, ta hi vọng hôm nay rời khỏi thành, chỉ là, người bỏ được sao?" Âm thanh giống như chim vàng oanh, dịu dàng tinh tế, ôn nhu nhân nhật, nghe vào liền say mê, nhuỷễn cốt.

Nếu không phải Mộc Phi đã sớm chuẩn bị, nhất định sẽ bị mê hoặc lần nữa.

"Ta thì không sao nhưng người thì sao?" Hắn giống như không nghe được lời Nguyệt Dao nói, kiên trì hỏi.

"Người đang ghen, ha ha." Đột nhiên Nguyệt Dao đứng dậy, cười xoay người ngã vào ngực nam tử, vuốt ve mặt nam tử, hơi thở như lan.

"Người yêu hắn!" Nam tử không hề lay động, giọng nói lạnh rét thêm mấy phần.

Nguyệt Dao giờ tay ôm cổ nam tử, vẻ mặt cười đùa:

"Đừng nổi giận, không phải ngài kêu ta đến gần hắn sao? Huống chi, ít ngày nữa ngài sẽ đính hôn, ta chỉ là một nữ thanh lâu, sao có thể lọt vào mắt của ngài?"

Giống như hòn dỗi giống như ả tình giống như nũng nịu cũng giống như phản nản, tiếng nói mềm mại lười biếng như có thể khơi gợi dục hòa của nam tử, ánh mắt hắn trầm xuống, ôm ngang Nguyệt Dao ném lên giường, khiến cho nữ tử kêu ra tiếng cự tuyệt duyên dáng, thân thể to lớn của hắn rất nhanh đè lên người nàng.

Tiếng nói lạnh lùng phát ra:

"Vậy liền để ta ném thử hương vị, để cho hắn biết, nữ nhân của hắn uốn éo như thế nào dưới thân của ta!"

"Ha ha ha, người thật biết nói đùa." Nguyệt Dao không chút kinh hoảng, nhắc tay chặn nam tử lại, dùng đầu ngón tay điểm nhẹ lên mặt hắn.

Tay còn lại linh hoạt vẫy một cái, tháo đai lưng của nam tử ra, xong hai tay cởi áo ngoài của hắn ra đồng thời ngẩng đầu chủ động ngậm lấy môi nam tử, lẩm bẩm nói như người yêu thủ thi với nhau:

"Thân thể của Nguyệt Dao, vẫn vì người mà giữ lại."

Ánh mắt nam tử sáng lên, động tác thô lỗ lộn xộn, sau đó thân thể trầm xuống, nữ tử sung sướng kêu ra tiếng, cả phòng một mảnh rạo rực.

Mộc Phi nhìn không được rung mình một cái, xoa xoa hai cánh tay bị nổi da gà, bên tai nghe tiếng rên không dứt, cảm khái nghĩ, gái lầu xanh ở cổ đại thật không tầm thường, nhìn Nguyệt Dao xem, âm thanh trên giường như nhạc khúc khiến nam tử trầm mê điên loạn.

Nàng nghe nửa ngày liền hiểu rõ, lúc đầu hai người này định tính kế người khác, dự định làm mỹ nhân kế, kết quả là hai người liền sinh tình cảm, đứng trước tình thế như vậy liền cảm giữ không được, song song lật giường làm cái kia cái kia, cái gì trinh tiết mặt mũi đều là phù vân.

Nam tử này thật thông minh, không chỉ tính kế đối thủ, còn thỏa mãn chính hắn, không bị mất mát gì, chắc chắn, ai nói nữ tử độc như xà, chỉ là chưa gặp được xà nam mà thôi, nhìn nam tử này âm ngoan hung ác, cả nữ tử cũng phải chào thua!

"Diệu Diệu sư phụ, người còn nhìn nữa hả? Không sợ bị đau mắt hột sao? Mộc Phi nghe động tĩnh trong phòng nhỏ dần, mới quay đầu, liền thấy Khôi Diệu cầm đầu cầm cổ nhìn, hai mắt lấp lóe ánh sáng, hai tay nắm chặt, bộ dạng kích động khiến cho Mộc Phi nghĩ như nàng muốn nhảy xuống kéo nam tử kia ra nhào tới làm công.

"Nhìn nhiều rồi nên không sợ." Khôi Diệu như đắm chìm vào trong đó không dứt ra được, mấy ngón tay di chuyển, giống như đang tính toán cái gì.

"Người tính gì vậy?" Mộc Phi hiếu kỳ xích lại gần Khôi Diệu.

"Tính xem hần không cần thuốc sẽ kiên trì được bao lâu."

Mộc Phi: (☉ ---- ☉)...

Thật vất vả mới bình tĩnh lại, Khôi Diệu phát ra âm thanh "Chặc chặc" cầm ngân châm của Mộc Phi xia răng:

"Tốt, cũng không tệ, giữ vững được một canh giờ, không cần thuốc xem như tốt."

Mộc Phi thật vất vả khắc chế khốc môi chính mình không run rẩy, như không có chuyện gì xảy ra hỏi:

"Người gặp qua người cần thuốc?"

"Đương nhiên, ta gặp một đôi nam nữ khá thuận mắt, liền cho bọn hần uống xuân dược do ta mới chế ra, mà..."

"Như thế nào?"

"Sập giường, nghe được tiếng vang tú bà dẫn người tiến vào, hai người kia vẫn hăng say chiến đấu kịch liệt, tú bà kinh hãi muốn rút hai tròng mắt ra luôn."

Mộc Phi hỏi một câu cuối cùng:

"Cho người thuận mắt dùng, vậy tại sao không cho hai người dưới kia dùng? Dung mạo Nguyệt Dao thì khỏi bàn, chỉ trên trời mới có, nhân duyên cũng không kém nha."

"Vi sư không trông mặt mà bắt hình dong đâu, thuốc của vi sư không phải ai cũng có thể sử dụng!" Khôi Diệu trừng mắt liếc Mộc Phi, như kiểu nói sao người lại nông cạn quá vậy.

Mộc Phi càng hiểu kỳ:

"Vậy người sử dụng thuốc của sư phụ, có gì đặc sắc?"

"Hả, nữ tử kia dung mạo khiếm khuyết, làm sai vật ở thanh lâu, chưa từng hưởng qua mùi vị nam nhân. Nam tử kia thì ỷ vào nhà có tiền liền tác oai tác quái, nhà một đồng thiếp nhưng vẫn đi tìm hoa vẫn liễu. Vi sư nhìn hai bọn họ rất thuận mắt, liền giúp một tay."

Mộc Phi: "A, a, ha ha ha..."

Người sư phụ này, cực phẩm nha!

"Được rồi, sáng sớm đã xem kịch vui, đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi."

Khôi Diệu vỗ vỗ thân, đứng dậy giữ chặt Mộc Phi, tay điểm nhẹ một cái, Mộc Phi cảm thấy một vòng bao xung quanh mình dài khoảng một mét trong suốt như nước.

"Đây là kết giới, yên tâm, vi sư sẽ chỉ cho con." Khôi Diệu nhìn Mộc Phi tròn tròn mắt, một bộ dạng không dám tin, liền cảm thấy vô cùng tự hào, lại giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, cố ý hỏi họ trả lời.

Khó trách vừa rồi Khôi Diệu không ngăn cản nàng cười đùa nói chuyện, thì ra là có kết giới, cái này chỉ xuất hiện trong mấy tiểu thuyết huyền huyền, không nghĩ tới có thể tận mắt nhìn thấy, lại còn có thể biết vận dụng, chỉ tưởng tượng thôi cũng cảm thấy phi thường kích động.

Khôi Diệu nói xong liền mang Mộc Phi cười mây đạp gió, Mộc Phi bĩu môi hoài nghi Khôi Diệu có bước đi hay không đây.

"Đi đi đi, ăn xong chúng ta liền bế quan, lần này vi sư cam đoan sẽ dẫn con đến một nơi Thế Ngoại Đào Nguyên tập hợp tinh hoa của đất trời để luyện tập."

Mộc Phi tiếp tục bĩu môi, đối với lời nói của Khôi Diệu không ôm bất kỳ hi vọng nào.

Khôi Diệu cũng không biết suy nghĩ trong lòng Mộc Phi, nhìn thấy xa xa có tú lâu, liền tìm một góc tường không bị người khác chú ý hạ xuống, lôi kéo Mộc Phi thông dong đến gần, nhìn thấy bảng hiệu bên trên "Trần Tương lâu", tự nhủ:

"Cũng không biết lão bản phía sau Trần Tương lâu là ai, mang tú lâu mở khắp nơi, thôi, đi vào ăn vẹt áp rượu."

Về mặt Mộc Phi cổ quái, cho đến khi tiến vào phòng nhìn bố trí không khác ở Liễu Khê trần là bao, liền nghĩ đến tên Liễu Thiên Sở, nếu không phải họ đã đến quận Tương Khê, nhất định sẽ cho là hần chỉ vòng vo ở Liễu Khê trần.

Bây giờ đã gần trưa, Trần Tương lâu cũng không quá nhiều khách, Mộc Phi và Khôi Diệu tìm một vị trí trên lầu gần cửa sổ ngồi xuống, tiểu nhị rất

nhật tinh đến chào hỏi các nàng.

"Hai vị khách quan, muốn ăn gì? Quán của chúng tôi có rượu trái cây vị mới, lại thêm món ăn trứ danh vịt áp rượu, cam đoan ngon hết xẩy, hai vị muốn gọi hai món đó hay không?"

"Được, thêm hai bát com, thêm một chút thức ăn cay, chuẩn bị đi."

"Được."

Thừa dịp tiểu nhị chuẩn bị com canh, Mộc Phi cùng Khôi Diệu nói chuyện phiếm:

"Diệu Diệu sư phụ, người biết đường đi Triều Dương Thành không?"

"Con đi Triều Dương Thành làm gì?" Khôi Diệu không hiểu nói.

"Con tìm người."

"Con có thân nhân ở Triều Dương Thành?" Lúc này Khôi Diệu mới nhớ tới, từ khi biết Mộc Phi đến giờ, nàng đều chưa hỏi thăm chuyện của Mộc Phi, bản thân nàng thoải mái đã quen, nhìn thấy Mộc Phi liền hợp ý, muốn thu nàng làm đồ đệ để không bị thất truyền, liền liên tục dụ nàng làm đồ đệ của mình. Đi cùng nhau, cơ hội hai người nói chuyện phiếm rất ít, càng chưa nói tình huống của bản thân mình.

"Đúng vậy a, người kia không từ mà biệt, con tìm được hán nhất định phải cho hán một trận nhớ đời!" Mộc Phi giờ tay nhỏ nắm thành quyền, sau đó cười vô cùng nịnh nọt:

"Đương nhiên là, sư phụ phải dạy cho con một ít chiêu thức, chuẩn bị có thể phát huy tác dụng."

Khôi Diệu từ chối cho ý kiến, liên tục gạt đầu:

"Đương nhiên, đương nhiên, cái khác sư phụ không biết, chứ gài bẫy ám hại người khác là am hiểu nhất. Nhưng mà, con nói cho vì sư biết một chút, con muốn tìm ai? Sư phụ cũng hơi quen thuộc Triều Dương Thành, không chừng vì sư biết người đó á."

"Đến rồi, đến rồi~ hai vị khách quan, đồ ăn đã đủ, mời từ từ thưởng thức." Tiểu nhị đặt thức ăn lên bàn, cười ha hả khom người lui ra ngoài.

"Ăn trước ăn trước, ăn xong từ từ nói chuyện." Khôi Diệu nhìn đĩa vịt áp rượu bốc khói nghi ngút, nước bọt muốn chảy ra, không hỏi Mộc Phi nữa, cầm đũa gấp một miếng.

Mộc Phi trải qua một đêm giày vò, từ lúc tỉnh ngủ đến bây giờ chưa uống một giọt nước nào, bụng đói kêu vang, liềm không nói thêm nữa, cầm đầu ăn.

Ăn thịt, uống rượu trái cây, no nê ợ một tiếng, mặt hai người đều lộ ra hài lòng. Khôi Diệu lấy ra một ít bạc vụn đặt lên bàn, lôi kéo tay Mộc Phi:

"Đi thôi, chúng ta đi tới nơi kia, đó là vì vì sư giao du tứ hải liền phát hiện ra nơi đó, thích hợp luyện võ, với xung quanh rất nhiều độc thảo, thích hợp với người mới học độc được như con."

Nói đến độc vật, con mắt Mộc Phi liền lóe ra ánh sáng, ở hiện đại không thể nghiên cứu mấy thứ cô độc như vậy, nàng rất muốn thử nghiệm nhưng điều kiện không cho phép, thật khó khăn mới có người tạo điều kiện cho nàng, sao nàng có thể để vụt mất được.

Hai người bước ra cửa Trấn Tương lâu đi đến góc đường bên phải, lúc này bên trái Trấn Tương lâu xuất hiện hai người đang dắt ngựa tầm mười lăm mười sáu tuổi, một người mặc áo trắng buộc đai lưng màu đen, một người mặc áo xanh, trong đó trên ngựa của vị mặc áo xanh có một người mặc áo hồng phấn thêu hoa đào đang ngồi.

Chính là Tương Vũ, Liễu Thiên Kỳ và Liễu Nhiễm.

"Đến Trấn Tương Lâu rồi, ca ca, giúp ta xuống, chúng ta đi ăn com."

Liễu Nhiễm định tung người xuống ngựa, Liễu Thiên Kỳ bận bịu đỡ nàng, chờ nàng đặt chân xuống, tiểu nhị đã đón ở ngoài cửa, nhìn thấy Liễu Thiên Kỳ đưa thẻ bài, liền cung kính dẫn bọn họ vào cửa, phía sau có mấy gã sai vặt đưa ngựa đi ăn cỏ.

Âm thanh nữ tử như chim hoàng yến, mơ hồ truyền vào trong tai Mộc Phi, vừa quẹo vào góc Mộc Phi liền nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một màu phấn sắc bay vào tửu lâu.

Âm thầm lắc đầu, chắc nàng nghe nhầm, Liễu Nhiễm sao có thể ở đây được.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hai Nữ Nhân Ép Buộc Đùa Giỡn Nam Tử

"Ca ca, yên ngựa cứng quá, lát nữa huynh lột thêm một tấm đệm ở trên được không, bắp đùi của muội sắp bị mài hỏng rồi." Liễu Nhiễm vô lực nằm lên bàn, thiếu nữ hoạt bát giờ đây bị ngựa giày vò, trông ỉu xiu như quả cà nhiễm sương.

"Sau đó ta sẽ tiễn muội trở về, chẳng phải muội chưa nói lời nào đã chạy trốn khỏi nhà sao, hai người họ biết sẽ lo lắng đến thế nào!" Liễu Thiên Kỳ có khó được một cơ hội lên mặt ca ca, liền khiển trách người muội muội không an phận của mình.

"Không cần, không muốn, muội không mệt, ăn xong là có thể lập tức lên đường." Liễu Nhiễm lập tức ngồi thẳng lưng, cả người lại như tràn trề năng lượng, trong nháy mắt khí thế bùng bùng.

"Muội không cần thể hiện nữa đâu, muội cũng biết là..."

"Tiểu nhị, com của chúng ta đã xong chưa, nhanh nhanh lên một chút, ta đói rồi!" Không để Liễu Thiên Kỳ nói xong, Liễu Nhiễm đã lên giọng cất lời, thúc giục tiểu nhị bung đồ ăn.

"Ăn com trước đi, com nước xong ta đưa muội trở về!"

Liễu Thiên Kỳ nghiêm mặt, mặc dù dung mạo của hắn là Liễu Nhiễm giống nhau, nhưng thân thể và đường cong trên khuôn mặt đều mang vẻ cương nghị của nam tử, cộng thêm luyện võ từ nhỏ, toàn thân toát ra một khí thế sùng sững, gần như không gần khiến Liễu Nhiễm sợ hãi ỉu xiu xuống, không nhìn chằm chằm lại Trương Vũ ôm lấy cánh tay hắn, như chú nai con đang thấp thỏm, nhút nhát nói: "Vũ ca ca."

Trương Vũ vỗ bàn tay Liễu Nhiễm trấn an, ôn hòa cười với Liễu Thiên Kỳ: "Được rồi, đừng hù muội ấy nữa, đây chẳng phải là quán rượu của đường ca sao, người phái một người báo tin về nhà là nàng vẫn bình an là được rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy." Liễu Nhiễm tiếp lời: "Phụ thân và nương nếu biết chúng ta ở chung với nhau, sẽ không khản trương bảo người tới đón muội về."

Vất vả lắm nàng mới đuổi theo tới, theo đuổi bọn hắn ra khỏi thành, bước chân hai người rất nhanh, nếu nàng ló dạng quá gần sẽ bị đuổi về, liền từ trong mây mù cô ven đường len lén đi theo bọn hắn, nhưng vừa mới đi tới một chỗ trạm dịch cách hai dặm, nếu không phải vì nhìn thấy bọn họ tính cưỡi ngựa đi, nàng chắc hẳn vẫn theo được thêm một đoạn nữa.

Khóc lóc một tràng đòi leo lên ngựa, cũng đã rời khỏi quận Tương Khê rồi, mắt thấy cách Triều Dương Thành cũng không còn xa nữa, nàng không muốn trở về ngay lúc này đâu.

"Chỉ có người lại cưng chiều nó!" Liễu Thiên Kỳ lăm bằm, trong lòng cũng mang chút thương hại, bộ dáng của muội muội rất đáng thương, thôi thì chiều theo nó lần này vậy.

"Ca ca vạn tuế!" Liễu Nhiễm buông tay Trương Vũ ra, nhào vào trong ngực Liễu Thiên kỳ quơ tay làm nũng.

Liễu Thiên Kỳ đỏ mặt, một chút hỏa khí còn sót lại đều bị cú nhào này làm cho tắt phụt, tức giận nói thầm: "Được rồi, nhanh chóng ngồi lại đi, bao nhiêu người, thật chẳng có tí hoàn hoa khuê tú gì cả."

Liễu Nhiễm khả ái le lưỡi, quả nhiên không lộn xộn nữa, rất ngoan ngoãn ngồi xuống, đôi mắt to nhìn loạn sang chung quanh, nghĩ tới việc ăn com xong không biết có được ra ngoài tản bộ một chút không.

Liễu Thiên Kỳ gọi chương quỹ, lấy ngọc bài của Liễu Thiên Sở ra, nói sơ qua tình huống của mình, chương quỹ vội an bài chuyện mình cho tiểu nhị, tự mình chuyển tới nội thất, phái người lập tức chạy tới quận Tương Khê báo tin.

"Thì ra là Liễu tiểu thư và Trương công tử, thất kính thất kính." Tiểu nhị cúi người cúi đầu câu kéo quan hệ, lấy vịt hấp rượu, thịt thỏ xào, thịt bò thái đậu, các loại măng nấm bày ra thành một bàn, còn bung lên thêm hai bình rượu hoa quế, cười giải thích: "Rượu này là được chưng cất từ trái cây tinh khiết, uống vào có vị ngọt, tác dụng lại rất thấp, tiểu thư uống rất thích hợp."

"Thật sao? Vậy ta cũng muốn nếm thử một chút."

Liễu Nhiễm cũng không khách khí, đưa tay rót một chén đưa tới bên miệng, Liễu Thiên Kỳ muốn ngăn lại nhưng không kịp, lắc đầu liên tục thờ dài.

"Liễu công tử không cần lo lắng, lúc trước có một cô nương tuổi còn nhỏ hơn cả Liễu tiểu thư, một mình uống cả nửa bình mà chẳng sao, trái cây

làm ra rượu cũng là cùng tên, thực ra cũng giống như canh, rất thích hợp cho các cô nương uống."

Tiểu nhị nhìn sơ qua một cái là đã biết Liễu Thiên Kỳ không muốn cho Liễu Nhiễm uống rượu, vội vàng cười giải thích.

Liễu Thiên Kỳ thấy Liễu Nhiễm uống xong khen ngon ngọt, thật không có phản ứng say rượu, thở dài một tiếng thuận theo nàng.

Tường Vũ nghe xong trong lòng dâng lên cảm giác quái dị, không nghĩ gì thêm thuận miệng hỏi: "Không biết từ lâu hôm nay có tiếp một tiểu cô nương khoảng mười một tuổi đi một mình không? Nàng không cao lắm, tóc chỉ buộc lỏng, mặc bộ chiếc váy màu lam nhạt."

Tiểu nhị vừa nghe, nở nụ cười: "Từ lâu của chúng tôi tiếp rất nhiều khách, nhưng người mà công tử vừa nói lại vô cùng giống tiểu cô nương kia, chỉ là nàng không đi một mình, còn có một người phụ nữ khá lớn đi cùng, chắc là mẫu thân của cô ấy."

"Nàng ở đâu? Có ở trong quán không?" Ánh mắt của Tường Vũ chợt sáng lên, trong giọng nói cũng mang theo hơi run run.

"Không có ở trọ, họ đã đi trước khi mọi người vào một khắc rồi." Tiểu nhị không biết gì, chỉ cười trả lời, đúng lúc có khách tới cần gọi đồ ăn, hân hân này cúi người chào đi nơi khác.

Tường Vũ mắt nhắm nhắm gấp thức ăn, ăn vô cùng chán nản.

Liễu Thiên Kỳ và Liễu Nhiễm khó hiểu liếc mắt nhìn nhau, nghe lời Tường Vũ vừa nói giống như đang chỉ Mộc Phi, chẳng lẽ nàng cũng bỏ nhà ra đi hay sao?

Nhưng nhìn vẻ mặt ám ức của Tường Vũ, cũng không đặt câu hỏi, âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau, cố ý cười đùa kêu Tường Vũ ăn cơm.

"Diệu Diệu sư phụ, chỗ này rất kỳ quái, người xem mặt trời trên trời lớn như vậy, thế nhưng lại có thể mưa."

Mộc Phi đang đứng trong đồng cỏ mọc hoang tìm được thảo, Khôi Diệu ngược lại nghiêm túc, đến sau một cái cây đại thụ đào ra một quyển độc kinh đưa cho nàng, chữ viết đẹp đẽ, "Thực tế mặc dù quan trọng, nhưng điều kiện tiên quyết là trong bụng phải biết suy luận kiến thức, cảm đi nghiên cứu đi, không hiểu hỏi lại sư phụ" rồi trốn đi chơi đùa với tiểu pháp bảo của nàng.

Chợt một giọt nước từ trên trời rơi xuống, rồi rơi đầy đầu đầy mặt nàng, theo bản năng nàng hai tay ôm đầu né vào một mái hiên núp mưa, nào ngờ vừa quay đầu lại đã thấy trời nắng chói chang, kỳ quái hết với Khôi Diệu ở trong nhà.

"A, thác nước được phép bắn nước đấy." Khôi Diệu không biết đang làm thứ gì, chỉ nghe thi thoảng trong nhà vang lên vài tiếng "bang bang", nàng không thèm ra ngoài xem thử, thuận miệng đáp đại

"Thác nước? Ở đó có thác nước?" Mộc Phi cảm thấy kỳ quái, ở đây là sườn đồi vách đá dựng đứng, khắp nơi đều là thực vật xanh biếc, được thảo độc thảo cái gì cần có đều có, là một chỗ nghiên cứu y thuật rất tốt.

Đặc biệt là ở một nơi khá trống trải còn có một ngôi nhà gỗ, Khôi Diệu nói đây là nơi do nàng phát hiện ra và đánh dấu, mỗi lần muốn chuẩn bị thuốc, nàng sẽ tới đây bế quan cả mười ngày nửa tháng, nếu đã thu đồ đệ, đương nhiên là phải mang cả nàng theo tới chỗ riêng tư của mình.

Nói đi nói lại, ngoại trừ suối nước sau nhà và trong rừng còn có một cái hồ ở bên ngoài, không còn những nguồn nước nào khác.

"Thì ở dưới sườn đồi phía trước, mấy ngày nay con không nghe thấy tiếng nước chảy ào ào sao? Chính là từ nơi đó truyền tới."

"Là thác nước à, con còn tưởng rằng là do con suối sau nhà chảy gấp quá chứ?" Mộc Phi nhỏ giọng lắm bầm, tò mò nhìn về phía Khôi Diệu đã nói, lại không thu hoạch được gì, nhìn Khôi Diệu vẫn đang đắm chìm trong nghiên cứu của mình, đành một mình đi một mạch tới sườn đồi.

Càng tới gần tiếng nước chảy càng lớn, bọt nước dâng lên cũng ngày càng nhiều, nàng lau những hạt thủy châu trên mặt rồi nhìn xuống sườn đồi, nước đang cuộn cuộn chảy vang dội mặt đất, ùng ùng đâm vào màng nhĩ của nàng.

Dưới sườn đồi là một thế giới trắng xóa, thác nước cao vạn trượng luồn lách qua những khe đá dưới chân, ủa ủa chảy xuống, rơi xuống một hồ nước sâu vạn trượng, nước vang khắp nơi, tưới lên mặt Mộc Phi đang buồn bực, khiến tâm tình nàng không nhận được kích động.

"Oa, thật là có thác nước này, thật là hoành tráng!" Mộc Phi không dám nhích sang bên, nàng liền khụy xuống mặt đất ghé đầu nhìn xuống, vừa thường thức lại vừa ảo não, không có điện thoại di động không có máy chụp hình, không thể ghi lại kỳ quan tráng lệ như vậy.

"Ah, hình như có người?" Mộc Phi đang nhìn kỹ, mơ hồ phát hiện dưới thác nước hình như có một người đang lao ra, sau đó người kia trượt đi trên mặt nước: "Trời ơi, khinh công bay trên mặt nước kia."

Hai mắt Mộc Phi như đang phát ra trái tim, tim bang bang nhảy loạn, trên ti vi thấy tuyệt thế công phu nhưng cũng không phải là thật. Khoảng cách quá xa, Mộc Phi lại không có công phu, những gì mắt có thể nhìn thấy chỉ là một con người lớn tầm cỡ ngón tay.

Đang say sưa thường thức chợt nhận ra, trên bờ ở đằng xa cũng có một người khác, mặc một bộ đồ đen giống như người kia, sau đó hai người hình như đang nói chuyện từ bờ này sang bờ kia với nhau.

"Này này này, tiểu tử, từ hôm qua khi trở về ngươi vẫn liên tục luyện võ, không ăn không uống, ngươi là đang không muốn sống nữa à?"

U Minh đứng bên Hàn Thác, nhìn Viêm Dục đang giờ kiểm trong màn nước ra hết sức đánh vào thác nước luyện kiếm, ba ngày mất ăn mất ngủ, luyện Ngọc Tuyệt Thất Kiếm đến tầng cảnh thứ ba, nghị lực thiên phú có thể so với người thường, hẳn đã từng thấy phương pháp luyện võ có thể chết người, chứ chưa từng thấy chết vì ham luyện võ.

Viêm Dục tựa như không nghe thấy tiếng của U Minh, giờ phút này đầu óc của hắn trống rỗng, bấp thập cả người vì băng bó nên đã chẳng còn cảm giác gì, hắn chỉ có một ý niệm, là phải trở nên mạnh mẽ hơn, nếu không phải do cảnh giới của hắn không tới, làm sao lại bị mấy tiểu lâu la làm trì hoãn thời gian.

Nếu hắn có thể tới sớm một chút, chẳng phải đã có thể lập tức thấy được Mộc Phi rồi sao?

Nghĩ đến tình cảnh của hắn, nghĩ đến Viêm Gia giờ phút này cục diện lục đục, nếu hắn không khiến bản thân mình lớn mạnh, làm sao có thể mang Phi nhi về nhà, làm sao có thể cho nàng một chỗ để sống, hắn nhất định phải trở nên mạnh mẽ.

Dựa vào tín niệm đó, hắn lấy kiếm thuật của U Minh giao cho kết hợp với nội lực cường đại của bản thân, hoàn toàn đắm chìm trong nghiên cứu võ học, đứng trong thác nước không ngừng múa Ngọc Băng Kiếm trong tay.

Ngọc Băng Kiếm này là bảo kiếm gia truyền của gia tộc mà phụ thân đã tặng cho hắn, toàn thân kiếm trắng như tuyết, như ngọc tựa băng, không dính bụi trần và máu thịt, vì vậy nên mới có tên ấy. Nhưng kiếm này có một đặc điểm, có thể vòng lên lưng làm đai, vô cùng dễ giấu.

Cho nên sống ở Tương Sơn thôn lâu ngày như vậy, Mộc Phi cũng không phát hiện trên người Viêm Dục có giấu vũ khí, khi đó thanh kiếm của hắn được giấu trong chiếc đai màu đen, vì trước đó hắn chưa có ý thức, kiếm cũng không lộ ra ngoài, nếu không phải lần trước hắn trọng thương do chạy tới cứu Mộc Phi, cũng không xuất kiếm.

"Được rồi tiểu tử, ngươi ngưng phát tiết đi, ta nói thật với ngươi, tiểu nha đầu đi Triều Dương Thành tìm ngươi rồi." U Minh còn muốn tiếp tục đùa giỡn, nhưng lại chịu sự nhờ vả của Viêm Gia chủ là phải bảo hộ Viêm Dục chu toàn, ngộ nhớ hắn thật luyện võ đến mệt là không cách nào cứu trợ, chẳng phải tội của hắn sẽ rất lớn sao.

Giọng U Minh tuy nhỏ nhưng Viêm Dục vẫn nghe rõ, hắn chợt trở về thực tại, uất ức to lớn trong lòng nhanh chóng tản đi, nơi ngưỡng kiếm tầng vì suy nghĩ không tốt trong lòng hắn nên bị ngăn cản lúc này đột nhiên bùng phát, hai cánh tay đang ra ngựa đầu thét lên trời một tiếng, nhanh chóng đột phá tầng thứ tư của Ngọc Băng Kiếm.

Kiếm khí xen lẫn hơi nước đập vào mặt, tạo thành một cơn mưa to trong cốc, những giọt nước lớn to bằng hạt đậu rơi xuống chỗ U Minh, nội lực cường đại đánh vào mặt U Minh, hắn vận khí công lui về phía sau đỡ lại.

Lần đầu tiên vẻ mặt của U Minh hiện lên vẻ nặng nề, khóe môi khẽ kéo thành một nụ cười nhạt, thấy đồ nhi do mình tự tay dạy dỗ dần trưởng thành, hắn cảm thấy rất tự hào.

Nhưng nhanh chóng hắn không thể cười được nữa.

Viêm Dục vọt ra khỏi mặt nước, khóe môi đỏ thắm mang nụ cười lười biếng, hắn đập nước mà đến, bộ dáng nhàn nhã, tay phải cầm Ngọc Băng Kiếm mũi chạm nước, theo bước đi của hắn vẽ ra một vết nước lăn tăn. Đôi mắt thâm thúy như hắc thạch hiện lên một tầng tà khí, chỉ nghe giọng nói nhẹ nhàng từ tính hư ảo thổi qua như gió: "Sư phụ, gần đây công lực của đồ nhi lại tăng, có thể được luận bàn cùng sư phụ không?"

"Ha ha, đồ nhi gần đây luyện công vô cùng khổ cực, vì sư không đành lòng vào thời khắc này bỏ đá xuống giếng, vẫn là nên đợi đồ nhi nghỉ ngơi điều sức cho tốt rồi quay lại đối luyện thì tốt hơn." U Minh vừa nói vừa xoay người, rất bình tĩnh rút một bình rượu từ hông ra, tự tại uống một hớp: "Đồ nhi cứ việc ăn no uống say ngủ đã rồi chúng ta lại quay lại nhà."

Bàn chân như được bôi dầu, chuẩn bị trượt đi.

"Sư phụ quá lo lắng, đồ nhi cảm thấy lúc này cơ thể rất tốt, có thể đại chiến với sư phụ cả 300 hiệp." Cả người Viêm Dục như quỷ mị xuất hiện trước người của U Minh, giọng nói miễn cưỡng cộng thêm nụ cười tà mị, cái nhếch môi như mị hoặc chúng sanh.

U Minh ném bầu rượu cầm trong tay về phía Viêm Dục: "Ném thử một chút đi, rượu được ngâm thảo sư phụ vừa mới chưng cất đấy."

Viêm Dục nhận lấy giắt bên hông mình, nâng mũi kiếm, cười nói: "Lát luyện xong rồi uống cũng được." Nói xong thân mình tựa như một thanh lợi kiếm, nháy mắt bay tới cạnh U Minh, không hề cho U Minh có cơ hội rút kiếm.

Mắt U Minh lóe lên, thầm kêu một tiếng không ổn, giờ tay lên cần lại, sau mấy hiệp liền rơi vào thế hạ phong, vội vàng tranh thủ thời gian rút kiếm ra, mới miễn cưỡng ổn định lại chuyện xem bị thua.

Cái gì mà sư phụ, người làm sư phụ kiểu đó sao? Viêm Dục ra tay không chút lưu tình, tuyệt không có kỵ tình thầy trò, mấy lời U Minh nói vừa rồi hẳn đều hiểu, hẳn đã bị U Minh đùa bỡn.

Không chừng Phi nhi đi như vậy là do người thầy không ra gì này. Càng nghĩ càng giận, động tác lại càng nhanh càng ngoan độc.

"Đồ nhi này, người là đang đánh ta hả giận à? Tiểu nha đầu chạy trốn với nam nhân khác liên quan gì tới ta, nhưng đánh ta cũng có được gì đâu mà." U Minh vất vả đỡ lại một kiếm Viêm Dục đánh vào dưới hạ thân hắn, toát mồ hôi lạnh, ui cha cha, đồ nhi đã quyết tâm rồi, nếu hắn không phản ứng nhanh thì xem chút đã tuyệt tử tuyệt tôn rồi.

Về mặt Viêm Dục không hề để ý, nụ cười bên môi càng thêm tà tứ phóng túng, kiếm phong của hắn vung lên, lần này là bôi tới hầu kết của U Minh.

U Minh lại oa oa kêu loạn: "Được rồi được rồi, ta nói thật với người, ta nói với nha đầu kia ca ca người sắp đính hôn, người nhất định sẽ chạy tới, bảo nàng thu xếp hành trang chạy tới Triều Dương Thành tìm người rồi!"

Mũi kiếm Viêm Dục quay lại, từ đỉnh đầu của U Minh xẹt qua quay trở lại vào thắt lưng, hắn đứng chấp tay, con người đen như đêm nước hiện về ôn nhu, miễn cưỡng nói: "Sư phụ, có gì ngon để ăn không, đồ nhi đói bụng rồi, muốn ăn cơm."

U Minh lau mồ hôi trên trán một cái, tiến lên ôm lấy bả vai Viêm Dục, cười liên phen nói: "Đi, chúng ta ăn uống cho no rồi lên đường."

"Aaa~, sao lại không đánh nữa, còn xem chưa đã mà."

Mặc dù Mộc Phi đã được mở rộng tầm mắt nhưng vẫn chưa thấy đã ghiền, trong lòng càng tăng thêm vẻ tò mò về tuyệt thế công phu, sau khi đứng dậy lập tức trở về ngôi nhà gỗ nhỏ, trong lòng không ngừng nhắm tâm pháp kinh công Khôi Diệu đã dạy cho, hai chân liên tục vung lên, thỉnh thoảng phi lên không được khoảng hai mét, nhưng cũng chỉ được nhiều đó là cùng.

Đi tới chỗ một tảng đá phẳng cao hai mét cạnh nhà gỗ, mấy ngày nay Mộc Phi đều ở đây chăm chỉ tập kinh công, nàng không sợ té nhưng Khôi Diệu lại không yên lòng, lót dưới tảng đá thật nhiều rom để nàng luyện tập.

Ngày đầu tiên luyện tập nàng mặc kệ có bị té bao nhiêu lần, đầu gối cạ rớt một khối da lớn, mất cả chân té đến sưng nhưng vẫn chưa có kết quả gì, buổi tối Khôi Diệu vẽ mặt đau lòng bôi thuốc cho nàng, lại cùng nàng làm quen thêm với nội công tâm pháp và bí quyết kinh công.

Khôi Diệu tỏ ý không nên gấp, không phải ai cũng như nàng đều có thể rút ra được bí quyết từ thực tế, đều nắm được nội công và ngoại công.

Mộc Phi nghĩ đến tính tình tự lực cố gắng của mình, vì mình có gì nàng làm không được, nhất định hai bút cùng vẽ, giờ quả đấm nhỏ thè, nàng cũng muốn nội công kinh công, tương lai không lâu sau sẽ là một người có thân thủ bất phàm.

Sự thật đã chứng minh, sau hai ngày ngã liên tục, nàng phi từ trên tảng đá cao hai mét xuống giờ đây đã có thể khống chế được tốc độ hạ xuống và giữ lấy thăng bằng, thuận tiện tích tụ hơi thở đan điền, có thể giúp nàng khống chế cự ly lúc đang nhảy.

Mặc dù nhảy không cao, nhưng ở hiện đại một người nhảy được hơn một mét đã không được bao nhiêu, tóm lại nàng đã hoàn thành được bước đầu tiên rồi.

"Đồ nhi, sao con lại lên thế, không phải luyện đã lâu rồi sao?" Khôi Diệu lại vừa làm ra được một loại độc vật mới, tính hỏi Mộc Phi thử xem nên chuẩn bị bột thuốc như thế nào lại nhìn thấy Mộc Phi đang đứng trên tảng đá cao, tính phi thân xuống.

"Diệu Diệu sư phụ, con vừa nhìn thấy có người ở dưới thác, bọn họ luận bàn võ công, bộ dáng thật lợi hại." Mộc Phi vũng vàng rơi xuống mặt đất, không như quá khứ giẫm lên đồng rom làm một cái hố to nữa, lần này chỉ để lại vài ấn nhàn nhạt, rất vui thích bay sang chỗ Khôi Diệu nói phát hiện mới của mình.

"Dưới thác nước có người?" Mi tâm Khôi Diệu khẽ nhúc: "Con có nhìn nhầm không?"

"Đĩ nhiên là không, mặc dù bọn họ chỉ bằng cỡ ngón tay, nhưng con vẫn nhìn thấy rất rõ, hình như chỗ đất trống cạnh thác có một cái động, bọn họ ở trong động. Diệu Diệu sư phụ, bọn họ có phải giống như chúng ta, cũng bế quan tu luyện à?"

Mộc Phi vui sướng chạy tới cạnh Khôi Diệu, nhận lấy khăn lau mặt cho Khôi Diệu hỏi.

"Hắc, có người cũng tốt, quan tâm bọn hắn là ẩn cư hay tu luyện làm cái gì gì, nếu đụng phải Khôi Diệu Mị Tiên ta đây, đương nhiên là phải đi mức nước rồi." Đôi mắt Khôi Diệu lóe lên tia sáng giao hoạt, nàng kéo tay Mộc Phi đi vào nhà gỗ: "Đi, ăn uống no đủ ngủ một giấc, đợi đến lúc trời tối, chúng ta vào đấy cốc thăm dò, nếu vận khí tốt có thể lấy được ngân lượng và thức ăn, chúng ta cũng không cần phải gặm quả vỏ cứng ít nước nữa."

Khóe miệng Mộc Phi run lên, có chút hối hận đã nói chuyện phát hiện người dưới đáy vực với Khôi Diệu.

"Vừa đúng khinh công của con cũng cần thực tiễn để củng cố, vì sư giao lại cho con vài món cần để xử lý tình huống, con nhớ cho kỹ, buổi tối là có thể phát huy tác dụng, không làm được còn có thể nhảy bừa một lần được ba trọng một cách tự nhiên đấy."

Mộc Phi nhanh chóng hưng phấn đi theo, quãng mấy cái hối hận và áy náy sau đầu, khéo léo ngồi lên bàn ăn cơm, ghi toàn toàn bộ lời Khôi Diệu nói trong đầu.

Ban đêm dưới thác Hàn Minh chậm rãi trôi, bởi vì có một thác nước như dải ngân hà không ngừng đổ nước xuống dưới, khiến cả cốc luôn rung động sôi trào.

Hai bóng người mảnh khảnh mặc đồ bó đen bay xuyên qua màn đêm, nhanh chóng nhảy xuống dưới hạ lưu, trong đó có một bóng dáng gầy yếu hơn và thấp hơn người còn lại nửa cái đầu, thể lực còn nhỏ yếu ớt, động tác có hơi chậm hơn, bóng người đi trước thì thoảng dừng lại đợi nàng, nhân tiện chỉ điểm chỗ thiếu sót của nàng.

"Hơi thở không yên", "Đứng đứng, ai nha, nhớ thả lỏng, đừng quá gồng người", "Sao con không không chế tốc độ như vậy" cứ như vậy thi thoảng lại có tiếng nói.

Mộc Phi che khăn đen, mặc dù bị khiển trách nhưng cũng không giận, từ từ làm theo lời Khôi Diệu nói, cuối cùng cũng tìm ra được chỗ thiếu sót.

"Không tệ, khá lên rồi đấy, mau đi thôi, không biết người là ở đâu, thuốc của vi sư có cơ hội được thử hay không."

"Sư phụ lại chế ra được gì vậy?"

"A, không phải là cái gì ghê gớm, chỉ là thuốc khiến người khác sinh ra ảo giác thôi, có thêm chút mỹ lệ phấn, có thể khơi dậy cảm xúc và tình cảm trong lòng."

"Nói nôm na một chút thử xem nào?"

"Ai nha, chính là xuân dược khiến nhìn đối phương thành người mình yêu á."

Mộc Phi.....

"Sư phụ, đó là hai nam nhân." Một hồi Mộc Phi mới tìm lại được giọng nói của mình, ho nhẹ một tiếng nhắc nhở.

"Nam nhân thì sao, nam nhân hung mãnh mới dễ nhìn, chưa thấy sao?" Khôi Diệu chợt tỉnh ngộ, vỗ ót cười tự giễu: "Xem kia, vi sư lại quên con là hoàng hoa đại khuê nữ chưa tới tuổi cập kê rồi."

Mộc Phi đột nhiên cảm thấy có chút tiêu điều.

"Nên xem nam nhân này nhiều chút để hiểu rõ hơn, nếu không về sau kết hôn sẽ không thể đứng trên kẻ khác."

Khôi Diệu bắt đầu giảng giải chuyện nam nữ cho Mộc Phi nghe, trải qua một đời hun đúc kinh nghiệm Mộc Phi không khỏi suy tư, nàng xuyên qua cổ đại nhưng tâm trí vẫn hiện đại mà.

Không thể không nói, Khôi Diệu giảng giải có chỗ khiến người khác cảm thấy mê người, hình ảnh xuân cung đồ thấy trong thanh lâu mấy ngày trước như được đốt lên lại, như một tiểu vũ trụ bạo phát trong cơ thể, nàng cũng không nhịn được suy nghĩ, cổ đại thịnh mỹ nam, hai người vừa rồi có tập võ, cơ bụng cơ ngực.....

Oa, nước miếng đều chảy ra hết rồi, đi xem hai mỹ nam đánh nhau lần nữa đi, cảm thấy máu đều sôi trào sùng sục rồi có phải không?

"Hắc, tiểu nha đầu động phạm tâm rồi hả? Yên tâm yên tâm, nếu có chất lượng tốt, để lại cho con một đứa, để cho con hành hạ nghiên cứu một lần."

"Một lời đã định."

Mộc Phi nhao nhao muốn thử, đồng ý một tiếng, đắm chìm hưng phấn sắp đánh một nam nhân xuống lồi đài, chẳng biết tại sao, trong đầu đột nhiên hiện lên vẻ mặt thâm trầm đen thui của Viêm Dục, rét lạnh rừng mình, ôm hai cánh tay xoa xoa, buổi tối đầu xuân vẫn còn hơi lạnh thật.

Trong thạch động, trên bàn đá vẫn còn bảy tám bầu rượu, một giọt rượu tèn bên trong nhỏ xuống, thịt nướng trên bàn chỉ còn lại xương, thi thoảng còn nghe được tiếng gáy.

Trên giường đá, một nam tử gối lên lưng một nam tử khác, hai người ngủ say sưa, một nam tử trong đó tay vẫn cầm bầu rượu rũ xuống bên giường, làm mặt đất có một bãi sạm màu.

Khôi Diệu ra dấu tay với Mộc Phi, đưa cho Mộc Phi một viên thuốc, bản thân mình nuốt một viên rồi bảo Mộc Phi cũng nuốt vào.

Mộc Phi cẩn thận gặt đầu một cái, sau khi ăn xong nhìn Khôi Diệu ở bên ngoài lảng tai nghe ngóng, lấy bảo bối của nàng từ trong ngực ra, một chiếc ống đàn hương dài màu râm nắng, nàng đốt hương lên, ống tay áo nàng lên bịt mũi một lát, thấy đốt đã chín muỗi, liền thổi mạnh hương vào hang động.

Hai người ở ngoài động yên lặng chờ khoảng nửa khắc đồng hồ, phát hiện không có động tĩnh gì, Khôi Diệu ra một dấu tay an toàn, hai người lác mình vào động.

Trong động ôn hòa hơn bên ngoài rất nhiều, đường trong động không hẹp lắm, có thể đủ để hai người sóng vai, mặc dù mờ mờ, nhưng trong động có lộ chút ánh nến, cũng có thể nhìn thấy rõ dưới chân.

Nhanh chóng tới một nơi rộng rãi trong động, chợt cảm thấy rộng rãi thoáng đãng, bàn đá băng đá giường đá cái gì cần có đều có, trong động còn có cây ăn quả, trong động còn có nước, bằng mắt thường còn có thể thấy có cá đang bơi lội, ở giữa động hình như còn có đường thông ra ngoài, lấy roi mây làm màn che.

Khôi Diệu thấy đầu tiên là bàn thịt xương, ngửi thấy mùi rượu, xúc lên một bầu rượu chỉ còn vài giọt, ngửa đầu uống nửa ngày cũng chỉ có một ngụm nhỏ, vừa vào mạng men cay nhưng thơm, ngon!

Thứ đầu tiên Mộc Phi thấy là hai người đang nằm chung một chỗ, âm thầm chắc lưỡi, thuốc của sư phụ quả thật lợi hại, đây là nằm chết dí với nhau rồi.

Khôi Diệu khẽ ném bình rượu, đi tới bên giường đá, khom lưng nhìn hai người đang ngủ say, không nhận được bĩu môi: "Sớm biết hai người uống say như vậy vì sư đã không cần thuốc, loại sản phẩm mới mới ra lò, có chừng hai chai thôi, lãng phí một nửa."

Mộc Phi: uầy, được rồi, ta nghĩ nhiều rồi.

"Ah, đồ nhi con mau đến xem, người đàn ông này có dáng thực tốt, nhìn gương mặt này, lại căng tròn hơn cả vi sư." Khôi Diệu như vừa phát hiện ra được một vùng đất mới, lấy tay chọc vào mặt một người kêu lên với Mộc Phi.

Mộc Phi bước mấy bước tới gần, cúi đầu mà xem xét, nhanh chóng lên tiếng kinh hô: "Diệu Diệu sư phụ, hình như còn từng gặp người này."

"A, thấy ở đâu, thân phận thế nào?"

"Hình như ở Tương Sơn thôn, võ công của hắn cực cao, con bị hai tên truy sát là do hắn cứu, con nghe được người kia gọi hắn là cái gì U Minh Kiếm Tiên....." Mộc Phi cau mày suy tư một lúc lâu, cũng không nhớ rõ hoàn toàn, dù sao lúc ấy tình huống khẩn cấp, tâm tư của nàng đang ở trên vết thương của Viêm Dục.

"U Minh Kiếm Tiên?" Về mặt Khôi Diệu cổ quái, chốc chốc lại nhìn Mộc Phi chốc chốc lại nhìn U Minh, dường như đang tìm độ tin cậy.

Thời gian khoảng một ly trà, Khôi Diệu quyết định, xách U Minh vút xuống giường đá bên kia, mặt nói nói gì ngồi lên người hắn cời y phụ của hắn.

Mộc Phi giương mắt nhìn Khôi Diệu cả gan làm loạn, lấp ba lấp bắp hỏi: "Diệu, Diệu Diệu sư phụ, người làm gì vậy?"

Diệu Diệu có phải bị được kích thích phản ăn mòn không vậy, này, đây là trực tiếp muốn ăn hết sao?

"Ta xem thử hắn có thật là U Minh Kiếm Tiên không, nghe nói U Minh Kiếm Tiên rất kỳ lạ, trên bả vai có một hình thù đáng nhớ, ta tìm thử." Khôi Diệu mặt không đỏ tim không đập làm như chuyện đương nhiên.

Mộc Phi ngậm chặt miệng không nói lời nào, thế giới của cao thủ nàng chẳng thể hiểu được. Chuyện ngài biết thì có thể cho qua, nhưng rõ ràng ngài nói là khắc ở bả vai, vậy ngài cời quần người ta làm cái gì vậy.

Được rồi được rồi, nàng cứ tự làm điều mình thích đi.

Mộc Phi quay mặt không nhìn Khôi Diệu nữa, tò mò roi tầm mắt nhìn người đang rũ tóc dài nằm trên người, người này một thân đồ trắng, lẳng lẳng nằm đó như tuyết liên trên núi cao, mang vẻ thánh khiết không nhiễm bụi trần.

Bỗng dưng, đáy lòng Mộc Phi dâng lên vẻ cổ quái, người này sẽ không phải là hắn chứ?

Mộc Phi cắn môi phủ nhận chốc lát, bò lên giường đá, ngồi chồm hổm bên cạnh nam tử, tay run run gạt tóc nam tử ra, gương mặt yêu mị quyến rũ hồn phách hiện ra trước mặt nàng, nàng kinh hãi quý gối lùi liên tiếp ra phía sau, lưng đụng phải Khôi Diệu vừa cời quần áo của U Minh xong.

Khôi Diệu bất ngờ ngã quỵ trên người U Minh, môi đỏ mọng vô tình rơi lên môi anh đào của U Minh.

"Diệu, Diệu Diệu sư phụ, con không cố ý." Mộc Phi vội vàng đứng dậy kéo Khôi Diệu.

U Minh bị người va chạm có chút thức tỉnh, theo bản năng ôm hương ngọc thể trên người, lật người một cái lăn qua, ngã xuống giường đá, Khôi Diệu bị U Minh đè nặng lên, hoa mắt hồ lên một tiếng, làm cái lưỡi thom tho nhân cơ hội mò vào miệng nàng, chớp mắt chặn nàng lại, ngắt đi.

Mộc Phi bị dọa bước xuống giường, cổ tay bị níu lại, vừa quay đầu lại, thấy Viêm Dục đã mở đôi mắt đen như hắc thạch, ánh lên vài điểm như ánh sao, hần dùng sức túm Mộc Phi lại bên cạnh, chăm chú nhìn mặt của Mộc Phi, giọng nói nhỏ nhẹ chứa lưỡi biếng và mỉa mai, hần nói: "Nàng lại muốn chạy trốn sao?"

"Không phải vậy không phải vậy, người hiểu lầm, ta phải cứu sư phụ."

"Sư phụ, nàng có sư phụ khi nào? Vậy là đã nhận U Minh sau lưng ta làm sư phụ sao?" Ánh mắt Viêm Dục lạnh lùng, nụ cười trên miệng không giảm được lại còn thêm vài phần.

"Không phải vậy, ta có sư phụ, U Minh đang cột nhả sư phụ ta!" Tiếng Mộc Phi dồn dập, lại thêm nức nở, nàng thấy Khôi Diệu đang ngắt đi, U Minh đang say rượu, không những vậy còn có xuân dược, ngộ nhờ cầm giữ không được.....

Viêm dục đứng dậy, vẫn không buông tay Mộc Phi, dùng một bàn tay khác ấn huyệt đạo, cúi đầu nhìn, không khỏi nở nụ cười.

Cả người U Minh như vang lên một tiếng đề ép cùng cô gái đang bất động dưới người, vừa nhắm mắt lại vừa ra sức mút lấy miệng đối phương, thỉnh thoảng lại sờ soạn vân vân trên người nữ tử, vẫn chưa được thỏa mãn.

"Nếu là chuyện tốt của các sư phụ, cũng đừng ngăn trở, chúng ta đi nơi khác."

"Nhưng, sư phụ ta nàng....." Mộc Phi muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Viêm Dục nhưng không được, chỉ có thể tiếp tục kêu la: "Sư phụ nàng đã hôn mê, U Minh nếu còn hôn như vậy nữa, sư phụ sẽ ngộp chết mất!"

Viêm Dục sùng sốt: "Hôn mê có thể hôn chết đối phương sao?"

Mộc Phi:.....

"Vậy thì tốt thôi." Viêm Dục búng ngón tay, U Minh đang vui đầu đột nhiên mềm người, nghiêng đầu té bên người của Khôi Diệu, bất động.

Mộc Phi: ◯___◯

"Tốt lắm, đi thôi." Viêm Dục lôi kéo Mộc Phi, chợt thấy một hồi hương bay vào trong mũi, chân tựa như đạp miên hoa, mềm nhũn, lại đổ người lên giường đá.

Mộc Phi bị Viêm Dục nắm lại một lần nữa ngã vào ngực hần.

"Người....."

"Ta nhớ người."

Mộc Phi giật mình ở trên giường, bị ba chữ đơn giản gọi lên sự nhớ nhung.

Viêm Dục cúi đầu thuận thế ngậm lấy cái miệng nhỏ của nàng, không vụng về như lần đầu tiên, không tức giận như lần thứ hai, hàm chứa nhớ nhung nhàn nhạt, mùi rượu thoảng thoảng trong khoang miệng, hai người tựa như người đang đi trên sa mạc không phương hướng lại gặp được nguồn nước, đắm chìm trong tình ý của nhau không cách nào kiềm chế.

Mộc Phi cũng động tình vòng lên lưng của Viêm Dục, ngửa chiếc cổ trắng mảnh khảnh đáp lại hần. Cảm nhận được sự đáp lại của Mộc Phi, Viêm Dục càng phát động tình, càng thêm dò xét vị ngọt của thiếu nữ, biểu đạt tình cảm dạt dào của mình.

Y phục màu đen trên người nàng đã bị trút đi từ khi nào, để lại chiếc áo trong màu hồng nhạt của nàng, Viêm Dục say mê nhìn dáng người dưới quần áo thoáng ẩn thoáng hiện, đáy mắt không nhìn được vẻ rối rắm, cảm nhận được cái hồng và thân thể nhỏ nhắn dưới người hần, hần không nên.....

Mộc Phi khẽ mở miệng "ưm" một tiếng, đôi mắt hơi khấp phù một tầng sương mù, phong tình hiện ra, quyến rũ mê người, nàng cầm lấy bàn tay hơi chần chờ kia, chạm rãi bỏ vào bên trong vạt áo của mình...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Khôi Diệu Giận Dữ, Quỷ Trại Kỳ Ngộ

Edit: Lâm An Bi

Mộc Phi như rơi vào mộng, cả người mất đi ý thức, một cơ thể nóng rực như bàn là dính sát vào người nàng, bên dưới nàng lại là giường đá lạnh giá khác thường, lạnh nóng khác biệt khiến nàng vô cùng khó chịu. Đặc biệt là hương rượu nồng đậm vẫn quấn quanh mũi nàng, khiến nàng trầm mê trong đó.

Hormone của nàng hoàn toàn bị kích thích, thân thể nhộn nhạo như đang trên thuyền giữa hồ, lao đảo không tìm thấy giới hạn, nàng vô thức bám vào người to lớn cao ngạo như đỉnh núi ấy, miễn cưỡng cố định thân thể mình lại. Lồng ngực như có một ngọn lửa bùng cháy, tình cảm bị đè nén trong lồng được phóng thích ra ngoài, trong lòng vừa lo lại vừa mừng khiến nàng không biết phải làm sao, nên nàng nắm chặt tay cực nóng của hắn, đặt lên ngực mình.

Lúc cái tay kia tiếp xúc với cơ thể nàng, nàng hừ một tiếng, cảm thấy còn khó chịu hơn, hừ một tiếng để tỉnh táo một chút, đôi mắt mờ mịt mở to, lông mi thật dài uốn cong, trong chốc lát nàng lại nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp mê say chôn giữa cổ nàng.

Đôi má đỏ hồng như yên chi, khiến vẻ đẹp của hắn càng chói lóa hơn, đôi mắt tinh khiết mà nàng quen thuộc kia lúc này lại toát ra tình mãnh liệt, bao phủ dục vọng chân thật nhất trong nội tâm hắn.

Mộc Phi bỗng nhiên tỉnh táo lại, nàng dùng sức giãy giụa thân thể, phát hiện đôi chân nặng như đeo chì, không thể cử động được. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể kêu lên, nhưng gọi là gì lại khiến nàng cau mày, nàng nên gọi hắn thế nào đây?

Phụ thân sao? Hắn đang nằm trên người nàng thế này, gọi như vậy có được không?

Tên? Gọi là Viêm Dục à? Trong tình huống này, có phải quá kích thích không? Cảm giác như mời gọi vậy?

Vì vậy, Mộc Phi mở miệng ra, giọng nói khàn khàn như tiếng đàn Violin, hơi run rẩy và êm dịu, nhẹ nhàng vang lên: "Đại thúc..."

Viêm Dục đang định cảm nhận thân thể mềm mại tinh tế dưới thân mà vất vả lắm hắn mới đi vào được, hắn đang định tiếp tục trầm luân, suy nghĩ đắm chìm trong dục vọng, lại kinh ngạc, sững sờ với tiếng gọi này, dường như có một chậu nước lạnh dội từ đầu đến chân hắn.

"Người gọi ta là gì?"

Người cũng không mê say, đầu óc cũng không rối rắm nữa, tâm không thể kiềm chế nổi, Viêm Dục híp mắt đen sâu thẳm lại hàm chứa ánh mắt quyến rũ, tình ý trêu đùa, hung hăng nhìn vào tiểu nữ tử đôi má đỏ hồng, đôi môi anh đào sưng đỏ đang loay hoay dưới thân hắn, lại hung dữ hỏi một lần nữa: "Người gọi ta là gì?"

Mộc Phi nhân cơ hội kéo y phục đi đêm màu đen tán loạn của mình trên giường nhỏ, không để ý ánh mắt của Viêm Dục, tựa đầu một bên, ho nhẹ một tiếng mở miệng gọi: "Đại thúc, sao người gấp gáp thế? Không từ mà biệt, đến nữ nhi nuôi cũng có thể khơi dậy dục vọng trong người, có phải do người thiếu nữ nhân quá lâu không?"

"Người nói gì?" Viêm Dục tức giận muốn dùng tay bóp cái cổ tinh tế của Mộc Phi, nhưng vừa chạm vào da thịt nàng lại không dám ra tay, chỉ sợ trong phút nhất thời sẽ bể gãy cái cổ mảnh khảnh của nàng.

Nàng không chỉ gọi hắn là đại thúc, còn coi hắn là loại nam tử tầm hoa vãn liễu đó, hắn thiếu nữ nhân? Hắn đụng vào nàng chỉ vì thiếu nữ nhân?

Đáng chết! Nàng lại nghĩ hắn như vậy!

"Được rồi đại thúc, dục vọng hết rồi phải không?" Mộc Phi koong ngại đẩy cánh tay Viêm Dục đang chống đỡ bên người nàng, khó khăn ngồi dậy, sau đó sửa sang lại y phục.

Liếc trộm sắc mặt đã khôi phục lại của Viêm Dục một cái, mới thở ra một hơi, cũng không kinh ngạc lắm bèn: "Rõ ràng đã uống thuốc giải rồi, sao lại như thế, kì lạ quá."

Đôi mắt màu xanh ngọc lưu y của Viêm Dục lóe lên một cái rồi biến mất, hắn đang giận cái gì chứ? Hơn nữa, chỉ vì bị trúng thuốc sao? Sự phụ nàng với sự phụ mình, từ lúc nào chứ?

Nếu do dục vọng hiệu, thì thôi đi, đúng là đáng tiếc.

Trong lòng có cảm giác mất mát, Viêm Dục không hiểu nên có chút không vui, rốt cuộc nguyên nhân là gì, không muốn suy nghĩ sâu xa.

Mộc Phi sửa sang lại quần áo, đột nhiên nghĩ tới còn một đôi mắt bất tỉnh trên mặt đất, vội gọi Viêm Dục: "Người kéo sự phụ sắc của người ra đi, vẫn nằm sấp trên người sự phụ ta chăm chút, hay thật đấy?"

Mặt Viêm Dục âm trầm liếc đôi nam nữ đang nằm trên mặt đất, nghĩ có nên nghe lời Mộc Phi tách 2 người họ ra không.

Hắn cực kì bất mãn với cô gái áo đen đã hạ được hắn kia, giờ phút này đã hôn mê cũng không biết là hắn đã biết, tưởng thần không biết quỷ không hay hạ được hai thầy trò hắn, may rằng thân thủ không tệ, để hai người này chơi đùa, cũng là báo thù thay hắn rồi.

Vì vậy, hắn vén tóc đen rối tung ra sau đầu, một tay nâng cằm, môi câu lên một nụ cười tà tứ nhìn về phía Mộc Phi, cố ý hạ giọng, thanh âm lười biếng tùy ý nói: "Phi nhi, ta thấy, vô cùng tốt."

Mộc Phi giật mình, rất nhanh đã kịp phản ứng câu trả lời của Viêm Dục "vô cùng tốt" là ý gì, đáy lòng lạnh lẽo, trợn mắt nhìn trời một cái, sớm biết vậy đã không báo hắn, đợi cả buổi tưởng rằng người ta vận công điều khí, đâu biết đang suy nghĩ tốt hay xấu.

Có biết trọng điểm là gì không vậy!

Định không để ý tới hắn nữa, Mộc Phi di chuyển ra khỏi giường, nghĩ làm sao tách thân thể U Minh ra.

U Minh say rượu lại thêm thuốc mê, Khôi Diệu hôn mê bất tỉnh lại thêm bị đưng vào, trước đó là Khôi Diệu cười lên người U Minh cỏi ý phục của ông rồi của mình, sau đó U Minh xoay người một cái áp Khôi Diệu xuống giường, không biết nhìn thấy cảnh tượng gì rồi, xoa bóp sờ loạn nữ tử dưới thân. Y phục đi đêm của Khôi Diệu đã không còn nguyên vẹn nữa, cảnh tượng bạo lực không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả được.

Vì vậy, Mộc Phi vẫn cúi đầu tìm tòi, y phục U Minh rách rưới lộ gần hết sống lưng, da thịt màu lúa mạch khỏe mạnh sáng bóng lộ ra, trong ánh nến mờ ảo, lại có màu mặt ong, đúng là cảnh đẹp vui tai vui mắt.

Chính vì vậy nên Mộc Phi cũng không vội vã kéo U Minh ra, một tay chống cằm như Viêm Dục, ung dung thưởng thức bộ dạng sống lưng của nam tử cao ngạo to lớn.

Cũng vì vậy mà Viêm Dục không àm, hắn vung ống tay áo lên, choàng một cái áo dài màu trắng lên lưng U Minh: "Nhìn gì, không sợ đau mắt hột sao!"

Giọng nói lười biếng từ tính vang lên, vẫn cùng ngữ điệu như trước, nhưng Mộc Phi lại cảm nhận được bão tuyết thẳng chập trong đó, cảm nhận như phải đối mặt với mưa đá lạnh thấu xương đó.

"Nhìn nhiều sẽ không sợ." Cơ bản là Mộc Phi không sợ giọng nói hàm chứa tức giận của Viêm Dục, dùng lời Khôi Diệu từng trả lời lúc rảnh rồi đáp lại hắn.

Lúc này nàng đột nhiên cảm thấy, hình như mình có sự phụ tốt hiếm thấy, những lời nàng nói đều vô cùng sâu sắc, nghĩ tâm tình đại thúc giờ này chắc cũng giống như lần đầu tiên nàng nghe câu trả lời kia của sự phụ.

"Người nhìn rất nhiều lần rồi sao?" Kì lạ thay, giọng Viêm Dục lúc này rất bình tĩnh, không có gì khác.

Sau khi Mộc Phi liếc hắn một cái, dùng chân kéo y phục trên người U Minh, định kéo quần áo ra xem tiếp, không hề nghe thấy giọng Viêm Dục bên ngoài, tùy ý đáp: "Đương nhiên, cùng nhau đi nhiều cũng thấy nhiều rồi, nhất là ở Nghênh Tương Các, chỗ đó hoa khôi Nguyệt Dao đúng là quốc sắc thiên hương, mị cốt phong lưu, nhất là kĩ thuật trên giường, chắc chắn."

Viêm Dục nhìn chằm chằm vẻ mặt mê mẩn như đắm chìm trong hời ức tốt đẹp của Mộc Phi, âm thầm quyết định, sau khi gặp Ngao Dục, nhất định phân phó hắn san phẳng Nghênh Tương Các, rồi ném cái hoa khôi Nguyệt Dao kia vào ổ ăn xin!

Lòng đỏ kị không biết do đâu cứ quấy phá tâm tư hắn, khiến hắn phải tìm chỗ giải quyết phiền toái.

U Minh dường như đang mơ rất đẹp, trong mơ, ông nhìn thấy một tiên nữ như mỹ nhân chủ động yêu thương nhưng nhớ ông, U Minh là người thiện vô yêu thích vô, luôn nghiên cứu võ thuật, trước khi thu nhận Viêm Dục làm đồ đệ, ông luôn cả ngày ở trong tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc, không xuất đầu lộ diện, công phu ông luyện khác với người khác, chỉ ở trong sương mù mới có thể gia tăng công lực.

Chấp nhận sự nhờ vả của Viêm Gia, cộng thêm Viêm Dục cũng phù hợp với khẩu vị của ông, lại hêm khả năng võ lực của hắn, cuối cùng ông cũng xóa đi tầng lớp áp bách kia và lộ mặt thật, bộc lộ tính cách thực sự của mình.

Vì vậy, vất vả lắm ông mới có ngày rảnh rỗi, nên sẽ mơ mộng chút, ví dụ như hôm nay, mượn rượu mà mê có tiên nữ hạ phàm, cười nhẹ nhàng đi về phía ông, nhẹ nhàng cởi quần áo của ông.

Nữ tử này thật chủ động, hắn không biết phải phản ứng thế nào lại như làm kiêu.

Chính vì thế nên ông hành động như một nam tử mạnh mẽ, phản công đè nữ tử xuống đất, sau đó bắt đầu nụ hôn đầu đời của mình - sỏi găm.

Nhìn không cảm nhận được, tay cũng không được rảnh rỗi, cơ thể mềm mại trong ngực, da như son ngọc, đầu ngón tay khẽ run rẩy, đang lúc điên loạn đảo phượng thì phía sau lưng đau xót, giống như ông bị nữ tử cầm trâm đâm một cái vậy.

Cảm giác đau đớn sâu sắc xông lên khiến cả người ông run rẩy, thở dài ra một hơi, thân thể mềm nhũn, khoe miệng thỏa mãn cười, đề lên thân thể phía dưới như nằm nệm êm, lại rơi vào mộng đẹp lần nữa.

Cuối cùng Khôi Diệu từ từ tỉnh lại, đập vào tầm mắt là khuôn mặt nam tử trẻ tròn như tiểu hài tử đang nhếch môi cười bỉ ổi, chớp mũi hân đối với chớp mũi nàng.

"A ~!"

Mộc Phi dùng tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra đến nay thu hồi chân đang đặt trên mặt đất, dùng sức co thân thể về phía sau, muốn giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, thuận tiện dùng đôi tay nhỏ bé chặn lỗ tai lại, hy vọng giảm khả năng bị thùng mắng nhi.

Giọng nữ cả kinh bén nhọn vang xa ba thước trong động khiến đá vụn rơi xuống, thân thể U Minh cuộn tròn sam bị đá lên tạo thành một đường vòng cung đập vào vách đá, bụng trước lồi, cổ ngửa ra phía sau, bấp chần cầu thành hình chữ trên không trung dừng lại trong nháy mắt, nặng nề nằm rạp trên mặt đất, trường sam bay xuống, che kín thân thể của ông.

Khôi Diệu lấy y phục dưới đất, nghiêng răng nghiêng lợi ngồi dậy, khuôn mặt trắng nõn lúc này hiện lên vẻ lo lắng, giống như La Sát trong địa ngục, phần nộ gầm thét: "Đồ đáng chết, đồ trời đánh, dám bóp vú lão nương, lão nương đánh chết ngươi!"

Viêm Dục kinh hãi Khôi Diệu đột nhiên lại làm khó dễ, thấy Mộc Phi đang thu mình lại trốn trong một góc giường đá xem lại thấy buồn cười, đang định tiến lên xem U Minh có bị hại chết không, ngờ đâu, tiếng hét chói tai kinh hãi còn to hơn lúc này khiến hắn dừng tất cả động tác lại.

"A! Đây là cái thứ ghê tởm gì! Dám lưu lại những thứ này trên người lão nương, lão nương muốn ném ngươi tới thanh lâu làm nam quan quý nước thoa khắp mặt ngươi!"

Khôi Diệu đang định đứng dậy, bỗng thấy chỗ trường sam dính vào bụng lạnh lạnh rất khó chịu, vô thức thò tay vào sờ thử, trên năm đầu ngón tay đều dính nước đọng, còn nhàn nhạt màu trắng, một mùi hôi thối truyền tới, từng chạy đến các đại thanh lâu thương thức vở kịch đồng cung nên Khôi Diệu liền biết đây là cái gì, liền điên cuồng gào thét.

"A a a ~! Lão nương liều mạng với ngươi!"

Khoe môi Viêm Dục run rẩy, thân thể cũng lạnh lẽo hẳn, mắt lộ ra vẻ cảm thông với thân thể cứng ngắc nằm trên đất vô thanh vô thức không rõ sắc mặt của U Minh, thầm nghĩ: "Sur phụ, không phải do đồ nhi lòng dạ độc ác, kì thực là cộp quá dững mãnh, đồ nhi không dám nhỏ răng cộp."

Mộc Phi lặng lẽ lấy tay kéo góc áo Viêm Dục, nhỏ giọng nói: "Đại thúc, chúng ta mau chạy thôi."

Viêm Dục rất đồng ý, trước khi Khôi Diệu chú ý tới họ, ôm hông Mộc Phi nhảy lên, hai người cùng lơ lửng trên roi mây, không hề áy náy và lo lắng nhìn hiện trường bạo lực phía dưới.

Khôi Diệu hung dữ nhào tới, ném trường sam đâm đập trên người U Minh đi, hung hăng túm tóc U Minh kéo về phía sau, cời mảnh trường sam bản thủ kia ra, không chút nghĩ ngợi nhét toàn bộ vào miệng U Minh.

"Ah, Diệu sur phụ đâu có trừng trị người như thế, nếu chặn miệng sợ ông ta kêu ra tiếng, có thể xé trường sam hoặc mép váy, sao lại xé miếng vải bên hông chứ, như vậy lát nữa đứng dậy sẽ lộ da thịt đó."

Mộc Phi không hiểu gì, nhờ có Viêm Dục giữ nàng, không sợ rơi xuống, cả người nhìn xuống dưới.

Viêm Dục có võ, cộng thêm vừa nảy vội vàng nhìn sang, trong nháy mắt liền hiểu là cái gì, nghe Mộc Phi nói một mình, khoe môi run rẩy không biết giải thích thế nào. Chỉ dùng sức nắm chặt eo nàng, trong lòng vang lên âm thanh báo động, Mộc Phi đi theo nữ nhân điên kia có tốt không?

Nếu hoàn toàn giao Phi nhi nhà hắn cho cái người nói năng không đề ý kia, sau này hắn khổ rồi.

Đối thoại của hai người bên trên Khôi Diệu hoàn toàn không đề ý tới, hiện tại đầu óc nàng đang nghĩ làm sao để trừng trị cái người này, nàng nhìn ẩn kín trên đầu vai U Minh, biết đúng là U Minh, nam tử mà mười mấy năm trước đã nổi danh trong giang hồ, đã từng là thần tượng nàng sùng bái một thời, nhưng không thể làm cho nội tâm giận dữ ngút trời của nàng.

Động tác không chút do dự, ra tay tàn nhẫn, thậm chí muốn cho toàn bộ vải rách vào trong cổ họng U Minh.

U Minh bị đánh cuối cùng cũng tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là toàn thân đau nhức, xương cốt mệt mỏi rã rời, âm thầm nói chỉ là trong mộng tiêu sái một hồi, không ngờ cũng hao phí thể lực như vậy.

Cảm giác thứ hai là cổ họng có vật khác lạ, mùi lạ, không biết cái gì, muốn ới.

Vì vậy, ông không do dự chút nào mà phun ra.

Phun vật dơ bẩn ra đầy tay Khôi Diệu, Khôi Diệu chán ghét trở tay vẩy đi, mặc kệ U Minh, kéo áo khoác của ông lau tay, rồi chạy về phía suối

nước trong động, ngâm tay dưới nước kì lạ thật sạch.

Mộc Phi khiếp sợ nhìn một màn này, buồn cười lại cảm thấy ghê tởm, mím môi không biết nên nói gì. Liền nghe thấy Viêm Dục cười rộ lên bên cạnh.

"Cười đã chưa?" Giọng nữ âm trầm đột nhiên mở miệng hỏi.

"Rất mắc cười." Viêm Dục lười biếng cười, giọng nói khôn giấu được sự vui vẻ: "Sự phụ của ngươi đúng là khác tính của U Minh, trời sinh một đôi!"

Sống lưng Mộc Phi ưỡn thẳng, toàn thân cứng ngắc giữa giữa tránh khỏi ngực Viêm Dục, định xuống dưới.

"Thật sao? Ngươi muốn cá cược không?" Giọng nữ âm trầm lạnh lùng nói, giống như Tu La địa ngục đến đòi mạng người.

"Phi nhi, ngươi quá nhỏ, không cần vội vàng như vậy." Viêm Dục nhàn nhạt liếc Mộc Phi trong ngực, thấy đột nhiên nàng lộ bộ dạng muốn tự giải quyết, giống như con cá trơn trượt, từ trong lòng hần rơi xuống.

Viêm Dục "A" một tiếng muốn đáp xuống đất tiếp Mộc Phi, lại bị một người chặn lại.

"Ngươi quan tâm đến bản thân đi!"

Khuôn mặt Khôi Diệu như Tu la chắn trước mặt Viêm Dục, tay áo vung lên bột phấn trắng về phía hần, sau đó không để ý đến hần nữa, trực tiếp đáp xuống đất, ngay trước khi Mộc Phi tiếp xúc với mặt đất thì ôm nàng vào ngực, trong nháy mắt ra khỏi son động đi về phía nhai thượng.

Tâm Viêm Dục bị Mộc Phi làm cho kinh ngạc, thấy Mộc Phi không chỉ không rơi xuống đất, mà còn nhấp nhô người trên không mấy lần, không ngờ mới mấy tháng ngắn ngủi không gặp, tiểu nha đầu đã học xong kinh công, quả nhiên khiến hần rửa mắt mà nhìn.

Trong lúc nhất thời lại buồn vô cớ, một mùi khác lạ bay tới, hần thậm kê không ổn, không kịp bật mũi, đã hít toàn bộ bột màu trắng vào, thân thể mềm nhũn, từ trên không rơi xuống.

"Ai quá tuổi gia gia không muốn sống xúc phạm người có quyền thế!" U Minh khua khua tay tìm hướng Đông Tây Nam Bắc, rất nhanh phản ứng lại, ông bị đánh trộm!

Nhìn mùi hôi thối tanh tưởi xuống, trước tươi là phải rửa mặt sạch sẽ, nháy mắt ông di chuyển đến suối nước, ngâm thân thể trong nước tắm thật kĩ. Cuối cùng tắm mát không mơ hồ nữa, cảm thấy như có người bay đến, mở mắt nhìn kỹ, một bóng đen từ trên trời rơi xuống, nện đứng vào đầu ông, ùm ông xuống nước.

Thầy trò hai người đồng thời ngất đi, mất đi tri giác trong nước

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Diệu Diệu Bị Thương, Viêm Dục Hồi Phủ

Viên Hạo tiêu sái, sau khi thương lượng thỏa đáng với Mộc Phi lập tức phái người đi lấy Tuyết Liên làm thuốc cho Khôi Diệu, thuốc hạ tốc độ rất nhanh, Viên Hạo tiếp nhận hộp gỗ, mở ra trước mặt Mộc Phi, dò hỏi:

"Có cần cho thêm dược liệu khác vào không?"

"Không cần, Tuyết Liên rất trân quý hơn nữa còn là thánh phẩm khai thông huyết mạch, bản thân có tính hàn, nếu trộn với dược liệu khác thì công hiệu sẽ bị giảm xuống, vẫn là dùng một mình Tuyết liên cho an toàn." Mộc Phi thấy đó là một gốc Tuyết Liên tuyệt phẩm, toàn thân tản ra ánh sáng óng ánh, đôi mắt sáng lên, nếu dùng cái này thì vết thương của Khôi Diệu chắc sẽ khôi phục rất nhanh, cũng không sợ diện, gật đầu cảm ơn.

"Vậy thì tốt, để ta cho người cầm đi nấu thuốc." Viên Hạo thăm dò thấy Mộc Phi không có ý kiến gì khác, liền phân phó Yên Bản cầm đi sắc thuốc.

Mộc Phi thuận tiện nhìn nam tử gọi là Yên Bản, thời tiết đầu xuân vẫn còn lạnh lẽo, hần lại chỉ mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, tuy thân thể không làm người khác cảm thấy nở nang to lớn mạnh mẽ, nhưng ngược lại lại rất nhiều cơ bắp, chỉ là khuôn mặt rất bình thường, không có gì lạ, giống như ném hần vào trong đám người liền không thể nhận ra.

Yên Bản cũng không nói gì, khuôn mặt bình tĩnh, nhận hộp gỗ, xoay người lên gác.

"Khụ khụ, ô ô ô..." Khôi Diệu nằm liệt trên giường giống như bộ dạng bị trúng gió, quai hàm vắn vẹo như bị co rút, thấy hai người đứng ở bên giường của nàng chỉ lo nói chuyện phiếm, đồ nhi ngoan của nàng lại tò mò nhìn khắp nơi không làm chính sự, bắt đắc dĩ nàng chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở.

Mộc Phi vội vàng thu lại tầm mắt, lười biếng lờ Khôi Diệu một cái, từ trong mắt của nàng thấy được Khôi Diệu như muốn nói: "Nhanh lên, nghĩ cách giúp ta thoát khỏi cái tình trạng này!"

"Người ta chưa đi con liền không có cách nào, trừ phi con ở trước mắt hấn đâm người mấy châm, sư phụ chịu không?"

"Đương nhiên không chịu!"

"Vậy tiếp tục chịu đựng."

Sau khi hai người trao đổi ánh mắt nói những lời trong lòng ra, Mộc Phi liền cười nói với Viên Hạo:

"Hạo ca ca, người định ở lại xem ta thi châm hay là tránh đi?"

"Thuận tiện, ca muốn ở lại xem." Viên Hạo cười rất ôn hòa, trong đôi mắt lấp lóe ánh sáng, ấm áp, nhu hòa, giống như gió thu.

"Đúng nha, Hạo ca ca hẳn là muốn xem, không như vậy thì cũng không biết y thuật của Phi nhi thế nào, có phải là tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa nói năng bậy bạ hay không." Mộc Phi cũng cười, chỉ là trong nụ cười toàn là tự điều cùng cô đơn.

Viên Hạo nghiêm mặt, chậm rãi giải thích nói:

"Là Hạo ca ca đường đột thuật châm cứu là trực tiếp tiếp xúc da thịt, thật sự chưa từng thấy qua, chỉ là nghe nói người trong hội châm cứu đều là người tài giỏi hiếm thấy, ta tìm kiếm hỏi thăm khắp nơi đều không tìm được một người, tuổi của Phi nhi hơi nhỏ, nên ta rất hiếu kỳ."

"Chỉ biết xơ xơ thôi, mẫu thân cũng là người biết y thuật, chỉ là lần này đột nhiên phát bệnh, chắc là bị trúng gió độc, đợi ta châm cho mẫu thân vài kim, mẫu thân sẽ tự mình khôi phục."

"Vậy ca ra ngoài chờ, xảy ra chuyện thì gọi ta." Sau khi Viên Hạo nghe Mộc Phi nói, nhìn Khôi Diệu đang nằm trên giường một chút, quay người chậm chậm bước ra.

"Phù phù, mém nữa là lão nương kim nén mà chết rồi." Viên Hạo vừa bước ra ngoài, Khôi Diệu vội vàng đuổi người ra, hai tay xoa bóp mặt, vừa đi vừa xoa xoa.

Mộc Phi xụ mặt móc bộ châm do Khôi Diệu chế từ trong ngực ra, chọn một cây dài nhất, mặt không thay đổi nói với Khôi Diệu:

"Kiên Nhẫn một chút!"

"Này này, nha đầu, con muốn châm ta thật hả, con sẽ không nhẫn tâm như thế chứ? Châm dài như vậy, đâm vào sẽ rất đau!" Khôi Diệu khoát tay liên tục, thân thể ngọa nguậy như sâu róm.

"Xuyt~" Mộc Phi đặt ngón tay lên môi Khôi Diệu ra hiệu im lặng.

Khôi Diệu cảnh giác, thì ra tên kia không có đi, mà núp ở ngoài nghe lén, trời ạ, công lực của nàng chưa hồi phục, không nghĩ thỉnh lực kém như vậy.

"Ui da!" Khôi Diệu đang cảnh giác nhìn ra cửa, đột nhiên cảm thấy đầu vai đau xót, đảo mắt liền thấy Mộc Phi chậm rãi cầm cây châm dài nhỏ đâm vào huyệt của nàng. Vội vàng tức giận oa oa kêu lên:

"Đồ nhi, con cũng xấu bụng lắm, lừa gạt sư phụ đòi lực chú ý liền đâm ta, ui da, nhẹ nhẹ chút."

"Nói nhiều!" Mộc Phi rút ngân châm ra, lạnh mặt nói:

"Nằm sấp lại, con giúp người bấm huyệt."

Không biết sao suy nghĩ lại trôi dạt đến trước kia trị liệu cho Viêm Dục, khi đó cầm châm đầy đầu hấn vậy mà người kia cũng không hừ một tiếng, khiến cho thuật châm cứu của nàng càng thêm thuần thực, lên tay rất nhiều.

"Đồ nhi, phương pháp như vậy là cổ lỗ sĩ rồi, nhìn vì sự này." Khôi Diệu tránh thoát tay Mộc Phi, tìm tòi trong túi quần chốc lát, lấy ra một bình sứ màu trắng có hoa văn màu xanh, gỡ nắp màu đỏ ra, đổ ra một viên thuốc màu đỏ, bỏ vào miệng nhai.

Mộc Phi neho mắt nhìn, lần trước là thuốc bột, lần này là thuốc viên, chẳng lẽ Diệu Diệu sư phụ biết luyện đan sao?

"Tới, bắt mạch cho vi sư." Khôi Diệu uể oải nằm đưa tay phải ra kéo ống tay áo lên lộ ra cổ tay.

Mộc Phi không hiểu ý của Khôi Diệu, chẳng lẽ chỉ cần ăn một viên thuốc liền khỏi bệnh sao?

Mạch tượng bình ổn bất lực, khí tức trong cơ thể bốc lên, nội lực chạy loạn khắp nơi, lực phủ ngũ tạng giống như bị phá hủy, đúng lúc, thân thể của Khôi Diệu cũng bắt đầu nóng lên, giống như phát sốt rất cao.

Sắc mặt Mộc Phi trắng bệch run rẩy thu tay lại, âm thầm kinh hãi, không thể tin mà hỏi:

"Người ăn thuốc gì vậy?"

"Đồ nhi ngoan, không cần sợ, đây là một loại giả dạng, làm cho người ta thấy đôi phương bị trọng thương." Sắc mặt Khôi Diệu ửng hồng, hai gò má như ánh nắng chiều nhuộm đỏ nửa bầu trời, cố ý rút tay về hữu khí vô lực nói:

"Loại bệnh này, nhưng so với hồi này thì thoải mái hơn nhiều, về phần nói thế nào, con nghĩ biện pháp nha, vi sư buồn ngủ."

Nói xong, kéo chăn trùm kín mít, nằm ngáy o o.

Mộc Phi trợn mắt một cái, giờ quả đám nhỏ của mình, ở bên cạnh hung tợn nói:

"Ngủ đi ngủ đi, ngủ đến chết luôn đi!"

Vậy mà nàng không nói trước cho mình biết, làm sợ gần chết, thật không khiến người ta thích nổi!

Trong phòng sản nhà đều dùng trúc bện thành hàng, đi cứ nghe tiếng cộp cộp, Mộc Phi đang tức giận, cố ý dẫm thật mạnh xuống sàn, giày bông va chạm vào sàn phát ra tiếng vang nặng nề.

Ngủ, con không cho người ngủ, loạn chết người, xem người làm sao ngủ được!

Khôi Diệu chui trong chăn ra, khó khăn móc bình thuốc, ngón tay bất lực, tùm mầy lần cũng không cách nào gỡ nắp bình ra được. Nàng nghĩ một lát, hít sâu một hơi, lúc này mới gỡ nắp ra được, ném thuốc vào miệng xong nhắm mắt dưỡng thần.

"Haizz", thu một cái đồ đệ y thuật cao minh cũng không tốt lành gì nha, muốn ẩn giấu bệnh tình cũng không dễ dàng.

Quý Ngải trại tọa lạc có thứ tự, đông nam hai bên đường phố từng dãy lầu xanh biếc cao chót vót, tọa ở Nam Bắc Triều, hấp thu tinh hoa thuần túy của thiên địa..

Viên Hạo là Đại Tế Ti, ở trong một tiểu viện của tòa lầu ba tầng, trong viện có hai cái gác nghiêng, chừa một cái cho mẹ con Mộc Phi ở. Tuy nói là hiếu khách, kì thực cũng là một loại giám thị.

Mộc Phi cảm quạt tre đẩy cửa đi ra, bên ngoài là nhà chính rộng rãi, bố trí bàn, trên vách tường treo một bức họa kỳ quái không nhìn ra là cái gì cả, Mộc Phi nghĩ đây là tranh trù tượng thời cổ đại, nàng lại nhìn hai người đội mũ nhiều màu, phía trên gắn thêm một cọng lông đuôi, quần áo giống như váy ngắn, trên váy màu sắc sặc sỡ là đai lưng màu đen thắt ngang, cúi đầu an tĩnh đứng ở cửa ra vào.

Hai vị nữ tử giống như không nhìn thấy Mộc Phi đến gần, một mực cúi đầu không nói một lời.

Sau khi đến gần, Mộc Phi phát hiện hai nữ tử kia rất vắng lời, kính cẩn nghe theo, nhưng thấy các nàng không có bất kỳ động tác hành lễ nào, Mộc Phi không biết tập tục hoặc điều cấm kị ở nơi này ra sao, cũng không có ý tiến lên chào hỏi, liền lướt qua cửa, đi qua một dãy hành lang thật dài mới đến trong sân lầu.

Viên Hạo đang chấp hai tay sau lưng ngược nhìn bầu trời, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, quay đầu cười một tiếng ôn nhu hỏi: "Mẹ ngươi sao rồi?"

"Mẫu thân phát sốt, ta vừa bồi nàng ngủ." Trên mặt Mộc Phi có chút ưu thương nhàn nhạt, trong lòng lại âm thầm nhỏ nước bọt, các nàng hùn vốn gạt người như vậy có được không nhỉ.

"Thuốc cũng sắp được rồi, đến lúc đó ta phái người đưa cho ngươi."

"Đa tạ, ca ca nói người bệnh ở đâu?"

"Không vội, ngươi một đường chạy đến nhất định chưa ăn cơm, đi ăn cơm trước đi." Viên Hạo không cấp bách như trước nữa, hai tay đập đập, liền có hai nam tử dời bàn vào trong sân, mấy nữ tử ăn mặc giống như hai nữ tử hồi này nối đuôi đi vào, mỗi người cầm một khay, nhanh nhẹn bày thức ăn ra bàn.

Đầu dê, com thịt dê, bánh nhân thịt dê, đùi dê, một bàn toàn thịt dê, còn có sữa dê tươi.

Mộc Phi: 0....0

"Mời ngồi." Viên Hạo rất lịch sự kéo ghế cho Mộc Phi, ôn nhu cười đợi nàng ngồi xuống.

Mộc Phi: "Ha ha.. " Nàng rất muốn từ chối, thế nhưng mọi người trong viện, đều nhìn bọn họ, rất nhiều người thấy nàng chậm chạp liền không ngại tiến lên muốn giúp nàng một tay, thế là, nàng ngoan ngoan an vị.

"Quý Ngải trại rất nhiều khách đến, nhà nhà chúng ta đều nuôi dê làm thú cưng, chỉ có khách quý mới làm thịt dê chiêu đãi, dùng loại phương thức này biểu đạt tấm lòng tôn kính của chúng ta." Viên Hạo bưng sữa dê lên, đưa cho Mộc Phi, ra hiệu nàng nếm thử.

Trong lòng Mộc Phi nhin xuống bài xích đối với mùi vị của dê, uống một ngụm. Giật mình, sao nàng có cảm giác đây là bữa ăn tiền đưa trước khi xử tử vậy.

Cái này là cho nàng ăn no, sau đó bảo nàng làm việc, nếu nàng không làm được thì sẽ xách nàng ra ngoài chặt thành tám khúc hả?

Có người bưng một chậu đồng Diễmđànleêquýđôônchứa đầy nước và khăn mặt đến bên cạnh Viên Hạo và Mộc Phi, Mộc Phi rửa tay trong chậu xong cầm khăn lau khô tay, học bộ dạng của Viên Hạo lấy tay bóc một miếng thịt dê ăn.

Mùi vị không tệ, không có mùi dê, thịt ngon giống như được nướng qua, bên ngoài xốp giòn bên trong mềm mại, Mộc Phi ăn rất thỏa mãn.

Ngẩng đầu nhìn Viên Hạo một chút, toàn thân hần một màu trắng rất là ôn hòa lịch sự tao nhã, giống như bạch ngọc công tử, nhưng mà người này đúng là dã man, ngồi ngoài trời ngay giữa thanh thiên bạch nhật lấy tay bóc thịt dê ăn từ từ, luôn có một loại cảm giác không hài hòa, theo lý thuyết, người Tề Ti có khuôn mặt rất thô, tính cách không câu nệ tiểu tiết, cái này thật không khớp nhau nha.

Lúc Viêm Dục từ trong thác nước đi ra sắc mặt manh mẽ, mắt đỏ, khí tức hỗn loạn. Hắn nổi giận dùng dùng chạy vọt ra ngoài, chạy như điên, vượt qua phố xá sầm uất và thành trấn, xuyên qua vùng ngoại ô, rất nhiều nam tử trẻ tuổi sẵn thủ cảm thấy như một trận gió lướt qua mình, lúc nhìn thấy được, thì Viêm Dục cũng đã xa hơn trăm mét.

Theo sau Viêm Dục là U Minh sắc mặt hần cũng không khá hơn là bao, nói với Viêm Dục vài câu ngắn ngủi liền biết được, hắn có nằm mơ cũng không ngờ mọi việc bắt nguồn từ nữ nhân đáng ghét kia, nữ nhân kia vậy mà lại dùng thủ đoạn hạ lưu chèn ép bảo bối của hắn, đáng giận nhất là, còn dám ghét bỏ nhét con cháu đời sau vào miệng hắn.

Quả thực là đáng giận tới cùng, tội không thể tha, không thể tha thứ.

Mà làm hắn không thể nhịn được chính là, đồ nhi hắn xem trọng, muốn thu nha đầu đó làm đệ tử, liền bị nữ nhân kia bỏ được, dụ nàng đi mất.

Thù này, nếu để hắn tìm được, sẽ hiếp trước giết sau!

Thế là, một nam tử nào đó đang sửa sang chuẩn bị xuất phát đi săn bắn, tiếp tục bị một trận gió lốc cuốn quay 360 độ, ngã xuống đất không dậy nổi.

Xuất môn xui xẻo, về nhà ăn chay thôi.

Bên ngoài Triều Dương Thành, bên trong quán trà đơn sơ, Viêm Dục và U Minh ngồi đối lập nhau, bưng chén trà nhàn nhã uống, xa xa nhìn cửa thành, người người ra ra vào vào.

Bọn họ đang chờ người.

Tầm năm phút sau, nhận được tín hiệu của Viêm Dục, Ngao Dục lái xe ngựa chạy đến, rất nhanh ra khỏi cửa thành chạy vội đến quán trà, áo cảm y vệ cổ tròn dài bó sát người, nét mặt khó che giấu được mừng rỡ, hần phi thân xuống ngựa, vội vàng đến bên cạnh Viêm Dục, kích động muốn cúi chào.

Viêm Dục nhấc tay, một nguồn nội lực nhàn nhạt nâng đầu gối của Ngao Dục lên, ổn định thân thể cho hắn.

Ngao Dục càng thêm kích động, hiểu được ý của Viêm Dục, đi đến bên cạnh hắn, ánh mắt hơi cảnh giác nhìn U Minh.

"Nói đi, hắn là sư phụ của ta, U Minh."

Ngao Dục che kín sự kinh ngạc trong mắt, hạ giọng nói:

"Thạch Phu Tử cũng tới."

Thạch Phu Tử, Thạch Triết là một đại mưu sĩ của Viêm Dục, tài trí hơn người, trình độ bất phàm, một mực đi theo Viêm Dục bồi dưỡng gia chủ tương lai. Lần này hẳn mang theo một số tin tức nội bộ, hoặc là mang đến lời nhắc nhở của Viêm gia chủ Viêm Thừa Ân.

Mắt Viêm Dục sáng lên, nhìn lướt qua xe ngựa, nói:

"Đi."

Ngao Dục đặt một ít tiền lên bàn, cùng U Minh lên xe ngựa.

Viêm Dục lên xe ngựa.

"Chủ tử." Thạch Triết vừa nhìn thấy Viêm Dục, nam tử hơn hai mươi tuổi liền đỏ mặt, không chút nghĩ ngợi "phù phù" một tiếng quỳ trên mặt đất.

"Phu Tử, mời đứng lên." Viêm Dục cũng khó nén thương cảm, nhưng hẳn lòng mang chí lớn, lần này trở về sẽ không giống như kiểu thiếu niên vô tri trước kia, đến mức không biết ai đã ám hại mình, tại sao lại ám hại:

"Nhoáng một cái đã hơn nửa năm, người trong nhà, có khỏe không?"

Thạch Triết lau lau khóe mắt, dịu Viêm Dục ngồi xuống đáp:

"Gia chủ bị bệnh, chính sự trong nhà đều giao cho đại công tử tạm thời tiếp quản. Lão gia không lên triều, được hoàng đế đặt cách cho ở nhà tịnh dưỡng. Tin tức liên quan đến chủ tử mất tích vài năm trước, người ngoài hỏi, ông một mực không nói, bị bệnh như vậy, cũng là ngăn cản người ngoài hỏi thăm. Gần đây trong nhà rất bí hiểm, có đại công tử chống đỡ cũng không tốt hơn là bao."

"Phụ thân bị bệnh, bệnh gì?" Viêm Dục nghe được Viêm Thừa Ân bị bệnh, trong lòng càng thêm nóng nảy, chỉ là trên mặt không lộ ra chút gì, như cũ lười biếng, tiếng nói hàm chứa nhân nhân lo lắng.

Thạch Triết âm thầm gật đầu, không nghĩ tới thời gian hơn nửa năm, cuối cùng ngọc thô cũng được mài dũa tản ra hào quang rồi, hẳn có thể tương tượng ra tương lai của chủ tử cô cùng chói lóa.

"Bẩm chủ tử, gia chủ chỉ là bị áp lực quá nặng, mỗi ngày đều lo lắng cho chủ tử, cũng không phải chuyện lớn, ngự y trong cung đã chuẩn trị, nói là tinh dương thật tốt, tâm bệnh phải chữa bằng tâm y."

Viêm Dục nghe rõ, phụ thân là bởi vì hắn mất tích sầu lo quá mức, cũng có khả năng là do tránh né những viên quan trong triều nhìn chằm chằm vào Viêm gia, mới ốm đau trong nhà không ra ngoài.

Xe rất nhanh đến Triều Dương Thành, tiếng người náo nhiệt trong thành truyền vào xe, Viêm Dục thay một bộ trường sam màu tím, hoa văn tơ vàng tạo thành những bông hoa lộng lẫy, đeo ngọc bội bên hông, tóc đem chải gọn gàng dùng một cây trâm ngọc bích cố định.

Trong nháy mắt, hiệp sĩ lưu lạc biến thành công tử quý tộc, khí tức cao quý tràn đầy trong xe, rèn luyện trở về Viêm Dục nhiều hơn vài phần lạnh nhạt cùng lương bạc, con người màu lưu ly xanh biếc sâu thẳm không đáy, không cách nào diễn tả dung nhan tuyệt thế kiên cường cùng kiên nghị.

Hắn nhìn phủ đệ dần dần rõ ra trước mắt, nhìn lướt qua nam tử đứng trên mái hiên đang mỉm cười nhìn về phía này, hơi hơi nắm tay lại: Ta đã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Kỳ Ngộ Phù Hộ, Viêm Phủ Nước Sâu (1)

Mộc Phi theo sau Viên Hạo, hẳn dắt nàng đi đến ngôi lầu cao nhất trong trại, nơi này cũng làm bằng trúc, cách mặt đất chừng hai mét, trên tầng có một gian phòng nhỏ, giăng lên bậc thang hình vòng làm bằng trúc, phát ra tiếng "cọc cọc".

Đi vào, bên trong trang trí rất khác so với bên ngoài, vượt qua sức tưởng tượng của Mộc Phi.

Nhà chính rất trống trải, rèm màu xanh nhạt che hết tất cả cửa sổ, không khí xung quanh ẩm mốc không diễn tả nổi.

Ngồi vào khiến cho người ta buồn nôn.

Mộc Phi đi theo Viên Hạo vào sâu trong phòng, lồng máy hơi nhũn lại, không khí nơi này rất kém, mỗi ngày đều che kín mít, mùi rất gay mũi, làm sao thích hợp cho bệnh nhân dưỡng thương được?

Chẳng lẽ các đại phu đến xem bệnh lúc trước đều không nhắc nhở cải thiện phòng sao?

Tối gần bên giường, một tấm bình phong thêu đầy hình cây trúc che ngang, sau tấm bình phong rủ xuống đầy màn tơ màu xanh. Mộc Phi ngẩng đầu nhìn ra sau tấm bình phong, mỗi bên bình phong đều có một vị nữ tử mặc đồ xanh đứng trực, khoảng mười bảy mười tám tuổi, nhưng đều búi tóc của phụ nhân, trên đầu đeo bạch ngọc chân châu, trên cổ đeo một sợi dây chuyền thật dài.

Ngạch, chắc người nằm trên giường là đàn ông, còn đây là tiểu thiếp của hần phải không?

Nghe lại, đây là người Liêu, phong tục khác với người Hán.

Trong phòng rất yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi, Viên Hạo quay đầu nhìn Mộc Phi một chút, cho nàng một ánh mắt yên tâm, vén màn tơ dày cộm lên đi vào.

Mộc Phi thấy, đi vào thêm hai mét mới đến giường, trước giường còn buông một màn tơ dày cộm, nhất thời nàng cảm thấy cạn lời, càng tò mò với người nằm trên giường.

"Ca ca, ta mang người đến rồi." Âm thanh của Viên Hạo rất nhẹ, lại truyền vào tai Mộc Phi rõ ràng.

Nhận được nội lực của Khôi Diệu nhưng không vận dụng linh hoạt được, nhưng đối với tiếng nói thì thậm chí là không thành vấn đề.

"Cho nàng đi vào." Tiếng nói suy yếu như người già đáp lại, sau đó Mộc Phi nghe được Viên Hạo nhẹ nhàng nói "Dạ" xong liền kéo màn che lại, nhẹ nhàng đi về.

"Phi nhi, người theo ca vào." Viên Hạo đi đến liền thấy Mộc Phi đứng tại chỗ dùng chân vẽ hình tròn, khuôn mặt nhỏ rất điềm tĩnh, bên trong đôi mắt thông tuệ không có bất kỳ hiếu kỳ hoặc nghi ngờ, lẳng lặng đứng ở nơi đó chờ đợi.

Bên trong ánh mắt của hần lóe ra một tia sáng, nhẹ giọng gọi Mộc Phi một tiếng, vén màn tơ chờ Mộc Phi đến gần.

Mộc Phi tươi cười đi đến bên cạnh Viên Hạo, màn tơ sau lưng chậm rãi buông xuống, trong phòng tối hơn một chút. Mùi thuốc nồng đậm xông vào mũi, Mộc Phi hơi nhũn mày, ngửi ra mấy vị thuốc, nhìn không được dò hỏi:

"Trong này có được lô tùy thời sắc thuốc sao?"

Viên Hạo gật đầu giải thích nói:

"Bệnh tình của ca ca không mấy ổn định, có thể uống thuốc bất cứ lúc nào, thuốc không thể để nguội, nên dứt khoát sắp xếp một gian phòng nhỏ, để các loại thuốc cần thiết cho ca ca, có thể tùy thời sắc thuốc."

Hai người đi đến bên giường, vừa đi vừa nói, Viên Hạo kéo màn che thật dày lên cột lại trên giường, Mộc Phi cúi đầu, thấy rõ người nằm trên giường.

Một nam tử khoảng ba mươi tuổi, mắt nhắm chặt, vì uống thuốc trong thời gian dài, nên sắc mặt vàng như nến, da thịt khô héo, xương gò má nhô cao, mi tâm như có một một đoàn hắc khí, lúc sáng lúc tối nhìn không rõ lắm. Bờ môi khô nứt, trắng bệnh, càng làm hần thêm bất lực cùng suy yếu.

Hần đắp cái chăn thật dày, nằm ngửa, há hốc mồm hô hấp khó khăn, ngực bụng lên xuống kịch liệt, tham lam hút lấy dưỡng khí, nhằm lưu giữ sống sót.

"Ca ca." Viên hạo nhẹ giọng gọi một tiếng, thừa cơ nghiêng đầu quan sát đến biểu cảm của Mộc Phi, phát hiện nàng không có vẻ sợ hãi, trong lòng liền thả lỏng:

"Phi nhi, đây là anh trai của ta, trại chủ Quỷ Ngải trại, Viên Chúng."

Nam tử trung niên khó khăn mở mắt, hốc mắt sâu hóm hóm ra tầm mắt vô lực, nhìn giống như một vị lão nhân sắp lìa đời:

"Tối, mời ngồi."

Mộc Phi ngồi xuống cạnh giường, nàng nhìn thấy Viên Hạo vén lên một góc chăn kéo cổ tay Viên Chúng đặt lên mép giường, Mộc Phi âm thầm thờ dài, cổ tay này giống hệt như mấy cây trúc trong phòng.

Mạch tượng suy yếu bất lực, nếu không phải có thể cảm nhận được mạch đập nhảy lên, nàng thật sự nghĩ đây là một người chết. Nhưng Mộc Phi

dò xét chốc lát, nhìn chăm chăm Viên Chúng chỉ hít vào mà không thở ra, lại nhìn thấy sắc mặt Viên Hạo đầy lo lắng, khuôn mặt nhỏ bé có chút ngưng trọng, vẻ mặt càng phát cổ quái.

"Ta hết thuốc chữa rồi phải không." Bên trong âm thanh già nua không có một tia sức sống, mang theo chút tự giễu.

Mộc Phi cúi đầu nhìn Viên Chúng, đang dùng ánh mắt trống rỗng không còn chút sức lực nào nhìn nàng.

"Người trong phòng..." Mộc Phi hạ giọng nhìn về phía Viên Hạo, không nói hết lời.

Viên Hạo gật đầu, cất giọng nói:

"Các người đều lui ra đi, Yên Bản, canh giữ bên ngoài, không cho ai tiến vào."

Bốn người nữ tử rất nhanh ra ngoài, đi xuống lầu, đứng trước trúc lầu.

"Hạo ca ca, ca thật tín nhiệm ta sao?" Mộc Phi thu tay lại, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm Viên Hạo, xác định hẳn có thật muốn trị liệu cho người trên giường bệnh không, hay là còn có mục đích khác.

"Có, ca là Đại Tể Tì, am hiểu thuật bói toán, không dối gạt Phi nhi, lưu người ở đây là do thần đã báo trước, ba ngày trước ca đã biết người sẽ xuất hiện ở đây, cũng đã bẩm báo cho ca ca, cho nên, ca mới tiếp đãi nồng hậu, người trong trại cũng được ta ra lệnh, khi người xuất hiện không được xảy ra xung đột hay gây khó dễ."

Mộc Phi gật mình, khó trách người trong Diễn đàn lễ quý tộc trại đối với nàng không cung cũng kính, cũng không có cố ý gây sự với nàng, thì ra người ta biết trước nha. Thần báo mộng, "khục", nghe rất uy vũ.

Đã như vậy, thì nàng không cần phải che dấu rồi.

Mộc Phi đứng dậy, chỉ vào cửa sổ bị màn che kín mít nói:

"Hạo ca ca, kéo hết các màn che xuống đi."

"Được." Viên Hạo nghe xong không có lưỡng lự, đứng dậy bước nhanh đi tới trước cửa sổ, kéo màn cửa ra, ánh sáng liền chiếu vào, trong phòng mờ mờ dát lên một tầng ánh sáng bạc.

Mộc Phi thở phào nhẹ nhõm, toàn thân thoải mái hơn rất nhiều, đáy lòng cảm thấy rất vui vẻ, đổi lại là người nào đối với một người xa lạ tin phục như thế, đều sẽ cảm kích cả. Nàng còn nghĩ nên nói thế nào để Viên Hạo nghe theo nàng, ai ngờ, nói một câu liền trực tiếp răm rắp nghe theo, phần này tín nhiệm, nàng cũng sẽ không giấu tài nữa.

Rất là vui vẻ gia nhập vào hàng ngũ Viên Hạo, đi đến một cái cửa sổ nhảy dựng lên kéo màn ra, khí lực của nàng nhỏ, màn lại rất to, kéo một hồi càng làm cho màn tán loạn.

"Ha ha." Ngay giờ đôi mắt Viên Chúng nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Mộc Phi, giống như xem thấu suy nghĩ trong lòng nàng, nhếch môi cười một tiếng. Âm thanh như tiếng sấm vang, rất nhanh cảm thấy trong ngực khó chịu, ngồi dậy ho sặc sụa.

Mộc Phi chạy nhanh đến giường, dùng sức kéo thân thể hẳn tựa vào đầu giường, thuận tiện lấy gối mềm chần bên hông hẳn, tay nhỏ vuốt vuốt lưng, sau mấy chục cái thì Viên Chúng ngừng ho, hữu khí vô lực dựa vào trên giường.

"Người ngồi như vậy, sẽ dễ chịu hơn rất nhiều." Mộc Phi thấp giọng dặn dò một câu, kéo chăn cho Viên Chúng, rồi nhìn Viên Hạo:

"Hạo ca ca, người bỏ hết tất cả các màn tơ đi, đại ca người bị bệnh một phần là do mấy thứ này đấy."

Tay nhỏ nhẹ nhàng quẹt một chút bụi bám trong phòng, dưới ánh nắng chiếu rọi, có thể nhìn thấy những hạt tròn nhỏ màu xám bạc di chuyển trong không khí, theo hô hấp tràn vào bên trong phổi.

Sắc mặt Viên Hạo có chút ngưng trọng, không chần chờ nữa, tay huy động nội lực kéo hết màn che xuống, từng mảng ánh sáng lớn chiếu vào, cảm giác áp lực giảm đi không ít.

"Thuốc của Trại chủ có thể cho ta nhìn một chút được không?" Mộc Phi nhìn thấy Viên Chúng cười, không biết có phải do tiếp xúc ánh sáng hay không mà tro tàn trên mặt biến mất, yên lòng, nghĩ đến loại bệnh này có chút quan hệ với thuốc mà Viên Chúng đã dùng, thử hỏi chút.

"Thuốc là do chính ca ca ta chế tạo, mỗi ngày uống tám bốn lần."

Mộc Phi nhìn chung quanh một vòng, cảm phương thuốc xem, không có gì bất thường, cho là mình đoán sai, con mắt quét đến đồng bả thuốc, ngồi xổm xuống cầm nhánh trúc quấy một chút, gạt ra một vật thể to bằng ngón cái, nhin không được vỗ tay phát ra tiếng, cất giọng nói:

"Tìm được rồi."

"Ta nhớ cái này là giúp cho ca ca giảm đau, có gì bất thường hả?" Viên Hạo khó hiểu nhìn đồ vật trên tay Mộc Phi.

"Tại quê hương của ta, vật này có tác dụng mê hoặc lòng người, khiến người ta sinh ra ảo giác, đắm chìm vào trong đó, sau đó loại thuốc phiện này sẽ ngấm dần vào thân thể, ăn mòn các tế bào, cho đến khi con người dần dần thiếp đi không bao giờ tỉnh lại." Mộc Phi không biết giải thích cái này như thế nào, liền kết hợp với tình trạng của Viên Chúng nói ra.

"Kỳ thật bệnh của ca ca ta rất đơn giản, chỉ ho khan chút, nhưng phương pháp chữa trị không đúng, chẳng những không được ra gió gặp ánh sáng, mỗi ngày buồn bực phong bế không gian, lại thêm uống cây thuốc phiện này không ngừng, sinh ra ảo giác sắp chết, liền mất niềm tin, các đại phu đều không chữa được, nên ngày càng sa sút."

Viên Hạo cùng Viên Chúng trao đổi ánh mắt, đặc biệt là Viên Chúng bỗng nhiên mở to mắt nhìn Mộc Phi, hẳn nghĩ không ra người nào lòng dạ ác độc như vậy, lại muốn giết hại hắn như thế, nhưng nghĩ đến chuyện gần đây nhất, trong đầu liền hiện ra một khuôn mặt, chẳng lẽ là người đó...

"Phi nhi, ca ca ta có cần phải châm cứu không?" Viên Hạo thấy được sát khí trong mắt Viên Chúng, liền hiểu rõ ca ca đã biết hung thủ, sợ sát khí của ca ca hù dọa Mộc Phi, vội vàng nói sang chuyện khác.

"Cần, ta sẽ đâm mấy châm cho hắn, tổng hết độc tố trong người ra, mỗi ngày vào trưa cùng chạng vạng tối dẫn hắn ra ngoài tiếp xúc chút ánh nắng cùng không khí bên ngoài, thân thể sẽ khôi phục khá hơn."

Mộc Phi nói, móc kim châm trong ngực ra, đâm mấy châm vào ngón tay Viên Chúng, gạt ra một giọt máu đen, nghĩ nghĩ, đứng lên đi đến bàn, cầm giấy bút viết một đơn thuốc đơn giản giao cho Viên Hạo:

"Cái này nấu xong cho đại ca ngui uống mỗi ngày một lần, tốt nhất nên uống sau bữa ăn sáng, à đúng rồi, mấy dược phẩm ném ra ngoài hết đi, trong phòng nồng đậm mùi thuốc, đối với hô hấp không tốt lắm."

"Cảm ơn Phi nhi." Viên Hạo nghe Mộc Phi an bài, cất bài thuốc của nàng vào trong lòng:

"Ca ca, ngui nghỉ ngơi trước, ta đưa Phi nhi về."

"Đợi chút." Viên Chúng vẫy tay với Viên Hạo, chỉ ngăn tù ở cửa sổ, nói:

"Lấy vật kia đưa cho tiểu nha đầu này."

Viên Hạo nhìn, đôi mắt cong cong nhìn Mộc Phi, cười đáp:

"Vâng, đây chính là duyên phận đó, Phi nhi thật có phúc nha."

Nói xong liền đi lấy ra một cái hộp màu xanh ngọc, mở ra bên trong là một miếng ngọc bích, Mộc Phi sắc bén nhìn, liếc một chút liền biết đó là ngọc thượng đẳng, dài cỡ bàn tay của nàng, giống như hình trụ cũng giống như hình tròn dài.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54 2: Kỳ Ngộ Phù Hộ, Viêm Phủ Nước Sâu (2)

Edit: Mavis Clay

"Muội đeo cái này trên người, về sau nếu có gặp được người Liêu, lấy vật này ra là có thể tùy ý sai khiến." Viên Chúng khoát tay, cười giải thích với Mộc Phi, ý bảo Viên Hạo đeo lên cho Mộc Phi: "Nếu không nhờ muội, mạng của ta cũng chẳng còn, về sau bảo hộ muội chu toàn là việc làm của ta, ta cam tâm tình nguyện, tất cả người Liêu cũng sẽ xem muội là ân nhân."

Mộc Phi muốn từ chối, nhưng nhìn nụ cười từ ái và ánh mắt kiên định của Viên Chúng, nghĩ lại dù sao đây cũng là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, nhiều thêm trợ lực cũng là nhiều thêm đường lối, đành để mặc cho Viên Hạo đeo lên.

"Có cái này cũng cho muội luôn." Viên Hạo mở tầng dưới hộp ngọc, lấy từ trong ra một hà bao thêu thụy trúc màu xanh, treo lên hông của Mộc Phi: "Mấy viên thuốc màu sắc sỡ này là tín hiệu của chúng ta, chỉ cần giơ lên trời bóp vỡ nó là được."

Mộc Phi kinh ngạc với sự ân cần của hai huynh đệ Viên gia với nàng, nghĩ tới vật này khá giống với tín hiệu đạn ở hiện đại, ngược lại còn khá dễ sử

dừng, cười nói cảm ơn, rồi theo Viên Hạo ra khỏi lầu các.

"Ta sẽ không tiền muội nữa, muội mau về chăm sóc cho mẫu thân đi, có chuyện gì thì cứ bóp đạn khỏi phái người tới tìm ra." Viên Hạo đưa Mộc Phi đến sân viện, cười dặn dò nàng.

Mộc Phi biết hai huynh đệ họ cần nói chuyện riêng, cười phất tay một cái, chạy về bên lầu.

"Điều Điều sư phụ, con nói người nghe..." Mộc Phi chạy vào lầu các, tính kể lại cẩn thận chuyện vừa rồi cho Khôi Diệu nghe, sẵn tiện chia sẻ niềm vui sướng, nhưng bên trong phòng yên ắng không một tia động tĩnh, giống như không hề có ai sống ở đây.

Không có người sống ở đây, cái nhận thức này làm tim Mộc Phi thót lên một cái, nàng bước nhanh tới cái giường hơi nhỏ, một tay vén chăn lên, phát hiện ra Khôi Diệu đang co ro nằm trên đó, gương mặt đỏ đến nổi như sắp tràn ra máu, hai mắt nàng khép chặt, lông mi run rẩy, hơi nóng tỏa nhẹ từ cơ thể.

Điều Điều sư phụ, bị bệnh thật à?

Viêm Gia nằm lệch về phía nam của Triều Dương Thành ngay chính giữa phố sông, góc đường mà có thể chứa cả ba chiếc xe ngựa đi song song thoải mái với nhau từ đầu đường đến cuối đường chỉ có thể là trạch viện này của Viêm Gia. Trước viện là năm cánh cửa ra vào, sau viện là ba cánh cửa ra vào nhỏ hơn, đây chính là hệ thống chính mạch của Viêm Gia.

Không chỉ vậy, Viêm tộc không chỉ ở Triều Dương Thành, mà còn trải rộng khắp các quận huyện ở Phương Hoàng Đế Quốc.

Ví dụ như quận Tương Khê, Mang Vũ Thành và Mẫn Thế Quận cũng có phân nhánh của Viêm Gia. Trải rộng như vậy, có thể thấy được ảnh hưởng tới đất nước là rất lớn.

Giờ phút này, dưới tấm bảng to đề bốn chữ vàng rực rỡ Hoàng Phủ Viêm Gia, là hai cánh cửa màu nâu to cao gần hai mét đang rộng mở, ở hai bên ngoài là hai con sư tử ngâm kim nguyên* bảo thạch, đứng ở giữa là một nam tử toàn thân mặc một bộ trường sam đen đang đứng chấp tay, trên ông tay áo có thêu những đường mây núi đơn giản bằng kim tuyến để trang trí.

*vàng ròng

Ngũ quan của hắn tinh xảo, gương mặt giống bảy phần với Viêm Dục ngồi trong xe ngựa, nhưng không có vẻ đẹp như của Viêm Dục mà lại thâm trầm và cương nghị hơn nhiều, đây chính là Đại Công Tử Viêm Duệ.

Đứng bên cạnh hắn là Đại Quân gia Viêm Tấn.

Viêm Duệ thấy chiếc xe ngựa từ đằng xa, lập tức đi nhanh từ thềm đá xuống, thân hình cao lớn như cây tùng bách, bước chân lớn như băng phong, nhanh chóng dừng lại trước xe ngựa.

Ngao Dục dừng ngựa xong nhảy xuống xe đứng sang một bên, không hề hành lễ với Viêm Duệ. Hắn là hộ vệ thân cận của Viêm Dục, chỉ nghe lệnh của Viêm Dục, trừ phi là Viêm Dục bảo hắn phải đối xử với người khác như vậy, nếu không hắn sẽ không bao giờ dùng lễ tiết để trói buộc mình.

U Minh ôm kiếm ngồi dựa lưng trên xe ngựa không hề có ý định bước xuống, suốt chặn đường hắn đã tự bọc cho mình một vỏ ngoài màu đen, che lại gương mặt không phù hợp với thân phận của mình đi. Hắn như một cái bóng không hề có cảm giác tồn tại, khiến không có kẻ nào để ý đến sự hiện hữu của hắn.

Về mặt của Viêm Duệ cũng không hề biểu lộ vẻ không thích hay nghi hoặc gì, hắn đưa bàn tay thon dài trắng nõn, mỉm cười tự tay đẩy màn xe của Viêm Dục: "Nhị đệ."

Dung nhan xinh đẹp nhàn tản sự lười biếng của Viêm Dục xuất hiện trước mắt Viêm Duệ, giống như hắn vừa mới ngủ dậy, ườn dài người trên băng ghế trong xe.

Ánh sáng vì tấm rèm bị đẩy ra mà lọt vào, hắn khẽ híp mắt, giọng nói u ám khàn khàn chứa sự lười biếng và một môi u ám: "Ngao Dục, sao đến nhà rồi mà không đánh thức ta dậy, a, lại làm phiền tới ca ca vén rèm xe, Ngao Dục, ngươi làm ăn thất trách quá."

Viêm Duệ dường như không nhìn thấy còn có Thạch Triết đang ngồi ở trong, nhẹ nhàng bật cười, giọng nói trầm trầm như đồng tình, hắn chỉ nói: "Nhị đệ đi đường khổ cực, mau về phủ nghỉ ngơi thôi."

Viêm Dục hé mắt nhìn, trong con ngươi xanh biếc màu lưu ly ánh lên nụ cười lười biếng mỉa mai, hắn đứng xuống xe ngựa, đồng thời lúc Viêm Dục xuống xe, Viêm Duệ cũng nhanh chóng rút tay lại, cố không chạm vào người Viêm Dục.

Hắn cười cẩu thả, xuống xe đứng trước người Viêm Duệ, híp mắt quan sát tỉ mỉ người ca ca hơn nửa năm không gặp.

Viêm Dục mỉm cười nhìn lại, "Đi đường dài, có khỏe không?"

"Tất nhiên, nghe nói ca ca muốn đính hôn, chúc mừng."

"Lời đồn mà thôi, chuyện này phụ thân vẫn chưa quyết định."

"Vậy cũng phải chúc mừng đại ca, xem ra là chủ ý của huynh."

Ánh mắt hai người lúc này như đang trao đổi với nhau rất nhiều từ ngữ.

Ngao Dục và U Minh đi theo sau Viêm Dục cùng Viêm Duệ đi vào cửa, hai thị vệ đứng hai bên cạnh cửa bị khí thế trên người U Minh làm cho kinh hãi đến chẳng dám nhúc nhích, nói chỉ là đi lên căn lại.

Viêm Tấn đi theo sau lưng mọi người, giữ vững khoảng cách tầm ba bước, tránh ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện của hai huynh đệ kia. Thạch Triết lại gần hần, cười dò hỏi: "Khí sắc của Viêm Đại quân gia hôm nay xem ra không tốt lắm, là do chuẩn bị cho nhị công tử trở về quá nên mệt rồi sao?"

"Thạch Phu Tử nói đùa, Nhị công tử hồi phủ là chuyện vui của Viêm Gia, trên dưới Viêm Gia cuối cùng cũng có thể gạt mây thấy ánh trăng rồi, cả người đều tràn đầy năng lượng, làm sao có thể mệt nhọc được chứ?"

"Ha ha, Thạch mỗ chỉ là đang nói đùa mà thôi." Thạch Triết nói xong, lướt qua Viêm Tấn đi cùng với Ngao Dục.

Viêm Tấn cúi đầu đuổi theo, nhịp bước dưới chân vẫn không hề bị dao động.

"Nghe Phu Tử nói phụ thân bị bệnh." Giọng Viêm Dục lạnh nhạt, trên mặt treo một nụ cười tà tử vẫn thường thấy, biểu hiện vô cảm, không hề nghe ra sự lo lắng.

"Nhớ nhưng thành bệnh thôi, đệ trở lại là ông ấy ổn ngay." Viêm Dục khẽ nghiêng mặt, nhìn nam tử đang sóng vai cùng hần, rất muốn mở miệng hỏi hần đã đi đâu, gặp chuyện gì, mắt lại thoáng nhìn sang đám người chung quanh chẳng biết từ lúc nào tụ tập đông đúc, hần liền nhin lại.

Viện rất lớn, bởi vì đều là nam tử, cước bộ tương đối nhanh, mọi người sau khi đi qua cửa viện thứ nhất, lại đi qua hai cái ngà voi trắng đứng thẳng ở hai bên cửa mà chưa tới nửa khắc đồng hồ, mọi người đứng ở đó, Viêm Dục hướng mắt về một sương phòng nằm ở phía nam, là căn phòng nằm phía trên thềm đá cao hai thước, đó là phòng của Viêm Thừa Ân.

"Ta về phòng trước thay quần áo rồi quay lại bái kiến phụ thân." Bộ dáng của Viêm Dục không hề tỏ vẻ nôn nóng muốn gặp Viêm Thừa Ân, vẫn lộ vẻ vô cùng lười biếng.

"Phụ thân đang đợi đệ." Viêm Duệ không đồng ý cũng không ngăn cản, chỉ nhàn nhạt nhắc lại.

"Đường xe mệt nhọc, thân thể chẳng còn tí sức lực nào, quần áo xốc xếch, đến gặp phụ thân sẽ khiến người bị sặc bụi, trong người còn có bệnh."

"Vậy ta đi tắm rửa trước cho phụ thân, đệ nhanh tay lên chút." Viêm Duệ không ngăn cản nữa, dùng tay làm dấu mời đi trước rồi dẫn Viêm Tấn lên thềm đá, bên trong phòng đã sớm có hai nha hoàn đứng chờ đẩy cửa ra.

Viêm Dục nhìn chằm chằm bóng dáng dần biến mất của bọn họ, không nói lời nào đi về phía sau vườn hoa.

Viện của hần và Viêm Duệ tương thông với hoa viên tạo thành ba cánh cửa, sau khi trưởng thành, hai huynh đệ bọn họ được đưa tới hai nơi ở độc lập, nhưng ở tiền viện một trong hai người nghỉ tạm có phòng kề nhau, hay trong buồng phía tây còn có một hai phòng độc lập, thường ngày sau khi nói chuyện về sản nghiệp gia tộc với phụ thân thì thỉnh thoảng sẽ tới đó nghỉ ngơi.

Hậu hoa viên là nơi tương thông với hai viện, tựa như một ràng buộc, buộc hai viện lại vào nhau.

Từ hành lang chính đi xuyên qua một cổng vòm hoa, đi qua bên cạnh một con đường xanh mượt nhỏ, mất gần một khắc đồng hồ mới đến được viện của hần, đây là thời gian hần cố tình tăng nhanh cước bộ.

"Ngao Dục, người tìm giúp sư phụ ta một lối ra, Thạch Phu Tử, người theo ta đi vào."

Ngao Dục làm dấu tay xin mời về phía U Minh, cảm nhận khí lạnh toát ra từ trên mặt hần, rung mình mạnh một cái, bước chân cứng ngắc đi trước dẫn đường.

"Sao rồi, để người thử dò xét Viêm Tấn, có phát hiện ra được gì không?" Viêm Dục rút đại ra từ trong nội thất một bộ trường sam của tín.

Hần thích màu tím, đa số y phục của hần đều là hoa phục màu tím, các loại vải vóc đều là loại thượng hạng, thêu ánh sao chớp sáng hoặc ánh chiều chói mắt, khác với sự đơn điệu của Viêm Duệ, hần vĩnh viễn đều lấy sao làm sự xinh đẹp không hề khiêm tốn. (Mavis: tui cặn lòi, thấy có gì đó sai

sai rồi đấy.v)

"Chỉ trò chuyện đôi câu thôi, hần nói chuyện trước sau như một, lạnh nhạt ít lời, nhưng hình như có biết chuyện chủ tử mất tích, nghe trong lời hần có ý, chủ tử có thể trở lại cũng nên thấp hương bái phật rồi." Thạch Triết nở nụ cười đùa giỡn.

Viêm Dục gạt đầu, ống tay áo to lớn phất một cái, hai tay chấp sau lưng, chậm rãi đi ra: "Đi thôi, đi bái kiến phụ thân."

Theo dọc đường đi về lần nữa, lần này cửa sương phòng đã mở ra, nha hoàn hai bên đổi thành hai gã sai vặt, là tùy tùng thân cận thường ngày theo Viêm Thừa Ân, nhìn thấy bóng dáng của Viêm Dục, đồng loạt quỳ một chân trên đất, cung kính kêu: "Nhị công tử."

Âm thanh không lớn không nhỏ, đủ để cho người trong phòng nghe thấy.

Nhĩ lực của Viêm Dục phi phàm, nội lực hùng hậu, thời điểm hần đi vào viện thánh lực đã bao trùm cả toàn bộ nơi đây, bao gồm cả tiếng vỗ cánh của chủ chim nhỏ phía sau kia. Cho nên, bên trong phòng có mấy người, hần từ lâu đã biết rất rõ.

Mảnh khoe nhỏ của hai tên tùy tùng hần cũng không vạch ra, cũng không để cho bọn họ đứng dậy, chấp tay sau lưng mang Thạch Triết đi vào.

Vào đến giữa phòng, hai nha hoàn canh giữ ở một bên, thấy Viêm Dục đôi mắt liền sáng ngời, đó là đôi mắt thưởng thức cái đẹp, bên trong không chỉ kích động còn có hưng phấn. Họ rất cung kính khụy xuống đất, thời điểm thân thể Viêm Dục cách càng ngày càng gần các nàng không nhịn được khẽ run rẩy.

Hoa phục hoa lệ màu tím quét trên mặt đất tạo thành một vệt dài mờ mờ, có một nha hoàn quỳ bên ngoài vô tình sụt chiếc váy trắng qua hạ áo của nam tử, nàng ta liền cả kinh lùi ra phía sau ngồi phịch xuống đất, sau đó liền chóng gối bò dậy dập đầu: "Nhị công tử, thật xin lỗi thật xin lỗi, nô tỳ không cố ý, mong Nhị công tử tha thứ."

Viêm Dục hí mắt nhìn cô gái run lẩy bẩy trên đất, nha hoàn mặc y phục màu xanh dương bên kia đã sớm co ro nằm trên đất không dám thở mạnh. Trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh của Mộc Phi, nha đầu luôn làm bộ hung hăng nhưng thật ra rất dễ mềm lòng.

Một tiểu nha đầu sau khi cướp đi trái tim của hần thì biến mất tăm không thấy đâu nữa!

Dường như lần đầu gặp nàng, hần không ghét một nữ nhi như vậy, cũng suy nghĩ lại về giá trị mạng sống con người. Tỳ như nha hoàn này, thật ra thì nàng ta chủ động nhào lên thu hút sự chú ý của hần là không tự trọng như những cô gái khác, nhưng không có phạm lỗi gì, Phi nhi ở đây, nhất định sẽ nói mình xé nhỏ ra to.

Tùy tùng bên ngoài nghe thấy động tĩnh liền đi vào, tùy thời chờ lệnh của Viêm Dục, rất nhiều người nhìn nha hoàn mặc váy trắng kia với một ánh mắt như đang nhìn một người chết.

Ở Viêm Phủ, ai lại không biết tính tình nhị công tử cổ quái, hoàn toàn bài xích sự đụng chạm của bất kỳ cô nương nào. Bởi vì diện mạo hần tuyệt mỹ, cộng thêm gia thế khả phú, thậm chí các cô gái ở trong thành Phượng Hoàng Đế Quốc vừa thấy dung nhan của hần liền định hần là người đầu tiên muốn gả.

Trước giờ Viêm Dục hể mỗi lần ra cửa đều gặp phải mấy người muốn lên xem thử có lọt vào được tuần nhãn kia hay không, nhưng rất đáng tiếc, mỗi lần có nữ tử đang tính tiến gần tới y phục của Viêm Dục một bước, đều sẽ bị một người mặc áo đen nhắm tâm ném ra, thậm chí còn bị đối phương cầm kiếm chém lên quần áo cho xấu đi.

Dần dà từ miệng nha hoàn và ma ma trong phủ đồn thổi một tin: Viêm Nhị Công Tử không thích nữ nhân chạm vào, Viêm Nhị Công Tử không thích bất kỳ kẻ nào chạm vào đồ của hần, Viêm Nhị Công Tử thích sạch sẽ nghiêm trọng đến mức Viêm Đại Công Tử cũng không dám đến gần...

Một đồng lý do các kiểu, nhưng đồng thời lại giải quyết luôn việc ra cửa cho Viêm Dục, cứ chia vào dung nhan xinh đẹp như vậy, có thể bắt đi mấy con bướm chủ động bỏ nhào, vẫn là một chuyện tốt.

Phong Ảnh là ám vị của Viêm Dục, bóng dáng y hệt Viêm Dục, giờ phút này hần đang nhìn xuống tình cảnh bên dưới phòng, chờ chủ tử ra một dấu tay, hần sẽ xách nha hoàn không biết cầm kỳ này quăng ra ngoài phủ.

Trong đầu suy nghĩ rất nhiều, thực tế thì thời gian cũng qua chưa lâu, Viêm Dục nhanh chóng đưa ý kiến, thả nàng.

"Lần sau chú ý một chút, đứng lên đi." Giọng nói lười biếng nhẹ nhàng, Viêm Dục không thèm nhìn hai nha hoàn đang phủ phục trên đất nữa, lướt qua họ đẩy rèm đi vào.

Thạch Triết đi theo sau lưng Viêm Dục, quay đầu lại nhìn hai nha hoàn sợ đến mất hồn mắt vĩa trên đất, lại nhìn chằm chằm bóng lưng của Viêm Dục một lúc lâu, không nhịn được lắc đầu cười.

Xem ra lần này chủ tử trở lại thay đổi rất lớn, lúc trước có nghe Ngao Dục kể chút chuyện, hần thật khá mong chờ vị tiểu chủ tử trong lời của Ngao Dục này ra làm sao.

Tùy tùng đứng trong nội đường chờ kéo Tô Nhi ra ngoài khó tin nhìn chăm chăm bóng lưng của Viêm Dục, Nhị Công Tử chẳng phải thích sạch sẽ sao? Chẳng lẽ sau khi trở về Nhị công Tử đã thay đổi?

"Tô tỷ tỷ, không sao chứ?" Nha hoàn gọi là Đào Hồng vỗ vỗ ngực phập phồng, nhin sợ hãi xuống đáy lòng, bò đến bên cạnh Tô Nhi, nhỏ giọng đỡ nàng dậy.

"Ta không sao, Nhị Công Tử, ngài, ngài bỏ qua cho ta." Tô Nhi được Đào Hồng đỡ dậy, trên mặt tái nhợt không chút huyết sắc, nước mắt rơi xuống, cảm thấy thật may mắn khi vẫn còn sống.

"Đúng vậy đấy, Nhị công tử đại nhân đại lượng, không so đo với tỷ tỷ, tỷ tỷ vẫn không sao." Đào Hồng trấn an Tô Nhi mấy câu, trái tim bang bang nhảy loạn cũng hòa hoãn không ít.

Đào Hồng dắt Tô Nhi ra ngoài, lão gia đã phân phó, đợi Nhị Công Tử tới rồi họ không cần đứng đây nữa.

Động tĩnh Viêm Dục gây ra trong phòng mọi người đều biết, thế nhưng lại làm bộ như chưa từng có gì xảy ra, lẳng lặng ở trong phòng chờ Viêm Dục đến.

"Phụ thân." Viêm Dục đi tới chỗ Viêm Thừa Ân đang ngồi trên giường, tùy ý đánh chiếc áo khoác, ngồi lên bên giường, cười nói: "Con đã trở về."

Viêm Thừa Ân hừ nhạt trong mũi một tiếng "Ừ" rồi không để ý đến hắn nữa, tiếp tục nói chuyện với Viêm Duệ: "Chuyện nháo sự ở cửa hàng châu báu có thể lớn có thể nhỏ, nếu người làm của cửa hàng chúng ta đắc tội với quý nhân, vậy lập tức bảo quản sự đi xin lỗi là được rồi, Doãn Kinh Phủ yêu cầu chúng ta giao người, hành động lần này không ổn, nếu giao người ra ngoài, về sau ai sẽ dám làm thợ ở cửa hàng chúng ta nữa, sẽ nói Viêm Gia chúng ta làm ăn đồ hộ nhân công, vô cùng ảnh hưởng tới danh dự."

"Phụ thân nói đúng lắm, lúc trước con cũng nghĩ như vậy, chỉ là Doãn Kinh Phủ cố chấp không nghe theo, nói người của chúng ta cố ý đòi Hòa Điền Ngọc thật của hắn thành Hòa Điền Ngọc giả, sau khi sự tình bại lộ phải bồi thường cho hắn Hòa Điền Ngọc thật, và lại thái độ ác liệt, nếu không phải biết đây là tiệm của Viêm Gia, hẳn nhất định sai người trời lại đánh loạn còn một trận." Viêm Duệ cười thuật lại chuyện của Doãn Kinh Phủ, kể rõ ràng từng chữ, ngược lại không hề thấy kinh hoàng.

"Có biết người làm kia là ở đâu không?" Viêm Thừa Ân suy tư một chút hỏi.

Viêm Duệ nhìn thoáng qua Viêm Tấn: "Là cháu họ hàng xa của Viêm quản gia, Viêm Hòa."

Nhất thời toàn bộ ánh mắt của mọi người trong phòng đổ dồn lên người Viêm Tấn, Viêm Dục khẽ híp mắt nhìn vị Viêm Quản gia rất được phụ thân nể trọng nhờ thực lực xuất chúng của mình.

Trên gương mặt Viêm Tấn không hề có bất kỳ biểu hiện không hài lòng nào, hắn lẳng lặng xuôi tay cúi đầu đứng đó, giống như lời nói của Viêm Duệ không hề liên can gì tới hắn.

"Viêm quản gia, tính tình người cháu họ xa kia của người thế nào?" Viêm Thừa Ân liếc sang Viêm Tấn hỏi.

"Hồi gia chủ, tài sản của cháu nó là sạch sẽ, từ nhỏ được giáo dục vô cùng tốt, trước khi cho vào cửa thì đã tự mình khảo sát qua, không phải là người chủ động gây chuyện, nhưng đây cũng chỉ là lời từ một phía, Gia chủ có thể bắt nó trời lại thẩm vấn một phen." Nghe Viêm Thừa Ân hỏi, Viêm Tấn thay đổi tư thế đứng, đôi tay khum trước ngực không nhanh không chậm đáp.

"Được, nếu như vậy thì, Duệ nhi, con đi giao hiệp với Doãn Kinh Phủ, nói chuyện này có chỗ kỳ lạ, để hắn đừng gây náo loạn nữa, nếu không đối với ai cũng không hề tốt."

Viêm Thừa Ân rõ ràng rất cậy người, ngay cả sai người đi bảo Viêm Hòa tới hỏi diễn biến của tình hình hay phái người điều tra cũng không thèm, đã trực tiếp cho rằng là Doãn Kinh Phủ ở không đi gây sự.

Sắc mặt của Viêm Duệ vẫn cười nhạt, dường như cách làm của Viêm Thừa Ân đã nằm trong dự liệu của hắn: "Vâng" một tiếng rồi không nói gì nữa.

Viêm Dục khẽ nhíu mày nhìn Viêm Tấn, dường như nửa năm qua có rất nhiều chuyện xảy ra mà hắn chưa biết, mặc dù trước kia phụ thân rất tin nhiệm Viêm Tấn, nhưng không tới mức như vậy, hắn nói cái gì thì là cái đấy, đặc biệt là còn nghi ngờ đối với lời nói của con trai mình, lựa chọn tin tưởng Viêm Tấn, này, rất khiến người khác thấy kỳ lạ.

"Đại ca, mọi người đang nói chuyện gì vậy? Bên ngoài cửa hàng châu báu có chuyện gì à?" Viêm Dục dựa lên cột giường lớn, đôi mắt mị hoặc nhẹ nhàng lướt về phía Viêm Duệ, tựa như dò hỏi tám chuyện nhà.

Viêm Duệ liếc mắt nhìn Viêm Thừa Ân, thấy hắn không có biểu lộ về gì là không hài lòng liền kể lại chuyện cho Viêm Dục nghe. Người đệ đệ này của hắn là một người rất có chủ ý của riêng mình, hẳn biết người có tư cách tiếp quản chức gia chủ Viêm Gia của Viêm Thừa Ân nhất định không phải là mình, mà là người đệ đệ này của mình, Viêm Dục.

"Nhị đệ vừa trở về nên chắc chưa nghe, cửa hàng châu báu lớn nhất của chúng ta "Châu Nhan Thôi Xán*" nhận làm một pho tượng di lạc trong ngực ôm đào làm bằng Hòa Điền Ngọc cho Doãn Kinh Phủ để tặng cho lão phu nhân để chúc thọ, ngày hôm trước đến hàng, hân tự mình nghiệm chúng trở về, để trong cửa hàng để người làm xong bảo đường giúp hân đưa về phủ, kết quả đến gần tối hôm sau Doãn Kinh Phủ tới náo loạn, nói người làm chúng ta lên đồi Hòa Điền Ngọc của hân, cầm đồ dóm cho hân, trả ngọc thật lại, còn tuyên bố muốn trả lại tiền hàng."

*Lấp lánh

Viêm Dục sau khi nghe xong nhìn sang Viêm Tấn, ngáp một cái thật to, cười lên: "Nghe mọi người nói đôi câu vài lời, vừa trối người vừa lấy quyền để người, chỗ này làm gì phức tạp như vậy."

Ánh mắt Viêm Thừa Ân hấp háy lóe lên tia kỳ dị, liếc mắt nhìn về phía Viêm Dục, mím môi không nói gì.

"Nhị đệ có cách gì đơn giản nói nghe xem nào." Viêm Dục hiểu ý Viêm Thừa Ân, thay hân mở miệng hỏi.

"Cửa hàng Viêm Gia chúng ta đều có quy định, hàng bán ra không thể hoàn lại! Để hân mau chóng mang mấy thứ đó về mà đợi đi." Viêm Dục hỏi hột nói, tùy tiện liếc mắt nhìn Viêm Dục: "Chuyện này đâu cần đại ca phải tự mình ra mặt, trong cửa hàng đều có quản sự phụ trách, cứ dán vài chữ to trên tường cho Doãn Kinh Phủ nhìn, thấy không rõ thì cùng lắm là ném thêm cho hân một cái kính lúp."

Viêm Thừa Ân và Viêm Dục liếc mắt nhìn nhau, thấy trong mắt nhau đều là ý cười, chuyện đơn giản như vậy thực sự bọn họ đã nghĩ quá phức tạp rồi.

Viêm Tấn khẽ ngừng đầu lên nhìn Viêm Dục một cái rồi nhanh chóng cúi xuống.

Thạch Triết vẫn cười nhìn chăm chú vào các vẻ mặt ở trong phòng, càng thêm chú ý từng nhất cử nhất động của Viêm Tấn, thu toàn bộ hành động của hân vào đáy mắt.

"Được rồi được rồi, công vụ đã giải quyết, nên nói tới chuyện nhà thôi." Viêm Dục lại đổi tư thế hạ đầu lên cột giường, nói với Viêm Tấn: "Đến lúc phụ tử chúng ta phải tâm sự rồi, Viêm Đại quản gia, có phải là ngài nên tránh xuống rồi không?"

"Không dám, tiểu nhân không dám để Nhị công tử dùng kính xưng, tiểu nhân lập tức cáo lui." Viêm Tấn nhanh chóng thành thực khom người thoái lui khỏi phòng không một chút bất mãn.

"Nếu nhị đệ và phụ thân có....."

"Đại ca, đệ đâu có ý đuổi huynh đi. Thạch Triết, canh chừng ở bên ngoài." Viêm Dục thay đổi vẻ mặt lười nhác lúc nãy thành vẻ mặt nghiêm chỉnh.

Thạch Triết không nói gì, xoay người đứng ngoài phòng, đuổi tất cả những người không phận sự hoặc những kẻ có thể ở chỗ tối nghe trộm ra hết bên ngoài.

Viêm Dục nhảy lên chiếc giường, hai đầu gối khụy mạnh lên giường của Viêm Thừa Ân, "Rầm" một tiếng đập đầu khấu, giọng buồn vang vọng trên nền cứng: "Phụ thân, hài nhi trở lại!"

Bốn chữ cuối nói ra vô cùng kiên định, vô cùng hữu lực, như nói ra hết tình cảm khắc sâu trong nội tâm hân. Viêm Thừa Ân vô cùng xúc động, hốc mắt có cảm giác hơi chua, hân vén chăn đứng dậy diu Viêm Dục đứng dậy, lệ nóng đào quanh tròn mắt nhìn xuống Viêm Dục, thật lâu sau mới nghẹn ngào nói câu: "Trở lại là tốt, trở lại là tốt."

"Phụ thân, nhị đệ, các người mới vừa rồi....." Viêm Dục thăm tự hỏi vừa rồi sao không có màn trùng phùng vui sướng vừa rồi, đột nhiên nhớ tới, thời điểm lúc bọn họ vừa thấy Viêm Dục, vô cùng ấn ý diễn một màn người thân lạnh nhạt trước mặt một người.

Chấn động trong lòng, thì ra là không chỉ có mình và nhị đệ, ngay cả phụ thân cũng nghi ngờ người kia, chẳng lẽ lần mất tích này thực sự là do Viêm Tấn gây nên sao? Chỉ là một Viêm Tấn, làm sao có khả năng lớn như vậy mà...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Nữ Tử Thần Bí (Nhất)

Edit: Mavis Clay

"Diệu Diệu sư phụ, Diệu Diệu sư phụ?" Mộc Phi ngồi lên giường, lấy tay đẩy đẩy thân thể Khôi Diệu, cảm nhận được luồng khí vô cùng nóng, còn

Khôi Diệu thì vẫn không hề có chút phản ứng nào.

Mộc Phi khẽ nhíu mày, với nhiệt độ như thế này thì không cần thử nữa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia cứ như là vừa bước từ phòng xông hơi ra vậy, áp trứng gà sống lên có khi chín luôn cũng nên. Trên giường có đặt một bình sứ, Mộc Phi cầm lên kề lên mũi ngửi thử, mùi càng nhíu chặt hơn.

Cái này là thuốc dùng để trị thương kinh mạch mà, Mộc Phi thở dài một tiếng đứng dậy cầm chậu đồng mang tới bên cửa, nói với một nữ tử: "Vị tỷ tử này, tỷ có biết nước đá ở đâu không? Máu thân của ta sốt rồi."

Cô gái vô cùng cung kính lui về phía sau nửa bước, hai tay nhận lấy chậu đồng từ tay Mộc Phi, sau đó cười giải thích: "Cô nương chờ là được rồi, chúng ta sẽ chuẩn bị cho cô nương khăn lông và nước lạnh."

"Cảm ơn." Mộc Phi cười ngọt, sau đó xoay người vào phòng, đắp chăn lên cho Khôi Diệu, thuận tay cởi chiếc áo khoác ngoài của nàng ra.

Cô gái bung chậu nước đi vào đặt bên cạnh Mộc Phi, dò hỏi: "Cô nương, thuốc của phu nhân đã sắc xong, có cần bung vào không?"

Mộc Phi chợt nhớ tới Viên Hạo có phân phó mang bụi Tuyết Liên đi sắc thuốc cho Khôi Diệu, Tuyết Liên tính lạnh, bây giờ thân thể của Khôi Diệu vô cùng nóng, lại không dám dùng được mạnh, phương pháp hạ nhiệt bình thường sợ là cũng không mấy hiệu quả, liền gật đầu nói: "Vậy làm phiền tỷ tử rồi."

"Chuyện nên làm thôi." Cô gái cung kính lui ra ngoài, rất nhanh bưng khay đi vào, phía trên có một chén sứ nhỏ, bên trong bay mùi thơm thoang thoang.

Mộc Phi đỡ Khôi Diệu nằm trên giường dậy, một tay nhận lấy chén thuốc trong tay cô gái, thấy thuốc màu nâu nhạt không khác bình thường là mấy, còn trong suốt thấy đáy, có thể thấy được những tạp chất khác. Nàng lại nói cảm ơn, mỉm cười nhìn nữ tử, không nói gì nữa.

Cô gái kia rất hiểu liền lui ra sau mấy bước rồi rời khỏi phòng.

"Diệu Diệu nương, có tốt đồ nha." Mùi thơm chậm rãi xông vào mũi, Mộc Phi vô cùng hưởng thụ hít một hơi lớn: "A, thơm quá, Diệu Diệu sư phụ nếu không uống..., con lập tức giải quyết hết nha."

Khôi Diệu vốn đang sốt mơ mơ màng màng, mỗi cái cử động đều vô cùng khó khăn, giọng nói càng thêm khô khốc khó chịu, đột nhiên bên môi thấy ướt ướt, trong lành, còn có một mùi thơm thoang thoang bay vào làm hóa giải sự khó sở của nàng, nàng tự hỏi có nên mở miệng hay không, đột nhiên nghe thấy một âm thanh vui vẻ lại nhai bên tai, phiền não đến nỗi nàng chỉ thấy chán ghét muốn đuổi con ruồi này đi.

Nhưng cả người chẳng có tí sức lực nào, cổ động cả nửa ngày nhưng chỉ nhấc tay lên được chút, đang muốn thôi, lại chợt nghe thấy Mộc Phi nói có thứ ngon ở đâu đó, không chút nghĩ ngợi liền há miệng ra.

Nước thuốc ngọt lành không hề cay đắng chút nào như nước suối chảy vào miệng nàng, nàng uống sạch không chừa một giọt. Cổ họng được thông suốt, chất lỏng trong lành xen lẫn chút lạnh lẽo len lỏi khắp cơ thể nàng, chậm rãi dập tắt ngọn lửa do thân thể suy nhược của nàng, chảy qua kinh mạch của nàng, chữa lành tổn thương trong cơ thể nàng.

Mộc Phi lại đặt Khôi Diệu nằm lên giường, đắp chăn mỏng lên người nàng, không phòng không có lò sưởi, thời tiết đầu xuân lại lúc lạnh lúc nóng, người Liễu toàn dùng trúc để xây nhà, có thể nói là dễ nghỉ mát, dưới thời tiết thế này cũng khá lạnh.

Khôi Diệu vừa dùng thuốc lạnh giải nhiệt, nhưng trong thời gian giải nhiệt không thể nào lại bị cảm lạnh, nếu là bình thường thì không cần chăm sóc nhiều, nhưng hiện giờ Khôi Diệu bị hao tổn nội lực nên giờ đến một người thường còn không bằng. Giống như một nam tử mập mập đột nhiên phẫu thuật hút mỡ, bất chợt trở thành người gầy sẽ cảm thấy cứ lảng lảng, lực hút địa cầu cũng giảm đi phân nửa.

Ngược lại nhiệt độ trong người Mộc Phi lại hùng hực, nội lực của nàng có như không vậy, giống như khiêu vũ trước mặt người mù, hoàn toàn vô dụng.

Cho nên, nàng chỉ có thể ai oán ngồi bên giường Khôi Diệu, một tay đặt lên mạch của Khôi Diệu tùy thời xử lý tình huống, vừa nhích người nàng lại gần nghĩ cách làm cho nàng ấm lên để được hiệu không phát huy hoàn toàn được.

Cứ như vậy qua một canh giờ, cuối cùng cơ thể Khôi Diệu cũng hồi phục lại hoàn toàn, Mộc Phi cảm thấy thân thể của Khôi Diệu đã hết run, đặt tay lên trán thấy nhiệt độ của nàng đã hạ xuống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Một người thả lỏng được một cái là thấy trước đó đã mệt mỏi như thế nào, mấy ngày liên tiếp lên đường hao phí tinh lực đến tận giờ, mình đồng da sắt còn không chịu được nữa là một tiểu cô nương ốm yếu như nàng. Một môi và khốn chỉ ập tới, mí mắt càng ngày càng nặng, tầm mắt dần dần mờ hồ, cuối cùng nàng nghiêng người một cái, nằm ngủ bên người Khôi Diệu.

Cứ nghĩ cho dù mặt trời có lên cao hay không, Khôi Diệu lại tỉnh lại trước, lúc nàng ngủ cảm thấy cả người không hề thoải mái, trên người bị đè nặng khiến nàng thở không ra hơi, trong người lại rất mát mẻ, thư thích khiến nàng chẳng muốn mở mắt, cuối cùng vì nửa người dưới tê rần nàng mới khó chịu động hạ thân mình lại.

Vừa mở mắt ra, đập vào mắt là một mái tóc rũ dài, khẽ chuyển động con ngươi thì thấy một đôi mắt đang nhắm chặt âm trầm trước mặt nàng, giờ phút này trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ có không khí xoay tròn, vì trong phòng không có nến nên chỉ lơ mờ, nếu không phải do thị lực của nàng cao hơn so với người thường sợ là bây giờ đến cả đầu ngón tay còn không nhìn thấy được.

Cho đến khi mái tóc dài màu đen kia lướt từ đầu qua vai, nàng thân là cô gái vừa bệnh dậy trong đêm khuya liền khiếp đảm, lỗ chân lông cả người như mở rộng, khí lạnh vùn vụt chui vào trong.

Khôi Diệu sợ run cả người, nàng vừa động, kinh hãi nhìn cô gái không rõ mặt mũi đang di động xuống dưới, đầu trượt xuống đầu của nàng, tới bả vai.

Đầu óc cứng đờ trong một giây, Khôi Diệu muốn mở miệng hét lên nhưng không sao thốt ra được, nàng muốn bất tỉnh đi nhưng đôi mắt vẫn chẳng thể nào nhắm được, trong lúc nàng đang đồ mồ hôi ròng ròng tim nhảy bang bang thì, Mộc Phi cảm thấy rất không thoải mái, khó khăn động động thân thể, trong miệng hô lên một tiếng.

"Ừm, cứng quá thật khó chịu."

"Đồ nhĩ?" Về mặt Khôi Diệu bây giờ cứng ngắt rồi, nàng nghe thấy trong giọng nói kia một cảm giác quen thuộc.

"A, Diệu Diệu sư phụ người đã tỉnh." Mộc Phi chống một cánh tay nhô dậy trên người Khôi Diệu, một tay vuốt qua cổ tay phải, nhỏ giọng nói thầm: "Cũng không biết là giờ gì rồi, chưa có người đến thấp đèn cho chúng ta sao?"

Nàng xuống giường kéo rèm cửa sổ ra, thấy trên bầu trời treo một vầng trăng tròn, ánh trăng màu bạc chiếu vào trong phòng, bao bọc lên căn phòng một tầng sáng mỏng lung, cũng may khiến tầm nhìn sáng thêm không ít, không thể thâm như lúc nãy nữa.

Đón ánh sáng nhàn nhạt, Mộc Phi mò tìm nệm, cọ đá lửa đốt nệm lên, ánh sáng trong phòng lại được tăng thêm một chút.

"Diệu Diệu sư phụ, sao sắc mặt người kém vậy, khó chịu ở đâu sao?" Mộc Phi đặt nệm bên giường, thấy về mặt Khôi Diệu tái xanh, cũng có thể là do ánh sáng tạo thành, nhưng một người không chú ý đến độ phân dải ánh sáng như Mộc Phi cũng biết, muốn dưới ánh đèn màu vàng biến thành màu xanh lá, trừ phi màu sắc vốn có của nó là màu xanh dương, khuôn mặt của Khôi Diệu có thể là màu xanh dương sao?

Có chứ, tại sao không, giờ phút này đôi mắt của Khôi Diệu đang nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt như nhìn thấy quỷ vậy, đặc biệt là hàm răng trắng sáng còn lộ ra nhọn hoắt, bị ánh nến chiếu lên càng kinh người.

"Diệu Diệu sư phụ, người trung bộ dáng này ra là để dọa người à, trông ghê quá." Mộc Phi bắt nắn quở trách, thuận tiện ngồi xuống bên nàng bắt mạch, xác nhận tất cả đều bình thường mới cảm thấy yên tâm.

"Lúc này mới biết sợ? Vừa rồi lúc dọa người khác có nghĩ tới việc biết sợ không?" Khôi Diệu tức giận trừng mắt, lật người trên giường, cầm lấy áo khoác ngoài mặc vào.

Mộc Phi mò mịt nhìn Khôi Diệu xuống giường chạy ra ngoài, nhìn thoáng qua căn phòng có chút trống vắng, tự mình đứng dậy đuổi theo bước chân Khôi Diệu, trong miệng lầm bầm: "Ai dọa người chứ, người ta phục vụ người mệt đến thiếp đi, người cảm kích thì thôi, còn chê trách ai chứ." Càng nói càng tức, bước chân dưới chân cũng không chậm, rất nhanh đã đuổi kịp Khôi Diệu ra ngoài phòng.

Hừ, thế mà lại tự mình đi giữa đêm hôm khuya khoắt, chưa quen cuộc sống nơi đây, nơi lâu ác xây dựng hoang vu dã ngoại, ai biết có u linh nào bay qua cửa đùa giỡn khách hay không, người lại còn dám đi, không thêm để ý đến ta.

"Rời rời rời, tình cảm của đồ nhĩ vì sư có thể thấy rõ mà, lòng son dạ sắt, được rồi, con tránh sang một bên đi, đừng theo ta nữa." Khôi Diệu khẽ liếc Mộc Phi một cái, tay quơ nhanh muốn đuổi Mộc Phi đi.

Mộc Phi thuận thế ôm tay Khôi Diệu, vuốt mông ngựa cười nịnh hót: "Diệu Diệu sư phụ biết là tốt rồi, đời này của Phi nhi nhất định là phải nhờ vào người rồi, người đừng hòng hắt con ra nha. Ai da, thật đói ơ, Diệu Diệu sư phụ chắc là đi tìm đồ ăn đúng không, mang con đi chung đi."

"Ở đây phòng bị nghiêm ngặt, con cảm thấy vì sư có cơ hội kiếm được đồ ăn sao? Ngược lại còn con, chủ lâu kia chỉ cần thét thét vài tiếng, bảo đảm sẽ có một dãy các nha hoàn ma ma nối đuôi nhau bung tới vài mâm thịt dê lớn ra cho con, để con có muốn cũng ăn không nổi!" Ngờ khi Khôi Diệu lạnh lạnh, nghiêng theo Mộc Phi dựa vào một thân cây bách cao lớn trong viện, trêu ghẹo nói.

Mộc Phi ngượng ngùng thu tay lại, xin lỗi xoa lòng bàn tay: "Cái đó à, hắc hắc, Diệu Diệu sư phụ thấy hết rồi à, a, hắc hắc, lúc ấy à, con có mơ tưởng chút, hơn nữa người nói buồn ngủ mà, hắc hắc, không để ý lắm đến người, khụ, cái kia, người đói không?"

"Ta đói sao? Không đói bụng đâu, làm sao lại đói chứ, vì sư là thiên nhân, thần thánh không thể nào không tồn tại, làm sao mà vì không ăn được thịt dê mà cảm thấy bụng trống rỗng chứ." Khôi Diệu ra về thì nhân nói từng chữ, đáng tiếc lời nói nghe ra lại chua như giấm không hề được tự nhiên, lọt vào trong tai người khác thấy miệng toàn mùi chua.

Mộc Phi không nhìn Khôi Diệu, nàng có điểm không yên lòng, nhưng bắt đắc dĩ lại cảm thấy sự kiêu ngạo vừa rồi của Khôi Diệu rất thú vị, nếu đã

không thèm để ý, thì sao lại cứ nhắc liên tục tới chữ thịt dê kia chứ.

Khôi Diệu hình như lâu rồi không được ăn cơm, lúc nàng ăn thịt uống sữa quên khuấy mất để dành cho Khôi Diệu một phần, trong tiềm thức nàng vốn cho là Viên Hạo sẽ ăn bài cho Khôi Diệu, nào biết để nàng ngủ thẳng tới giờ.

Nhưng mà Viên Hạo vẫn có phái người phục vụ, lúc nào cũng có thể sẵn sàng được sai bảo, bản thân hắn lại phải chăm sóc ca ca bị bệnh, sau khi Viên Chung khỏi bệnh còn phải đi điều tra người đã ám hại hắn, tỷ như tại sao lại cho một lượng lớn anh túc, tỷ như vị thầy thuốc hay cao nhân nào đã đưa chủ ý che hết toàn bộ ánh nắng của căn phòng.

Chuyển mắt, phát hiện trên lầu các có một bóng người đang đứng, hình như là một người được Viên Hạo gọi là Yên Bản, người kia nhìn sang đây vài lần, nhưng vì hắn luôn giữ cương vị của mình chưa hề đi ra nên Mộc Phi không chú ý tới, Mộc Phi nghĩ nghĩ, liền đi về phía hắn.

"Yên Bản ca ca, đã trở thế này rồi, thực sự là không nên, nhưng mà ta đói bụng quá, không biết có chỗ nào tìm được đồ ăn không?" Mộc Phi cười giọng, hơi rũ đầu chỉ tay vào cái bụng nhỏ của mình, vuốt ve cái bụng.

Dưới ánh trăng, mái tóc cô gái đen nhánh, dưới ánh trăng ánh lên một tầng sáng nhàn nhạt, gương mặt nhỏ nhắn cười giọng ngừng, đầu không tính là thấp, nhưng chỉ cao đến thất lưng của Yên Bản, nhỏ nhắn xinh xắn khiến người khác nảy sinh hảo cảm, huống chi Đại Tề Ti và trại chủ cũng rất đối đãi chăm sóc với nàng.

Vừa nghĩ Yên Bản vốn ăn nói nghiêm túc lại cười thật thà, gật đầu một cái, ngoắc ngoắc tay về một hướng trong bóng tối, nhanh chóng bước vào một chỗ sâu.

Bóng dáng của Yên Bản vừa biến mất, lại có thêm một nam tử hán cao lớn tới đứng thế chỗ của Yên Bản, nghiêm mặt không nói một lời đứng canh gác.

Mộc Phi mỉm cười quay lại chỗ Khôi Diệu, rũ mắt che đi dư quang nơi đây mắt đang quét nhìn chung quanh, thầm nghĩ xem rốt cuộc có bao nhiêu người, có bao nhiêu kẻ đang nhìn thầy trò họ, nghe cuộc trò chuyện của thầy trò họ.

Nếu bọn họ biết hai người họ vốn không phải mẫu tử mà là thầy trò, vậy thì có ảnh hưởng đến sự tin tưởng của huynh đệ Viên Hạo với nàng không.

Khôi Diệu vô lo nhún vai, nói với Mộc Phi: "Đi thôi, người ta dọn đồ ăn trong phòng xong rồi, ăn đồ người không tốt."

Mộc Phi "Vâng" một tiếng, cảm thấy Khôi Diệu chắc là nói đùa, chưa thấy có bóng người đi vào, làm sao có thể dọn xong thức ăn.

Lúc về lại Thiên Các, bên trong đã đốt nến, từng hàng nến chiếu tường trúc sáng lên lấp lánh, hai cô gái thấy hơi sáng đang đứng ở ngoài cảm thấy cái ấm bụng lên, Khôi Diệu nói bày thịt dê lên hai mâm, hơn nữa còn có cơm chiên thịt dê, bên trên là đôi đĩa trúc và sữa dê còn nóng.

Mộc Phi nhờ được nói trước nên đã chuẩn bị tâm lý, nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng kinh hãi của mình, không hề lộ ra vẻ thôn cô bối rối của mình.

Bày biện xong xuôi, từng người hành lễ với Khôi Diệu và Mộc Phi rồi lui ra ngoài, không khí trong phòng trong nháy mắt ấm lên, còn bay mùi thịt nhàn nhạt.

"Oa, thịt thơm quá, là nhà bếp làm sao? Tốc độ nhanh thật." Khôi Diệu ngồi xuống, không chút khách khí bóc một miếng thịt dê lớn bỏ vào miệng, nhai nửa ngày ra vẻ đánh giá: "Đáng tiếc không có bột tiêu, haizzz, còn chẳng có rượu ngon để uống."

Mộc Phi bắt đầu dĩ lắc đầu một cái, cảm thấy ăn cơm chiên, hơi sáng ăn thịt dê nhiều lắm rồi, đến nỗi lúc này trong cổ họng vẫn còn toàn là vị thịt, vẫn nên thanh đạm chút.

Khụ, lại là cơm chiên thịt dê, thôi, có thứ đầy bụng là tốt rồi.

Hai người đang ăn cơm, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói chuyện, Mộc Phi kể lại chuyện buổi trưa cho Khôi Diệu nghe, Khôi Diệu kinh hãi quên cả ăn: "Ngọc bội ở đâu, cho ta xem với."

"Chính là cái này." Mộc Phi tháo một chiếc ngọc bội Hòa Điền Ngọc có điêu khắc kỳ lạ to bằng ngón tay từ trên cổ đưa cho Khôi Diệu, cho nàng từ từ nhìn.

"Ha ha, đồ nhi tốt, mau cất cái này đi, đây chính là bảo bối. Trại người Liêu lại có thể đưa lệnh bài điều động người Liêu cho con, xem ra họ muốn nhận con làm chủ tử rồi, chẳng trách con chỉ nói có một câu họ liền điều động một đám người làm đồ ăn ngay lập tức cho con." Khôi Diệu trả lại Hòa Điền Ngọc cho Mộc Phi, dặn dò nàng không được tùy tiện để người khác thấy nó, bảo nàng cất giữ thật cẩn thận.

Hai người nghỉ ngơi một lát, trốn ở trong phòng bàn luận về ý nghĩ và nơi kỳ quái này một lượt, đáy lòng Mộc Phi rất lo lắng, chỉ sợ lỡ thân phận các nàng bị lộ sẽ khiến Viên Hạo bất mãn, đến lúc đó sẽ không tha các nàng đi.

"Yên tâm, chẳng phải cái tên Đại Tư Tế đó đã nói rồi sao, hán ta đã tính trước con sẽ tới, cho nên cái hán muốn là dùng y thuật của con chữa khỏi bệnh cho ca ca hán, còn cái khác chắc sẽ không truy cứu, thật thật giả giả, giả giả thật thật, đừng nên đánh nhau nhiều mới có thể sống an bình được."

Mộc Phi gạt đầu, không suy nghĩ thêm nữa, Khôi Diệu nghĩ ngợi lâu như vậy nên cũng không buồn ngủ, đành chỉ dạy cho Mộc Phi tâm pháp, truyền nội lực trên người mình cho nàng dùng, cũng may Mộc Phi thông tuệ, nói mấy thứ phương pháp của yoga và thái cực quyền lúc trước từng hỏi nói qua một lần, so với phương pháp của Khôi Diệu còn hay hơn, khiến Khôi Diệu trầm trồ liên tục, có thể nói nàng thu được một kỳ tài võ học nhà.

Hôm sau trời vừa sáng, bên ngoài Thiên Các có tiếng bước chân nhẹ nhàng của một cô nương, Khôi Diệu và Mộc Phi cùng thu lại hai hay, thở ra một ngụm khí, cả người khẽ rung lên, cảm thấy tinh thần sáng khoái, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương đều là ý cười, hai người rất ăn ý xuống giường, đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng vang, người bên ngoài vội bụng đồ rửa mặt đi vào, sau khi để xuống chờ Mộc Phi và Khôi Diệu rửa mặt rồi lại bụng ra ngoài.

"Cô nương, Đại Tế Ti đã bày xong đồ ăn sáng mời hai người cùng thưởng vị."

"Được, đi trước dẫn đường đi."

Mộc Phi và Khôi Diệu theo cô nương kia đi lên chủ lầu, trong phòng rộng hơn căn phòng hôm qua nàng tới rất nhiều, màn che bị bỏ xuống nên nhìn căn phòng trống hơn rất nhiều, lại thêm mùi hương trong vắt mát mẻ.

Trong phòng có tiếng nói chuyện xen lẫn tiếng cười của nữ nhi, tiếng bước chân của Mộc Phi và Khôi Diệu cắt đứt tiếng nói chuyện bên trong, mọi người ngẩng đầu nhìn về phía này.

"Phi nhi, muội đã đến rồi, ta giới thiệu cho muội một vị bằng hữu." Âm thanh Viên Hạo nghe rất hưng phấn, thấy bóng dáng của Mộc Phi liền đứng dậy ra đón, gạt đầu chào Khôi Diệu rồi dẫn hai người đi vào, bước tới ngồi cạnh Viên Chúng đối diện với nữ tử trước mặt, cười hỏi Mộc Phi: "Phi nhi, muội có nhận ra nàng là ai không?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Nữ Tử Thần Bí (2)

Nữ tử mặc áo màu đỏ rực, tóc dài như thác nước kết thành bím tóc tinh tế buộc bằng dây lụa sắc sỡ rủ xuống thắt lưng, mắt to sáng nhấp nháy như một đám lửa tràn đầy nhiệt huyết, nàng hiếu kỳ nhìn chăm chăm Mộc Phi, một trận tiếng cười như chuông bạc:

"Ha ha, người biết ta là ai sao?"

Mộc Phi chống lại đôi mắt đầy nhiệt huyết của nàng, rất muốn phun ra một câu: Máy lập lại hả, biết biết cái lông, chân dung của người cũng không có treo khắp nơi, làm sao ta biết.

Nghĩ thì nghĩ, nhưng không trực tiếp nói ra. Com nước xong xuôi nàng đi tìm người, lúc tản bộ thì nhìn thấy Quý Ngải trại cũng có ngựa, nàng cũng định cưỡi cùng ngựa với Diệu Diệu sư phụ, mượn một con thay vì đi bộ, sẽ đến Triều Dương thành nhanh hơn.

Nhìn nét mặt đơn thuần của nữ tử, không cười thoải mái thì cũng cười vui vẻ, giống như không có chuyện phiền não buồn lo, mắt cười híp lại nhìn chăm chăm Mộc Phi, như kiểu nếu người không nói ta là ai thì ta liền không mở miệng một mực chờ ở chỗ này.

Mộc Phi liếc mắt thấy Viên Chúng ngồi xuống giường, trong ánh mắt của hán có một tia sủng ái nhìn chăm chăm nữ tử, một suy nghĩ hiện ra trong đầu, chẳng lẽ nàng ta là nữ nhi của Viên Chúng?

Lúc thu hồi ánh mắt thì thấy Viên Hạo cùng nữ tử kia trao đổi một ánh mắt, giống như nữ tử kia nháy mắt với Viên Hạo, hiểu rõ đầu đuôi, chắc là trong lúc rảnh rỗi đi trêu chọc nàng phải không.

Cắt, thật nhàm chán.

Mộc Phi ngọt ngào cười rộ lên, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, tiếng nói nhu mềm:

"Khuôn mặt của vị cô nương này na ná Viên Hạo, hán là nữ nhi của trại chủ."

Nhìn thấy tuổi tác của nữ tử này không lớn hơn nàng là bao, nói Viên Chúng là ca ca của nàng thì có chút không tốt lắm, đành tăng cấp bậc lên, không đứng mới là lạ.

"Oa oa, tiểu thúc thúc nói người rất lợi hại, không nghĩ tới người lại lợi hại như vậy, như vậy cũng đoán được, thành thật khai báo, có phải tiểu thúc thúc nói cho người biết trước rồi phải không!"

Đột nhiên một khuôn mặt tươi cười phóng đại ở trước mặt, khuôn mặt phẫn nộ, lông mi thật dài, mắt đen sáng long lanh như vì sao, mũi rất cao, miệng gọi cảm, bờ môi rất dày.

Dọa Mộc Phi lui ra một bước, Khôi Diệu kịp thời đỡ lấy thân thể, nàng hiếu kỳ đầu lệch ra phối hợp với giải thích:

"Làm sao biết, ta cùng Đại Tề Ti hôm qua nói có mấy câu thôi."

Khúc, cũng không thể gọi là Hạo ca ca, thật là, trước đó có chút nghi hoặc xa, thấy người ta tuổi trẻ liền gọi là ca ca.

"Phi nhi, đây là nữ nhi của ta, Viên Y Vân." Viên Chúng một mực yên tĩnh ngồi trên giường mở miệng giới thiệu đơn giản, nhìn Viên Y Vân ôn nhu nói:

"Vân nhi, không nên nghịch ngợm, Phi nhi chính là khách quý của chúng ta, không phải con muốn học y thuật sao, Phi nhi không thích hài tử bướng bỉnh, nếu con còn không nghe lời, coi chừng Phi nhi không thu con làm đồ đệ đâu."

Viên Chúng nói xong, đã có tỷ nữ tiến lên đỡ hấn lên, hấn chậm rãi đi đến bàn ngồi xuống, một đôi mắt đục ngầu nhưng khôn khéo nhìn Mộc Phi, khóe môi tràn đầy ý cười.

Học y, thu, thu đồ đệ.

Trong nháy mắt Mộc Phi có cảm giác quái dị, thể giới này thật quá điên cuồng rồi, trước đó dám để cho một đứa bé như nàng đi khám bệnh cho trại chủ, chữa tốt xong liền tặng ngọc bội điều động người trong tộc của trại chủ xem như báo đáp lại, thuận tiện đưa con gái của hấn qua luôn.

Nàng còn đang suy nghĩ sao lại có chuyện tốt như vậy, quả nhiên ông trời rất công bằng, thật không có chuyện đĩa bánh từ trên trời rơi xuống, không phải sao, bắt đầu đặt điều kiện rồi.

Muốn cự tuyệt nhưng chống lại ánh mắt tràn ngập thâm ý của Viên Chúng lời nói liền theo nước bọt nuốt xuống bụng, gây khó dễ nha, thân phận của nàng và Khôi Diệu cũng không phải mẫu tử thật, hơn nữa phải qua Triều Dương Thành tìm Viêm Dục cũng không phải dễ vì hấn đâu phải người bình thường, vậy làm sao có thể mang theo một nữ tử lai lịch không rõ này bên cạnh đây?

"Viên thúc thúc nhất định là đang nói đùa, ta mới có nhiều tuổi, thu đồ đệ, 'khụ khụ', có chút không chân thật rồi." Mộc Phi khoát tay liên tục, trên mặt giả ngu, nàng cũng không muốn bị người khác an bài một nhân vật không rõ bên người, nàng có rất nhiều bí mật, nên rất ghét bị gò bó theo dõi.

"Ha ha." Viên Chúng khẽ cười, khoát khoát tay ra hiệu cho người hầu ra ngoài, nhìn Viên Hạo.

Trong phòng chỉ còn lại huynh đệ Viên Hạo cùng Viên Y Vân, còn có sư đồ Khôi Diệu và Mộc Phi.

Viên Hạo hiểu ý của Viên Chúng, thương hại nhìn thoáng qua Viên Y Vân, giải thích với Mộc Phi:

"Phi nhi, ta biết chuyện này có chút ép buộc, nhưng mà, Vân nhi, nàng là một đứa bé không chịu trưởng thành."

Mộc Phi bắt được tia thương hại trong đáy mắt của Viên Hạo, có chút nghi ngờ, vừa rồi lời nói của Viên Chúng như dạy dỗ con nít, Vân nhi nghe được Viên Hạo nhắc đến mình liền cười ngọt ngào nhìn hấn, đôi mắt long lanh, giống như một chiếc gương, lộ ra đơn thuần sạch sẽ nhất, trong lòng Mộc Phi liền có chút hiểu rõ.

"Lúc bảy tuổi Vân nhi bị người ta hạ cổ, hàng năm đều bị cổ độc tra tấn, mà thần trí của nàng, cũng vĩnh viễn dừng ở năm nàng bảy tuổi."

Âm thanh của Viên Hạo rất nhẹ, bình tĩnh, lại như một tảng đá rơi vào trong lòng của Mộc Phi, khiến thương hại cùng đồng tình trong nội tâm của nàng đều bộc phát ra.

"Chắc người cũng nghe được, lúc cổ độc bộc phát, cần dùng châm châm cứu, ép chút độc tố ra ngoài để làm cho thân thể đỡ thống khổ, mà đại phu bình thường chỉ là da lông, cho nên từ nhỏ đến bây giờ Vân nhi đều tiếp nhận trọn thống khổ, chúng ta cũng không còn cách nào khác."

Viên Y Vân ngồi không yên, hai cái đùi đung đưa tới lui, một thân quần áo đỏ rực như ánh bình minh, trên mặt cười rực rỡ như ánh nắng.

Khôi Diệu cười nói:

"Nếu đã thẳng thắn nói ra, ta cũng nói thẳng luôn, Phi nhi là đồ đệ của ta, trước đó ta bị trọng thương nên mới nghỉ ở chỗ này một đêm."

Viên Chúng cùng Viên Hạo liếc nhau, trong ánh mắt của đôi phương đều thấy được ý cười.

Y thuật của đồ nhi cao như vậy, sự phụ chắc còn xuất thần nhập hóa hơn nha, không chừng có thể giải cổ độc cho Vân nhi.

"Phi nhi là đệ tử của ta, ta không cho phép nàng truyền sở học cho người khác khi ta đang truyền nghề cho nàng." Khôi Diệu không để ý tới sắc mặt có chút mất mát của Viên Chúng, tiếp tục nói:

"Ta đến nơi ở của trại chủ là vì muốn tìm chỗ nương thân, tìm nơi bảo vệ, như vậy đi, hàng năm đến lúc Vân tiểu thư phát độc, ta sẽ châm cứu cho nàng, ngoài ra, nếu có cơ hội, ta sẽ kiếm phương pháp giải cổ, nói không chừng có thể giúp được phần nào cho Vân tiểu thư."

Viên Chúng không nói gì, giống như đang cân nhắc lời nói của Khôi Diệu.

Mộc Phi rất cảm kích nhìn Khôi Diệu, nàng cũng không muốn lưu Viên Y Vân, trên đường đi, nhất định sẽ gặp được nhiều người đáng thương, nàng không thể giúp hết được, vừa nghĩ như thế, Mộc Phi liền gỡ miếng ngọc Hòa Điền trên cổ xuống, bỏ lên bàn:

"Viên thúc thúc, Hạo thúc thúc, cái này ta không thể nhận, trước đó không hiểu vì sao lại cho ta lễ vật quý giá như thế, hiện tại liền hiểu được, ta không thể mang theo Vân tỷ tỷ bên người, nếu còn nhận lấy cái này thì thật xấu hổ."

"Cái này thật sự là vì cảm tạ người nên mới tặng cho người, người cất kỹ, chớ có từ chối, là do chúng ta suy nghĩ không chu toàn, nếu đã như vậy, liền theo lời của sư phụ người, nếu như không đến được, cũng không sao, dù sao Vân nhi cũng chịu đựng nhiều năm rồi." Nói xong lời cuối cùng, âm thanh có chút u ám cùng bất đắc dĩ, Viên Chúng cũng chỉ có thể đau lòng nhìn nữ nhi của mình đang cười khanh khách, không miễn cưỡng hai người Mộc Phi và Khôi Diệu nữa.

"Đã như vậy, ta và Phi nhi đi trước, thời gian cấp bách, không lưu lại làm phiền."

Khôi Diệu nhìn lướt qua thứ trên bàn, Mộc Phi thấy Diễm Đà nãi quý tử ngồi trong mắt nàng có một tia lưu luyến, thậm chí nghe được tiếng nàng nuốt nước miếng, muốn cười lại không dám cười, ghen đến cực kỳ thống khổ.

Viên Y Vân nhảy xuống ghế, vui sướng chạy đến bên cạnh lôi kéo cánh tay Mộc Phi, cười rộ lên:

"Phi nhi, Phi nhi, phụ thân sai người chuẩn bị đồ ăn cho người nha, có sữa dê, bánh ngọt còn có trứng chiên, ăn rất ngon, Phi nhi cùng người này đi ăn nha."

"Cái này..." Mộc Phi cười như không cười nhìn Khôi Diệu, giống như cái chủ ý này thật hợp với tâm ý của người nha.

Quả nhiên nhìn thấy Khôi Diệu giống như bất đắc dĩ đồng tình nhìn Mộc Phi và Viên Y Vân, thờ dài nói:

"Phi nhi, con nhìn..."

"Vân tỷ tỷ nói ăn ngon nhất định là ngon, Phi nhi đi cùng người."

Mấy người không phân biệt ngồi một chỗ ăn sáng, vừa ăn vừa nghe được lời nói của Viên Y Vân, trong vắt, ăn càng ngon hơn.

"Phi nhi, các người muốn đi Triều Dương Thành sao?" Sau khi com nước xong, Viên Hạo thay Viên Chúng đưa tiễn hai người.

"Đúng thế." Mộc Phi cười đáp.

"Ta cùng ca ca đã chuẩn bị ngựa cho các người, nhất định sẽ đi nhanh hơn rất nhiều, chậm nhất là chạng vạng tối sẽ đến bên ngoài Triều Dương Thành."

Mộc Phi thấy Yên Bản dắt hai con ngựa đến, một lớn một nhỏ đều là màu trắng, lông rất dài, toàn thân trắng như tuyết, Mộc Phi nhìn liền biết đây là ngựa tốt được tuyển chọn một trong một ngàn con.

"Cái này Viên thúc thúc, ta không biết cưỡi ngựa..." Mộc Phi ngượng ngùng xoa xoa tay, hai ngón tay trở chỉ chỉ vào nhau, đi qua đi lại nhiều lần.

"Phốc", Phi nhi đàn quá nha, cười ngựa cũng không biết, tiểu thúc thúc, vậy không cần đưa Tuyết nhi cho Phi nhi rồi." Tiếng cười nhẹ nhàng từ xa truyền đến, Viên Y Vân nhanh nhẹn chạy tới bên cạnh con ngựa nhỏ, kéo dây cương, khuôn mặt dán vào:

"Ta còn không nở mà." Nói xong lè lưỡi đáng yêu, con ngựa bị gọi là Tuyết nhi phun ra khí nóng, chọc cho Viên Y Vân cười ha ha không ngừng.

"Vân nhi." Viên Hạo bất đắc dĩ nhìn một người một ngựa, áy náy nhìn Mộc Phi:

"Phi nhi, ngại quá, Vân nhi thẳng thắn, nàng..."

"Ta biết ta biết, nhìn Vân tỷ tỷ cười nha, thật lợi hại, ta thật sự ngu ngốc." Mộc Phi cũng không mất hứng, nhìn Viên Y Vân không buồn không lo cảm thấy trong lòng nhộn nhạo vui vẻ, rất vui vẻ.

"Ai nha, Phi nhi, đừng nói như vậy nha, kỳ thật không biết cười nưga cũng không có gì, không phải ai đều thông minh như ta! Viên Y Vân nghe được lời của Mộc Phi, cảm thấy mình nói quá nặng, bộ dạng ấy nấy, vỗ nhẹ đầu Tuyết nhi, xoay người an ủi Mộc Phi:

"Để sáng mai ta dạy ngươi."

"Được, lần sau gặp mặt ngươi nhất định phải dạy cho ta." Mộc Phi vui vẻ, cùng Viên Y Vân cười thành một đoàn, trong lòng nồng đậm thờ dài, tính tình coi mở thẳng thắn như thế, xinh đẹp như vậy lại là một đứa trẻ.

Chịu đủ cổ độc tra tấn mà vẫn yêu đời, thật làm cho người ta động lòng thương tiếc.

"Điều Điều sư phụ, không phải nói nửa ngày liền có thể đến Triều Dương Thành sao, mặt trời còn chưa xuống núi, người xác định đi đúng đường không đó?" Mộc Phi nằm dưới tảng cây, ai oán xoa xoa cái mũi, vô lực nói thảm.

"Khụ, vì sư cười mây đạp gió, nhất thời không có nhận rõ phương hướng, hình như đi nhầm đường, chờ vì sư suy nghĩ một chút."

Khôi Diệu đứng trên cây quan sát, mùa xuân này mặt trời đều lặn nhanh hơn, hơn nữa cây cối xung quanh một bên rậm rạp một bên thưa thớt, rất nhanh liền phân biệt được đông tây nam bắc.

Lúc này vấn đề lớn nhất là, đây cũng là lần đầu tiên nàng ghé qua Quý Ngải trại, vị trí cụ thể, không phân biệt được.

"Điều Điều sư phụ, Triều Dương Thành ở hướng Hoàng đế, Quý Ngải trại hình như ở thành Nam Phuong, vậy chúng ta phải đi hướng bắc mới đến." Mộc Phi hơi ngửa ngời xuống, thấy Khôi Diệu đang nghiên cứu vị trí, nhịn không được nói một câu.

"Đồ nhi nói rất đúng, lên ngựa nhanh lên, thúc ngựa nhanh hơn chút là có thể đến cửa thành rồi."

Mộc Phi che eo bước tới, chậm rãi đưa tay cho Khôi Diệu chặt vật leo lên lưng ngựa, ngồi trước nàng.

Khôi Diệu khẽ cười một tiếng, xoa xoa tóc Mộc Phi, quất roi vào mũi ngựa chạy nhanh như gió.

Ánh nắng chiều màu vàng nhạt chiếu xuống đường, chiếu rọi phương hướng cho hai người, vài chữ to "Triều Dương Thành" treo ở trước cổng thành, Khôi Diệu không ngừng ngựa, trực tiếp xuyên qua cửa thành, làm thủ vệ đen mặt, nếu không phải trong thành không cấm cười ngựa trực tiếp xông vào thành, thì bọn hắn nhất định sẽ tụ tập binh lính đuổi bắt hai người họ, cả gan làm loạn, dọa người.

"Các vị hương thân phụ lão tới đây xem một chút, chính là cửa hàng này, không chỉ đưa hàng nhái ngọc Hòa Điền cho lão gia ta, còn không trả lại ngân lượng, cường ngạnh đuổi người, ý vào gia tộc liền bất chấp vương pháp, các hương thân, xin các vị làm chủ cho tôi!" Một người hơn hai mươi tuổi đứng ở trong "Châu nhan sáng chói" cửa hàng bảo thạch hết lớn lên, khóc lóc kể lể với dân chúng đang dần dần tụ lại.

Có người biết tiệm này là cửa hàng bảo thạch nổi tiếng, chủ từ phía sau là Viêm gia, nhao nhao ngừng lại, hiếu kỳ nhìn chăm chăm nam tử kia.

Dám gây chuyện với Viêm gia, không biết chủ tử của người này có bối cảnh ra sao.

"Điều Điều sư phụ, hình như cửa hàng này đang tuyển người làm nha." Mộc Phi nhìn ra xa, thấy giấy chiêu công của "Châu nhan sáng chói": "A, nơi này sao tụ nhiều người như vậy, chẳng lẽ đến đăng ký? Điều Điều sư phụ, chúng ta đi xem chút."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Giúp Viêm Gia Giải Vây, Viêm Duệ Mời

Triều Dương Thành, hoàng đô, cho dù mặt trời lặn vẫn náo nhiệt như cũ, khắp nơi đều là tiếng nói ồn ào của mọi người.

"Châu nhan sáng chói" là cửa hàng nằm trên khu mặt tiền, tổng cộng có hai tầng, cũng không rộng lắm, nhưng bù lại vị trí địa lý rất tốt, khách hàng ra ra vào vào vô cùng tấp nập. Thường ngày, vào lúc này, tiểu nhị trong tiệm đã bắt đầu dọn dẹp chuẩn bị đóng cửa hàng, nhưng bây giờ như tổ chức lễ hội, ngoài cửa tụ tập một nhóm người lớn, ánh mắt đều tò mò nhìn chăm chăm nam tử hơn hai mươi tuổi đang bị bao vây.

"Không nghĩ tới cả Viêm gia cũng ức hiếp dân chúng, ý vào hoàng thượng sung ái liền không đặt dân chúng vào mắt rồi." Nam tử còn đang lớn tiếng la hét.

Bên trong cửa hàng "Châu nhan sáng chói" chỉ có một quán sữ họ Dương đứng trấn an hân, nhưng không có bất kỳ tác dụng nào, ngược lại khiến cho nam tử được nước làm tới.

Mộc Phi đến gần thì nghe được nam tử gào hai chữ Viêm gia, trong lòng khẽ động, nhảy xuống ngựa, vỗ vỗ một vị đại nương đang xem náo nhiệt, hỏi thăm:

"Đại nương, có phải cửa hàng này tuyển người làm phải không, các vị đều đến đăng ký sao?"

"Tiểu cô nương, chắc ngươi ở nơi khác tới." Đại nương quay đầu nhìn Mộc Phi một thân phong trần mệt mỏi, cộng thêm cách ăn mặc, liền biết là người bên ngoài vào thành, liền kiên nhẫn giải thích:

"Đây là cửa hàng của Viêm gia, lúc trước thiếu người từng gián bố cáo tìm nhân sữ, nhưng mà hôm nay, có người nói Viêm gia lừa gạt khách nhân, dùng hàng nhái ngọc Hòa Điền đưa cho chủ của vị khách nhân đó, bị phát hiện không bồi thường mà còn ác liệt đuổi người."

"Thì ra là vậy, chỉ là Viêm gia là Viêm gia nào vậy." Mộc Phi rất hiếu kỳ hỏi thăm.

"Còn là Viêm gia nào nữa, là Viêm thị trong triều, "haizz", quả nhiên thương gia nhà giàu rất nhiều thị phi, ở trên cao liền quên dân đen khó khăn, hưởng thụ vinh hoa phú quý, rất khó dùng tâm bình tĩnh mà đối đãi như nguy nan như ngày xưa." Đại nương thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa, trên khuôn mặt vừa phiền muộn vừa bất mãn.

Có thể thấy được làm nháo lên rất hiệu quả, đại đa số trong lòng bách tính cũng bắt đầu bất mãn với Viêm gia.

Mộc Phi nhón chân nhìn vào trong, nhìn không rõ tình huống bên trong lắm, liền quay lại bên cạnh Khôi Diệu, ngửa đầu dò hỏi:

"Diệu Diệu sư phụ, người gặp qua rất nhiều chuyện, vậy có biết nhị công tử nhà Viêm thị không?"

"Hình như đã nghe qua, kéo người ta hỏi một chút liền biết." Khôi Diệu lập tức đi đến tiện tay kéo áo một nam tử trung niên hỏi:

"Vị tiểu ca này, chủ tử phía sau tiệm này có phải là nhị công tử kêu là Viêm...?"

"Ngươi nói nhị công tử Viêm Dục hả, hôm qua nghe nói đã trở lại Viêm phủ, đi ra ngoài lịch luyện hơn nửa năm, cũng không biết là học cái gì, cái này, nghe nói chuyện này là lỗi của hân, không chỉ không bồi thường cho người bị hại, còn không để ý người ta trực tiếp đuổi ra ngoài, hừ, gương mặt đẹp thì thế nào, tâm địa lại ác độc như rắn rết!"

Mộc Phi kinh ngạc, không nghĩ đến Viêm Dục đi nhanh như vậy, vậy mà đến trước cả nàng, còn phát sinh thêm chuyện này, hai người còn thiếu chút thăng thần, Viêm Dục ở trong lòng nàng, tình cảm có chút biến hóa, tương tự như thân tình nhưng cũng không giống thân tình.

A đúng rồi, người kia nói là Viêm Dục gây chuyện, nàng phải tìm hiểu một chút mới được, có thể giúp đỡ một xiu, tránh để người bên ngoài coi thường hân.

Ỗ vào thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, Mộc Phi linh hoạt chui vào nơi gần nhất, Khôi Diệu lập tức buộc ngựa vào cọc gỗ, sợ nhiều người lộn xộn làm Mộc Phi bị thương, cũng chen theo nàng vào bên trong.

Hai người vừa mới đứng vững, liền thấy nam tử gây chuyện quay lại kích động bách tính:

"Các vị hương thân phụ lão, bây giờ quan viên bảo vệ, có thể lão gia quan chức hèn mọn, không làm chỗ dựa cho hậu bối, bị thiệt hại chỉ có thể cầm miệng, khiếu nại không được, lão gia bị bệnh nằm liệt giường, ta thật sự không nhận được mời các vị hương thân phụ lão làm chủ."

Âm thanh nhỏ nhẹ, diễn xuất sinh động, có thể nói nghe là cảm động muốn khóc.

"Diệu Diệu, vị thúc thúc này rất tốt nha, lão gia bị bệnh hân liền chạy đến tìm kẻ đầu xỏ bán mạng cho chủ tử, thật khiến người khác khâm phục." Giọng nói êm tai vang lên, rõ ràng lọt vào trong tai mọi người.

Nam tử quay người nhìn thấy một tiểu cô nương mười mấy tuổi, lập tức vui vẻ ra mặt:

"Vị tiểu cô nương này nói quá đúng, "haizz", chúng ta là những người bên cạnh chủ tử, giúp đỡ cho chủ tử, thật sự nhìn không được, "haizz", lão gia của ta thật đáng thương, lúc đầu mua một khối ngọc Phất Di Lặc làm bằng ngọc Hòa Điền mừng thọ cho lão phu nhân, không nghĩ đến bị những người tâm địa đen tối này đổi thành ngọc giả. Cho dù không bồi thường cũng không sao, nhưng ngay cả món lễ vật làm lão phu nhân cười cũng không có rồi."

"Thúc thúc thật đáng thương, chủ tử của thúc thúc cũng thật đáng thương, tiệm này thật khi dễ người quá đáng." Mộc Phi gật gật đầu, bộ dạng xúc động.

Đối lập "Châu nhan sáng chói" là một tòa các, tại tầng ba, bên trong trang trí lịch sự tao nhã, đơn giản, trà, điểm tâm đủ loại, cũng không có lan

can, chỉ như vậy thôi.

Vị trí gần cửa sổ, có hai bóng dáng đang quan sát tình huống ở "Châu nhan sáng chói".

"Đại thiếu gia, chắc tiểu cô nương kia cũng là người của Doãn phủ." Người nói đứng ở sau lưng Viêm Duệ, tập võ thính lực rất cao, nghe hết tất cả lời nói của Mộc Phi.

"Nhìn chút." Trên mặt Viêm Duệ không có bất kỳ biến hóa nào, nhàn nhạt nhìn tràng diện hỗn loạn, nhấp một ngụm nước trà.

Nam tử nói nửa ngày, mới có người đáp lại hắn, có một liên có hai, tâm hắn bắt đầu cảm động, nhìn Mộc Phi thêm vài lần, càng thờ dãi:

"Tiểu cô nương, không còn cách khác, ai bảo chúng ta không quyền không thế, gia đình không có bối cảnh, sao sánh bằng Viêm gia, "haizz"."

Sau khi nghe xong Mộc phi lộ ra vẻ mặt đồng tình, đứng thẳng lời kéo khuôn mặt nhỏ nhắn chớp chớp mắt, bộ dạng sưng mù mờ mịt đáng yêu muốn làm người ta đi lên hôn một cái.

Bán mạnh xong, nên tiến vào chủ đề chính, Mộc Phi ngạc nhiên hỏi thăm:

"Thúc thúc, ta và mẫu thân mới đến, không nghe được đầu đuôi, người có thể nói cho ta một chút là chuyện gì đang xảy ra được không, để cho ta ghi nhớ, về sau tránh xa các dạng cửa hàng này một chút, tránh bị người ta lừa gạt cũng không biết."

Bộ dạng tức giận của Mộc Phi rất được nam tử xem trọng, hắn phát hiện bách tính tụ tập gấp đôi so với hồi này, đang nghi ngại tìm lý do nói đầu đuôi sự tình, không nghĩ đến tiểu cô nương này liền nói ra, rất hợp tâm ý của hắn, nếu chuyện này thành công, sẽ được lão gia xem trọng hơn.

"Haizz" là như này, tiểu nhân họ Lý, là quản gia trong Doãn kinh phủ, mấy ngày trước..." Lý quản gia biểu đạt sinh động nói tất tần tật về chuyện xảy ra.

Mộc Phi thỉnh thoảng gật đầu, hoặc là lên tiếng phụ họa, không khỏi là cảm thấy Viêm gia thật quá phận, cảm xúc tăng cao.

Dường như dân chúng chung quanh đều bị hắn làm lay động, bắt đầu nhao nhao chỉ trích, không ít người nói chuyện này là do vị Viêm Hòa cùng người khác giở trò quỷ, muốn Viêm gia giao ra người này, trối lại đi lên quan.

Viêm Hòa trốn trong cửa hàng không dám ra, chỉ có Dương quân sự cùng một tên tiểu nhị chịu trận, tiểu nhị rất lo lắng nếu bách tính bạo loạn thì không biết làm ra cái gì nữa, thấp giọng hỏi quản sự có cần gọi đại thiếu gia đến không.

"Không cần, nhìn tiếp đi." Dương quân sự một mực đứng ở trước cửa cản trở, thỉnh thoảng nhìn vào quán trà đối diện, thấy ẩn hiện bóng dáng quen thuộc liền an tâm, đại thiếu gia đang nhìn hiện trường, mình cứ giữ vững như vậy là được rồi.

"A~ thì ra là chuyện như vậy nha~!" Đột nhiên Mộc Phi cất cao giọng, cười hỏi:

"Xem ra cái tên Viêm Hòa thật thay xà đổi cột nhà, thế nhưng mà, tại sao Viêm gia không giao người này ra."

"Tiểu cô nương không biết, Viêm Hòa này là chất nhi của Viêm tổng quản Viêm gia, mà ở Viêm gia, Viêm tổng quản cũng được xem như là nửa chủ tử, chất nhi của hắn ai dám động đến? Đương nhiên là che đậy, đáng thương cho chúng ta những người dân không có bối cảnh..." Lý quản gia vừa nói vừa động vào thân phận bối cảnh của bách tính, nói qua nói lại, cũng chặn đường lui của Viêm gia, để phòng Viêm gia dùng thân phận đe người.

"Đúng vậy, thật đáng thương..." Mắt Mộc Phi lưu chuyển, nhìn thấy mấy chữ trong phòng, hiểu rõ ra, tiếp tục phối hợp gật đầu:

"Người này cũng thật là, dám đưa hàng nhái cho phủ các người, "haizz" thật to gan, ý vào các người không biết phân biệt hàng thật giả, nên đánh, trối lại đưa lên quan! Đây chính là quan minh chính đại khi dễ, chỉ là một chất nhi nhỏ nhỏ của chủ quản sự mà cũng dám vô phàm vô thiên, nếu là con trai của chủ quản sự thì không biết làm ra chuyện gì nữa."

"Làm sao có thể!" Lý quản gia không tán đồng bác bỏ, nghe được Mộc Phi nói xong không đồng ý nói:

"Lời này của tiểu cô nương, thúc thúc không tán đồng lắm, người nhận biết bảo vật ở Doãn Kinh phủ nhiều không kể xiết, làm sao bị một tên tiểu nhị lừa gạt được."

"Như vậy à, ai nha, là ta nghĩ không chu toàn." Mộc Phi ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói càng ngọt:

"Nghe thúc thúc nói lão gia người là chủ của Doãn Kinh phủ, cũng là quan viên nhĩ, chắc trong nhà có rất nhiều người tài, bất quá có nhiều người hơn nữa cũng không sánh bằng thúc thúc."

Đối với Mộc phi vượt mong ngửa, Lý quản gia rất hưởng thụ, con mắt cười híp lại đến không thấy đường, khiêm tốn nói:

"Không dám, ta cũng bình thường thôi, không thể so với lão gia, chỉ là có chút tinh mắt, liếc một cái liền có thể nhận biết thật giả."

"Oa, thúc thúc thật lợ hại, Viêm Hòa đưa hàng nhái qua có thể qua mặt được lão gia nhà ngươi, có thể thấy được hàng nhái cùng hàng thật rất giống nhau, thật muốn nhìn một chút."

Lý quản gia không nghĩ tới Mộc Phi nói một hồi liền xuất ra một câu như vậy, nhất thời sững sờ không biết nên nói gì tiếp theo.

"Đại thiếu gia, không có nghĩ đến tiểu cô nương này nói hồi lâu, câu cuối này thật có tác dụng!"

Viêm Dục nhìn Mộc Phi, từ cách nàng ăn mặc liền biết nàng là dân chúng bình thường, bệnh cạnh là nữ tử không giống mẫu thân của nàng cho lắm, nhưng khí chất cả hai người đều bất phàm, chỉ lẳng lặng đứng ở trong đám người không cần hành động, đều khiến người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của các nàng.

Sau khi bách tính vây quanh nghe được Mộc Phi nói, bắt đầu rơi vào trầm tư:

"Dùng vậy nha, Doãn Kinh phủ hẳn có rất nhiều cao thủ kiến thức rộng rãi, hơn nữa cũng có rất nhiều người giám định bảo vật, lúc Viêm gia đưa ngọc Hòa Điền đế, nhất định sẽ bị người giám định nhận định thật giả xong mới tiếp nhận, nhận ngọc xong lại chạy đến cáo trạng bảo là hàng nhái, thật là vi diệu..."

"Trước đó có người đã nhìn thấy ngọc Hòa Điền giả, nhìn qua liền biết cái nào là thật cái nào là giả mạo." Có người từng tận mắt thấy qua ngọc Hòa Điền giả, vội nói ra.

"Như vậy, trong Doãn Kinh phủ có đạo tặc." Trong đám người xì xào bàn tán, chợt có người nói ra suy đoán của mình.

"A, không phải nói tiểu nhị dõng ngọc giả sao, tại sao lại biến thành trong nhà có đạo tặc rồi." Mộc Phi không hiểu nhìn về nơi phát ra âm thanh, nghiêng đầu hỏi.

"Ai nà, tiểu cô nương không nghe Lý quản gia nói sao, trong phủ bọn họ có rất nhiều cao nhân, cũng có rất nhiều người giám định bảo vật, ngọc Hòa Điền đưa qua phải qua giám định thật giả mới nhận lấy, sau đó bảo bối thật liền biến thành bảo bối giả, thì trong phủ bọn họ có người tham lam rồi."

Trả lời là một lão nhân khoảng năm mươi tuổi, vuốt vuốt ria mép nói.

Nghe ông giải thích như vậy, mọi người đều hiểu rõ, trong đám người không biết là ai ghen ghét kêu lên:

"Trời ạ, vậy chẳng phải chúng ta oan uổng Viêm gia sao?"

"Đúng vậy, khó tránh Viêm gia một mực không chịu giao người ra, người ta vô tội mà, chúng ta còn tụ ở đây hủy hoại thanh danh của cửa hàng."

"Cũng không phải, "haizz", nhà lão gia thua thiệt cũng là quan chức, không nghĩ đến trình độ làm việc cũng không có."

Có người bắt đầu chỉ trích Doãn Kinh phủ Diễndànlêquýđônvề vấn đề năng lực, Mộc Phi âm thầm cười mỉa mai, không tệ không tệ, tình thế rất tốt, có thể kéo đến mấu chốt của vấn đề rồi.

"Nhưng mà, làm đến chức Kinh phủ, nhất định cũng có chút năng lực, phát hiện bảo vật bị đổi, theo đạo lý trước tiên phải điều tra đạo tặc trong phủ chứ." Mộc Phi giống như đang nói một mình, nhưng âm thanh lọt vào tai lão nhân năm mươi tuổi.

"Chẳng lẽ, là bon người Doãn Kinh phủ tư biên tư diễn, đi vu oan giá họa cho Viêm gia?"

Lời ấy như một hòn đá ném vào chảo dầu, trong nháy mắt đám người liên nghị luận sôi trào. Dương quán sự và tiểu nhị liếc lau một cái, người trong cuộc là Viêm Hòa cũng vọt ra, học dáng vẻ của Lý quán sự kêu âm lên.

"Cảm ơn mọi người đã cho tiểu nhân công đạo, lúc tiểu nhân đưa Phật Di Lặc làm bằng ngọc Hòa Điền vào phủ Doãn Kinh, bọn người Doãn lão gia còn tán dương đây là ngọc thượng phẩm, dưới ánh mặt trời càng phát ra lông lánh tron bóng, lão phu nhân nhất định sẽ vui vẻ, không nghĩ tới qua ngày sau liền bảo tiểu nhân trộm đổi bảo ngọc, lấy hàng nhái ra rồi yêu cầu bồi thường, nói tiểu nhân bôi nhọ uy tín của Viêm gia." Viêm Hòa nói rất bình tĩnh, không nhanh không chậm kể ra đầu đuôi câu chuyện.

Nói thế như xác nhân phỏng đoán của dân chúng. Lý quản gia bị rất nhiều người vây lại một chỗ chất vấn, dọa đến nổi chạy trời chết.

Chẳng biết Viêm Duê xuống đây lúc nào, khí chất của hãn bất phạm khiến cho nhiều người quay đầu nhìn, Mộc Phi cũng nhìn:

"Ai vậy?"

"Tiểu cô nương, đây là đại công tử của Viêm gia, trong khoảng thời gian này, tất cả các cửa hàng đều là do ngài quản, chắc vì chuyện vừa xảy ra nên mới đến xử lý."

Đại công tử Viêm gia, đó chính là đại thúc ca ca, Mộc Phi âm thầm suy nghĩ.

"Tại hạ là Viêm Duệ, trước tiên xin cảm ơn mọi người đã cho Viêm gia một cái công đạo, tạ ơn." Trên mặt Viêm Duệ mang theo nụ cười thản nhiên, cất giọng cảm tạ, âm thanh của hắn thành công khiến mọi người im lặng lại, chỉ nghe giọng nói nhẹ nhàng của hắn quanh quẩn trong phòng.

"Trăm năm qua, Viêm gia chưa bao giờ lừa gạt bách tính, bất luận là cửa hàng nào, đều làm ăn chân thật, lần này đối mặt với mọi người chỉ trích, Viêm gia chưa từng giải thích cũng không tìm chứng cứ, là vì cho rằng thanh giả tự thanh. Chuyện này mọi người cũng đã rõ ràng rồi, hiện tại Viêm gia muốn lấy lại ngọc ở Doãn Kinh phủ, hồi lại bạc cho bọn họ, về sau bất kỳ mỗi làm ăn nào với Doãn Kinh phủ, tuyệt đối không làm!"

"Tốt!" Không biết ai phụ họa một tiếng, toàn bộ liền vỗ tay kêu hay.

Mộc Phi mỉm cười nhìn Viêm Duệ, phát hiện khuôn mặt của hắn có mấy phần giống với Viêm Dục, nhưng không khiến nàng có cảm giác quen thuộc, nghe được hắn nói, cảm thấy như người nhân lúc cháy nhà đi hôi của, bủn xỉn không nói gì.

Nhìn bốn phía người ta đang bận rộn nói chuyện, thừa dịp não loạn lôi kéo ống tay của Khôi Diệu, cùng nhau đi ra ngoài.

"Diệu Diệu sư phụ, chúng ta tìm nơi nào nghỉ ngơi đi, con đói bụng quá." Mộc Phi đi theo bên cạnh Khôi Diệu, sờ sờ bụng rỗng tuếch, thảm thờ dài nói.

Từ khi nào theo Khôi Diệu, một ngày ba bữa đều không đúng giờ, trước kia ở thôn Tương Sơn tuy chỉ ăn rau dưa, nhưng mỗi ngày ba bữa đều ăn đúng giờ, hiện tại ăn thịt, nhưng ăn có một lần xong lại đi, nghĩ thế nào cũng cảm thấy thua thiệt.

"Cái này chắc không cần ta lo rồi." Khôi Diệu nghiêng đầu nhìn Mộc Phi một chút, chỉ chỉ nam tử đứng ở cửa:

"Ày, người mời cơm đến rồi, không chừng nơi ở cũng chuẩn bị xong rồi."

Mộc Phi nhìn theo cánh tay của Khôi Diệu, là một nam tử trẻ tuổi xa lạ, bắt đầu đi lác đầu, nói:

"Diệu Diệu sư phụ, người không có tiền hả, tốt rồi, người tìm chỗ ăn cơm, con trả tiền cho, nhưng đừng quá đắt nha, tốt nhất là một quán nhỏ bên lề đường."

"Đồ nhi đừng coi thường sư phụ, sư phụ biết con có thiếp thân thả ra rất nhiều ngân phiếu, chỉ là trước đó chưa cần dùng đến, bây giờ càng không cần dùng."

Theo bản năng Mộc Phi che ngực, một mặt phùng bị nói:

"Làm sao người biết con có thiếp thân đổi ra được ngân phiếu!"

Biết có tiền bạc bên người thì cũng thôi đi, còn biết rõ có ngân phiếu, chẳng lẽ nàng từng thấy qua?

"Con cũng đừng che, vì sư là người bình thường, làm sao hứng thú với thân thể nhỏ bé ấy? Coi như thỉnh thoảng cũng nổi lên chút ham muốn, nhưng cũng phải chọn người diện nước đầy đủ, còn con, thua xa." Khôi Diệu ghét bỏ lườm Mộc Phi, dắt ngựa đi về phía trước.

Mộc Phi: "..."

Được rồi, chắc tâm tình của Diệu Diệu sư phụ không tốt, không nên tranh cãi với nàng, cái lưỡi không có xương, cái gì cũng nói ra được, nàng cũng không muốn tốn calo.

Nói đến, đây là lần đầu tiên Khôi Diệu dùng giọng nói mang theo ghét bỏ nói chuyện với nàng nha, quả thực là quá kì quái.

"Vị tiểu cô nương này, công tử nhà ta cho mời." Lộ Sấm một mực chờ ở một bên, nhìn hai người nói chuyện liền không dám lên quấy rầy, thật vất vả mới thấy các nàng dừng nói chuyện, đi đến bên cạnh Mộc Phi, ngăn cản đường đi của nàng.

Mộc Phi nhú mày, không kiên nhẫn đánh giá nam tử trước mặt, nhìn ăn mặc là một thị vệ, công tử của hắn là ai, chẳng lẽ là Viêm Dục sao?

"Công tử nhà ta là đại công tử của Viêm gia." Lộ Sấm nhìn thấy ánh mắt phỏng đoán của Mộc Phi, liền giới thiệu đơn giản.

Mộc Phi tiếp tục nhú mày, thủy mâu nhìn Khôi Diệu đang đứng chờ ở trước đường, chống lại ánh mắt cười như không cười của nàng, phát ra một tiếng "Cút."

"Tiểu cô nương, xin chú ý thái độ của mình!"

Sắc mặt Lộ Sấm không tốt lắm, tuy Mộc Phi nói vài câu trợ giúp Viêm gia, nhưng hắn cũng không quan tâm lắm, một hài tử choai choai, không chừng là chó ngáp phải ruồi, đại thiếu gia lại muốn tự mình tạ ơn nàng, bảo hắn đi mời đến, là cho tiểu cô nương này mặt mũi rồi, không nghĩ tới

nàng không có một tia cao hứng, ngược lại còn bày ra bộ dạng khinh thường.

Cút gì mà cút, nhìn một chút cũng biết là người lỗ mãng, một chút giáo dưỡng đều không có.

"Thái độ giá nhiều tiền, người đã nhận lệnh của công tử nhà người đến mời ta, công tử nhà người lại là đại công tử Viêm gia, mục đích là muốn cảm tạ ta, cho là ta giải vây cho nhà các người, đã như vậy, đây là thái độ của người!"

Mộc Phi ghét nhất cái thái độ ngạo mạn như vậy, làm nàng trước đó còn cảm thấy Viêm Duệ là đại thúc ca ca còn muốn nhân cơ hội xem có thể gặp được mặt đại thúc không, làm sao biết đều là huynh đệ của nhau mà sao tính tình lại chênh lệch đến vậy, nhìn con mắt còn muốn vượt qua lông mày nữa, mời mời con khi.

Khó trách trước đó khẩu khí của Diệu Diệu sư phụ là lạ, cho là nàng cùng người Viêm gia là một bọn hả, phải tìm nàng giải thích rõ ràng mới được.

Trong lúc Mộc Phi suy nghĩ người đã xông đến bên đường, tươi cười hơn hờ nhìn Khôi Diệu:

"Diệu Diệu sư phụ, chúng ta cùng đi ăn cơm nha, đồ nhi thật đói bụng."

"A, con không đi cùng hần thật hả?" Khôi Diệu khó hiểu nói.

"Thôi, cảm ơn người khác còn bày ra cái mặt đó, con cũng có tiền mà, không thèm đi với họ đâu." Mộc Phi quay đầu làm mặt quỷ, kéo cánh tay của Khôi Diệu làm nũng:

"Hơn nữa, Phi nhi muốn ở trọn kiếp với sư phụ, Diệu Diệu sư phụ đi nơi nào, con liền đi nơi đó."

Trong nháy mắt sắc mặt Khôi Diệu dễ nhìn hơn rất nhiều, giống như khiêu khích nhìn thoáng qua bên kia, ôm vai Mộc Phi ép cả người nàng sang một bên mình, cười nói:

"Vậy thì tốt, tối nay chúng ta liền đi phòng trọ nằm nghỉ xong ăn một bữa, vì sư sẽ cho con biết thế nào là đánh bạc!"

"Được được, con cũng muốn mở mang kiến thức xem sư phụ gian lận thế nào." Mộc Phi đứng thẳng người, hưng phấn vỗ tay.

"Cái gì mà gian lận, vì sư là thiên tài chân thật đấy, nhớ năm đó..."

"Hai vị, xin dừng bước."

Âm thanh lễ độ cắt ngang hồi tưởng của Khôi Diệu, một thân áo xanh, tóc đen chải cao, nam tử toàn thân khí phách ngăn chặn trước hai người, nhẹ nhàng lễ độ mời nói:

"Tại hạ là Viêm Duệ, muốn mời hai vị qua phủ một chuyến, không biết hai vị có thời gian không?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Viêm Dục Nói, Người Sẽ Đồng Ý

Edit: Mavis Clay

Từng nhà bắt đầu thấp đèn, có nhà người vẫn chưa về liền thấp những chiếc đèn lồng dưới mái hiên để chiếu sáng đường về cho người thân, dưới ánh đèn mờ mờ, làm kéo dài bóng hình của Viêm Duệ, càng làm tăng thêm vẻ cao lớn sáng ngời của hần.

"Viêm Duệ biết hành động lần này có chút mạo muội, nhưng sắc trời bên ngoài đã tối cộng thêm đã trễ nên việc chuẩn bị thức ăn sẽ làm trễ nãi các vị, với lại thấy hai vị đi nhiều cũng đã mệt rồi, chắc là vừa vào kinh thành, dẫn nhau đi mà không xem phương hướng thì chắc là đi tìm chỗ ở, nếu như vậy thì có thể ở trọ ở nhà tại hạ một đêm, coi như đây là tấm lòng cảm kích của tại hạ."

"Xúc động như vậy làm gì, chúng ta đã làm gì đâu, được rồi được rồi, người về nhà người, chúng ta ở điểm của chúng ta, ai về đường nấy, cứ như vậy đi." Mộc Phi rất nôn nóng muốn đi khám phá vùng đất tiếp theo, Khôi Diệu đang muốn dẫn nàng đi sông bạc, cơ hội hiếm có, nàng lại rất thích, nhất định không thể bỏ qua.

"Hai vị chắc là muốn tới Ngọa Hương Cư, thực không dám dấu diếm, Ngọa Hương Cư là sản nghiệp của Viêm gia chúng ta, nghe nói hai người muốn chơi xúc xắc, tại hạ có thể giảm giá một chút, cung cấp chút tiện nghi cho hai vị." Viêm Duệ bị cự tuyệt cũng không nổi giận, hần đã nghe

thấy hết cuộc hội thoại của hai người họ, hợp tình nói ra một điều kiện mê người, không sợ họ không đồng ý.

Ý tưởng của Viêm Dục rất đơn giản, hẳn nhận thức được nhân tài, Viêm Gia gần đây lại rối loạn, thiếu hụt người tài, mặc dù cô nương trước mắt này chỉ là một tiểu hài tử, nhưng đôi mắt kia đã có sự cơ trí, như đã trải qua rất nhiều kinh nghiệm đời sống, nàng là người cẩn thận lại đại khí trầm ổn, là ngôi sao mới, nếu mình có thể dùng, lại thêm thời gian nhất định sẽ khuấy đảo một vùng thế gian.

Và lại nhìn nữ tử bên người nàng, trông không có vẻ cuồng vọng hay câu nệ gò bó, kì thực để ý kỹ thì thấy là một nữ tử vô cùng thông tuệ, quan trọng nhất là, võ công cao cường, đến cả hẳn đứng cạnh nàng còn không cảm nhận được nội lực, có thể thấy đây chính là cao nhân trong cao nhân.

Nghe tiểu cô nương kia gọi nàng là sư phụ, Phượng hoàng đế quốc không ngại có nhiều cao nhân có sở thích kỳ quái không giống người bình thường, nếu người này đã thu đồ đệ, nếu có thể thu cả hai người, đó sẽ là một trợ lực rất lớn cho Viêm gia.

"Ý của ngươi là, chúng ta tới nhà ngươi, ngươi chiêu đãi chúng ta ăn mạnh uống khỏe xong, còn mời chúng ta tới Ngọa Hương Cư chơi thử miễn phí?" Mộc Phi mở to mắt, nhấn mạnh từng chữ lặp lại lời nói của Viêm Dục, cũng chẳng khác gì khi nàng nói thẳng ra như vậy, thực là tốt quá đi, có đồ tốt cho nàng thì ngại quá.

"Chính là như vậy, không biết ý hai vị thế nào?" Viêm Dục cười yếu ớt, đứng chấp tay chờ quyết định của Mộc Phi.

Mộc Phi ngửa đầu nhìn Khôi Diệu, Viêm Dục cũng theo mắt nhìn Khôi Diệu.

"Nhìn cái gì? Lão nương Phong Hoa Tuyệt Đại, mỹ lệ hơn hoa khôi Ngọa Hương Cư của ngươi nhiều, đi, đi trước dẫn đường, vừa hay một đường gió cát chưa kịp rửa mặt, nhớ chuẩn bị cho thầy trò chúng ta tơ lụa để chúng ta may y phục mới."

Khôi Diệu đưa tay chớp lấy, Mộc Phi đang sững sờ đột nhiên bị nàng kéo phăm phăm về phía trước, lao đảo vài cái.

Khỏe miệng Mộc Phi co rút, quay đầu lại lên nhìn nét mặt của Viêm Dục, chỉ thấy mép hẳn giật một cái rồi khôi phục lại bình thường, trong lòng thầm gio ngón cái với hẳn: tiểu ca, định lực không tệ, sức chịu đựng rất tốt, là một người làm nên chuyện lớn.

Mặt sắp đen như củi như đường cháy rồi, hẳn thật sự không nghĩ ra, đại thiếu gia là nhân vật tôn quý tới cỡ nào, lại hạ mình mời hai người họ để rồi bị soi mói đủ thứ, cho nhiều thứ tốt như vậy còn đi thẳng không thèm nói một tiếng tạ ơn, còn bị mỉa mai nữa chứ.

Hai người này thật không biết điều chút nào!

Còn có tiểu nha đầu kia nữa, mới vừa rồi nhìn gì vậy, khoa tay múa chân như vậy là có ý gì còn bình chân như vại khen nhà đại thiếu gia, nhà của đại thiếu gia cần gì nàng ta khen!

Quả thực là cả gan làm loạn!

Ngao Dục không ngừng đi lòng vòng ngoài phòng của U Minh, trong miệng liên tục than thở, mặc dù ngoài phòng chẳng có gì khác thường, nhưng U Minh đã dựng lên một kết giới ngoài cửa, khiến cho hẳn căn bản không cách nào vào được bên trong.

Chung quanh viện có nha bộc và nha hoàn đi ngang qua, hẳn cũng không thể la lối gây chú ý ở ngoài này được.

Thật làm mất hình tượng đệ nhất thị vệ của hẳn quá mà.

Trong lúc Ngao Dục đang thở dài lần thứ một trăm lẻ tám, cửa phòng "Ken két" một tiếng bị đẩy ra, Viêm Dục một thân trường bào màu tím xuất hiện trước mắt Ngao Dục, Ngao Dục mừng rỡ đến muốn cúng lễ bái ông bà, bước nhanh tới nghênh đón, lúc sắp đến giường cửa lại gần Viêm Dục, cả người đột nhiên đụng vào một chỗ hư vô, sau đó bật ngược người lại, may nhờ Phong Ảnh kịp thời xuất hiện đỡ lấy hẳn nên hẳn mới không bị một phen té cho gập phân.

Ngao Dục khóc không ra nước mắt, hẳn sao lại kinh hoàng như vậy, chủ tử ra ngoài cũng không có nghĩa là lão U Minh kia sẽ gỡ bỏ kết giới!

Phong Ảnh trước khi đi nhìn ánh mắt của hẳn, còn thương xót nở nụ cười, có thể khiến cho đệ nhất máu lạnh cười, cũng coi như là bản lĩnh của hẳn.

"Ngao Dục, khi nào thì ngươi trở nên nôn nóng như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Viêm Dục chấp tay chậm rãi đi xuống thềm đá, đứng lại trước mặt Ngao Dục, nhìn hẳn từ trên cao, đương nhiên đây mắt không che được vẻ tức giận.

Ngao Dục rất muốn khóc, rất muốn phản bác, càng muốn trợn mắt trắng, nhưng vừa nghĩ tới chuyện hẳn sắp hồi báo sau đây sẽ ảnh hưởng tới tâm tình của hẳn, rất nhanh chóng khom lưng tiến tới thì thầm bên tai Viêm Dục, nói: "Chủ tử, đã tra ra được vị trí của tiểu chủ tử rồi."

"Ở đâu?" Về mặt Viêm Dục lập tức nghiêm túc, trong đôi mắt lưu ly chứa một tia khẩn trương.

"Bẩm chủ tử, tiểu chủ tử trước thời gian mặt trời lặn đã tới Triều Dương Thành, vừa đứng đi ngang qua lúc Kinh Phủ đang gây chuyện trước cửa

hàng châu báu của Lý quán gia, nàng liền cùng tham gia náo nhiệt.” Ngao Dực quan sát vẻ mặt Viêm Dục, mỉm cười kể lại chuyện lúc đó một lần.

"Cái tiểu nha đầu này, còn cơ trí như vậy à, thế giờ thì sao, người đang ở chỗ nào?" Viêm Dục nghe xong tâm tình thật tốt, nghĩ tới Mộc Phi ra tay là vì đó là tiệm của Viêm gia thì trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

"Vốn là hai người tính dừng chân ở quán rượu, ngược lại bị Đại công tử cản đường, vào lúc này, tiểu chủ tử đang ở cùng với đại công tử."

"Sao bọn họ lại ở với nhau?" Về mặt Viêm Dục lập tức biến đổi, giọng nói tiếp theo cũng căng cứng không ít.

"Chủ tử ngài cũng biết, người phụ trách chuyện lần này là đại công tử, ngài ấy vẫn luôn quan sát tiến triển của sự việc, muốn ngỏ lời cảm ơn với tiểu chủ tử, cảm ơn nàng thay mình giải vây thôi."

Ngao Dực nói ra phỏng đoán, nhưng trong nội tâm lại có chút thâm kêu khổ, trước đây đại công tử có mời Viêm Dục cùng đi, nhưng chủ tử nói có việc khác cần làm liền cự tuyệt, lập tức trốn ở trong này cùng U Minh không biết bàn luận chuyện gì, đến bữa tối còn không dùng.

Viêm Dục vung ống tay áo, tay áo to lớn phất qua một luồng gió lướt qua mặt Ngao Dực, may mà không có nghiêm khí, sẽ không làm người bị thương, giọng nói lười biếng của hắn lạnh như mưa đá, gắng mạnh từng chữ: "Ồ đâu?"

"Túy Hương Cư." Ngao Dực rung mình một cái, nói một mạch, cảm thấy như có một luồng từ phong thổi qua, nhìn lại thì bóng dáng của Viêm Dục đã biến mất từ khi nào.

Ngao Dực bữu môi lắc đầu, nói với hư không: "Võ công của chủ tử tiến bộ nhanh như vậy, làm gì còn cần tới sự phục vụ của chúng ta chứ."

Một con gió đen úp thẳng vào mặt, làm mắt của Ngao Dực bị cào không mở ra được, sau đó thì thấy một bóng đen bay về phía chân trời, lại tìm Phong Ảnh vốn núp ở bóng tối thì lại không thấy đâu.

Không thể nào, chẳng lẽ chỉ có mình là không hề tiến bộ? Ngao Dực có chút suy sụp tinh thần, nghĩ nghĩ một chút, vội vàng chuẩn bị xe ngựa đi theo chủ tử tới Túy Hương Cư.

"Hai vị muốn ăn gì cứ việc gọi, không cần khách khí với tại hạ." Viêm Duệ cười chuẩn bị đồ ăn cho Mộc Phi, gặp các nàng không chút khách khí vừa ăn vừa nói chuyện, hơi híp mắt, bên trong ánh lên sự tìm tòi và nghiên cứu.

"Yên tâm, sẽ không khách khí." Mộc Phi không thèm ngẩng đầu bóc đùi gà gặm, mơ hồ không rõ mà nói.

Lộ Sấm cảm thấy bộ dáng của Mộc Phi thế nào cũng vẫn rất ngứa mắt, đặc biệt là còn nói chuyện với công tử nhà hắn mà không hề giữ hình tượng như vậy, phần hận trong lòng khiến hắn khẽ “ừ” một tiếng trong mũi.

Mộc Phi và Khôi Diệu vốn là đồng ý theo Viêm Duệ về phủ, nhưng khi đi ngang qua tiệm này bụng lại ục ục kêu lên, vì vậy nàng và Khôi Diệu nhất trí trước tiên là phải đầy bụng đã, đã trể thế này gia đình giàu có chắc cũng đã dùng xong bữa tối, nếu các nàng tới thì cũng chưa chuẩn bị mà có làm tiếp xong đi nữa cũng chẳng còn hơi sức đâu mà ăn, huống chi, ngộ nhờ người ta có chuyện đây đưa với mình như Viên Hạo lúc trước thì phiền lắm.

Còn nghe nói gia chủ nhà họ bệnh nặng nữa chứ, cho nên nha, chân thực nhất là mau ăn uống cho no rồi nói tiếp đến mấy thứ khác sau.

Nếu cảm thấy nơi này ăn ngon rồi không còn ý định đi theo Viêm Duệ thì hắn cũng chẳng còn cách nào.

"Vị tiểu ca mặc đồ đen kia, người đang bắt mắt với sự an bài của đại thiếu gia nhà ngươi sao?" Mộc Phi phun xương trong miệng ra rồi nhìn Lộ Sấm về mặt đang đen như Bao Công, ánh mắt lộ vẻ đồng tình, cố tình thả chậm nhu hòa giọng nói, muốn dùng cách này trấn an hắn.

Viêm Duệ rất kinh ngạc vì sao Mộc Phi lại chữa mũi nhọn về phía Lộ Sấm, quay đầu lại liếc nhìn.

Lộ Sấm nhận thấy ánh mắt của Viêm Duệ, sống lưng đột nhiên thổi qua một con gió lạnh, khiến hắn run lên vài cái, vội cúi đầu chấp tay thờ dài xin tội với Viêm Duệ: "Công tử bảo tiểu nhân làm gì tiểu nhân liền làm cái đó, chưa từng có bất kỳ sự bất mãn nào."

Viêm Duệ liền vòng ánh mắt trở lại, mỉm cười nhìn Mộc Phi vẫn bình chân như vại cười vô lại tiếp tục ăn thịt gà, chờ lời giải thích của nàng.

"A, ta biết rồi, nhất định là ngươi bị đói bụng, ừm, cục thịt gà này cho ngươi ăn nè."

Mộc Phi cầm lấy cái cánh gà trong tay còn chưa kịp ăn ném về phía Lộ Sấm, cánh gà như được gắn tên lửa bay vút đến trước mặt, tránh còn chưa kịp tránh ra cánh gà đã mang một sức mạnh chui vào trong miệng của hắn.

"Ăn đi, không cần cảm tạ ta, ta thật là lương thiện mà, lúc vừa nhìn thấy ánh mắt đó của ngươi là ta đã biết ngươi muốn ăn cánh gà rồi, haizzz, trước giờ cánh gà luôn là phần mà ta thích nhất, ta chỉ cho ngươi một cái thôi." Mộc Phi híp mắt cười khoe hàm răng trắng, đôi môi nhỏ hồng cười lộ lên, trên hàm răng còn dính chút dầu mỡ lấp lánh, càng làm tôn lên vẻ đáng yêu của nàng.

Mộc Phi cười yên bình nhẹ nhõm, nhưng người ngồi đối diện nàng lại không hề cảm thấy như vậy, mặc dù nụ cười trên môi Viêm Duệ vẫn không đổi, nhưng khí tức quanh người hắn đã biến đổi, cả người vô thức cứng ngắc lại, tiếng xé gió vừa rồi vẫn còn thoang thoảng bên tai, một khắc lúc này kia, hắn như bị điểm huyết đạo chẳng thể nào nhúc nhích.

Cả người của Lộ Sâm cũng không hề thoải mái, miệng bị cánh gà chặn lại, mùi thơm khiến nước miếng tiết ra ngoài, nhưng hắn biết, đó là vì cảm đang chết lặng, khiến hắn không cách nào có thể nhai được quai hàm.

Là người hộ vệ tùy thân của đại công tử, thân thủ chắc chắn phải bất phàm, mặc dù không bằng Ngao Dục bên cạnh Viêm Dục, nhưng gặp phải cao thủ bình thường vẫn có thể ứng đối thoải mái, không ngờ lại bị yếu thế trước một cô nương mười tuổi này.

Nhìn lại ánh mắt của đại thiếu gia thì biết trong lòng ngài ấy đã dâng lên cảm giác, hắn cố dùng lực khắc cánh gà trong miệng ra, tay phải giờ lên tính rút kiếm từ vỏ kiếm ra để lấy lại danh dự.

"Dừng tay!" Viêm Dục cảm thấy có sát khí nặc nồng, vừa vào Túy Hương Cư đã thấy đại ca đang tới mặt ngồi phía đối diện, còn Lộ Sâm lại tính rút kiếm ra tay với nữ nhi bảo bối của hắn.

Phi nhi bảo bối của hắn, vừa nuốt trọn nửa cái cánh gà trong tay, còn lưu luyến liếm chút mỡ còn dính trên cánh tay.

Viêm Dục quả thật vừa bức mình vừa buồn cười, hắn đổi về mặt lười biếng thường ngày của mình, chậm rãi bước tới cạnh mọi người, ngồi xuống bên phải Mộc Phi, trong khoảnh khắc hắn ngồi xuống, cảm thấy rõ ràng khí tức của Viêm Duệ biến hóa một chút rồi lại khôi phục về bình tĩnh.

Viêm Duệ khoát tay với Lộ Sâm, Lộ Sâm nhận lệnh liền thu hồi kiếm. Sau đó Viêm Duệ cười nhìn Viêm Dục, hỏi "Nhị đệ hôm nay không phải có chuyện quan trọng quần thân đến không có thời gian được sao, sao lại có thời gian rảnh rỗi tới đây vậy?"

"Mới vừa hết bận, nghe nói ý kiến do đệ đưa ra gây rắc rối, may nhờ có một tiểu cô nương nên mới có thể giải quyết, nên tới để xem rốt cuộc là thần thánh phương nào mà lại có khả năng ấy, không ngờ vừa tới đã nhìn thấy một màn đặc sắc như vậy." Khóe mắt Viêm Dục nhếch lên tạo thành một nụ cười tà khí, nhìn Lộ Sâm đứng bên cạnh Viêm Duệ: "Thân là thị vệ thân cận của đại ca mà lại muốn hướng kiếm về phía ân nhân của chúng ta, mà đại ca còn không thêm ngăn cản, vì sợ đại ca sẽ mắc sai lầm lớn mà trở thành kẻ không biết tri ân báo đáp, nhị đệ ta đây liền lên tiếng ngăn cản."

Cuối cùng, Viêm Dục chinh tư thế ngồi, nghiêng đầu nhìn về phía Viêm Duệ, tự tay nâng bình trà rót cho Viêm Duệ một ly trà đầy, miễn cưỡng cười: "Đại ca chắc sẽ không trách ta nhiều chuyện chứ?"

Viêm Duệ rũ mắt, khóe môi treo một nụ cười rục rịch, nhìn chằm chằm khớp xương tay dài trắng nõn của Viêm Dục, nhàn nhạt mở miệng: "Làm sao lại vậy chứ, nhị đệ đúng lúc ngăn cản thủ hạ của ta gây đại họa, đại ca ta đến cảm kích đệ còn không hết."

Nói xong, Viêm Duệ nâng chung trà lên uống cạn một hơi, nghiêng miệng chén cho Viêm Dục thấy không còn nước trà mới thả chung trà xuống, rồi dờn tầm mắt nhìn hai người vẫn đang ngồi chuyện tâm ăn uống từ đầu buổi đến cuối buổi kia.

"Đại ca, ta thấy tiểu cô nương này tuổi cũng không lớn, tương đương cỡ Tuyền Nhi, đệ vừa trở về đã nghe Tuyền Nhi suốt ngày kêu la buồn bức, suốt ngày gầy vò nha hoàn xuất phủ, hai người có đại ân với nhà chúng ta, nghĩ chắc phụ thân cũng muốn tự nhìn thấy mặt, đưa các nàng vào phủ an bài, đầu tiên là có thể báo chút ân tình, thứ hai cũng có thể mang về bằng hữu chơi với Tuyền Nhi, giải buồn với nàng, ý của đại ca như thế nào?"

Viêm Duệ sâu xa nhìn Viêm Dục, nụ cười không thay đổi, gật đầu đồng ý: "Như thế được chứ, rất hợp với ý nghĩ của đại ca."

Mộc Phi tức giận tròn mắt nhìn Viêm Dục, cảm thấy vô cùng nổi giận với sự tự đại của hắn, giọng nói giận dữ nói: "Vị đại thúc này, ngài muốn ta vào phủ chơi với Tuyền Nhi của ngài đã có hỏi qua ý kiến của ta chưa?"

Viêm Dục không ngờ câu đầu tiên Mộc Phi nói với hắn lại là phản bác hắn, mắt lưu ly chậm rãi rơi lên người Mộc Phi, nhưu mảy, nhếch môi, cười tà hỏi ngược lại: "Người nhất định sẽ đồng ý, đúng không?"

Ánh mắt của hắn không nhìn Mộc Phi lâu, lướt qua nhìn Khôi Diệu ngồi cạnh nàng.

"Sao ngài biết là ta sẽ đồng ý? Đại thúc, ngài có tự tin quá mức rồi không?" Mộc Phi vô cùng coi thường hừ mũi.

Khôi Diệu này giờ vẫn luôn làm một cái bóng, cảm thấy có người chú ý đến mình nên nàng ngẩng đầu một cái, nhận ra là người ở trong sơn cốc ngày ấy lập tức xấu hổ một trận, mắt như tóe lửa, đột nhiên cất cao giọng hỏi "Hắn đang ở đâu?"

"Đang ở trong phủ ta..." Viêm Dục vừa dứt lời, bóng người bên cạnh Mộc Phi đã không thấy đâu, hắn miễn cưỡng cười nhìn về phía Mộc Phi: "Ta đã nói người sẽ đồng ý mà."

Mộc Phi kinh ngạc nhìn bóng người nhỏ bé đã sớm hóa thành một điểm đen trên không trung, lầm bầm lên tiếng: "Sức mạnh của ái tình quả nhiên là vĩ đại, không ngờ Diệu Diệu sư phụ cũng vì lao vào tình yêu mà không thể kiềm chế được, đã như vậy, ta cũng nên đi giúp nàng một tay thôi."

Viêm Dục mỉm cười, chờ Mộc Phi đứng dậy về nhà cùng hắn, vừa nghĩ đến hai chữ về nhà này hắn đã thấy cả người sung sướng.

Viêm Dục không có bất kỳ sự bất mãn nào, hắn vẫn lễ độ nhìn Mộc Phi, không hề so đo với sự tranh giành cuối cùng của Viêm Dục, trong lòng hắn, đệ đệ làm như vậy nhất định là có đạo lý của nó.

Lộ Sấm cau mày, trong lòng có chút bất mãn với sự không diễn theo của Viêm Dục, nhưng danh vọng của nhị công tử ở Viêm gia cao hơn đại công tử rất nhiều, không dễ có người dám làm trái ý, hắn thân là thủ hạ không thể mang lòng bất mãn với chủ tử mình được.

Vì thế hắn liền quy hết cảm xúc này lên người Mộc Phi, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, nghĩ tới mặt thật đây, một tiểu cô nương mới bảy lớn mà há mồm nói tình yêu, thật không biết thẹn.

Giờ phút này hắn đã quên mất cái cánh gà bị Mộc Phi chinh, nghĩ giờ đã trễ thế này, còn đứng dậy đi nhanh chóng, thật không đúng mực. (Mavis: đang nói Khôi Diệu đây:v)

Vì vậy, ba nam nhân sáu con mắt nhìn chăm chăm soi mói, cuối cùng Mộc Phi đứng dậy, lừa một bàn gà của Khôi Diệu đặt lại trước mặt mình, hưởng thụ thật đã.

"Lãng phí thức ăn ngon là hành động đáng xấu hổ, nhất là cánh gà mỹ vị thế này." Mộc Phi nói xong liếc nhìn cánh gà đã bị Lộ Sấm nhử ra, gương mặt thương xót và tiếc nuối.

Lộ Sấm trong nháy mắt hóa đá

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Mộc Phi Vào Phủ

Bầu trời lốm đốm đầy sao, đêm đầu xuân trong lành, Ngao Dục đánh xe tới, Viêm Dục, Mộc Phi và Viêm Duệ cùng bước ra đứng trước thềm đá của Túy Hương Cư.

"Đại ca, nếu đã như vậy thì đệ đệ hộ tống Mộc cô nương về phủ trước." Viêm Dục hài lòng nhìn Ngao Dục, không hổ là đệ nhất thị vệ của hắn, rất được lòng hắn à, chạy xe ngựa tới đây chẳng phải đệ đệ có thể mang Mộc Phi đi sao!

"Đêm khuya đường dài, ngồi xe ngựa quả thật có thể tránh được cái lạnh, việc này làm phiền nhị đệ rồi."

"Không phiền không phiền, vì vinh dự của gia tộc, nhất định sẽ dốc một phần sức lực của mình."

Mộc Phi nhìn hai huynh đệ ngơ ngác tán ta dương, trên mặt nở nụ cười đối trá, liền khoanh tay rừng mình nổi da gà đi về phía xa ngựa, nói thêm nói gì với Ngao Dục, diện anlequidon tự mình lấy tay đề lên thềm xe ngựa phóng lên xe, phủ rèm xuống, ra lệnh với Ngao Dục: "Đánh xe đi, hai người vừa trở về là trời khuya lắm rồi đây."

Khóe miệng Viêm Dục giật giật, miễn cưỡng nở một nụ cười tà khí, đôi mắt như lưu ly thoáng qua ý cười, tiểu nha đầu lại trưởng thành thêm rồi, đây mới là trình độ diễn xuất của nàng.

Viêm Duệ bất đắc dĩ chấp tay cười, Lộ Sấm trong nháy mắt tối sầm mặt, thấy nhị vị thiếu gia không có biểu hiện gì, đành bữu môi nói thảm vài câu trong lòng.

Ngao Dục nhìn về phía Viêm Dục, hắn biết tính của chủ tử, cũng biết sự dung túng của chủ tử với tiểu chủ tử, lúc này chủ tử hắn là nên mau chóng lên xe mới phải.

Quả nhiên Viêm Dục không hề động kích với Viêm Duệ nữa, ngồi lên xe ngựa của hắn, đương nhiên là do Ngao Dục hộ tống. Hắn nhàn nhã đi tới xe ngựa, nghĩ tới việc lát nữa lên xe nhất định phải thu thập tiểu nha đầu kia một chút.

"Xe ngựa nhỏ quá, ta không thích ngồi cùng chiếc với ngơoi, tiểu soái ca, mau đánh xe đi!"

Bên trong màn xe vọng ra giọng nói thanh thúy mang theo vẻ mềm dẻo ngọt ngào của Mộc Phi, chỉ tiếc là âm thanh dễ nghe ấy lọt vào tai Viêm Dục lại khiến hắn tối mặt, không thích ngồi cùng chiếc với người khác thì thôi đi, Tiểu Soái Ca là đang nói ai đó?

Nhưng hắn vẫn nhớ đã từng có một ngày Mộc Phi cọt lên gò má của hắn chảy nước miếng nói: "Oa oa, phụ thân nhất định là người đẹp trai và hấp dẫn nhất thế gian."

Trai đẹp hình như chính là mỹ nam mà Mộc Phi thường gọi, tên Ngao Dực đó đẹp trai? Tiểu mỹ nam? Ý nói là chê ta già sao?

Viêm Dục hí mắt, miệng mỉm cười nhưng ánh mắt như dao găm phi về phía Ngao Dực, làm cả người Ngao Dực căng cứng lên, đổ mồ hôi hột, tay kéo dây cương không biết nên làm thế nào.

Hắn hô hào trong im lặng: chủ tử, không liên quan tới tiểu nhân nhan, tiểu nhân không hề biết tiểu chủ tử đang nói cái gì.

"Khuya lắm rồi, đi thôi!" Một ngọn gió nhẹ nhàng bay ra khỏi màn xe, lúc đến gần móng ngựa đột nhiên hóa thành một mũi nhọn đánh vào một cái, con ngựa giờ hai chân trước hí lên một tiếng dài rồi vụt chạy như điên.

Ngao Dực hết hồn nghiêng trái ngả phải, xém chút nữa thì té ngựa, may mà hắn có công phu thăng bằng thân hình, dina4nl3q9uydn.com thẳm kêu khô với Mộc Phi, lúc quay đầu thì phát hiện chỗ Viêm Dục vừa đứng đã không thấy ai thì thờ nhẹ một hơi.

"Già ~!" Vung roi quát ngựa một cái, nhanh chóng thuận phục được con ngựa đang giận dữ, xe ngựa nhanh chóng vững vàng đi về phía trước.

"Đại Thiếu Gia." Lộ Sấm nhìn chiếc xe ngựa dần biến mất trong màn đêm, bóng dáng của Nhị Công tử đột nhiên phi vào xe ngựa rất mờ ảo, công lực còn cao hơn ngày trước, nhìn lại về mặt của Đại Thiếu gia lại không thấy vẻ gì khác thường.

"Lần này nhị đệ ra ngoài du lịch, ta thấy đã gặp được rất nhiều kỳ ngộ, mau đi mang xe ngựa của ta tới đây." Viêm Dục mỉm cười chấp tay, nở nụ cười ấm áp đón gió mát, không hề cảm thấy ghen ghét một chút nào.

Lộ Sấm cung kính thưa phải, nhanh chóng ẩn vào màn đêm, ra sau Túy Hương Cư mang xe ngựa của Viêm Dục đến.

"Gặp ta mất hứng thế sao?" Viêm Dục miễn cưỡng tựa vào xe ngựa, cánh tay chắc khỏe vòng lấy hông Mộc Phi, tay kia đưa một ngón tay vòng lấy một lọn tóc dài đen nhánh của Mộc Phi.

Mộc Phi cố gắng động thân, lại nhận ra tất cả đều phí công, nếu nàng đã tránh không thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn nữa thì thôi khỏi vùng vẫy nữa, lập tức tìm một chỗ thoải mái trong lòng hắn, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Nói nhảm, đương nhiên mất hứng, người thấy ta thì làm bộ như người lạ, nếu đã không biết ta... thì ta không thèm để ý tới người nữa.

"Ha ha, là đang trách ta không nhận ra người sao?" Viêm Dục nhanh chóng đoán ra được nội tâm của Mộc Phi, buông lỏng tóc của nàng, tay bắt đầu không an phận sờ tới sờ lui trên gương mặt nàng.

Mộc Phi ngo ngậy mặt qua bên trong, tiếp tục ngậm miệng không thèm để ý tới hắn, nhưng bàn tay ấm áp trên gương mặt nàng lại đang run lên nhẹ nhẹ, tựa như có một dòng điện đang thấm dần vào trong máu, Edit: Maivs Clay dung nhập vào cốt tủy của nàng, thân thể của nàng cứng đờ, hàm răng cắn chặt, sợ mình sẽ không can thận kêu thành tiếng.

"Ta rất nhớ người." Giọng nói thì thầm truyền vào tai như tình nhân, ánh mắt Viêm Dục mê ly, mặc dù Mộc Phi chẳng nói một lời nào, nhưng tiếng lòng của hắn vẫn không nhịn được muốn nói ra ngoài.

Mộc Phi mở đôi mắt trong suốt, ngồi trong ngực Viêm Dục xoay người đối mặt với hắn, Viêm Dục vì lời nói của mình mà mặt có chút nóng bỏng, nhất thời không phản ứng làm Mộc Phi thoát khỏi được sự kìm kẹp của hắn

"Khụ, cái đó..."

"Ah, sao mặt người hồng vậy?" Mộc Phi lại gần Viêm Dục, nhìn chăm chăm làn da trắng nõn như tuyết phỉm hồng, đỏ tới tận mang tai.

"Ngồi yên!" Viêm Dục có chút thẹn quá thành giận, đột nhiên cao giọng nói với Ngao Dực: "Người vẫn chưa ăn cơm đúng không, tới điểm đi!"

Ngao Dực khóc không ra nước mắt, không chừng chủ tử lại rơi vào tay của tiểu chủ tử rồi.

Xe ngựa nhanh chóng tới được phố Cô Khê, vì trên con phố rộng như vậy nhưng chỉ có một phủ duy nhất là Viêm gia, nên hắn cũng chẳng có gì phải bận tâm, đánh xe ngựa đi thật nhanh, tốc độ gia tăng bất ngờ làm Mộc Phi ngã nhào ra phía sau, cũng may nàng kịp chuẩn bị, thuận thế nắm lấy áo ngoài của Viêm Dục, một tiếng "roẹt" vang lên, trong tay Mộc Phi đột nhiên nhiều hơn một nắm vải tím, giương mắt lên thì nhìn thấy cái quần trong màu đen của Viêm Dục ở trong.

"Ngao Dực! Nhanh hơn chút nữa!" Âm lượng của Viêm Dục lại tăng thêm mấy phần, Ngao Dực nghe thấy mà lạnh run cả người.

Cánh cửa lớn của Viêm Phủ nặng nề mở ra, Mộc Phi ngửa đầu nhìn tám bảng đen sơn vàng kim, vẻ mặt tầm tắc, oa vài tiếng, sau đó hỏi Ngao Dực đứng bên: "Chỗ của Diêu Diêu sư phụ của ta là đâu?" diananlequydon

Ngao Dực liếc mắt nhìn Viêm Dục, đáp: "Không biết."

Tiểu chủ tử, ta van hai người đừng đứng ngoài cửa lớn nữa, ai mà biết sư phụ người đã đi đâu chứ.

"Thôi, không nói cũng được, để ta tự tìm." Mộc Phi thấy Ngao Dục đưa mắt về phía Viêm Dục, đôi mắt to ngược nhìn ánh trăng tròn trên bầu trời, sau đó sải bước đi qua bậc cửa vào bên trong.

"Chủ tử, như vậy có ổn không? Tòa nhà này chỉ có ngài và đại thiếu gia ở, viện của phu nhân và tam tiểu thư và vườn hoa nối liền với hậu viện, thật là không cần dẫn đường cho tiểu chủ tử sao?"

"Trước kia chúng ta luôn ăn ngủ cùng một chỗ, hai viện nhiều sương phòng như vậy, chẳng lẽ còn không có chỗ cho Phi nhi ngủ sao?" Viêm Dục hờm Ngao Dục, đi theo mộc Phi.

Dọc hành lang dài đều treo những viên dạ minh châu to như quả trứng gà để chiếu sáng, mộc Phi vừa đi vừa nghĩ, thường thức những mái hiên của gia thế cổ đại, Viêm Dục thì theo sau nâng đỡ giới thiệu.

Mặc dù là buổi tối, nhưng lần đầu tiên Mộc Phi nâng nhìn thấy được cảnh sắc hùng vĩ như thế, trong lòng lại sinh cảm giác tò mò, còn dâng lên thêm một cổ ấm áp, cảm thấy đây chính là nơi ở của Viêm Dục, không ngờ lại hào hoa hùng vĩ như vậy.

Nàng đoán Viêm Dục cho nàng vào cửa chắc hẳn cũng tính sẽ không cho nàng rời đi, có thể sẽ kiểm tra một lý do để nàng ở lại lâu dài, cho dù tình huống có như thế nào cũng cảm thấy, đây là một loại tâm ý của Viêm Dục đối với nàng, nàng sắp có một mái nhà mới.

"Thích không?"

"Thật thu hút." Mặc dù có thời điểm lên mặt thì lên mặt, nhưng Mộc Phi cũng không phải là người ăn ở hai lòng, cảnh sắc nơi này thực sự đẹp hơn rất nhiều những cổ cung đã đi tham quan lúc trước.

Viêm Dục nhếch môi nở một nụ cười vui thích, mặc dù nhà này chỉ có ba cửa lớn nhỏ để ra vào hậu viện, nhưng phần lớn đều là do hắn bố trí, toàn bộ đều được xây theo sở thích của hắn, tỷ như sương phòng thủy trúc ở phía sau, tỷ như sương phòng mới mở phía trước trồng toàn hoa ngọc lan.

"Ta nghỉ ở đâu?" Mộc Phi đi dạo một vòng lớn trong sân, đứng cạnh cái bàn đá trong hậu viện, tiện tay cầm bánh ngọt trên bàn bỏ vào miệng nhai, nói câu không rõ ràng.

Viêm Dục chỉ tay về một hướng, mỉm cười nhìn nàng không nói.

"Phốc, đại thúc, ngươi thật biết an bài, để cho ta ở sương phòng đối diện với ngươi, đây là gần quan được ban lộc nhỉ."

Viêm Dục gật đầu, giọng nói lười biếng kèm theo mỉa mai: "Đúng là như thế, ý của ngươi thế nào?"

Mộc Phi gạt mình, ánh trăng màu bạc mong manh mỏng lung chiếu lên người của hắn, trên người hắn vẫn đang mặc trường sam bị nàng làm rách mất một miếng, chỉ là nội tâm lại trầm thuần xinh đẹp, chói mắt khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Nàng không ngờ Viêm Dục lại không hề nghĩ ngợi đã gật đầu với sự nhạo báng của nàng, ho nhẹ một tiếng nói sang chuyện khác: "Nghe nói cha ngươi bị bệnh."

"Phụ thân quả thật thân nhiễm bệnh, nếu rảnh, nhờ ngươi giúp đỡ tới xem thử."

"Cứ như vậy đi, ta đi nghỉ trước." Gò má của Mộc Phi ngày càng nóng, lật đật chạy về phía sương phòng, rầm một tiếng đóng chặt cửa lại, hoàn toàn quên cái tên yêu tinh kia ở ngoài cửa.

Mộc Phi dựa lưng vào cửa phòng, trong căn phòng yên tĩnh lắng nghe tiếng tim đập mạnh của mình, giống như chú nai con thấy thợ săn liền khiếp đảm, hoảng hốt luống cuống.

Nàng bước nhanh tới cạnh giường nhỏ, vùi mình trong vải mềm ấm áp, ngửi lấy mùi mộc lan nhàn nhạt, trong đầu Mộc Phi đột nhiên nhớ lại: đi một vòng lớn rồi nhưng sao lại không thấy bóng dáng của Diệu Diệu sư phụ đâu nhỉ?

"A! Dâm tặc! Lão nương không trị được ngươi thì sẽ theo họ ngươi!"

Sau đó là một loạt âm thanh đổ vỡ của đồ vật.

Giọng nói bén nhọn cao ngất của Khôi Diệu truyền ra từ ngoài viện, làm kinh động cả những chú chim đang nghỉ đêm, ríu rít kêu quang quác bay tán loạn lên trời.

Mộc Phi đứng bật dậy phóng tới cửa phòng, đúng lúc mở cửa thì gặp Viêm Dục liền lách người đi qua: "Mau tránh ra, ta đi xem thử sư phụ sao rồi."

"A, không sao, hai vị sư phụ của chúng ta đang bàn về đại sự cả đời."

"Cái gì mà đại sự cả đời chứ, Diệu Diệu sư phụ của ta đang kêu thất thanh kia."

Viêm Dục nắm lấy tay Mộc Phi cản lại, kéo tới bên giường: "Nếu ngươi không hiểu, ta có thể dạy."

Mộc Phi ngược mắt, chống lại đôi mắt lưu ly chưa tỉnh cảm nhận nhạy của Viêm Dục, đột nhiên nhận ra thứ trong miệng hắn vừa nói là gì, từ cổ đến tai nháy mắt hóa thành màu đỏ, da thịt nóng ran.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Tuyên Nhi Ngã Nhào

Chúc mừng ngài đạt được nguyệt phiếu (Mavis: Câu này liên quan gì?)

"Thôi đi, công phu ba lượng của ngươi, thực tế mình ra sao còn muốn dạy ta? Tỷ như các loại kịch chiến trên giường, thế nào thì kinh nghiệm của ta cũng phong phú hơn ngươi, toàn là tính cho lúc này."

Mộc Phi vô cùng miệt thị lườm Viêm Dục, che giấu kích động trong lòng, phi, tên này gần đây chẳng biết xấu hổ là gì cả, vừa đụng tới nàng đã nói mấy lời thâm tình đạt ý, không biết đỏ mặt là gì.

Viêm Dục híp mắt, đôi môi đỏ nâng lên càng làm tăng thêm vẻ mỉa mai, chỉ nghe giọng nói nhàn nhạt của hắn: "A, tận mắt nhìn thấy xem ra kinh nghiệm phong phú hơn ta rất nhiều, nếu ngươi đã biết suy tính của ta thì tận mắt nhìn xem thế nào?"

"Cắt." Mộc Phi không đáp, khịt mũi nói cắt, không nhin được nói: "Đi nhanh lên đi, ta còn muốn ngủ."

Nghiêng tai lắng nghe, tiếng động ngoài phòng đã nhỏ đi không ít, mặc dù thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng gào thét giận dữ đè nén của Khôi Diệu nhưng tổng thể vẫn không có âm thanh phá hủy nhà cửa, Mộc Phi nhớ tới thân thủ xuất thần nhập hóa của Khôi Diệu, quyết định không thêm đề ý đến nàng nữa, thôi thì muốn âm ý thì cứ âm ý đi.

Sắc mặt của Viêm Dục không tốt lắm, nhưng thấy vẻ mặt mệt mỏi của Mộc Phi, mặc dù có rất nhiều lời muốn nói nhưng rốt cuộc vẫn không đành lòng, nhẹ nhàng giơ tay lên gạt mái tóc lòa xòa bên trán nàng, dịu dàng nói: "Ta gọi nha hoàn vào hầu ngươi rửa mặt."

"Không cần không cần, chuẩn bị cho ta một thùng nước tắm và một bộ đồ sạch là được rồi, mấy cái khác để ta tự mình làm."

"Vậy thì được, ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt dianlequydon, ta đi về trước đây, nếu có chuyện gì thì hãy rung chiếc linh đang treo trên đầu giường, ta sẽ tùy thời xuất hiện."

Đôi mắt đảo quanh tìm kiếm, một chiếc linh đang tinh xảo hình bướm màu bạc như ẩn như hiện, được buộc bằng một sợi dây kim tuyến trên đầu giường, Mộc Phi có cảm giác khá xúc động với sự săn sóc của Viêm Dục, nhàn nhạt cười: "Được rồi, ta ngủ một giấc tới sáng là ổn rồi, ngươi nhanh đi nghỉ ngơi đi."

Tắm rửa rồi thay một bộ y phục yêu thích, Mộc Phi gối đầu ngủ một giấc không quản trời trăng mây gió, cho đến khi bụng truyền tới một tiếng kêu, bên tai lại thêm tiếng mắng phần hạn của Khôi Diệu làm nàng từ từ tỉnh lại.

Mộc Phi tỉnh cả ngủ, Viêm Dục chê cười lên tiếng: "Đúng là chú heo nhỏ lười biếng, đến giờ ăn cơm trưa mới chịu tỉnh."

"Diệu Diệu sư phụ đâu?" Nàng lấy tay ấn ấn huyệt Thái Dương, ngó nghiêng trong phòng, ngoại trừ Viêm Dục ra không còn có ai ở đây.

"Ha ha, nàng ngồi trên giường ngươi gần một canh giờ, nửa canh giờ mắng sư phụ ta, nửa canh giờ kể khổ với ngươi, cuối cùng thấy ngươi ngủ say quá, đành đi tìm sư phụ ta trao đổi võ nghệ rồi." Viêm Dục mỉm cười, giải thích với Mộc Phi.

Mộc Phi đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cũng cười theo, xem ra Diệu Diệu sư phụ gặp phải đối thủ rồi, nghĩ đến đại chiến tới qua kịch liệt như vậy. Đang suy nghĩ, bụng phát ra tiếng kêu "Ừng ực ừng ực", nàng ngủ hơn cả nửa ngày nên đang kịch liệt biểu tình đây mà.

Người vừa đói, khứu giác cũng nhạy cảm hơn, nàng hít sâu một hơi nghe thấy trong phòng có mùi thơm ngọt đậm, nàng say mê: "Oa, không biết khi nào lại có thể ăn được bánh ngọt, nhớ lại lúc trước Thiên Sở thúc thúc ân cần thế nào..."

Viêm Dục nhìn mấy món điểm tâm ngọt trên bàn, tiến lên vài bước xách Mộc Phi từ trong chăn ra, ném một cái váy ngắn màu tím nhạt cho nàng: "Mặc xong, rửa mặt, ăn cơm." Nói xong đi ra ngoài, đường như mang theo một phần tức giận.

Mộc Phi bĩu môi, tức giận liên tưởng tới bình dấm chua, nàng chỉ là ám hiệu món điểm tâm ngọt của hân thôi mà, nhìn hân kia, chẳng biết đùa giỡn chút nào cả.

Mặc váy lên người, tiếp đó có hai nha hoàn mặc đồ lục đi vào, một người bung một chiếc chén sứ, người còn lại bung một chiếc chậu đồng.

"Mộc tiểu thư, Nhị thiếu gia phân phó để cho chúng ta phục vụ ngài rửa mặt." Một người trong đó nói.

Mộc Phi mở rộng cửa nhìn quanh, không nhìn thấy bóng dáng của Viêm Dục đâu, nàng hơi thất vọng, nhàn nhạt gật đầu, sau khi để nha hoàn phục vụ đánh răng rửa mặt rồi cho lui ra, từ khi xuyên qua tới nay, nàng toàn là tự lực cánh sinh, không quen với việc được người hầu hạ.

Đi tới mặt bàn, thấy trên bàn không chỉ bày điểm tâm nhỏ, có tròn, có kiêu, có hình thoi cũng có hình tam giác, bên cạnh còn có một ly hồng trà ấm nồng, mùi hương này chính là phát ra từ đó.

Mộc Phi uống một hớp, ngồi trên ghế vừa ăn vừa lẩm bẫm: "Ăn ngon thật."

"Ăn ngon thì ăn nhiều chút." Viêm Dục đi mà quay lại, như cái gì cũng chưa từng xảy ra, tự đắc ngồi bên cạnh Mộc Phi, mỉm cười nhìn nàng ăn bánh ngọt, ánh mắt dịu dàng như có thể chảy ra nước.

Mộc Phi chẳng quan tâm, tính tình của nàng hiền hoà, có ăn là sẽ quên hết mọi chuyện không thoải mái, huống chi trước mặt nàng là bánh ngọt mà mình yêu thích nhất, không rảnh ngồi đó mà tán nhảm.

Ăn xong bánh ngọt, uống chút hồng trà, Mộc Phi mới nhớ tới chánh sự, hỏi Viêm Dục: "Đại thúc, ta và Diệu Diệu sư phụ ở đây có ổn không vậy?"

"Cảm thấy không ổn sao?" Viêm Dục nhú mày hỏi ngược lại, trong lòng vô cùng khó chịu với cách xưng hô đại thúc này.

"Tôi qua mặc dù tùy ý đi dạo một vòng, nhưng ta cũng chú ý tới vườn hoa bên kia là hậu viện, cô nương kia không phải ở hậu viện ư, huống chi người cũng nói, để cho ta bồi Tuyền Nhi tiểu thư, vậy thì ta không ở sau viện thật không hợp tình đạt lý."

"Cái này từ từ nói sau, ăn no trước rồi đi thăm phụ thân ta thôi." Viêm Dục đứng lên, cố né cái đề tài này.

"Ừ, chỉ là, ta thấy phụ thân của ngươi thì nên gọi là gì? Gia gia?" Mộc Phi cẩn thận thả ngân châm của mình vào trong túi, nghĩ đến vấn đề xưng hô liền cảm thấy nhức đầu, nàng cực kỳ ghét quy tắc xưng hô của cổ đại, quá phức tạp, đặc biệt là con đề ngày hôm nay ngày mai lại có thể trở thành đệ đệ, quan hệ giữa nàng và Viêm Dục quái dị, mắc công xưng hô với cha hân không tốt lại bị nhầm thành bạn bè thân thích.

"Phụ thân trong triều có chức vụ, ngươi gọi hân là Viêm đại nhân là được rồi." Viêm Dục cau mày, cảm thấy ghét cái xưng hô gia gia này, suy nghĩ một chút lại bổ sung: "Thực là bất đắc dĩ muốn ngươi kêu là bá bá, đã nói nhận ngươi làm muội tử của ta."

Mộc Phi tức giận lườm Viêm Dục, quyết định không để ý tới hân nữa đi thẳng ra ngoài.

Muội tử, mới đó là nghĩa phụ giờ lại trở thành đại ca?

Đi với Viêm Dục cả một canh giờ mới tới được sảnh chính, Mộc Phi thăm than phủ đệ của Viêm Gia, xem ra hoàng thượng trong miệng người khác, thật không thể khinh thường.

Mộc Phi lại gần Viêm Dục, lôi kéo tay áo của hân nhỏ giọng hỏi: "Ngươi nói với ta xem cha ngươi bị gì vậy, để trong lòng ta có dự tính trước, phòng kít nữa thất bại."

"Ta cũng không phải là đại phu."

"Phải luôn có đại phu từng chẩn bệnh rồi chứ!"

Tô Nhi thấy Viêm Dục dẫn một tiểu cô nương đi vào, nhìn kỹ thì nhận ra hai người rất thân thiết, tiểu cô nương không chỉ lôi kéo ống tay áo Nhị công tử, hơn nữa còn tiến tới thì thầm nói chuyện bên tai hân, xem nét mặt, giống như đang phát giận, toàn thân nàng đỏ mồ hôi lạnh, run rẩy quỳ xuống đất thỉnh an.

"Nhị thiếu gia."

Mộc Phi lúc này mới chú ý tới, thấy nha hoàn sai vật lên lên nhìn nàng, vội vàng buông y phục của Viêm Dục ra lui về phía sau đứng ngay ngắn, đi theo hân vào trong.

"Ừ." Viêm Dục liếc nhìn Mộc Phi đang cố làm ra vẻ, đưa tay mở cửa nói: "Phụ thân, con mang Phi nhi tới."

Mộc Phi cúi đầu nhìn giày thêu, lỗ tai thu hết mọi thứ Viêm Dục vừa nói, chẳng lẽ hắn đã nói hết mọi thứ về mình với Viêm Thừa Ân sao? Nghe câu đó như đang chờ nằng ý.

"Tới, ngồi đi."

Mộc Phi nhìn Viêm Dục, nương theo âm thanh nhìn về phía giường, Viêm Thừa Ân đang đắp chăn mỏng ngồi trên giường, gương mặt treo nụ cười thân nhiên đang nhìn nằng chăm chăm.

Nằng vội vàng tiến lên phúc phúc, miệng lải nhải, khéo léo ngồi ở cuối giường để tăng thượng.

"Ngồi vậy làm sao bắt mạch, ngồi trước mặt." Viêm Dục đi tới, xách Mộc Phi lên đẩy nằng ngồi về phía bên cạnh Viêm Thừa Ân.

Viêm Thừa Ân ngẩng đầu tò mò nhìn hắn.

Viêm Dục không thèm liếc nhìn hắn lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm Mộc Phi trước mặt mình, để ý tới sự nổi giận của nằng nhưng chỉ có thể ăn nhẩn một cách bất đắc dĩ, gương mặt nở nụ cười.

Viêm Thừa Ân ngày càng cảm thấy kỳ quái, lúc này mới chuyển mắt nhìn sang Mộc Phi, giọng nói hòa hoãn không ít: "Không cần thận trọng, ngồi đi."

Mộc Phi gạt đầu, đặt tay lên mạch của hắn bắt mạch, thăm dò một hồi nằng nhận ra, Viêm Thừa Ân không có bệnh.

"Người tên là Phi nhi sao, nghe Ngọc nhi nói người giỏi y thuật, có thể phát hiện ra là ta bị bệnh gì không?" Ánh mắt Viêm Thừa Ân lấp lánh, dịu dàng nói.

"Viêm Đại nhân....."

"Gọi ta Viêm bá bá." Viêm Thừa Ân cắt đứt tiếng gọi của Mộc Phi.

"Vâng, Viêm bá bá." Mộc Phi thăm cẩn rằng, kêu thêm một tiếng: "Viêm bá bá cảm thấy cơ thể có gì bất thường không?"

"Thể thiếu thân hư, tinh thần không ổn định, không cách nào xuống giường."

"Ta viết vài thang thuốc bổ cho bá bá, bảo đầu bếp trong phủ sắc mỗi ngày hai lần, không tới ba ngày là có thể ổn được rồi." Mộc Phi suy tư một lát, nghĩ cách cho Viêm Thừa Ân.

"Như vậy cũng tốt." Viêm Thừa Ân vô cùng hài lòng cười, nói với Viêm Dục: "Quả thật y thuật cao minh, tuổi chưa trưởng thành mà đã là một viên ngọc lấp lánh như vậy, sau này tiền đồ vô lượng."

"Vây ý của phụ thân là..."

"Nếu đã là người quen của con, lại là do con dẫn vào phủ, vậy thì để con an bài đi." Viêm Thừa Ân nói rồi nhắm hai mắt lại, vô lực phát tay một cái.

Viêm Dục cười nói: "Vây con và Phi nhi đi trước." Nói rồi kéo tay Mộc Phi chạy ra ngoài.

Tô Nhi đứng chờ ở ngoài thấy Nhị công tử đi ra trên mặt không chỉ mỉm cười rạng rỡ, hơn nữa còn lôi kéo tiểu cô nương kia ra ngoài, cả người sững sờ quên cả mất hành lễ, Viêm Dục không thèm chú ý đến nằng, chỉ lo lôi Mộc Phi đi, cầm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của nằng.

"Ê ê ê, rốt cuộc là các người đã nói về chuyện gì vậy?" Đi tới vườn hoa, thấy xung quanh không có ai, Mộc Phi liền hất tay Viêm Dục ra, khó hiểu hỏi.

Mặc dù có nghe thấy cuộc hội thoại của Viêm Dục và Viêm Thừa Ân, nhưng Mộc Phi cảm thấy như mình đang sắp chui vào bẫy.

"Nhị ca, nhị ca, đây là bằng hữu mới Mộc Phi sao?"

Viêm Dục còn chưa kịp trả lời, từ đằng xa đã có một âm thanh nhẹ nhàng của một tiểu cô nương lại gần, sau đó là một bóng dáng cuống cuống và buồn bực chạy tới.

Mộc Phi cảm thấy hoa mắt, một bóng tím chợt xuất hiện ngay trước mắt, nằng theo bản năng khẽ nhảy sang bên cạnh, chỉ nghe "Ai u" một tiếng, cô gái ngã trên đất.

"Tam Tiểu Thu!" Sau đó là những tiếng bước chân vội vã và tiếng kêu gọi ầm ỹ.

Một người nhảy tới trước mặt Mộc Phi, rống to với nằng: "Nha đầu lỗ mãng từ đâu tới, lại dám tổn thương Tuyên Nhi!" Cánh tay giương lên, chuẩn

bị giáng xuống một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Đụng Phải Cố Nhân

Theo bản năng Mộc Phi tránh sang bên, người kia không nghĩ tới Mộc Phi dám tránh, không kịp dừng lại:

"Ui da." Một tiếng ngã xuống đất, vừa đúng lúc Tuyền Nhi định đứng dậy, lập tức hai người va vào nhau, kêu thảm thiết không ngừng.

Thừa dịp lộn xộn, Mộc Phi nhìn người vừa mới đụng vào nàng, búi tóc phụ nhân, mặc áo khoác màu xanh đen, trên đầu cắm châm mã não, không thể nói là sang trọng, nhưng cũng được người khác ngưỡng mộ.

"Nhị phu nhân, Tam tiểu thư." Lúc này nha hoàn mới phản ứng lại, hoảng hốt tiến lên đỡ hai người dậy.

"Chết hết rồi à, còn không nhanh nâng chúng ta dậy!" Nhị phu nhân tức giận không nhẹ, bắt lấy cổ tay của một nha hoàn, mượn lực đứng lên, âm thầm nhéo trên mu bàn tay vài dấu đỏ, phát tiết tiết bất mãn trong lòng.

Tuyền Nhi cũng được đỡ lên, hai mắt đầm lệ chạy đến trước người Viêm Dục, cách hần một bước, chỉ vào Mộc Phi ủy khuất nói:

"Nhị ca, không phải người nói Phi nhi giống với muội sao? Tại sao nàng ta lại trốn tránh muội!"

Viêm Dục nhũn mảy, trong mắt màu xanh lưu ly xẹt qua một tia khó chịu, hãnh nhếch môi đến gần Mộc Phi, trực tiếp giữ khoảng cách với Tuyền Nhi.

"Một nha đầu nhà quê!" Nhị phu nhân giận dữ nói, đôi mắt dài hẹp nhìn Mộc Phi, rất là miệt thị.

"Phụ nhân thô bỉ!" Mộc Phi cũng không khách khí mắng lại, người ta đã mắng nàng hai lần, nàng sao lại tiếp tục tùy ý cho người ta khi dễ nữa.

"Người, người nói cái gì? Người có biết ta là ai không?!" Nhị phu nhân trừng mắt, không thể tin nhìn chằm chằm Mộc Phi.

"Bà ta là ai!" Mộc Phi hỏi Viêm Dục bên cạnh, tên gia hỏa này từ lúc bắt đầu cũng chỉ hé miệng cười trộm, nàng thật sự không nghĩ ra có gì đáng cười nữa.

Viêm Dục liếc Nhị phu nhân một chút, thần nhiên nói:

"Bà ta là tiểu thiếp của phụ thân."

"A." Mộc Phi kéo dài âm thanh:

"Thì ra là tiểu thiếp của bá bá!"

Nàng cố ý nhấn vào chữ "tiểu thiếp", nhìn thấy mặt nhị phu nhân biến thành màu gan heo, trong lòng đắc ý, không cần biết bà là ai, trước liền đánh, sau liền mắng, một chút tố chất đều không có, cố ý chọc tức ta.

"Người đâu, lời nha đầu nói năng lỗ mãng xuống đánh một trăm roi cho ta! Ta rất muốn xem, người chịu được bao nhiêu roi!"

Nhị phu nhân nổi trận lôi đình, thế nhưng nha hoàn xung quanh vẫn đứng im như tượng, bởi vì Viêm Dục không chỉ đứng bên cạnh nàng, còn giữ tay nàng, cười tà khí nói:

"Ta cảm thấy Phi nhi không sai."

Nha hoàn xung quanh sợ ngây người, Nhị phu nhân vẫn duy trì đưa tay chỉ Mộc Phi, Tuyền Nhi mở to hai mắt nhìn một màn này, quên luôn cả khóc.

Mộc Phi nhếch môi, buồn cười nhìn một màn trước mắt, cuối cùng nhịn không được "phốc phốc" cười ra tiếng:

"Ôi, sao các nàng lại sợ người như vậy." Thuận tiện thực cùi chỏ vào eo Viêm Dục, một bộ dạng xem trò vui.

Viêm Dục nhìn Mộc Phi, ưỡn oai đáp:

"Đó là sợ ngươi, cũng không nhìn chút đây là chỗ nào, ngang nhiên động thủ đánh người, đánh xong không xin lỗi còn mở miệng tổn hại người khác, các nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người ngông cuồng như ngươi."

Đột nhiên đôi mắt của Nhị phu nhân sáng lên, nóng lòng muốn tiếp tục thử sai nha hoàn bắt Mộc Phi lại.

Tuyền Nhi lấy khăn lụa chấm chấm nước mắt, nhìn Viêm Dục xong nhìn Mộc Phi, cũng không la hét đòi Mộc Phi chơi với nàng nữa, luôn cảm thấy bầu không khí rất quái dị.

Mộc Phi có chút tức giận, cười lạnh một tiếng hỏi ngược lại:

"Ta chính là ngông cuồng đấy, thế nào?"

"Vậy ta thích nàng ngông cuồng như vậy, thế nào?"

Mộc Phi không nổi giận, ngược lại cười, cúi đầu sửa sửa áo, nhắc chân đi, âm thanh xa xa truyền đến:

"Không biết, ta vẫn tiếp tục ngông cuồng, ha ha, hôm nay trời đẹp, ta đi tìm Diệu Diệu sư phụ đi chơi."

Viêm Dục nhìn bóng dáng Mộc Phi biến mất, lạnh lùng liếc Nhị phu nhân, nói:

"Phi nhi là khách trong phủ, cũng là nhân tài mà phụ thân xem trọng, nếu xảy ra chuyện như này, chỉ sợ nhị phu nhân cũng không gánh nổi lửa giận của phụ thân đâu!"

Viêm Duệ và Viêm Dục đều do chính thể sinh ra, sau khi sinh Viêm Dục ra thì mắc bệnh khó chữa, liền tiếp có được hai nhi tử nên Viêm Thừa Ân càng yêu mến Tịch thị, trước mặt thể tử tuyên bố sẽ không nạp thiếp, cứ vậy bồi hải tử và trông coi nàng đến cuối đời.

Qua hai năm, trong lòng Tịch thị khổ sở, muốn Viêm Thừa Ân có nữ nhi, liền tuyện thiếp cho Lâm Thừa Ân, người trong phủ đều gọi nàng là nhị phu nhân, lúc đầu gả vào, nửa năm ròng rã Viêm Thừa Ân đều không qua phòng của nàng ta lần nào, Tịch thị hiểu được tâm tư của trượng phu, trong lòng cảm động, sau đó thuyết phục nhiều lần thì hai người mới động phòng, sinh ra Viêm Tuyền.

Tịch thị rất yêu thích, một mực dạy bảo bên người, cho nên mặc dù Viêm Tuyền là thứ nữ nhưng vì là nữ nhi duy nhất, nên rất được sủng ái, vì Tịch thị có phương pháp giáo dục, tuy nhiên sau khi lớn lên thì chuyển đến chỗ nhị phu nhân, nhưng nàng rất nhu thuận hiểu chuyện, tính tình thiện lương, cho nên Viêm Dục đối với nàng cũng có chút tình cảm.

Mộc Phi không biết những thứ này, tâm tình đang cao chứng bỗng có chút mất mát, đến nhà Viêm Dục nàng rất vui, cũng không nghĩ tới thuận lợi như vậy, chỉ là không biết Viêm Dục và Viêm Thừa Ân thỏa thuận chuyện gì, Viêm gia thế lực to lớn, rắc rối phức tạp, chủ tử không nhiều nhưng chỗ ở thật quá rộng rãi, nàng đi hơn nửa phủ mà còn chưa đến tiểu viện của nàng, dứt khoát không đi thẳng nữa, đi đến vườn hoa, leo ra tường.

"Ui da!"

"A..! Vũ ca ca!"

Mộc Phi không nghĩ tới vừa leo xuống tường đúng lúc va vào đầu Tường Vũ, nàng ngạc nhiên đứng lên, vội khom lưng kéo Tường Vũ, Tường Vũ vừa đứng dậy, thì "Bốp" một tiếng, trán hai người đụng vào nhau.

Tường Vũ cùng Mộc Phi giật mình một lát, sau đó ta chỉ ngơ ngơ chỉ ta cười phá lên.

"Thế nào, còn đau không?" Tim nơi hẻo lánh không có người, hai người ngồi dựa vào vách tường, Tường Vũ thấy trên trán Mộc Phi u một cục, đau lòng hỏi.

"Hết đau rồi, Vũ ca ca, sao ngươi lại đến đây?"

"Ha ha ha, ta tới tham gia thi Hương." Tường Vũ cười ôn hòa.

Mộc Phi nhú mày:

"Bây giờ mới đầu xuân, chưa bắt đầu thi Hương mà?"

"Còn một khoảng thời gian nữa, đến sớm để chuẩn bị, nếu đi muộn sẽ không có thời gian tìm chỗ ở." Tường Vũ đã sớm tìm lý do thoái thác.

"Thật trùng hợp, sao ngươi lại đi đến Viêm phủ?"

"Ha ha, tới tìm nàng!"

Mộc Phi rất kỳ quái nhìn Tưởng Vũ trả lời, hẳn đến tìm mình? Là ý gì? Sao hẳn biết mình sẽ đến Triều Dương Thành, hoặc là biết mình đến Viêm Phủ?

"Đừng nghĩ loạn, ta không có theo dõi nàng." Tưởng Vũ buồn cười nhìn gương mặt Mộc Phi biến hóa thất thường, đưa tay xoa xoa tóc Mộc Phi, giải thích:

"Trước nàng mượn sách của ta, quyển đó là nói về Triều Dương thành, ta liền biết nàng có chủ ý gì. Cha ta từng nói thân phận của phụ thân của nàng không đơn giản, nhờ Thiên Sở điều tra, liền biết nghĩa phụ của nàng là người thành Triều Dương, hôm nay đến Triều Dương liền nghe nói có tiểu cô nương rất thông minh, đảm ba câu liền lấy lại được mặt mũi cho Viêm gia, ta liền đoán là nàng, dọc đường nghe được người ta nói đã mời nàng đến Viêm Phủ, ta liền đến xem."

Mộc Phi kinh ngạc nhìn Tưởng Vũ, suy nghĩ thật cẩn thận, vốn cho rằng có thể dấu điểm tất cả mọi người không nghĩ tới Tưởng Vũ lại biết được, cũng không nghĩ đến Tưởng Vũ từ nơi xa xôi tìm đến nơi này, yên lặng chờ đợi một tiếng, nếu không phải trong lòng đã có người khác, thì Tưởng Vũ cũng là lựa chọn không tồi.

"Có thể thấy được vận khí của ta rất tốt, cũng không hiểu vì sao có cửa không đi lại trèo tường ra vậy, bị khi dễ hả?"

Nghe được Tưởng Vũ nói câu này, trong lòng Mộc Phi cảm thấy ấm áp, nàng đứng dậy vỗ vỗ bụi trên người:

"Ta cảm thấy Viêm phủ quá lớn, đi cả buổi chiều đều không tìm được cửa, thật không thuận tiện, liền trèo tường."

"Ha ha, vậy nàng có thể đến chỗ chúng ta ở, Tứ Hợp Viện, có hứng thú không?" Tưởng Vũ cũng đứng lên.

"Chúng ta? Ngoại trừ ngươi, còn ai nữa?" Mộc Phi hiếu kỳ hỏi.

"Đều là người quen, thế nào? Muốn đi không?" Tưởng Vũ thừa nước đục thả câu.

Lòng hiếu kỳ của Mộc Phi hoàn toàn bị nhắc lên:

"Dẫn đường."

Tưởng Vũ vài ngày gạt đầu, trên đường hai người nói chuyện, cũng không quá im lặng, vòng vo vài lần đường phố ngày càng vắng vẻ.

Mộc Phi vừa nghĩ có thể nhớ đường hay không, liền lắc đầu liên tiếp:

"Ngươi thật là lần đầu tiên đến Triều Dương thành sao? Sao lại quen thuộc đường như vậy, như kiểu nơi nào cũng biết nha."

Tưởng Vũ chỉ cười không đáp, đứng trước mà nhà hơi nhỏ, đẩy cửa ra, hướng vào trong hồ:

"Mau đến nhìn xem, có người quen này."

"Là ai!" Tiếng nữ tử êm tai trong vạt truyền ra, sau đó càng âm thanh càng lớn dần:

"Oa oa, là Phi nhi muội muội!"

Một bóng dáng màu phấn bay tới, lúc đầu nàng muốn tránh khỏi, nhưng âm thanh quen thuộc cùng câu Phi nhi muội muội làm nàng dừng lại, tình tứ nhìn người đang hướng tới, là Liễu Nhiễm nha. Lập tức giữ chặt tay Liễu Nhiễm, liên tục đặt câu hỏi:

"Nhiễm tỷ tỷ, sao ngươi cũng tới Triều Dương thành, thật làm muội kinh hi nha."

"Người ngạc nhiên là ta đấy, ta đi theo Vũ ca ca, bọn họ tham gia thi khảo, ta tới chơi, sao ngươi lại tới Triều Dương thành? Mà phụ thân xinh đẹp của ngươi đâu?"

Liễu Nhiễm thấy Mộc Phi như tìm được người thân, trên đường tuy có Tưởng Vũ và Liễu Thiên Kỳ làm bạn, nhưng bọn họ đều là nam nhân, thêm hai người cứ nói toàn chuyện chính trị gì đó, nàng mở miệng như đang nói một mình hai người kia chỉ mỉm cười không có đáp trả, dạng người yêu thích náo nhiệt như nàng cảm thấy rất phiền muộn, có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không biết làm sao mở miệng.

Mỗi lần giận dỗi thì Liễu Thiên Sở liền nói sẽ đưa nàng về nhà, bị hù đến khổ cũng không dám nói, chỉ có thể ghen trong bụng, nếu không phải đi rất nhanh đến Triều Dương thành, chắc nàng kim nén mà chết mất.

Cái này, vừa nhìn thấy Mộc Phi liền kéo nàng đến phòng của mình, đóng cửa phòng lại, bắt đầu lúi rúi kể những chuyện xảy ra trên đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Du Ngoạn Gặp Lại

"Ca ca thật sự là nhân tâm, ta cười ngửa đến nỗi hai bắp đùi muốn hổng luôn nhưng không than vãn gì, hấn lại muốn đưa ta về nhà, khi đó đã đến trấn Trương Khê, hấn đều chê ta phiền phức." Liễu Nhiễm quyết miệng, miêu tả rất rõ ràng tình cảnh hôm đó.

Sở dĩ nàng còn nhớ chuyện đó là vì sau khi Liễu Thiên Kỳ giáo huấn nàng, nàng cũng không dám cãi lại, ban đêm ở trong phòng bôi được, vứt Liễu Thiên Kỳ ra ngoài thấy mặt hấn đen như đáy nồi cũng thoải mái không ít.

Mộc Phi nghe cười không ít, sau đó nhớ tới nàng cũng đi qua trấn Trương Khê, đi đến trấn Trương lâu, liền mơ hồ nghe thấy âm thanh quen thuộc, tỉ mỉ nhớ lại một chút, càng ngày càng cảm thấy giống Liễu Nhiễm. Nếu nàng quay trở lại kiểm tra, có phải hay không liền có thể sớm gặp bọn họ?

"Phi muội muội, đang suy nghĩ gì vậy?" Liễu Nhiễm nói nửa ngày, nâng chung trà lên uống một hớp lớn, thấy Mộc Phi trầm tư, thăm dò nhìn nàng tò mò hỏi.

"Ngày đó ta cũng đi trấn Trương lâu."

"Muội nó ngày đó muội cũng đi Trương Khê đến trấn Trương lâu? Hèn chi, khó trách Vũ ca ca hỏi chương quý có thấy qua.... một cô gái giống ngươi hay không." Liễu Nhiễm bưng tỉnh, lại không đủ từ ngữ, khoa tay múa chân nửa ngày, sau đó chỉ vào Mộc Phi nói:

"Mà chỉ cần dừng ở đâu, phàm là trấn Trương lâu hấn đều hỏi như vậy, ta và ca ca suy đoán là hấn tìm muội, thế nhưng hỏi gì hấn cũng không nói."

Trong lòng Mộc Phi khẽ động, không nghĩ tới một đường Trương Vũ luôn tìm nàng.

"A, Phi muội muội, nói cho cùng, vì sao muội đột nhiên không từ mà già vậy? Vũ ca ca đối với muội rất tốt, chúng ta là người ngoài đều thấy hấn toàn tâm toàn ý với muội." Liễu Nhiễm kể ra, nằm sấp trên bàn nhìn Mộc Phi, quan sát sắc mặt của nàng.

Đúng vậy, nói cho cùng Trương Vũ là một người bạn rất tốt, chỉ là nàng mới 11 tuổi, hấn cũng có 14 tuổi, khụ, còn quá sớm rồi.

"Ta đi cùng sư phụ mà." Mộc Phi không muốn tiếp tục vấn đề về Trương Vũ nữa, liền lấy sư phụ của nàng ra làm khiêng vậy.

Nàng cảm thấy mối qua hệ của mình với Khôi Diệu cần được cho người khác biết, hướng chỉ Liễu Nhiễm và Trương Vũ bọn họ giống như người thân của nàng, sớm muộn gì cũng sẽ gặp Khôi Diệu, giới thiệu trước cũng tốt.

"Sư phụ? Cái gì sư phụ? Phi muội muội, sư phụ của ngươi có là Tông Sư? Hay là thế ngoại cao nhân? Ngươi có học được chiêu nào không? Đến, biểu diễn cho ta xem."

"Sư phụ của ta, khụ, là người bình thường, có cơ hội sẽ giới thiệu cho ngươi biết." Nói đến Khôi Diệu, Mộc Phi liền vui vẻ đầy mặt.

"Không cho phép thừa nước đục thả câu, võ công của sư phụ của ngươi có lợi hại không?" Liễu Nhiễm không bỏ qua, nàng cũng muốn học võ công, không muốn lép vế với Liễu Thiên Kỳ, nhưng mẫu thân lại cấm nàng học võ, nói nàng là tiểu thư khuê các, biết võ sẽ không ai dám cưới.

Nàng chỉ là có chút hoạt bát thôi mà, làm sao lại không ai dám cưới? Mẫu thân cũng quá vô lý rồi.

Liễu Nhiễm giấu không được lời nói, nghĩ tới đây muốn cùng nói ra toàn bộ với Mộc Phi, Mộc Phi nghe xong, cười ra tiếng:

"Diệu Diệu sư phụ rất lợi hại, nhưng ngươi muốn học võ của nàng, mẹ ngươi nhất định sẽ truy sát nàng nha, ha ha, võ công của nàng rất cao, nhưng am hiểu nhất là, là...."

Liễu Nhiễm nghe Mộc Phi nói được một nửa song im bất, rất là sốt ruột, vội vàng lôi kéo nàng không ngừng hỏi:

"Ý gì, nói nhanh lên đi, vì sao mẫu thân sẽ truy sát nàng ta, nàng ta am hiểu gì nhất?"

"Hãm hại lừa gạt, trộm cắp! Ha ha!"

Liễu Nhiễm im lặng nhìn Mộc Phi một hồi lâu, xác định nàng không phải đang nói đùa, sau đó trầm mặc ngồi trên ghế không nói gì.

Mộc Phi cho là Liễu Nhiễm tức giận vì tưởng nàng nói đùa, liền giải thích:

"Ta không có nói đùa, lúc Diệu Diệu sư phụ muốn thu ta làm đồ đệ, chính nàng đã tự giới thiệu như vậy, còn nói võ công của nàng đều là tự học

rút ra từ trong thực tiễn, lợi hại nhất là khinh công, về sau đi theo nàng mới biết những gì nàng ta nói đều là thật."

Liễu Nhiễm giống như quyết định gì đó, trịnh trọng gật đầu, một mặt nghiêm túc:

"Phi muội muội, ta biết lời của người nói là thật, ta cũng phải nhận nàng làm sư phụ, bất quá người yên tâm, ta sẽ che chở nàng không cho mẫu thân truy sát nàng đâu."

Mộc Phi "ách" một tiếng, nhin không được cười rộ lên, Liễu Nhiễm thật quá đáng yêu, thì ra nàng im lặng không nói lời nào là đang suy nghĩ nha, bất quá thân thù của Diệu Diệu sư phụ, cũng sẽ không sợ phiền toái, chỉ là suy nghĩ của Liễu Nhiễm quá đơn giản, muốn làm sư phụ thu nàng làm đồ đệ có chút khó khăn.

Bất quá nhìn bộ dạng cao hứng của Liễu Nhiễm, nàng liền không nói gì thêm, rất dễ dàng chuyển đề tài sang chuyện khác.

Lại nói liên miên một lát, hai người nghe được Liễu Thiên Kỳ gọi các nàng đi ăn cơm, lúc này mới ý thức được đã đến giờ ăn cơm rồi, bị Liễu Nhiễm lôi kéo cánh tay nhin không được nhớ tới Viêm Dục, lúc nàng rời khỏi Viêm phủ là đã xế chiều, Viêm Dục có lo lắng đi tìm nàng không?

"Phi nhi, người có muốn làm thợ kiếm ít bạc không?" Sau khi ăn cơm xong, Tường Vũ và Mộc Phi ngồi trong sân, tùy ý nói chuyện.

"Thợ?" Mộc Phi quay đầu sang:

"Là làm việc gì?"

"Là một hiệu cầm đồ, đang tuyển một giám bảo sư cùng giám bảo ngọc."

"Thật sao? Dẫn ta đi xem." Mộc Phi bất động bất lấy cánh tay Tường Vũ, đôi mắt đen kịt lóe sáng.

Tường Vũ mỉm cười gật đầu, hần đoán Mộc Phi nhất định rất thích nghề này, hai ngày nay hần chạy đôn chạy đáo, không chỉ tìm kiếm Mộc Phi mà còn tìm kiếm một công việc hợp ý của nàng, nhìn thấy Hiệu cầm đồ tuyển người thì hần liền nghĩ ngay đến Mộc Phi, nghĩ tới tài hoa của nàng ngày đó ở Liễu Khê trấn.

Hôm nay nhìn thấy Mộc Phi, hần liền muốn nói chuyện này với nàng, quả nhiên nàng rất vui vẻ.

Đứng trước cửa Hiệu cầm đồ, Mộc Phi hít sâu một hơi, đi vào. Cửa hàng cũng không quá lớn, có một bàn cho khách nhân ngồi, quầy hàng ở chính giữa, dùng kính ngăn cách chỉ lộ ra một cái cửa nhỏ,, giống như ngân hàng ở hiện đại, bên trong từng quầy và từng dãy kính hình vuông, đồ vật nhìn không rõ lắm nhưng đập vào mắt đều là màu vàng ròng bạc trắng.

"Tiểu cô nương, muốn xem vật gì, hay giám định." Quản sự nói chuyện rất hòa ái, mang theo một mắt kính vàng tròn, cũng không vì Mộc Phi tuổi nhỏ mà tỏ ra khinh miệt.

"Bá bá, ta nhìn thấy ngoài cửa có tuyển nhân công, nên đến thử chút." Ấn tượng của Mộc Phi với quản sự rất tốt, cười híp mắt nói ra.

"Ồ?" Quản sự kỳ dị nhìn Mộc Phi một chút, ánh mắt từ trên mặt nàng lại chuyển đến trên người Tường Vũ theo sau, là người quen, chạy qua đây chắc không muốn hải từ chịu khó, xem ra tiểu cô nương này cũng là người mà hần muốn giới thiệu:

"Đã như vậy, người liền vào đi, chúng ta nói chuyện kỹ càng rồi sẽ quyết định nhận người hay không."

Tường Vũ ngồi chờ nửa canh giờ, quản sự tự mình dẫn Mộc Phi ra, bộ dạng rất cung kính. Nhìn vẻ mặt Mộc Phi, rất là vui vẻ, xem ra khảo sát vừa rồi rất dễ đối với nàng, hần là lấy được tín nhiệm của quản sự.

"Thế nào?"

"Ha ha, quản sự nói ta ngày mai có thể bắt đầu công việc." Mộc Phi cũng không đắc ý, nghĩ tới khảo sát của quản sự, đó với nàng mà nói thì quá đơn giản, rất dễ liền vượt qua.

Tên quản sự kia họ Trương, rất dễ nói chuyện, cũng là giám bảo sư của hiệu cầm đồ, nhưng hần không thể sánh bằng Mộc Phi, khi hần phát hiện sở trường của mình lại bị Mộc Phi vượt qua dễ dàng, hần liền hiểu được mình gặp người trong nghề, tuy nhiên Mộc Phi còn nhỏ tuổi, nhưng y vẫn không thể không kính ngưỡng, đến mức hần muốn kích động nói cho lão bản, có cao nhân gia nhập.

Sau khi Trương quản sự nhìn bóng dáng hai người biến mất, liền vội vàng đóng cửa, đi ra ngoài, phương hướng đi chính là Viêm Phủ.

Tối hôm đó Mộc Phi không về Viêm phủ, lúc nàng trở về Tứ Hợp Viện thì Liễu Nhiễm nhất quyết không thả nàng đi, nói Triệu Dương Thành có rất nhiều chỗ chơi vui nhưng chưa dạo qua, mà Liễu Thiên Kỳ và Tường Vũ một người thì suốt ngày luyện võ, còn một người thì suốt ngày đọc sách, nàng rất nhàm chán.

Nếu không phải vậy, thì Mộc Phi làm sao bị nàng tóm như vậy, kéo nàng đi tùm lùm, lấy lý do là:

"Phi muội muội muốn đi dạo, ta theo bồi nàng."

Mộc Phi bật cười, rốt cuộc là ai bồi ai vậy, nhưng nàng cũng không cự tuyệt, nàng cũng thật muốn vui chơi một lần.

Ban đêm Triều Dương Thành rất là náo nhiệt, có rất nhiều sạp hàng bày bán, các loại đồ ăn vặt, đồ chơi nhỏ bày khắp hai bên đường.

Các nàng vận khí rất tốt, gặp người ta đang diễn xiếc, Liễu Nhiễm hào hứng lôi kéo Mộc Phi chen vào trong.

Cách rất gần, Mộc Phi thấy một nam một nữ đang biểu diễn, nam từ bước lên, cởi áo lộ ra da thịt kiên cường rắn chắc. Nhìn liền biết là người thường xuyên tập luyện, cơ bụng rõ ràng. Hắn đang biểu diễn xiếc có độ nguy hiểm rất cao, nữ tử thì không nguy hiểm như vậy, nàng một thân áo hồng, múa kiếm, rất nhanh Mộc Phi bị thân hình của nàng hấp dẫn, trong đầu không tự chủ hiện lên hai câu thơ: khăn đỏ nhiều vấn đầu, nghiêng người như chim bay nhẹ.

Thân hình nữ tử như chim yến tinh tế lung linh, động tác mây bay nước chảy, khăn lụa màu đỏ quấn trên mặt, nàng múa một vòng sau đó chuyển kiếm cho nam tử, nam tử quát khẽ một tiếng, tay cầm một quả cầu bốc cháy, đồng thời di chuyển, quần chúng xung quanh bắt đầu vỗ tay, cao giọng hô hay hay, cảm xúc tăng vọt.

"A, Phi nhi muội muội, hắn muốn nuốt hết quả cầu sao?" Liễu Nhiễm kích động nắm chặt tay Mộc Phi, hai mắt chăm chú nhìn động tác của nam tử.

Trước kia Mộc Phi xem rất nhiều màn biểu diễn tương tự trên TV, không có trực tiếp thấy như bây giờ.

Nam tử như muốn người ta tin quả cầu này là hàng thật, cố ý lấy tay cảm hướng về phía mọi người, Mộc Phi cảm giác nhiệt nóng phả vào mặt, trong đôi mắt toát ra chút tò mò cùng mong chờ.

Nàng khẩn trương nhìn chăm chăm người trước mắt, hỏa cầu chiếu rọi, nàng liền thấy được gương mặt quen thuộc, trong lòng liền thất chặt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 63: Người Khác Phát Diện

Ánh mắt của nam tử dừng lại trên mặt Mộc Phi, trong đôi mắt đen thâm thúy không hề dao động bất kỳ cảm xúc nào, bình tĩnh chuyển mắt sang chỗ khác, đi qua lại trên đất, bốn bề vang lên tiếng reo hò của quần chúng, có thể là đang rất kinh ngạc với quả cầu lửa kia, hiểu rằng đó chính là một ngọn lửa thật sự, không phải là giả.

Mộc Phi thấy Yên Bản thì vô cùng ngạc nhiên, không cần suy nghĩ thêm nữa, nữ tử áo đỏ che mặt đứng bên cạnh kia chắc hẳn là Viên Y Vân rồi. Nàng vẫn không nói gì, thấy Yên Bản đã làm xong mọi công tác chuẩn bị, lại lui về bên người Viên Y Vân.

Yên Bản giương môi mỉm cười với Viên Y Vân, trong ánh mắt của Viên Y Vân ánh lên tia lấp lánh, gồng thân hình rắn chắc lên, hạ eo xuống, ngửa đầu lên, chậm rãi giờ tay đưa hỏa cầu vào miệng, quả cầu cực nóng dù chưa bị nuốt vào nhưng vẫn khiến không ít người hít vào than vãn.

"Oa, kinh quá, ta không dám nhìn nữa, không dám nhìn nữa." Liễu Nhiễm gục vào vai Mộc Phi, kích động bắt lấy tay nàng, quả thực là quá kích thích, nàng đã xem rất nhiều màn ảo thuật đánh vào thị giác của con người, nhưng lần này quả thật có hơi khiếp đảm, nuốt một quả cầu lửa lớn như vậy có khi nào lục phủ ngũ tạng sẽ thành tro luôn không?

Nhưng, thật là có thể nuốt vào sao? Liễu Nhiễm bắt đầu chộn rộn, đặc biệt là khi nghe thấy tiếng khen của quần chúng xung quanh, làm nàng không nhịn được tò mò, liền hơi nghiêng đầu lên nhìn qua khóe mắt.

Yên Bản ngửa đầu phát ra những tiếng gầm trầm thấp, miệng mở lớn phủ lên hỏa cầu to, khí nóng thi thoảng phả ra từ miệng. Bằng mắt thường mọi người cũng có thể thấy rõ hỏa cầu đang dần bị dập tắt, cuối cùng những ngọn lửa lẻ tẻ cũng bị nuốt xuống.

"Oa!" Tiếng reo hò vang lên bên tai không dứt, những tiếng vỗ tay hoang nghênh nhiệt liệt.

Lòng đang treo cao của Mộc Phi được hạ xuống, liếc mắt nhìn với Liễu Nhiễm bên cạnh, cùng đồng loạt vỗ tay.

Trong tiếng vỗ tay, Viên Y Vân và Yên Bản cùng hành lễ với quần chúng, rồi nàng bưng một cái khay cười híп mắt bước ra, đi qua từng người chờ những người tốt bụng giúp đỡ.

Mộc Phi nhìn bóng dáng bay nhảy nhẹ nhàng như hồ điệp, yên lặng thờ dài một tiếng, cũng rút từ trong túi ra một viên bạc nhỏ ném vào trong

mâm

Viên Y Vân khả ái le lười, nháy mắt với Mộc Phi, thoáng chốc lại quay trở lại bên kia.

Mộc Phi nhớ tới lần gặp nhau ở Quý Trại, trong lòng vẫn nhớ thiếu nữ đang ở thanh xuân nhưng tâm hồn chỉ có bảy tuổi, bị nàng cự tuyệt mang đến Triều Dương Thành, không ngờ vẫn gặp được bọn họ ở đây.

Một đáng mảy râu như Yên Bản làm sao có thể chăm sóc tốt được cho Viên Y Vân?

Vì vậy khi Liễu Nhiễm lôi kéo nhưng nàng vẫn đứng bất động, nhỏ giọng giới thiệu về tình huống của hai người họ: "Muội với bọn họ cũng coi như có quen biết nhau, chúng ta chờ thêm chút nữa đi, muội có chuyện muốn hỏi bọn họ."

Liễu Nhiễm nhìn thoáng qua Mộc Phi, lại nhìn sang nam nhân đang thu dọn hành lý trong sân, rồi nhìn sang tiểu cô nương đang vui vẻ đếm xem mình kiếm được bao nhiêu tiền lẻ, đợi đến khi nàng đếm kỹ rồi, bắt đầu cười tủm tỉm nhảy về phía bọn họ

"Phi tỷ tỷ, tỷ xem, Vân nhi cũng có thể kiếm tiền đây." Nữ hài tử như đang cầm vật quý chia tay phải ra cho Mộc Phi xem, chớp chớp đôi mắt đen to, như một đứa trẻ mong được thương yêu.

Liễu Nhiễm nhất thời dờ ra, cô nương trước mắt này thoát nhìn rất tinh khiết đáng yêu, nhưng nàng hình như còn lớn hơn cả mình nữa nhá, vì sao lại gọi Phi muội muội là tỷ tỷ?

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Liễu Nhiễm là người thẳng tính, vừa định mở miệng hỏi chỗ không đúng, Mộc Phi bên cạnh đã thắm lời kéo ống tay áo của nàng, ý bảo nàng đừng nói gì lung tung

Mộc Phi nhận lấy tiền đồng của Y Vân, cẩn thận cười nói "tốt" với nàng, giọng nói giống như đang dỗ một đứa trẻ: "Vân nhi thật là lợi hại, muội nói cho Phi tỷ tỷ nghe, sao lại tới Triều Dương Thành vậy?"

"Muội thích nơi này, a cha và thúc thúc đều nói ở đây chơi vui, để muội đi du ngoạn một lần." Viên Y Vân nghiêng đầu cười hi hi nói.

Lúc này Yên Bản đã thu xếp đồ đạc xong, vẻ mặt hân phúc tap nhìn Mộc Phi, muốn mở miệng nói chuyện nhưng lại nhớ tới lời dặn của Đại Tể Tì, đành nhìn xuống, nói với Viên Y Vân: "Tiểu thư, chúng ta đi thôi, sắc trời đã tối, phải về khách sạn mau."

"Phải rồi phải rồi, thúc thúc nói trong thời gian này thư sinh đi dự thi khá nhiều, nếu không đi tìm khách sạn sớm thì sẽ không còn chỗ đâu." Viên Y Vân nhanh chóng phụ họa, phát tay với Liễu Nhiễm và Mộc Phi: "Hai vị tỷ tỷ, ngày mai gặp lại."

Yên Bản lại nhìn thoáng sang Mộc Phi, bảo bọc Viên Y Vân lần vào dòng người.

Hắn rất muốn nói tình huống đã xảy ra ở Quý trại cho Mộc Phi biết, hắn đã thành công dùng tiết mục xiếc hấp dẫn sự chú ý của Mộc Phi, không ngờ lần đầu báo cáo thắng lợi lại đụng phải người muốn chờ, có thể xác định được Mộc Phi có thay đổi tâm tư hay không, thật hy vọng là như Đại Tể Tì đã nói, Mộc Phi sẽ chăm sóc cuộc sống thường ngày cho Viên Y Vân.

Nhìn bóng của hai người càng lúc càng xa dần, Liễu Nhiễm vô cùng buồn bực, nếu sợ hết phòng trọ thì sao không đi đặt từ trước đi? Nhưng thấy màn biểu diễn xiếc vừa rồi của hai người, chắc là do chưa đủ tiền.

Mộc Phi kéo ống tay áo Liễu Nhiễm, nhỏ giọng hỏi "Nhiễm tỷ tỷ, ở chỗ của mọi người có còn chỗ không, có thể để hai người bọn họ và muội...."

"Muội đồng ý ở chung với ta?" Liễu Nhiễm vui mừng reo lên.

Mặt Mộc Phi ửng đỏ hói lổ, gật đầu, lại chỉ chỉ sang hai người đang sắp khuất khỏi tầm mắt: "Bọn họ là bằng hữu của muội, nam tử tên là Yên Bản, cô nương tên là Viên Y Vân, khi còn bé đã bị trúng cổ độc, bây giờ tâm trí chỉ dừng ở mức bảy tuổi. Muội thấy lúc nào nàng cũng mang dáng vẻ không hợp với độ tuổi, không quá yên tâm khi để nàng ở cùng với tùy tùng, dù gì cũng không để tỷ nào."

Mộc Phi vừa nói xong, Liễu Nhiễm đã phi nhanh ra ngoài, nhanh chóng đuổi theo hướng của Viên Y Vân phía trước, hai người họ xoay lại nhìn Mộc Phi một cái, Viên Y Vân nhẹ nhàng phi một thân hồng y tới gần, nhanh chóng lại gần Mộc Phi, bắt lấy tay nàng, chỉ lo cười.

"Đi thôi, trong nhà còn có hai người ca ca cần phải giới thiệu, gian phòng cũng cần phải quét dọn lại một lượt." Mộc Phi cầm lại tay Viên Y Vân, bước lại gần hai người kia.

Quay lại Tứ Hợp Viện, Mộc Phi giới thiệu Yên Bản và Y Vân cho Trương Vũ và Thiên Kỳ biết, Liễu Thiên Kỳ tính tình phóng túng, càng nhiều bằng hữu càng quen rộng, nhìn bắp thịt nổi cuộn cuộn trên thân thể Yên Bản, hắn nghĩ chắc là lúc trước có qua khổ luyện.

Trương Vũ rất chiều ý của Mộc Phi, hướng chi Mộc Phi cũng muốn ở đây, đây chính là một niềm vui lớn đối với hắn, mừng còn không hết, làm sao có thể từ chối lời nàng ấy chứ.

Liễu Nhiễm dẫn Viên Y Vân và Mộc Phi đi xem phòng, một căn phòng tứ gian, toàn bộ gồm một phòng khách và một sương phòng, bên cạnh phòng chính có một phòng nhỏ. Lúc trước cả ba người Tường Vũ đều ở một gian, bọn họ muốn chuyển phòng nhưng bị Yên Bán cự tuyệt.

"Ta muốn bảo vệ tiểu thư thật cẩn thận, ta có thể ở phòng bên hoặc ở ngoài để tiểu thư ở trong sương phòng, ta vừa nhìn thử rồi, rất rộng rãi, không hề bất tiện chút nào."

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, người trong cuộc đã nói như vậy rồi thì cứ làm như vậy đi, vì vậy những gian phòng còn lại mọi người cũng không động vào, Mộc Phi và Liễu Nhiễm ở chung, Viên Y Vân ở một gian, Yên Bán ở phòng bên.

Màn đêm buông xuống, sao lốm đốm đầy trời, Mộc Phi mở cửa sổ ngược nhìn khay ngọc trắng tinh trên bầu trời, gió lạnh nhẹ thổi vào làm làn da hơi run rẩy.

Thường ngày mỗi khi sao đêm trên trời nhiều, nàng đều giống như bây giờ nhìn lên nhớ về người đó, rồi xa hẳn cả tháng rồi mới gặp lại, lại không ngờ rồi đi sớm như vậy.

Nàng nghĩ, có lẽ nguyên do là vì độ tuổi quá chênh lệch, những lần hôn loạn lẫn những lần ôm ấp tình tứ kia, thật không cần để trong lòng.

Nàng cũng chẳng biết cảm nhận của mình với Viêm Dục là như thế nào, tình huống hai người vừa gần vừa xa như bây giờ khiến nàng có chút khó hiểu. Kể từ khi Viêm Dục khôi phục lại được trí nhớ, cả người thay đổi rất nhiều, những thứ u mê lúc trước đã không còn, thứ còn sót lại chỉ là nụ cười tà mị.

Khoảng cách rõ ràng là rất gần, lại cảm giác rất xa xôi, cứ như màn đêm, người có nhớ ta như ta nhớ người không?

Giờ phút này người mà Mộc Phi đang nói thầm đang nôn nóng đi tới đi lui trong phòng, thi thoảng hẳn lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời đêm bên ngoài phòng, vẻ mặt lo lắng.

Sao rồi, tại sao Mộc Phi không nói lời nào đã ra ngoài rồi?

Hắn không phải là không muốn cho nàng ra ngoài, hẳn để nàng vô cùng tự do, nhưng mà tới giờ này rồi mà còn không biết quay về sao?

"Chủ tử." Ngao Dục xuất hiện đột ngột giữa phòng làm Viêm Dục thay đổi động tác.

"Mộc Phi đâu?"

"Nàng, ách, nàng..." Ngao Dục nhìn sắc mặt của Viêm Dục, nghĩ xem có nên nói tình huống cho chủ tử nghe không, nhìn chủ tử như sắp sửa xù lông rồi ấy, hẳn nói thêm nữa thì có khi nào sẽ đổ thêm dầu vào lửa không?

Tiểu chủ tử lại không có ở đây, có khi nào hẳn sẽ bị đốt thành tro luôn không?

"Muốn chết phải không? Nói ách ách ứng." Viêm Dục nhú mày, tà khí tản ra.

Ngao Dục thầm kêu không ổn, không chút nghĩ ngợi thốt lên: "Hồi bẩm chủ tử, tiểu chủ tử đã về nhà cùng Tường công tử."

Khụ, vừa dứt lời hẳn đã lập tức hối hận muốn cắn luôn cái lưỡi của mình, Ngao Dục à Ngao Dục, người là đang ngại chết chưa đủ nhanh sao, quả thực là mở bình mà chẳng biết trong bình có gì, thám thính được nhiều tin tức như vậy, lại nói chuyện mà chủ tử không thích nghe nhất.

Quả nhiên, đập vào mắt là một luồng áp lực lẫn nụ cười khinh thường, làm Ngao Dục vô thức lùi về sau nửa bước, nhắm mắt chịu đựng bão táp.

Ngoài dự đoán, Viêm Dục chỉ nhẹ giọng hỏi: "Địa chỉ."

"Số 28 Xương Vinh phố Tứ Hợp Viện." Vừa dứt lời, bóng dáng của Viêm Dục trước mặt đã biến mất.

Viêm Dục đi khá nhanh, vừa tới cửa, trong lòng vừa nghĩ tới lại sôi trào, nha đầu này có phải là coi nhẹ hắn quá rồi không? Hôn cũng hôn rồi ôm cũng ôm rồi, vậy mà mới đào mắt đã đi tìm nam nhân khác? Chẳng lẽ nàng không biết là mình đã bị dán mác là người của Viêm Dục tất cả những người khác phải tránh xa sao?

A, nhất định là người khác không biết, cái nhãn mác này không biểu hiện rõ rồi, xem ra hẳn phải tự mình đi làm rõ một chút, khiến mấy kẻ tư tưởng đến nha đầu của hắn biết khó mà lui!

064: nửa đường bị chặn

Bước chân của Viêm Dục rất nhanh, bàn chân như có gió, nhưng vừa ra khỏi được Viêm phủ thì đã bị một bóng đen phi ra chặn lại.

Phong Ảnh ôm quyền quỳ một chân trước mặt Viêm Dục, trầm giọng nói: "Chủ tử, lão gia cho mời."

Viêm Dục cau mày: "Nói với người, ta có chuyện quan trọng muốn làm, lát quay lại." Nói qua đi ngang qua Phong Ảnh.

"Chủ tử, người trong cung tới." Phong Ảnh lại vòng qua Viêm Dục cản đường.

Viêm Dục dừng lại, nhìn Phong Ảnh đang quỳ ở dưới đất, lại nhìn lướt qua một nơi xa: "Bảo vệ nàng thật tốt."

Bỏ lại những lời này, Viêm Dục bay về hướng ngược lại, nhanh chóng biến mất vào màn đêm.

Phong Ảnh đứng dậy, chỉ chần chừ trong chốc lát lại ôm kiếm bay lên, phi người vượt qua vô số mái hiên, hướng về một mục tiêu.

Đã là mệnh lệnh của chủ tử thì hẳn đành phải tuân theo vô điều kiện thôi.

Chân mày của Viêm Dục nhíu chặt lại, trong lòng hẳn có dự cảm xấu, sắc trời đã tối, người trong cung tới lúc này xem ra không phải là chuyện gì tốt.

Mặc dù hẳn không về nhà trong một thời gian ngắn, nhưng nắm rõ chính cục của triều đình trong lòng bàn tay, đồng thời hẳn cũng đoán trước tình huống của chủ viện. Viêm gia họ là một đời thương gia, có liên quan tới quan chức cũng là do Triều Anh đế muốn mượn trợ lực từ bọn họ, đều là mấy thứ quan vị không có thực quyền, không khác gì nói với người ngoài rằng địa vị và tôn quý của Viêm gia đều là Triều Anh đế cấp cho.

Viêm Gia chỉ có thể cống hiến cho hoàng gia.

Xem ra đã tới thời điểm Triều Anh đế dùng tới Viêm gia rồi.

Nghĩ như thế, người đã đến phòng chánh, Viêm Dục không thèm để ý tới nha đầu đang quỳ xuống vào thẳng chính đường, phát hiện phụ thân bệnh trên giường lâu năm của mình đang mặc quần áo chỉnh tề, quan phục tam phẩm mặc trên người, tinh thần có vẻ phấn chấn hăng hái.

Đại ca Viêm Duệ xuôi tay đứng ở bên, không nói một lời.

Đang ngồi trên vị trí chủ vị là thái giám tổng quản Mã công công được Triều Anh đế coi trọng nhất, trên người khoác chiếc áo tổng quản màu đỏ thẫm, ngón tay vênh chỉ hoa lan uống nước trà, nghe thấy có động tĩnh liền liếc qua khóe mắt nhìn Viêm Dục một cái, trong mắt lướt qua thần thái khác thường.

Mã công công đặt chén trà trong tay lên bàn, bật cười: "Vị này hẳn là Nhị công tử khiến hoàng đế của ta nóng ruột nóng gan nhỉ."

Lời nói này rất có thêm ý, Viêm Thừa Ân giật mí mắt, chỉ sợ Viêm Dục lại nổi đóa.

Viêm Duệ tiếp tục trầm mặc, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Viêm Dục mỉm cười, chấp một tay về hướng Mã công công, nói: "Công công nói đùa, tại hạ chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, sao có thể xứng đáng được thánh thượng nhớ tới."

Mã công công cười ha ha: "Ha ha, Nhị công tử nổi danh tài hoa ở triều đình đã từ rất lâu rồi, bệ hạ đã nghe được rất nhiều, luôn hỏi tới Nhị công tử, bằng không, đã không có ý bảo Táp Gia tới đón nhị công tử vào cung."

Lời này vừa nói ra, bên trong phòng đột nhiên yên tĩnh mất mấy giây, đến ngay cả Viêm Thừa Ân cũng cảm thấy khó tin, hẳn không chế tâm tình của mình, tiến lên một bước, lấy từ trong lòng ra một cái hộp cầm tú lớn cỡ lòng bàn tay đưa cho Mã công công, cười nói: "Mã công công khổ cực, đây là một chút tâm tình, ngàn lần không nên cự tuyệt."

Mã công công tất nhiên biết tài phú của Viêm Gia, mắt thấy chiếc hộp tinh xảo liền tỏa sáng, trực giác nói cho hẳn biết đó là một thứ đồ chơi hiếm lạ, vì vậy cũng không khách sáo, mở ra xem thì là một món đồ toàn thân trắng như tuyết, lấp lánh, dường như là được chế tạ từ ngọc Hòa Điền.

Mặc dù không quá thượng thừa, nhưng không có một chút tỳ vết nào, là một vật có giá trị liên thành.

Đôi mắt của Mã công công sáng lên, đôi tay nhận lấy vuốt ve, khóe miệng sắp toét đến tận mang tai, không nhịn được nói: "Táp Gia có thể thay bệ hạ làm việc, là vinh hạnh của Táp Gia, sao có thể cảm thấy khổ cực chứ."

Cầm đồ ngắm nghía không buông tay, trong lòng càng nghĩ càng thích.

"Ha ha, công công là là hồng nhân trước mặt thánh tượng, tiểu tử ta lần đầu vào cung, còn phải cần công công chỉ điểm thêm, để khỏi phải mắc lỗi trước mặt thánh tượng."

Viêm Thừa Ân cười theo, không cần ra hiệu với Viêm Dục, hẳn hiểu nhitử của mình rất rõ, thái độ trước mặt đối với Mã công công đã là cực hạn rồi, dám để cho Viêm Dục nịnh nọt, Mã công công không chốt cũng què.

Mã công công mặt mày hớn hờ, hiển nhiên rất hài lòng với thái độ của Viêm Thừa Ân, cũng không quản Viêm Dục ra sao, đứng dậy nói thẳng ra ý của mình: "Bên ngoài ngoại tộc tụ tập bình mã, động hướng không rõ, Thánh thượng phái Tướng quân đóng quân thủ vững, nghĩ đến Viêm Nhị công tử túc trí đa mưu, muốn để hấn thảo quân xuất chinh."

Viêm Duệ đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt là vẻ khiếp sợ, chân Viêm Thừa Ân cũng có chút mềm, hấn ở trước mặt Triều Anh để lúc nào cũng bình tĩnh, túc trí đa mưu, nhưng hiện giờ cơ mặt không nhìn được giãn ra, trong nháy mắt tràn đầy sự lo lắng và bất mãn.

Chuyện ra quân đánh giặc này, sao lại cần tới thương nhân?

Triều Anh để ra lệnh Viêm Dục đi theo, nguyên nhân sâu xa mà người ta muốn nghĩ tới, phụ trợ là giả, làm con tin mới là thật đi!

Người nhận mệnh là Viêm Dục lại đứng bình tĩnh ở trong phòng, hấn nghe xong nở một nụ cười thần nhiên: "Nhờ Thánh thượng cất nhắc, làm phiên Mã công công dẫn đường."

"Ngọc nhi." Viêm Thừa Ân theo bản năng lên tiếng ngăn cản.

Mã công công khẽ xoay người lại, cười nhìn Viêm Thừa Ân: "Viêm Đại nhân muốn để bệ hạ chờ lâu sao?"

Viêm Thừa ân bị nghẹn họng, Viêm Dục quay đầu để cho hấn một ánh mắt trấn an, khẽ nghiêng đầu nói một câu ý nghĩa sâu xa với Viêm Duệ: "Có ân có hoàn, xin hãy thay ta báo ân thật tốt."

Viêm Duệ nhìn Viêm Dục chằm chằm, chậm rãi nói: "Định không phụ phó thác*."

*Nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng.

Mộc Phi xoa bóp lòng bàn chân, ngồi lâu nên chân tê quá, nàng xoay tròn bàn chân trên nền đất để giãn mắt cá chân, chống tay đứng lên, quay người lại thì thấy Yên Bản đang đứng khuất trong góc tối, mắt đang nhìn về hướng nàng.

"Vào đi." Mộc Phi đẩy cửa ra, nghiêng người để Yên Bản vào phòng.

Liễu Nhiễm lúc này đang ở trong phòng đùa giỡn với Viên Y Vân, một tính tình hoạt bát, một người mang tính cách của một đứa trẻ không lớn, bộ dáng cứ như hận không thể gặp nhau được sớm hơn, vừa ăn tối xong đã vào phòng đùa giỡn nhau, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười.

Yên Bản liếc mắt nhìn Viên Y Vân, xác định tiểu thư vẫn còn rất vui vẻ đùa giỡn thì yên lặng vào phòng, đứng lại cạnh bàn.

"Quý Trại đã xảy ra chuyện gì? Trại chủ và tể ti gặp chuyện gì khó giải quyết sao?" Mộc Phi không mời hấn ngồi xuống, nàng nói cũng vô ích, Yên Bản không muốn thì sẽ không ngồi, không cần nói chỉ cho tốn sức.

Yên Bản là một đại nam tử hán to cao, là đệ nhất dũng sĩ của Quý Trại, dù có chảy máu cũng không nhủ mi lấy một chút, nhưng lúc này hấn lại cúi đầu, quỳ một chân trước mặt Mộc Phi, trầm lặng.

Mộc Phi nghiêng người sang một bên, vội vàng tiến lên đỡ hấn: "Yên Bản à, nói chuyện với người, tâm của ta cứ như đang bị mèo gãi, khó chịu lắm nhan! Chẳng lẽ bọn họ xảy ra chuyện gì?"

"Mộc tiểu thư, ta hiểu người không phải người thường, thỉnh cầu người bảo vệ tốt tiểu thư." Giọng Yên Bản ngày càng nhỏ, nghe kỹ còn thấy có một chút nghẹn ngào.

"Người đứng lên mà nói, ta không thích có người quỳ gối trước mặt, cảm giác giống như đang uy hiếp ta." Mộc Phi nghĩ hấn là lúc nàng rời đi Quý Trại đã xảy ra chuyện gì đó, đến khi Yên Bản mang theo Y Vân rời đi, có lẽ vì quá mức vội vàng, hai người lòng vòng không đủ nên mới tới cái cảnh phải biểu diễn đường phố như vậy.

Yên Bản nhìn Mộc Phi một cái rồi đứng dậy.

"Ngồi, người quá cao, ngẩng cổ nhìn người quá mỏi." Mộc Phi tiện tay chỉ vào cái ghế bên cạnh, ý bảo Yên Bản ngồi xuống.

Yên Bản chần chừ lo lắng rồi lúc rồi ngồi xuống, nhận lấy chén trà mà Mộc Phi rót cho hấn, uống một hớp rồi lâm vào trầm mặc.

Hấn không nói gì thì Mộc Phi cũng không giục, trực tiếp đứng dậy tới cạnh giường trải chiếu nệm.

Yên Bản suy tư một lúc lâu, quyết định nói ra: "Thật ra thì trại chủ không chỉ có một người huynh đệ là tể ti, hấn còn có một đại ca, cũng chính là tiền nhân đại tể ti."

Mộc Phi nghe hấn giảng giải, ngồi an vị trên giường lắng nghe, cuối cùng cũng đã hiểu.

Thì ta ca ca của trại chủ là tiền nhâm đại tể ti vô cùng tham lam, đầu phục Du Tộc, mang tin tức của Hoàng đế cho thủ lĩnh Du Tộc biết, chuyện này bị triều đình phát hiện, phát người tấn công Quý Trại, giao ra phân đồ.

Vì tiền nhâm đại tể ti đã sớm rời khỏi Quý Trại, chạy trốn tới Du Tộc, triều đình không tìm được người, mà hai người Viên Hạo cũng không có cách nào có thể chứng minh rằng mình trong sạch, người của cả Quý Trại đều bị giam giữ, trước khi xảy ra chuyện Viên Y Vân đã cùng với Yên Bản vào thăm son, tránh được một kiếp.

Viên Hạo phát tín hiệu, ra lệnh cho Yên Bản đưa Viên Y Vân tới Triều Dương Thành, mục đích là tìm được mình, như vậy thì đối với bệnh tình đột biến của Viên Y Vân cũng được bảo đảm.

"Nói cách khác, hiện giờ bọn Viên Hạo bị nhốt trong đại lao?" Nét mặt của Mộc Phi có chút lạnh.

Yên Bản gật đầu, cả người chán nản.

Mộc Phi hiểu rằng Yên Bản một tác cũng sẽ không rời Viên Y Vân, trong lòng hắn có tín ngưỡng của một nam tử, nhất định sẽ cảm thấy áy náy vì khi đó mình không ở trong Quý Trại.

"Chỉ có bảo đảm an toàn của mình, mới có thể nghĩ tới biện pháp tốt hơn."

Khôi Bản giặt mình, hiểu rằng Mộc Phi đang trấn an hắn, nghiêm mặt, nói: "Thề thủ hộ tiểu thư."

Mộc Phi dụ xuống, chỉ cần đáng mây râu này trong lòng không vướng bận gì nữa là được rồi.

Đang nói chuyện, đột nhiên Yên Bản nghe thấy trong phòng có tiếng bước chân nhỏ, hắn đột nhiên đứng dậy tới cửa phòng, Liễu Nhiễm không biết ngả nhào tới, đúng lúc đụng trúng người của Yên Bản.

"Ai u, đau chết mất, người giờ trò quý gì đó!" Liễu Nhiễm nhanh chóng ngồi thẳng lên, xoa bóp mũi kêu la với Yên Bản.

Mặt Yên Bản đỏ lên, hơi bối rối giải thích: "Ta nghe ở ngoài có tiếng bước chân, cho nên...."

"Cho nên cái gì mà cho nên, đây là phòng của ta, ta trở về phòng cũng không được à? Ngược lại người, nửa đêm nửa hôm tới khuê phòng của nữ nhi làm gì? Mau đi nhanh đi!" Liễu Nhiễm không để cho Yên Bản kịp nói đã mở lời đuổi hắn đi.

Yên Bản đáng thương chỉ là một đáng mây râu, chưa bao giờ thấy Liễu Nhiễm như vậy, gương mặt hắc ám lại ửng lên một tầng đỏ nhạt, vâng dạ giải thích: "Ta sẽ đi, ta có việc cần nói với Mộc tiểu thư, không phải cố ý mạo phạm, ta..."

"Được rồi Nhiễm tỷ tỷ, để hắn đi đi, là muội gọi hắn vào nói chuyện một lát." Mộc Phi cười giải vây.

Liễu Nhiễm quẹt miệng nói thầm: "Được rồi được rồi, không chấp nhặt với người nữa." Rồi xoay người đi vào trong phòng.

Yên Bản gãi đầu, cúi đầu chào Mộc Phi một cái rồi đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại cho bọn họ.

Mộc Phi nhìn cánh cửa từ từ đóng chặt, nghĩ lại tới chuyện vừa xảy ra ở Quý Trại, trong lòng thôn thức một hồi, người xui xẻo quả thật nước lạnh thì tê kẻ rằng, hay là ngày mai tìm Viêm Dục hỏi xem có tìm được tin tức gì không, có người dò xét thử xem cũng coi như là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Nửa Đường Bị Chặn

Bước chân của Viêm Dục rất nhanh, bàn chân như có gió, nhưng vừa ra khỏi được Viêm phủ thì đã bị một bóng đen phi ra chặn lại.

Phong Ảnh ôm quyền quỳ một chân trước mặt Viêm Dục, trầm giọng nói: "Chủ tử, lão gia cho mời."

Viêm Dục cau mày: "Nói với người, ta có chuyện quan trọng muốn làm, lát quay lại." Nói qua đi ngang qua Phong Ảnh.

"Chủ tử, người trong cung tới." Phong Ảnh lại vòng qua Viêm Dục cản đường.

Viêm Dục dừng lại, nhìn Phong Ảnh đang quỳ ở dưới đất, lại nhìn lướt qua một nơi xa: "Bảo vệ nàng thật tốt."

Bỏ lại những lời này, Viêm Dục bay về hướng ngược lại, nhanh chóng biến mất vào màn đêm.

Phong Ảnh đứng dậy, chỉ chân chừ trong chốc lát lại ôm kiếm bay lên, phi người vượt qua vô số mái hiên, hướng về một mục tiêu.

Đã là mệnh lệnh của chủ tử thì hẳn đành phải tuân theo vô điều kiện thôi.

Chân mày của Viêm Dục nhíu chặt lại, trong lòng hẳn có dự cảm xấu, sắc trời đã tối, người trong cung tới lúc này xem ra không phải là chuyện gì tốt.

Mặc dù hẳn không về nhà trong một thời gian ngắn, nhưng nắm rõ chính cục của triều đình trong lòng bàn tay, đồng thời hẳn cũng đoán trước tình huống của chủ viện. Viêm gia họ là một đời thương gia, có liên quan tới quan chức cũng là do Triều Anh để muốn mượn trợ lực từ bọn họ, đều là mấy thứ quan vị không có thực quyền, không khác gì nói với người ngoài rằng địa vị và tôn quý của Viêm gia đều là Triều Anh để cấp cho.

Viêm Gia chỉ có thể cống hiến cho hoàng gia.

Xem ra đã tới thời điểm Triều Anh để dùng tới Viêm gia rồi.

Nghĩ như thế, người đã đến phòng chánh, Viêm Dục không thèm để ý tới nha đầu đang quỳ xuống vào thẳng chính đường, phát hiện phụ thân bệnh trên giường lâu năm của mình đang mặc quần áo chỉnh tề, quan phục tam phẩm mặc trên người, tinh thần có vẻ phấn chấn hăng hái.

Đại ca Viêm Duệ xuôi tay đứng ở bên, không nói một lời.

Đang ngồi trên vị trí chủ vị là thái giám tổng quản Mã công công được Triều Anh để coi trọng nhất, trên người khoác chiếc áo tổng quản màu đỏ thẫm, ngón tay vênh chi hoa lan uống nước trà, nghe thấy có động tĩnh liền liếc qua khóe mắt nhìn Viêm Dục một cái, trong mắt lướt qua thần thái khác thường.

Mã công công đặt chén trà trong tay lên bàn, bật cười: "Vị này hẳn là Nhị công tử khiến hoàng đế của ta nóng ruột nóng gan nhỉ."

Lời nói này rất có thêm ý, Viêm Thừa Ân giật mí mắt, chỉ sợ Viêm Dục lại nổi đóa.

Viêm Duệ tiếp tục trầm mặc, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Viêm Dục mỉm cười, chấp một tay về hướng Mã công công, nói: "Công công nói đùa, tại hạ chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, sao có thể xứng đáng được thánh thượng nhớ tới."

Mã công công cười ha ha: "Ha ha, Nhị công tử nổi danh tài hoa ở triều đình đã từ rất lâu rồi, bệ hạ đã nghe được rất nhiều, luôn hỏi tới Nhị công tử, bằng không, đã không có ý bảo Táp Gia tới đón nhị công tử vào cung."

Lời này vừa nói ra, bên trong phòng đột nhiên yên tĩnh mất mấy giây, đến ngay cả Viêm Thừa Ân cũng cảm thấy khó tin, hẳn không chế tâm tình của mình, tiến lên một bước, lấy từ trong lòng ra một cái hộp cầm tú lớn cỡ lòng bàn tay đưa cho Mã công công, cười nói: "Mã công công khổ cực, đây là một chút tâm tình, ngàn lần không nên cự tuyệt."

Mã công công tất nhiên biết tài phú của Viêm Gia, mắt thấy chiếc hộp tinh xảo liền tỏa sáng, trực giác nói cho hẳn biết đó là một thứ đồ chơi hiếm lạ, vì vậy cũng không khách sáo, mở ra xem thì là một món đồ toàn thân trắng như tuyết, lấp lánh, dường như là được chế tạ từ ngọc Hòa Điền.

Mặc dù không quá thượng thừa, nhưng không có một chút tỳ vết nào, là một vật có giá trị liên thành.

Đôi mắt của Mã công công sáng lên, đôi tay nhận lấy vuốt ve, khóe miệng sắp toét đến tận mang tai, không nhịn được nói: "Táp Gia có thể thay bệ hạ làm việc, là vinh hạnh của Táp Gia, sao có thể cảm thấy khổ cực chứ."

Cầm đồ ngắm nghía không buông tay, trong lòng càng nghĩ càng thích.

"Ha ha, công công là là hồng nhân trước mặt thánh tượng, tiểu tử ta lần đầu vào cung, còn phải cần công công chỉ điểm thêm, để khỏi phải mắc lỗi trước mặt thánh tượng."

Viêm Thừa Ân cười theo, không cần ra hiệu với Viêm Dục, hẳn hiểu nhitử của mình rất rõ, thái độ trước mặt đối với Mã công công đã là cực hạn rồi, dám để cho Viêm Dục nịnh nọt, Mã công công không chốt cũng què.

Mã công công mặt mày hớn hờ, hiển nhiên rất hài lòng với thái độ của Viêm Thừa Ân, cũng không quản Viêm Dục ra sao, đứng dậy nói thẳng ra ý của mình: "Bên ngoài ngoại tộc tụ tập binh mã, động hướng không rõ, Thánh thượng phái Tướng quân đóng quân thủ vững, nghĩ đến Viêm Nhị công tử túc trí đa mưu, muốn để hẳn thao quân xuất chinh."

Viêm Duệ đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt là vẻ khiếp sợ, chân Viêm Thừa Ân cũng có chút mềm, hẳn ở trước mặt Triều Anh để lúc nào cũng bình tĩnh, túc trí đa mưu, nhưng hiện giờ cơ mặt không nhịn được giãn ra, trong nháy mắt tràn đầy sự lo lắng và bất mãn.

Chuyện ra quân đánh giặc này, sao lại cần tới thương nhân?

Triều Anh để ra lệnh Viêm Dục đi theo, nguyên nhân sâu xa mà người ta muốn nghĩ tới, phụ trợ là giả, làm con tin mới là thật đi!

Người nhận mệnh là Viêm Dục lại đứng bình tĩnh ở trong phòng, hắn nghe xong nở một nụ cười thần nhiên: "Nhờ Thánh thượng cất nhắc, làm phiên Mã công công dẫn đường."

"Ngọc nhi." Viêm Thừa Ân theo bản năng lên tiếng ngăn cản.

Mã công công khẽ xoay người lại, cười nhìn Viêm Thừa Ân: "Viêm Đại nhân muốn để bề hạ chờ lâu sao?"

Viêm Thừa ân bị nghẹn họng, Viêm Dục quay đầu để cho hắn một ánh mắt trấn an, khẽ nghiêng đầu nói một câu ý nghĩa sâu xa với Viêm Dục: "Có ân có hoàn, xin hãy thay ta báo ân thật tốt."

Viêm Dục nhìn Viêm Dục chằm chằm, chậm rãi nói: "Định không phụ phó thác*."

*Nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng.

Mộc Phi xoa bóp lòng bàn chân, ngồi lâu nên chân tê quá, nàng xoay tròn bàn chân trên nền đất để giãn mắt cá chân, chống tay đứng lên, quay người lại thì thấy Yên Bản đang đứng khuất trong góc tối, mắt đang nhìn về hướng nàng.

"Vào đi." Mộc Phi đẩy cửa ra, nghiêng người để Yên Bản vào phòng.

Liều Nhiễm lúc này đang ở trong phòng đùa giỡn với Viên Y Vân, một tính tình hoạt bát, một người mang tính cách của một đá trẻ không lớn, bộ dáng cứ như hận không thể gặp nhau được sớm hơn, vừa ăn tối xong đã vào phòng đùa giỡn nhau, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười.

Yên Bản liếc mắt nhìn Viên Y Vân, xác định tiểu thư vẫn còn rất vui vẻ đùa giỡn thì yên lặng vào phòng, đứng lại cạnh bàn.

"Quý Trại đã xảy ra chuyện gì? Trại chủ và tể ti gặp chuyện gì khó giải quyết sao?" Mộc Phi không mời hắn ngồi xuống, nàng nói cũng vô ích, Yên Bản không muốn thì sẽ không ngồi, không cần nói chỉ cho tốn sức.

Yên Bản là một đại nam tử hán to cao, là đệ nhất dũng sĩ của Quý Trại, dù có chảy máu cũng không nhú mi lấy một chút, nhưng lúc này hắn lại cúi đầu, quỳ một chân trước mặt Mộc Phi, trầm lặng.

Mộc Phi nghiêng người sang một bên, vội vàng tiến lên đỡ hắn: "Yên Bản à, nói chuyện với người, tâm của ta cứ như đang bị mèo gãi, khó chịu lắm nhan! Chẳng lẽ bọn họ xảy ra chuyện gì?"

"Mộc tiểu thư, ta hiểu người không phải người thường, thỉnh cầu người bảo vệ tốt tiểu thư." Giọng Yên Bản ngày càng nhỏ, nghe kỹ còn thấy có một chút nghẹn ngào.

"Người đứng lên mà nói, ta không thích có người quỳ gối trước mặt, cảm giác giống như đang uy hiếp ta." Mộc Phi nghĩ hắn là lúc nàng rời đi Quý Trại đã xảy ra chuyện gì đó, đến khi Yên Bản mang theo Y Vân rời đi, có lẽ vì quá mức vội vàng, hai người lòng vòng không đủ nên mới tới cái cảnh phải biểu diễn đường phố như vậy.

Yên Bản nhìn Mộc Phi một cái rồi đứng dậy.

"Ngồi, người quá cao, ngẩng cổ nhìn người quá mỏi." Mộc Phi tiện tay chỉ vào cái ghế bên cạnh, ý bảo Yên Bản ngồi xuống.

Yên Bản chần chừ lo lắng rồi lúc rồi ngồi xuống, nhận lấy chén trà mà Mộc Phi rót cho hắn, uống một hớp rồi lâm vào trầm mặc.

Hắn không nói gì thì Mộc Phi cũng không giục, trực tiếp đứng dậy tới cạnh giường trải chiếu nệm.

Yên Bản suy tư một lúc lâu, quyết định nói ra: "Thật ra thì trại chủ không chỉ có một người huynh đệ là tể ti, hắn còn có một đại ca, cũng chính là tiền nhân đại tể ti."

Mộc Phi nghe hắn giảng giải, ngồi an vị trên giường lắng nghe, cuối cùng cũng đã hiểu.

Thì ta ca ca của trại chủ là tiền nhân đại tể ti vô cùng tham lam, đầu phục Du Tộc, mang tin tức của Hoàng đế cho thủ lĩnh Du Tộc biết, chuyện này bị triều đình phát hiện, phát người tấn công Quý Trại, giao ra phản đồ.

Vì tiền nhân đại tể ti đã sớm rời khỏi Quý Trại, chạy trốn tới Du Tộc, triều đình không tìm được người, mà hai người Viên Hạo cũng không có cách nào có thể chứng minh rằng mình trong sạch, người của cả Quý Trại đều bị giam giữ, trước khi xảy ra chuyện Viên Y Vân đã cùng với Yên

Bắn vào thâm son, tránh được một kiếp.

Viên Hạo phát tín hiệu, ra lệnh cho Yên Bản đưa Viên Y Vân tới Triều Dương Thành, mục đích là tìm được mình, như vậy thì đối với bệnh tình đột biến của Viên Y Vân cũng được bảo đảm.

"Nói cách khác, hiện giờ bọn Viên Hạo bị nhốt trong đại lao?" Nét mặt của Mộc Phi có chút lạnh.

Yên Bản gật đầu, cả người chán nản.

Mộc Phi hiểu rằng Yên Bản một tác cũng sẽ không rời Viên Y Vân, trong lòng hắn có tín ngưỡng của một nam tử, nhất định sẽ cảm thấy áy náy vì khi đó mình không ở trong Quý Trại.

"Chỉ có bảo đảm an toàn của mình, mới có thể nghĩ tới biện pháp tốt hơn."

Khôi Bản giật mình, hiểu rằng Mộc Phi đang trấn an hắn, nghiêm mặt, nói: "Thề thủ hộ tiểu thư."

Mộc Phi dụ xuống, chỉ cần đáng mây râu này trong lòng không vướng bận gì nữa là được rồi.

Đang nói chuyện, đột nhiên Yên Bản nghe thấy trong phòng có tiếng bước chân nhỏ, hắn đột nhiên đứng dậy tới cửa phòng, Liễu Nhiễm không biết ngã nhào tới, đúng lúc đụng trúng người của Yên Bản.

"Ai u, đau chết mất, nguoi giờ trò quý gì đó!" Liễu Nhiễm nhanh chóng ngồi thẳng lên, xoa bóp mũi kêu la với Yên Bản.

Mặt Yên Bản đỏ lên, hơi bối rối giải thích: "Ta nghe ở ngoài có tiếng bước chân, cho nên...."

"Cho nên cái gì mà cho nên, đây là phòng của ta, ta trở về phòng cũng không được à? Ngược lại nguoi, nửa đêm nửa hôm tới khuê phòng của nữ nhi làm gì? Mau đi nhanh đi!" Liễu Nhiễm không để cho Yên Bản kịp nói đã mở lời đuổi hắn đi.

Yên Bản đáng thương chỉ là một đáng mây râu, chưa bao giờ thấy Liễu Nhiễm như vậy, gương mặt hắc ám lại ửng lên một tầng đỏ nhạt, vâng dạ giải thích: "Ta sẽ đi, ta có việc cần nói với Mộc tiểu thư, không phải cố ý mạo phạm, ta..."

"Được rồi Nhiễm tỷ tỷ, để hắn đi đi, là muội gọi hắn vào nói chuyện một lát." Mộc Phi cười giải vây.

Liễu Nhiễm quẹt miệng nói thầm: "Được rồi được rồi, không chấp nhặt với nguoi nữa." Rồi xoay người đi vào trong phòng.

Yên Bản gãi đầu, cúi đầu chào Mộc Phi một cái rồi đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại cho bọn họ.

Mộc Phi nhìn cánh cửa từ từ đóng chặt, nghĩ lại tới chuyện vừa xảy ra ở Quý Trại, trong lòng thôn thức một hồi, người xui xẻo quả thật nước lạnh thì tê kẻ rằng, hay là ngày mai tìm Viêm Dục hỏi xem có tìm được tin tức gì không, có người dò xét thử xem cũng coi như là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Mời Làm Phò Mã

Trời đã tối hẳn xuống, có thể giờ phút này phòng nghỉ ở hoàng cung đã thấp đèn, trước phòng là sân rộng bao la, trên vách tường là dạ minh châu, lục quang yếu ớt chiếu rọi trên mặt đất tạo thành một bầu không khí uy nghiêm.

Viêm Dục nhìn Mã công công dẫn hắn tới phòng nghỉ, hắn cũng không phải là lần đầu tiên tiến cung, nhưng lần đầu tiên phát giác được một cổ ám khí bao phủ hắn, giống như, chỉ cần sơ ý liền muốn nuốt hắn vào trong bụng.

"Bệ hạ, công tử Viêm gia đến rồi." Mã công công thay đổi không khoa trương như trước, cúi người thông báo.

Chỉ nghe âm thanh trầm ổn chứa mấy phần uy áp truyền ra:

"Tuyên."

Mã công công "Vâng" một tiếng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, thủ thế "mời" Viêm Dục vào.

Viêm Dục vẫn lạnh nhạt như cũ, chân thẳng tắp vững vàng bước qua cửa, cửa sau lưng phát ra âm thanh "cột kẹt" đóng lại, đập vào mắt là ánh

sáng chói mắt cùng với khuôn mặt cương nghị của Triều Anh Đế.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế." Viêm Dục quỳ trên đất dập đầu với Triều Anh Đế.

"Bình thân, ngừng đầu." Âm thanh của Triều Anh Đế trầm thấp chứa chút uy áp, nghe rất là bình thân, giống như không giận mà uy, khí thế như con báo đang nằm chờ con mồi.

Viêm Dục bình tĩnh ngừng đầu, nhìn Triều Anh Đế một cái, xong rũ mắt xuống, che kín cảm xúc bên trong:

"Tạ bệ hạ."

"Quả nhiên là tuân thủ lệ sự."

Âm thanh nghe không ra cảm xúc, nhưng Viêm Dục cảm giác được lãnh ý bên trong. Sau khi Triều Anh Đế nói xong câu đó, liền trầm mặc, Viêm Dục cũng không nói gì, lặng lẽ đứng ở đó, chỉ là vừa mới giương mắt, hần rõ ràng nhìn thấy trong mắt Triều Anh Đế lóe lên một tia âm hàn rồi biến mất.

Giống như một loại hận ý.

"Biết vì sao trăm triệu kiến người không?" Âm thanh của Triều Anh Đế đột nhiên vang lên, đổi giọng nói, giống như trường bối và văn bối giao lưu, hiền lành ôn hòa.

"Thảo dân không biết." Viêm Dục không thích xã giao, hần có chút đoán được ý đồ của Triều Anh Đế, hần là con trai của ngoại thân, là phú thương còn giàu hơn hoàng thất, người cao ngạo như hần trước giờ chưa từng cho người khác chỗ tốt.

Đương nhiên, Mộc Phi là ngoại lệ.

"Ha ha, nữ nhi của trăm, muốn người làm phò mã, ý của người thế nào?"

Viêm Dục nghe xong, liền ngừng đầu nhìn Triều Anh Đế, tuy trên mặt không có bất kỳ biến hóa gì nhưng trong lòng đã sóng to gió lớn.

Nữ nhi của Triều Anh Đế, nếu hần đoán không nhầm, hần là Bách Ký Điều Ước, công chúa kiêu ngạo tùy hứng, ngang ngược. Hần cũng gặp qua nàng mấy lần, lần thứ nhất là ở yến tiệc của Tứ hoàng tử, về sau, chỉ cần hần xuất phủ là nàng ta lại quấn lấy hần, làm người khác rất nhức đầu cùng chán ghét.

Giờ phút này ngay cả bộ dạng của Bách Lý Điều Ước như nào hần cũng không nhớ rõ.

"Thảo dân không dám trèo cao." Viêm Dục quỳ rạp xuống đất, bình tĩnh trình bày.

"Người cự tuyệt? Nữ nhi của trăm không xứng với người?"

Rõ ràng là một câu hỏi, lại ẩn chứa sát khí bên trong, Viêm Dục biết, nếu như hần trả lời không tốt, có thể an toàn trở ra hay không là một vấn đề.

Trong đầu hiện lên hình ảnh của Mộc Phi, Viêm Dục không chút nghĩ ngợi đáp:

"Là thảo dân không xứng với công chúa, công chúa là kim chi ngọc diệp, sao có thể gả cho thảo dân? Hơn nữa, bệnh thích sạch sẽ của thảo dân hần là bệ hạ biết, thảo dân không gần nữ sắc."

"A, tốt cho một câu không gần nữ sắc, trăm liền cho người ân điển, người tới, hộ tống Viêm công tử ra biên quan!"

Viêm Dục kinh hãi, bất động thanh sắc tạ ơn, đi ra ngoài cùng với một đám thị vệ đeo kiếm.

Âm thanh của Triều Anh Đế lạnh lùng truyền đến:

"Dóc toàn lực vì quốc gia đi, trăm tin tưởng, bệnh của người sẽ khỏi, khi đó, trăm sẽ lệnh cho công chúa đón người về triều!"

Mộc Phi ngủ không yên, trong lòng nghĩ tới chuyện ở Quý Ngải trại, lúc thì mơ đến Ngụy Ngải trại, lúc thì mơ thấy Viêm Dục, cái cuối cùng là cảnh Viêm Dục chấp tay sau lưng đứng rất xa nàng, quanh người hần bị khí tức bao phủ, như có như không.

Sau khi tỉnh lại, đầu Mộc Phi có chút rối bời, cảnh trong mơ cũng quên đi đại khái, nhớ bản thân muốn đi hiệu cảm đồ liền nhanh chóng đứng dậy rửa mặt, lúc Liễu Nhiễm xoa mắt mộng lung mơ ngủ nhìn nàng, thì nàng đã chuẩn bị xong tất cả.

Bên ngoài viện, một bóng dáng màu lam nhạt thanh tú đứng ở đó, nghe được tiếng bước chân ở sau liền quay đầu nhìn, nở nụ cười ôn hòa:

"Chào buổi sáng."

Mộc Phi nhìn thấy Trương Vũ, cũng cười rộ lên:

"Sớm, sao ngươi lại ở đây?"

"Hôm nay là ngày đầu tiên nàng đi làm, ta đưa nàng đi." Trương Vũ ôn hòa như cũ, nghe vào rất thoải mái.

"Cảm ơn Vũ ca ca, vậy thì đi thôi." Mộc Phi rất vui vẻ, loại cảm giác ấm áp này khiến cô rất thoải mái, tuy đầu có chút đau nhức, bất quá cũng có thể kiên trì.

Trương Vũ lấy ra một cái hộp hình vuông, mỉm cười đưa cho Mộc Phi.

Mộc Phi kinh ngạc tiếp nhận, mở ra thì thấy là tiểu bánh bao nóng hổi, hai mắt lập tức lóe sáng, cầm lấy cắn một ngụm lớn, miệng đầy hương bánh bao, canh thịt nồng đậm trong miệng, khẩu vị tăng nhanh, một hơi ăn hết ba cái mới thôi.

Ngẩng đầu thấy Trương Vũ cười híp mắt, hiểu rõ ra, gương mặt ửng đỏ:

"Cảm ơn Vũ ca ca, ta thật đói bụng lắm."

Trương Vũ không nói gì, đưa ra một bình sứ nho nhỏ:

"Bôi lên huyết thái dương xoa mấy lần, có thể làm dịu đau đầu."

Mộc Phi ngạc nhiên.

"Đêm qua ta nhìn thấy phòng của nàng sáng rất lâu, nghĩ là nhất định có chuyện gì xảy ra, đoán là nàng nhất định ngủ không ngon, quả nhiên, thấy hai cái quầng thâm trên mặt, đầu nhất định rất đau."

Trương Vũ giải thích, âm thanh chậm chậm so với gió lướt còn ôn nhu hơn, trực tiếp va vào lòng Mộc Phi.

Trong lòng nàng chưa xót, nàng không phải đàn độn, chỉ là, nàng luôn cảm thấy nàng và Trương Vũ thiếu chút gì đó.

Rốt cuộc là thiếu cái gì?

Một mực đến gặp Trương quản sự Mộc Phi đều không nghĩ ra, bất quá nàng cũng không thêm để ý, cười cười với Trương Vũ rồi ngồi vào vị trí của mình, bắt đầu giám thưởng.

Đây là an bài của Trương quản sự, cô ý khảo nghiệm lại năng lực của nàng.

Dưới ánh mắt kinh dị cộng thêm vui mừng của Trương quản sự, Mộc Phi chỉ dùng một canh giờ liền giám định hết tất cả báu vật trong nhà kho, tính chất, nơi sản xuất...đều tương đối chính xác, cuối cùng ánh mắt Trương quản sự phi thường kích động, liên tục nói:

"Đạt được trân bảo, đạt được trân bảo rồi."

Thế là, Mộc Phi được thăng cấp thành giám bảo sư cao cấp, nàng còn được đãi ngộ cao hơn cả Trương quản sự.

Ngày đầu làm việc rất thuận lợi, Mộc Phi cũng không làm gì khác ngoài thống kê toàn bộ lại số trân phẩm trong kho.

Trước đó vì Trương quản sự cũng không biết một số chủng loại khác, công việc này cứ thế không hoàn thiện, có Mộc Phi, hai người một người giải thích, một người cầm bút viết, đóng cửa sớm để làm xong việc này.

Nhìn sắc trời cũng dần dần tối, Mộc Phi kết hợp với Trương quản sự kết thúc xong công việc.

Nghĩ còn muốn tìm Viêm Dục hỏi chút chuyện, nàng liền hướng về vị trí Viêm phủ.

Ngược nhìn cửa cao hai mét đóng chặt, Mộc Phi không biết tại sao tìm mình lại đập nhanh dị thường, có loại không khí kỳ quái từ trong viện tràn ra.

Mộc Phi chần chờ một lát, trực tiếp trèo tường vào, thuận lợi ngoài sức tưởng tượng, viện riêng yên tĩnh, ngẫu nhiên gặp được người hầu đi lại vội vàng, chào hỏi lẫn nhau cũng không làm.

Chẳng lẽ xảy ra chuyện?

Nàng tăng tốc chạy về viện của mình, chỗ ở của nàng và Khôi Diệu cách nhau không xa, lúc đi ngang qua phòng Khôi Diệu phát giác bên trong yên tĩnh không tá nổi, nàng không chút nghĩ ngợi đẩy cửa đi vào.

Đệm chần lộn xộn, trên mặt bàn lưu lại chén trà nửa đổ, trong phòng không có dấu vết đánh nhau.

Nhiều mày nhìn một vòng, Mộc Phi đi đến chỗ ở của sư phụ Viêm Dục, không thu hoạch được gì.

Toàn bộ đều là người không, phòng trống.

Đứng trước phòng của Viêm Dục, Mộc Phi không biết có nên đi vào hay không, trực giác nói cho nàng biết trong phòng không có ai, không, hoặc nói là toàn bộ Viêm phủ đều không có bóng dáng của chủ sự.

"Tiểu chủ tử, người trở về rồi." Sau lưng truyền đến âm thanh quen thuộc, mặt Ngao Dục trắng bệch đứng sau lưng Mộc Phi, trong mắt từ kinh hi biến thành kinh hãi.

"Viêm Dục đâu?"

"Chủ tử, chủ tử..." Ngao Dục chần chờ.

Hôm qua Phong Ảnh muốn đi tìm Mộc Phi, lúc Mã công công mời Viêm Dục tới hoàng cung, Ngao Dục đã đi trước một bước tìm Phong Ảnh, để hắn theo bảo vệ chủ tử, tiểu chủ tử bên này thì dao cho hắn.

Sau đó lão gia phái Thạch Triết tìm Ngao Dục, phân công cho hắn nhiệm vụ mới, để hắn thay thế Viêm gia hộ tống một số lương thực ra biên quan, Ngao Dục tuân mệnh, lúc cầm thủ dụ của Viêm Dục thì đụng phải Mộc Phi, lúc này mới nhớ ra chuyện chủ tử giao phó.

Do dự do dự, hắn không làm trái lời chủ tử, nhưng hắn đến biên quan chẳng khác nào không thể bảo hộ bên người chủ tử, cân nhắc lợi hại, hắn quyết định thẳng thắn nói ra.

Tiểu chủ tử nhất định sẽ vì an nguy của chủ tử tìm cách.

"Đi đâu?" Mộc Phi đến bên cạnh Ngao Dục, hơi ngẩng đầu nhìn hắn.

"Chủ tử làm quan chỉ huy lương thực bị phái đi đến biên quan, tùy thời bổ sung lương thực cho binh lính."

Mộc Phi nhíu mày:

"Chuyện xảy ra khi nào?" Cô mới rời khỏi một ngày, làm sao lại phát sinh chuyện lớn như vậy? Mà trước đó một chút phong phanh nàng cũng không nghe được.

Kết hợp với hôm qua nghe được lời nói của Yên Bản, Đại Tế Ti của Quý Ngải trại hắn là trốn ở Du tộc, hắn nhiều lần thông tri với Hoàng đế, cũng liên lụy toàn bộ con dân của Quý Ngải trại vào tù.

Xem ra, Triều Anh Đế rất tức giận.

Nhưng, vì sao hết lần này tới lần khác người đứng mũi chịu sào lại là Viêm Dục? Không lẽ còn có ẩn tình khác?

"Tôi hôm qua, chủ tử bị mời vào cung, sau đó chưa về phủ trực tiếp bị người trong cung dẫn ra cửa thành tiến vào quân doanh."

"Người đang định đi đâu?"

"Ta hộ tống lương thực đưa vào quân doanh, tiếp tế chủ tử." Ngao Dục hỏi gì đáp nấy, xong liền cáo từ Mộc Phi:

"Tiểu chủ tử, bây giờ ta muốn lên đường"

Mộc Phi gật gật đầu, không có ngăn cản.

Nàng một đường trầm mặc đi đến Tứ Hợp Viện, trong lòng cảm xúc ngổn ngang, không nghĩ tới hôm qua hồn dỗi xuất phủ giải sầu, không ngờ không thể nhìn thấy Viêm Dục nữa, trong lòng như bị tảng đá đè ép, rất khó chịu.

Mặc dù nàng biết Viêm Dục cung cấp lương thực cho quân doanh, nhưng trong lòng cũng lo lắng, càng cảm thấy có chỗ nào là lạ, luôn cảm thấy hàng động này của Triều Anh Đế còn có hàm nghĩa khác.

Rốt cuộc là không đúng chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Bách Lý Sở Đăng

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Nhoáng một cái Viêm Dục đã rời thành nửa năm, mùa hạ ở Dương thành rất náo nhiệt, người bán hàng rong, bán hoa quả đồ uống lạnh, miệng thét lớn, phi thường nhộn nhịp.

Mộc Phi rất sợ nóng, đều mặc váy ngắn được làm từ vải tơ tằm, nhan sắc tao nhã, mặc lên người rất nhẹ nhàng thông khí dễ chịu.

Nàng phát giác không có Viêm Dục bên cạnh, thời gian trôi qua cực nhanh, hơn nữa mỗi ngày đều rất bận rộn. Hiệu cảm đồ nàng làm là hiệu cảm đồ lớn nhất trong kinh thành, thỉnh thoảng tổ chức hoạt động thương trường phẩm.

Vì tài năng của nàng, một truyền trăm, nên giờ nàng trở thành giám định sư trẻ tuổi nhất trong lịch sử hoàng đô.

Danh tiếng lan xa, nên không ít người đến học hỏi, thế là giá trị bản thân của Mộc Phi bắt đầu tăng lên, tiền tài vô như nước, nàng đã tậu được ba tòa nhà ở khu vực hoàng gia. Nếu là lúc trước, như vậy Mộc Phi đã cảm thấy thỏa mãn, nhưng bây giờ trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ, chính là mình phải ngang bằng Viêm Dục, sánh vai cùng hắn, giúp đỡ nhau trước sóng gió.

Cho nên, nàng bắt đầu lập kế hoạch, tiền tài tích góp từ từ, tập trung vào nghiên cứu Y học.

Bước đầu tiên, nàng mở tiệm thuốc, Liễu Nhiễm và Viên Y Vân cũng bị nàng kéo vào, bình thường Mộc Phi sẽ ở trong tiệm thuốc, khi nào tiệm cảm đồ có chuyện thì nàng sẽ qua, đường cũng không xa lắm, thời gian vô cùng bận rộn.

Cũng chỉ có buổi tối yên tĩnh nàng mới nghĩ về Viêm Dục, nửa năm, một chút xú tin tức của Viêm Dục nàng cũng không biết.

U Minh và Khôi Diệu giống như bốc hơi khỏi thế gian, nàng nhờ Trương Vũ liên hệ với Liễu Thiên Sở dò xét, cũng không thu hoạch được gì.

Mất thấy ngày thi của Trương Vũ và Liễu Thiên Kỳ ngày càng gần, Mộc Phi gác chuyện này lại, để cho bọn hắn yên tâm chuẩn bị.

Cả tháng bảy, khí trời rất nóng, ánh mặt của Yên Bản càng cháy bỏng, Mộc Phi biết, sắp tới ngày Viên Y Vân bị cổ độc dày vò.

Viên Y Vân cũng không có phản ứng gì, mỗi ngày vẫn cười ha hả, mặc một thân đồ chót bay tới bay lui.

"Yên Bản, đồ chuẩn bị xong chưa?" Mộc Phi muốn kiểm tra những dược liệu mà nàng cần, công dụng cũng chỉ làm giảm đau đớn, tuy nhiên hiệu quả cũng không đáng kể, nhưng thả có còn hơn không.

"Xong rồi, kim châm cô nương sử dụng cũng đã mài qua." Khó có cơ hội thấy Yên Bản nói nhiều, nói tất tần tật về tình huống phát bệnh của Viên Y Vân lúc trước.

Mộc Phi nghe xong, ghi nhớ trong lòng, chỉ có thể cảm thán, nếu là ở hiện đại, thì chỉ cần tiêm thuốc gây mê xong mổ lấy vật đó ra là được, bất quá thế kỉ 21 làm gì có chuyện như vậy.

Liễu Nhiễm cũng hiểu ra vấn đề, cả người như gặp địch, mắt đỏ hồng đi đến chỗ Viên Y Vân, quan hệ của hai người càng thêm thân mật.

Lúc đang chuẩn bị nghênh đón cơn phát bệnh của Viên Y Vân, Mộc Phi liền nhận được bỏ câu đưa tin, chỉ có hai chữ:

"Chờ ta."

Mộc Phi sáng tỏ, Khôi Diệu đã đáp ứng chế giải dược cho Viên Y Vân, khó có chuyện nàng nhớ rõ, chỉ là nàng vậy mà biết Viên Y Vân đang ở cạnh mình, xem ra Khôi Diệu cũng không vứt bỏ nàng.

Thế nhưng mà, cuối cùng Mộc Phi không thấy Khôi Diệu đâu, mà đón một người nàng chưa từng gặp mặt:

"Ta là Bách Lý Sở Đăng, là tri kỉ của Viêm Dục." Hắn tự giới thiệu bản thân.

Mộc Phi nhìn hắn một thân áo trắng tay chấp sau lưng, suy nghĩ có chút đình trệ, Bách Lý, họ này rất quen tai nha, hình như nghe ở đâu rồi?

Liễu Nhiễm một bên "Đông" một tiếng, đụng phải cái bàn, bát tra và chập phát ra tiếng giòn vang.

"Bách Lý...Sở Đăng...TRời ạ, Tứ hoàng tử." Thân thể Liễu Nhiễm trượt xuống, cúi đầu không dám ngẩng lên.

"Đứng lên đi, nơi này chỉ có Bách Lý Sở Đăng, không có tứ hoàng tử, ta đến tìm Mộc cô nương có chút chuyện, ngươi cứ tùy tiện, không cần giữ lễ tiết." Bách Lý Sở Đăng ôn hòa nói, trên mặt vẫn là nụ cười thân nhiên.

"Vâng, ta đi xem Vân nhi thế nào." Liễu Nhiễm đứng lên, hiếu kỳ nhìn lướt qua Bách Lý Sở Đăng, nhưng cũng chỉ liếc một chút liền cúi đầu bước nhanh ra ngoài, lưu lại không gian cho hai người nói chuyện.

Mộc Phi lúc này mới hiểu ra, hèn chi thấy họ này quen tai, thì ra là họ của nước này. Bất quá nhìn thấy phản ứng của Liễu Nhiễm không nhận được cười rộ lên, cũng không quý xuống, vì Bách Lý Sở Đăng nói, hẳn là tri kỉ của Viêm Dục.

"Tứ hoàng tử, địa phương đơn sơ, ta đang có bệnh nhân nên không thể đi được, ngươi vào ngồi chút, từ từ nói chuyện được không?"

Bách Lý Sở Đăng gật đầu, bước vào phòng của Mộc Phi, trực tiếp ngồi vào bàn Liễu Nhiễm vừa đựng, tự nhiên như người trong nhà chứ không phải người ngoài.

Không hổ là tri kỉ của Viêm Dục, bản lĩnh thành thực không khác là bao.

Lúc này Viên Y Vân có Liễu Nhiễm và Yên Bản bồi, uống thuốc do nàng chế liền ngủ thiếp đi, hẳn là có thể hóa giải thống khổ ở giai đoạn đầu.

Nếu không phải lo lắng cho Viêm Dục, nàng cũng muốn trông coi bên giường Viên Y Vân.

"Không vào sao?" Bách Lý Sở Đăng kỳ quái nhìn Mộc Phi, không nằm trong dự liệu của hắn.

"Ta có bệnh nhân, ta sợ vào nhà không nghe được âm thanh của nàng ta."

Bách Lý Sở Đăng hiểu rõ, hẳn nghe nói qua Mộc Phi, trước kia cũng điều tra nàng, biết nàng không những là giám định sư, mà còn mở tiệm thuốc, khám bệnh cho dân thường không lấy một xu, quan thương quý tộc mời nàng xem bệnh thì dựa theo mức độ nghiêm trọng của bệnh và giá của dược liệu để thu tiền, rất hợp lý.

"Ta tới là muốn nói chút chuyện của Viêm Dục cho ngươi biết." Bách Lý Sở Đăng bắt chéo chân, thoải mái dựa vào bàn, nhìn Mộc Phi cười.

Con mắt Mộc Phi đột nhiên sáng lên, trong lòng mừng rỡ, hơn nửa năm mới có người xuất hiện báo tin tức của Viêm Dục cho nàng biết, khiến nàng rất kích động, nàng cũng không che dấu sự quan tâm của mình, liên tục hỏi:

"Ngoài biên quan thế nào? Viêm Dục có sao không, hắn, sống tốt không?"

"Hắn rất tốt, chỉ có chút không yên lòng để ngươi một mình."

Không biết Mộc Phi có ảo giác hay không, nàng phát giác lúc Bách Lý Sở Đăng nói câu này, mang theo một tia trêu chọc, con mắt xinh đẹp nháy mắt với nàng một cái.

Thế là, gương mặt Mộc Phi đỏ ửng.

"Ha ha, không đùa ngươi nữa, ta tới là nói chuyện chính sự, chỉ sợ trong thời gian ngắn Viêm Dục không thể về kinh, ngươi biết vì sao hắn ra biên quan không? Hoặc nói là, vì sao phụ hoàng lại chọn hắn?"

Mộc Phi lắc đầu, lại gật đầu, nàng nhỏ giọng nói:

"Ta nói có chút không đúng, nhưng mà ta cảm thấy Triều Anh Đế đề phòng Viêm gia, muốn cắt giảm đi một số bộ phận, để kiềm chế, hoặc là đã kích Viêm gia, khiến Viêm gia cam tâm tình nguyện xuất ra tài lực."

Trong mắt Bách Lý Sở Đăng thoáng qua một tia tán thưởng, hắn nghe Viêm Dục nói Mộc Phi rất thông minh, vì tin nhiệm Viêm Dục nên chưa từng hoài nghi Viêm Dục, chỉ là nàng tuổi còn nhỏ vậy mà có thể đoán ra được như vậy, quả thực hiếm thấy.

"Cũng đúng tám chín phần, kỳ thật, ngươi có thể nghĩ đến một nguyên nhân khác, đó là phụ hoàng muốn kéo Viêm gia xuống, hoặc là kéo Viêm Dục xuống, hẳn cự tuyệt điều kiện của phụ hoàng."

"Điều kiện gì?" Mộc Phi mờ mịt ngẩng đầu.

"Làm phò mã."

"Hoàng thượng muốn hắn làm phò mã?" Mộc Phi kinh ngạc đứng lên, sau đó ngồi xuống, mặt bình tĩnh lại:

"Hắn cự tuyệt, cho nên hoàng thượng mới phải hấn ra biên quan, vì hoàng thượng thấy mắt mặt, nữ nhi của mình vậy mà không gả được. Quả nhiên lớn tuổi đa nghị táo tháo, để ta đâm mấy châm là ổn."

"Hi hi." Bách Lý Sở Đằng nhin không được cười lên, duỗi tay chỉ Mộc Phi, cố ý nghiêm mặt nói:

"Thật to gan, ở ngay trước mặt ta dám nói xấu phụ hoàng, không sợ ta tố cáo ngươi sao?"

Mộc Phi nhún nhún vai tức giận liếc Bách Lý Sở Đằng:

"Tố cáo đi, việc này trời biết đất biết ngươi biết ta biết, ngươi tố cáo cũng là chính miệng ngươi mắng ra, ta nghĩ hoàng thượng không chém ta trước, mà giận lây sang ngươi đấy, roi đầu còn kéo theo Tử hoàng tử cũng coi như là chuyện tốt rồi."

Bách Lý Sở Đằng bắt đầu đi lắc đầu:

"Ngươi cái nha đầu này thật đúng là như hắn ta nói, công phu miệng rất lợi hại, không cho ai chỗ tốt!"

"Được rồi, ngươi lượn qua lượn lại cuối cùng là có gì quan trọng? Ngươi một chút cũng không báo cho ta biết tình hình của Viêm Dục. Nếu lời ngươi muốn nói chỉ có vậy thì ta xin kiếu, ta thật sự lo lắng cho bệnh nhân kia." Mộc Phi ngẩng đầu nhìn ngoài phòng, tuy bên kia không truyền đến bất kỳ động tĩnh gì, nhưng lòng Mộc như bị mèo cào, cảm thấy rất là bất an.

Nghĩ đến nữ hài đáng thương kia, nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?

Thế là Mộc Phi đứng dậy, thần sắc lo lắng, muốn qua phòng của Viên Y Vân, sau lưng âm thanh của Bách Lý Sở Đằng vang lên, làm nàng dừng lại.

"Phụ hoàng đã nói, trừ khi Viêm Dục đồng ý lấy công chúa, nếu không thì không cần về nữa."

Mộc Phi dừng lại, xoay người, nhìn Bách Lý Sở Đằng:

"Ngươi nói cho hắn biết, không cần hồi kinh nữa." Nói xong không hề dừng lại, nhanh chóng xông vào phòng Viên Y Vân.

Bách Lý Sở Đằng chấp tay đứng lên, đứng ở trong viện nhìn bóng dáng vội vàng của Mộc Phi, nở nụ cười:

"Nữ nhân Viêm Dục si mê, quả thật không tầm thường, ngay cả ý nghĩ cũng khác người."

Chỉ là có chuyện hắn còn chưa kịp nói với Mộc Phi, Viêm Dục không thể không hồi kinh. Cho nên, hắn định cưới công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Cổ Độc

Edit: Mavis Clay

Kéo rèm cửa, hoàn toàn đóng kín căn phòng với bên ngoài. Bốn góc giường đặt rất nhiều khối băng, theo Mộc Phi đoán, nếu cổ độc của Viên Y Vân phát tán giữa ngày hè nóng bức lại rét căm căm thế này, con cổ trùng này lúc thì lạnh lúc thì nóng, giữ nhiệt độ bình thường mới có thể giảm bớt đau đớn cho Viên Y Vân.

Lúc Mộc Phi đi vào cũng thấy có chút mát mẻ, chớp mũi còn nghe mùi thảo hương nhàn nhạt, đây là hương nhang nàng điều chế đặc biệt cho Viên Y Vân, giúp hóa giải đau đớn cho nàng.

Lúc này nhang thảo được đang được đốt trong lồng đèn treo dưới mái hiên phía đối diện ở dưới là từng khối băng, hương nhang đi qua khối băng lạnh lẽo có thể đạt được tác dụng tốt nhất.

"Nàng ấy ra sao rồi?" Mộc Phi đi tới bên giường, thấy Viên Y Vân đang nằm đó nhắm hai mắt ngủ say, từ chân mày khẽ nhíu có thể thấy nàng đang cố nhịn chịu khổ sở.

Vì khoảng cách nam nữ, Yên Bản không rời đi cũng không dám đứng quá gần, hắn chỉ đứng một bên hỗ trợ. Nghe thấy câu hỏi của Mộc Phi, Liễu Nhiễm đứng lên rầu rĩ nói: "Ngủ li bì, người rất kiên cường, có lúc cảm thấy nàng tỉnh táo, có lúc lại hôn mê, nhưng nàng không hề kêu lên bất cứ tiếng nào, dù đôi môi có bị nàng cắn ứa ra máu cũng không hề có một tiếng kêu đau."

Về mặt của Yên Bản hiện lên vẻ khô sở, hần đang đau lòng cho tiểu như nhà hần.

Mộc Phi gạt đầu, thu hồi tay đang bắt mạch nhẹ nhàng nói: "Đợi đến giữa trưa ta lại châm cứu cho nàng ấy, ta hiểu biết rất ít về cổ độc, chỉ có thể cố gắng hết sức mình, Diệu Diệu sư phụ gửi thư nói người sẽ cố chạy về kịp, Diệu Diệu sư phụ kiến thức uyên bác, chắc sẽ có cách khác biệt hơn."

Ánh mắt của Yên Bản lóe lên tia sáng, Mộc Phi chỉ im lặng, hần là Yên Bản đã mang một hy vọng mới đối với Khôi Diệu rồi.

"A! A!" Một tiếng thét bén nhọn đâm thủng màn nhĩ bay qua cả mái hiên, xuyên thấu cả vách tường bay lên trời.

Thình lình tự nhiên có một tiếng kêu khác làm tóc gáy của Mộc Phi dựng đứng cả lên, nàng nhanh chóng phản xạ, cầm ngay một ngân châm xuống.

Tiếng thét của Viên Y Vân yếu dần, khi tiếng thét của nàng tắt dần và mọi người trong phòng nhìn lại nàng, ai nấy đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, Liễu Nhiễm bị dọa sợ nhắm chặt hai mắt, gục mặt vào đầu vai của Mộc Phi run lấy bầy.

Bên dưới làn da mỏng manh trắng nõn của Viên Y Vân hiện rõ từng mạch máu.

Đáng sợ hơn là có những đường tơ hồng nhỏ như dòi đang ngo ngoáy trong mạch máu.

Mộc Phi đã thấy nhiều loại bệnh, nhưng lần này thực sự không nhận được cảm thấy ghê tởm.

Theo những con côn trùng ngo ngoáy là tiếng rên la của Viên Y Vân và cơ thể không ngừng cựa quậy.

Đáy lòng của Mộc Phi không nhận được run lên lạnh lẽo, ghim kim châm vào các huyết đạo của Viên Y Vân, kim châm ghim vào ngày càng nhiều, những con trùng ngo ngoáy ngày càng chậm dần, cuối cùng dừng lại không động đậy nữa.

Mộc Phi khẽ lau mồ hôi trên trán, thở phào một cái, thầm nghĩ chắc là kết thúc rồi.

"Vẫn chưa xong đâu, nếu không đem tất cả các trùng đồ ra ngoài, nàng sẽ càng thêm khô sở."

Sau lưng đột nhiên truyền tới giọng nữ lạnh lạnh quen thuộc, Mộc Phi đứng bật người dậy, vui mừng reo lên: "Diệu Diệu sư phụ!"

Khôi Diệu nhẹ nhàng bước tới, nhanh chóng đến bên giường, vọt tới cạnh Mộc Phi, cúi đầu quan sát tình huống của Viên Y Vân: "Con giải khai các huyết đạo theo thứ tự, sau đó dùng ngân châm đã tẩm qua thảo dược châm lên những con trùng đó, rồi bức cổ độc ra ngoài cơ thể."

"Người nói tất cả những thứ này đều là cổ độc?" Mộc Phi kinh ngạc chỉ vào những tiểu trùng màu đỏ hoi.

Khôi Diệu nặng nề gạt đầu, bổ sung: "Là cổ độc có thể giết người."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thăm Dò Địa Lao

Không khí trở nên nặng nề, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang bên tai không dứt.

Viên Y Vân nằm trên giường tựa như một minh chứng của lời Khôi Diệu, cả người không ngừng uốn éo, những tiểu trùng màu đỏ kia như những con thuyền nhỏ nhỏ phiêu dạt trên biển lớn mênh mông, lơ lửng dưới những động tác của Viên Y Vân.

Về mặt của Viên Y Vân cũng hóa thành đáng sợ, mắt trùng lớn như muốn rớt cả con ngươi ra ngoài, còn cộng thêm kim châm ghim đầy người của nàng.

Nhìn vào muốn kinh khủng bao nhiêu có bấy nhiêu, Liễu Nhiễm đã sớm chịu không được trốn sang một bên nôn, ngay cả Yên Bản cũng không nỡ quay đầu lại nhìn.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Rõ ràng ta đã phong bế kinh mạch lại rồi mà, tại sao nó vẫn có thể nhúc nhích vậy?" Mộc Phi kinh ngạc tiến lên, nàng không hề có chút kiến thức y thuật nào về cổ độc cả, tất cả những phương pháp ứng đối lần này đều là từ sách cổ có ghi một ít về cổ độc mà rút

ra, tự mình suy ra phương thuốc.

Sự thật đã chứng minh lý thuyết rất khác so với thực tế, châm cứu là phương diện năng âm hiểu nhất cũng không thu được kết quả gì.

Cũng may nàng không bị luống cuống tay chân, có Khôi Diệu cũng coi như có hậu thuẫn, hai người đồng thời đứng dậy, một người một tay lấy kim châm, một tay dùng ngón châm ghim vào những tiểu trùng đang ngo ngoáy.

Theo từng mũi kim châm, bằng mắt thường có thể thấy rõ những con trùng đang cố gắng giãy dụa dưới những mũi kim vài cái rồi không nhúc nhích gì nữa, sau đó, những hạt máu đỏ như những hạt huyết châu rỉ ra từ những chiếc châm.

Tiếng gào thét của Viên Y Vân nhỏ dần, Khôi Diệu và Mộc Phi ra vẻ mừng rỡ, biện pháp này tương đối có hiệu quả.

Chẳng trách Quý Dương Thái Phó nói không gấp, muốn dùng thuật châm cứu còn phải biết kết hợp được thảo cùng ức chế cổ độc.

Cho tới lúc tất cả cổ độc và khí độc được bức ra khỏi cơ thể của Viên Y Vân, mặt trời đã mau chóng xuống núi.

Mộc Phi và Khôi Diệu cùng thu tay lại, thấy Liễu Nhiễm vì Viên Y Vân thảm cầu nguyện tổ tiên, hai người liếc mắt nhìn nhau rồi một trước một sau ra ngoài.

"Diệu Diệu sư phụ, thời gian qua người đã đi đâu vậy?" Nhân nhả ngòi ăn trong phòng, Khôi Diệu và Mộc Phi ngồi đối diện nhau.

"Ta và U Minh cùng đi biên quan chăm sóc cho tiểu tình nhân kia của con." Khôi gác chân ngồi trên ghế, hoàn toàn không hề để ý tới hình tượng của mình, gắp một cục thịt bỏ quăng vào trong miệng.

Phụt, mặc dù Mộc Phi đã chuẩn bị sẵn tâm lý những vẫn không nhận được phun ra ngoài, lời nói của sư phụ vẫn đã kích người như ngày nào, tiểu tình nhân, khụ, như vậy mà nàng cũng có thể nói ra miệng được.

"Vậy thì xin cho hỏi dạo này tiểu tình nhân của con thế nào rồi?"

"Vô cùng tốt, hoa đào nhiều nở nhiều đóa, chuồn chuồn bướm bướm bay đầy trời."

Mộc Phi mỉm cười, nàng đã có thể tưởng tượng ra cảnh Viêm Dục khiến người rung động như thế nào, biên quan cách khá gần bộ tộc du mục, nơi đó phong tục khác với trong thành, vô cùng cởi mở, các cô nương trên thảo nguyên lại vô cùng phóng khoáng, thấy Viêm Dục là một mỹ nam tử khó gặp như vậy nhất định sẽ phơi bày tài năng của mình.

"Con còn cười được? Người gì mà thật không có tim gan!" Bộ dáng của Khôi Diệu như chỉ tiếc sắt không rèn được thành thép: "Con còn không hiểu sao, cái tên hoàng đế nhiều chuyện kia nhất định sẽ chỉ hôn cho tiểu tình nhân của con, cái cô công chúa tên Bách Lý Dao Ưc gì đó, nghe nói là đại mỹ nhân, căng nhất là toàn tâm toàn ý muốn làm vợ cho tiểu tình nhân của con, móc tim móc phổi, nửa năm qua càng không ngừng trao thư, nếu không phải Hoàng đế can ngăn, không chừng nàng ta đã bay tới biên quan rồi."

Tay gắp Mộc Phi thức ăn của Mộc Phi khẽ khựng, nửa năm qua nàng không hề có chút tin tức nào của Viêm Dục, nhưng cái cô Bách Lý Dao Ưc kia lại viết thư liên tục nửa năm cho hắn, trong lòng bỗng thấy chua xót nhàn nhạt: "Hắn sẽ để ý sao?"

Khôi Diệu nhìn thoáng qua Mộc Phi, giận dữ nói: "Nói tới chuyện này là ta lại thấy tức, lúc mấy tháng đầu hắn không để ý đâu, nhưng sau đó cứ mỗi lá thư hắn lại nhìn tí mỉ, mấy ngày trước còn tự thân viết thư hồi âm, nếu không phải vậy còn lâu ta mới nôn nóng trở lại! Con nói xem, chuyện gì đang xảy ra? Hắn vừa đi biên quan tuần nào cũng gửi về một lá thư, còn con thì ngược lại, ba tháng gửi tới một tin đề "ngươi đừng quay về", nam nhân cũng có lòng tự trọng chứ, con thờ ơ lạnh nhạt như vậy, trong lòng hắn hẳn là nguội lạnh rồi."

"Hắn gửi thư cho con lúc nào? Đến một bức con cũng không thấy!" Trong giọng nói của Mộc Phi mang vẻ lo lắng.

Trong sự lo lắng là sự mừng rỡ nhàn nhạt, thì ra hắn vẫn không quên nàng, thì ra là hắn vẫn nhớ nàng. Bận tâm buồn đau trong mấy tháng chợt tiêu tan thành mây khói, tâm tình của nàng cũng tươi sáng hơn.

"Ta cũng cảm thấy con vẫn chưa nhận được, ta thấy Viêm Dục lúc đầu còn chút chán nản, nhưng sau đó thì đã bình thường trở lại, nghĩ lại chắc hẳn đã hiểu lý do trong đó, nhất định giữa đường đã xảy ra vấn đề."

Khôi Diệu nói tiếp: "Lần trở lại này của ta một mặt là để chữa cổ độc cho Viên Y Vân, một mặt là để gặp bọn Viên Hạo hỏi rõ tình huống. Đường nhiên là tiện đường thăm điều tra thử xem là ai đã giữa đường phá rối con và Viêm Dục."

Mộc Phi rừ mi, còn tra nơi nào nữa chứ, nhất định là hoàng thượng đã có ý phái người tới giám thị Viêm Dục, chặn tất cả phong thơ gửi cho nàng.

Khôi Diệu để cho Mộc Phi nghĩ, ăn đồ ăn một lát rồi sức nhớ ra là lạ ở chỗ nào, sao nàng nói chuyện Viêm Dục sẽ cưới công chúa làm vợ, Mộc Phi chẳng có biểu tình kinh ngạc gì hết vậy?

"Con biết chuyện giữa hắn và công chúa, là ai nói con biết?"

Mộc Phi kinh ngạc nói: "Là Tứ hoàng tử nha, chẳng lẽ người không biết? Chẳng phải Viêm Dục bảo Tứ Hoàng tử tới tìm con sao?"

Về mặt của Khôi Diệu bắt đầu ngày càng khó coi, nàng hạ đôi đũa, vô cùng nghiêm túc hỏi "Con chắc chắn là Tứ Hoàng tử chứ không phải là Nhị Hoàng tử?"

"Hắn tự xưng là Bách Lý Sở Đăng, là tri kỷ của Viêm Dục, hắn mang cho con một cảm giác khá giống với Viêm Dục, con cũng từng nghe hắn nói tới cái tên Bách Lý này, nói hắn là người mà hắn có ấn tượng rất tốt."

Khôi Diệu yên lòng, dặn dò kỹ lưỡng: "Cũng may, sau này đừng tiếp xúc quá nhiều với người trong hoàng tộc, mặc dù thân phận của con không được công khai, nhưng khó mà để Bách Lý Sở Đăng không đề ý tới sự tồn tại của con, ngộ nhỡ bọn họ tìm con gây chuyện, chúng ta lại không có ở bên cạnh, một mình con ứng đối quá nguy hiểm, sợ sẩy có thể bỏ cả mạng."

Mộc Phi khéo léo đáp lại, trong lòng lại trầm ảo não, ở cổ đại chỉ có điểm nào là không được tý nào, mạng người cứ như cỏ rác vậy à, ai cũng có thể không để mạng người vào mắt mình, đặc biệt là người trong hoàng gia, luôn tùy ý muốn lấy mạng người khác.

Cái mà nàng không muốn nhất chính là tiếp xúc quá gần với người hoàng tộc, trước là do thân phận của Viêm Dục là thương nhân không liên quan tới hoàng tộc, điều đó còn khiến nàng mừng thầm một thời gian ngắn. Bây giờ thì Viêm Dục có quá nhiều người thân bất do kỷ, làm hoàng thượng, hắn gánh vác quá nhiều trách nhiệm, đương nhiên trong đó có liên quan tới cả hoàng tộc, muốn thoát khỏi điều đó không dễ tí nào.

Huống chi, nhìn thái độ của Triều Anh để với Viêm Dục cũng biết là ông ta không dễ gì bỏ qua cho hắn.

Khôi Diệu đứng dậy vỗ vai Mộc Phi: "Đi thôi, con đã gặp qua Bách Lý Sở Đăng rồi, chuyện kia sẽ dễ làm hơn rất nhiều, chúng ta đi tìm hắn, để hắn hiểu quan hệ giữa chúng ta, sau đó tới địa lao xem Viên Hạo một chút."

Địa lao, đúng như nghĩa của nó là một nhà tù dưới lòng đất, dùng để nhốt phạm nhân, chắc chắn và ẩm ướt hơn nhiều so với tù lao trên mặt đất, đa phần để dụng hình với phạm nhân.

Đây là lần đầu tiên Mộc Phi tới chỗ cái thể loại này, nàng đạp chân xuống mặt đất ẩm ướt toi xộp mà có cảm giác như đạp lên xác người, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, hơn nữa trong không khí ẩm mốc còn bốc lên một cái mùi hôi thối xông tới tận óc, càng làm tăng thêm sự nhạy cảm của Mộc Phi.

"Hai vị cô nương, người đang ở bên trong, cho các ngài nửa canh giờ, tiểu nhân ở ngoài canh chừng, nếu cần gì thì các ngài cứ gọi." Cai ngục theo lời phân phó của Bách Lý Sở Đăng, vô cùng cung kính với Khôi Diệu mà Mộc Phi.

Mộc Phi móc bạc vụn từ trong tay áo ra đưa cho cai ngục, nói cảm ơn rồi cùng Khôi Diệu đi qua cánh cửa sắt.

Phía bên kia cánh cửa là một con đường chật hẹp, bị nhốt ở hai bên đa phần đều là những gương mặt quen thuộc, có vẻ mọi người ở Quỷ Trại đều bị nhốt ở đây, cứ hai ba người bị nhốt chung một phòng giam.

Cuối hai gian là phòng giam phân cách, có lẽ Viên Hạo bị nhốt ở đó.

Lần này họ tới chỉ có thể gặp một người, chọn gặp Viên Hạo một phần là vì tiếp xúc khá nhiều với hắn, hơn nữa Viên Hạo mang lại cho người khác cảm giác sạch sẽ tự nhiên, trong đôi mắt thấu hiểu kia ẩn giấu rất nhiều bí mật.

Mục đích của nàng là nói mọi thứ cho Viên Hạo biết.

Khi đến gần, Mộc Phi đã nhận ra thân hình đơn bạc kia nay càng gầy gò, chiếc áo khoác cũ nát không hề làm giảm đi sự siêu phàm thoát tục của hắn.

Nghe thấy có tiếng vang, hắn quay đầu lại nở một nụ cười thấu hiểu với Mộc Phi, thật ung dung tự tại cứ như là lão bằng hữu lâu ngày gặp lại vậy, đương nhiên, trước hết là phải xem hoàn cảnh của bọn họ đã: "Đã lâu không gặp, Mộc Phi, người có khỏe không?"

"Vậy mà ta cho là khi ngời nhìn ta đầu tiên sẽ hỏi về Vân nhi." Mộc Phi đáp lại hắn bằng một nụ cười.

"Cổ độc của nàng hôm nay phát tác, ngời và sự phụ ngời đã đồng ý sẽ vì nàng ức chế cổ độc, trừ phi nàng đã không sao, nếu không thì sao các ngời lại rảnh rỗi mà chạy tới đây chứ." Nụ cười của Viên Hạo mang theo tia chắc chắn.

"Người của Quỷ Trại ngoại trừ chạy trốn hết thì toàn bộ đều ở trong địa lao này, sao ngời có thể chắc chắn Vân nhi ở cùng với ta?"

Ánh mắt của Mộc Phi sáng lên, nàng rất muốn biết liệu tất cả có phải là do Viên Hạo cố ý sắp đặt hay không, trong việc này thực sự có quá nhiều sự trùng hợp, nàng còn nhớ rõ lúc đầu Viên Hạo có nói với nàng, hắn chính là phúc tinh của Trại Chủ, cái này có thể nhìn ra, chẳng trách hắn liều mình ra tay không ngại chết.

"Ha ha, nếu ta nói tất cả chỉ là sự trùng hợp thì ngời có tin không?"

"Người có thể nói như vậy sao?" Mộc Phi dùng giọng nói y như hấn bật lại.

"Không biết, mặc dù trong đó vẫn có mấy phần trùng hợp, nhưng là có người vì cái gì đó đã tạo nên sự trùng hợp này, rất nhiều sự trùng hợp, thì trở nên không phải trùng hợp, thì thành cố ý rồi."

Lời nói tựa như mở ra một con đường lớn, Mộc Phi nghe thấy chợt hiểu, nhưng nàng vẫn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Viên Hạo, thử xem mức độ chân thật của hấn.

Bên môi Viên Hạo thoát hiện nụ cười nhàn nhạt, để yên cho Mộc Phi quan sát, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nàng: "Muốn hỏi gì? Ta sẽ nói tất cả những gì mình biết."

Khôi Diệu nhàn nhã nhìn Viên Hạo: "Chuyện tiền nhân Đại Tế Ti, người và Viên trại chủ có liên quan tới bao nhiêu."

Mộc Phi quay đầu liếc mắt nhìn Khôi Diệu, nhận ra nàng đang nhìn Viên Hạo chăm chăm, Viên Hạo cũng trầm mặc, khóe miệng từ từ nâng lên một nụ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Do không có chương 69 nên mọi người đọc tạm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Đại Kết Cục

Sau khi rời khỏi địa lao, tinh thần Mộc Phi không tốt lắm, nàng đã trả ngọc cho Viên Hạo, trước đó nàng còn tưởng vì khối ngọc này mà nàng bị kéo vào cuộc.

Khó trách Viêm Dục bị phái ra biên quan, nguyên nhân một phần là cự hôn, phần còn lại chính là do khối ngọc này, hấn nhận ra vật này, nên mới giận chó đánh mèo, phái Viêm Dục ra biên quan.

Bệnh đa nghi của Triều Anh Đế tương đối nặng, cho dù có đưa tiền tài đến hấn cũng không nghĩ ngợi liền cự tuyệt, trừ phi Viêm Dục đồng ý lấy công chúa, nếu không thì không thể hồi kinh.

"Con thấy thế nào?" Sắc mặt của Khôi Diệu cũng ngưng trọng.

"Là con liên lụy hấn, chẳng lẽ hấn không thể hồi kinh nữa sao?" Mộc Phi có chút chán nản, ngồi ôm gối trên đồng cỏ, nhìn bầu trời, nhìn ra khuôn mặt cười của Viêm Dục.

"Đồ nhi ngoan, đừng buồn, chẳng lẽ con không tin tưởng tiểu tình nhân của mình sao? Tuy Hoàng đế ném hấn ra biên cương nhưng cũng phong chức quan cho hấn, hơn nữa hoàng đế lấy lý do cưới công chúa, chứng minh hấn rất kiên kỷ Viêm Dục."

Mộc Phi sáng tỏ gập đầu, Viêm gia là hoàng thượng, sản nghiệp rải rác khắp nơi trên Hoàng quốc, chi nhánh phức tạp, nắm trong tay mạch máu kinh tế của quốc gia, cái này rất khác với các quan còn lại, không thể xử lý đơn giản được, nếu giết, toàn bộ triều đình đều bị ảnh hưởng, dù sao khủng hoảng kinh tế là chuyện lớn, hơn nữa đây còn là thời kỳ lạc hậu.

"Trước đó kỳ thật Viên Hạo cũng không biết, bệnh của Viên Chúng là tác phẩm của Viên Kiến, lúc con vạch trần chuyện này cho Viên Chúng biết, hấn rất đau đớn, xem ra, oán hận giữa huynh đệ ba người bọn họ rất sâu."

Nhớ ngày đó nàng chuẩn bị cho Viên Chúng, rất là thất vọng, không ngờ trong đại lao Viên Hạo đều nhận hết, mặc dù hấn và Viên Chúng không tham gia chuyện của Viên Kiến, nhưng đã phát hiện ra đầu mối, chỉ đành nhịn xuống.

Hơn nữa, khả năng nài chữa bệnh cho Viên Chúng là nguy trang, bệnh đơn giản như vậy phạm là đại phu đều có thể nhìn ra, mục đích của bọn họ là muốn nài thu nhận Viên Y Vân, hoặc là nhận được một lời hứa hẹn từ nài.

Chỉ cần nghĩ đến nài bị lợi dụng như vậy, cả người liền khó chịu.

"Con cũng đừng quá để ý."

"Nhập gia tùy tục, cùng lắm thì tới thôi!"

Mộc Phi hiểu ý của Khôi Diệu, Viêm Dục đã không còn cách nào hồi kinh, nài qua biên quan thì thế nào? Dù sao nài cũng muốn ở cùng Viêm Dục.

"Ha ha, xem ra hai người các người quả thật tâm ý tương thông nha, suy nghĩ rất giống nhau. Được rồi, ta cũng không thăm dò nữa, tâm tư của con ta hiểu, con vì hấn gian khổ như vậy ta cũng không thể nhắm mắt làm ngơ."

"Diệu Diệu sư phụ, người có phát hiện một chuyện rất đặc biệt không? Cũng là chỗ sơ sót của người?"

Khôi Diệu khiêu mi, ra hiệu Mộc Phi nói tiếp.

"Nửa năm nay không gặp, cũng không há miệng ngậm miệng gọi đồ nhi ta, nói gần nói xa tất cả đều xem Viêm Dục là người một nhà, giờ con rất ngạc nhiên, rốt cuộc người đứng về phía nào vậy? Vạn nhất con cùng Viêm Dục xảy ra mâu thuẫn, thì người sẽ giúp hấn hay giúp con?"

Khôi Diệu bị Mộc Phi nói trúng tim đen, vô ý đỏ mặt.

"Diệu Diệu sư phụ, con cũng không nói gì đặc biệt, sao mặt người đỏ thế, Diệu Diệu sư phụ mau nói cho con biết quan hệ của người và U Minh phát triển đến đâu rồi? Là hấn ăn người xong lau sạch hay là người ăn hấn xong lau sạch?"

Khôi Diệu thực cúi chỏ vào người Mộc Phi, tức giận:

"Cái gì mà ăn xong lau sạch hay không lau sạch, tiểu hài tử, không nên tò mò chuyện người lớn!"

Mộc Phi cũng không tức giận cũng không phản bác, mở hai mắt thật to, nghiêng đầu, ung dung nhìn chăm chăm bộ dạng quần bách của Khôi Diệu.

"Muốn biết, có thể đi hỏi U Minh." Đột nhiên phía sau truyền đến một âm thanh lười biếng quen thuộc, Mộc Phi cả kinh quay đầu lại, thấy rõ người phía sau, kinh ngạc sững sờ đứng im tại chỗ, như một pho tượng điêu khắc.

Mộc Phi cảm thấy lúc này mình thật ngu ngốc, vậy mà không dám tiến lên, đứng im sững sờ nói:

"Diệu Diệu sư phụ, người mau tát con một cái, hay cầm gậy đánh con cũng được, người xem, con vậy mà nằm mơ giữa ban ngày, thật sự không thể tưởng tượng nổi, con nhìn thấy linh hồn của Viêm Dục kia, trời ạ! Diệu Diệu sư phụ người mau cứu con!"

"Nài nói ai là linh hồn? Ngựa da hả!" Trong nháy mắt nụ cười trên mặt Viêm Dục sụp đổ, hấn hung tợn trừng mắt, khác chế xúc động muốn tiến lên xé nài thành trăm mảnh.

Đương nhiên, trong lòng của hấn đặc biệt muốn mượn chuyện này ôm Mộc Phi vào ngực, giãy vò một phen, ôm cái người mà dù sáng hay tối đều xuất hiện trong tâm trí của hấn, thế mà tiểu yêu tinh này lại nói như vậy, thật muốn hung hăng đánh mông nài vài cái.

"Khục." Mộc Phi vội ho một tiếng, trong mắt tràn đầy kinh hãi, giống như chiếc hộp chứa dạ minh châu từ từ mở ra, ánh sáng nhu hòa dần dần rực rỡ, chiếu thẳng vào tâm của nài:

"Người đã về."

Nét mặt sáng rỡ tươi cười của thiếu nữ phóng đại, tiếng nói mềm nhẹ giống như ăn bánh mật, ngựa ngựa trong lòng khiến người ta không tự chủ được muốn nhắm nháp nài.

Nộ khí của Viêm Dục tan biết hết, nhu hòa, giang hai tay ra cười nhìn Mộc Phi, chờ nài chạy tới.

Khôi Diệu đã sớm lặng lẽ rời đi, chạy đến xa xa nơi U Minh đứng, tức giận nói:

"Rõ ràng bản thân muốn trở về, sao không nói với ta một tiếng, sư đồ các người thật là!"

Hắc khí trên người U Minh dần dần tan biến lộ ra khuôn mặt thuần phác:

"Đồ nhi nhà ta nhất gan, hấn sợ Mộc Phi thay lòng."

"Dừng!" KHôi Diệu tròn trắng mắt nói:

"Đẹp đi, hồi nãy ta bị đồ nhĩ giấu cột một phen, ta thật khổ mà!"

"Ha ha, đồ nhĩ nhà nàng không nói sai, nàng đã là người của ta rồi." U Minh nói, một tay ôm eo KHôi Diệu, cúi đầu nhấm nháp môi mọng của nàng.

"Sao nguoi trở về được?" Mộc Phi rúc vào lòng của Viêm Dục, ngửi ngửi hương vị mồ hôi của hắn, một chút cũng không cảm thấy khó ngửi, ngược lại cảm thấy trong lòng như được lấp đầy, không trống không như trước nữa.

"Ta nhớ nàng." Viêm Dục bình tĩnh nói, vuốt ve người trong ngực, giống như làm vậy mới giảm bớt tưởng niệm trong lòng hắn.

"Nhưng mà, Triều Anh Đế nói người phải lấy công chúa mới được hồi kinh mà? Chẳng lẽ..."

Đột nhiên Mộc Phi thoát ra khỏi ngực Viêm Dục, ngẩng đầu nhìn chăm chăm hắn, hơi khản trương hỏi:

"Nguoi đồng ý?"

"Làm sao có thể? Phụ quân của nàng sao lại e ngại quyền thế của hắn chứ?" Viêm Dục thấy Mộc Phi không tín nhiệm mình, trong mắt nhiễm một tầng khói xám, nhìn rất đáng sợ.

Trong nháy mắt Mộc Phi thả lỏng, gương mặt phấn nộn tản ra mê người.

Trong lòng Viêm Dục khuấy động, nhìn không được nâng. gương mặt của Mộc Phi lên, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng:

"Lúc ta tới biên quan, lưu lại Thạch Triết, phụ thân và ca ca cũng biết chuyện từ hắn, khởi động tài lực của Viêm gia, đẩy vào quốc khó, mục đích của Triều Anh Đế là tiền, mà phụ thân ta uyển chuyển đưa tiền cho hắn, nên hắn cũng không lên cơn nữa."

Mộc Phi nghe xong, trong lòng vẫn không yên lòng:

"Nhưng ta luôn cảm thấy hắn quá mức kiêng kị Viêm gia, muốn làm suy yếu thế lực của nguoi, hoặc là viện cớ diệt trừ Viêm gia, thật không liên quan đến nhau sao?"

Viêm Dục nghe xong khẽ cười một tiếng, cầm tay Mộc Phi đưa lên môi, ôm lấy nàng ngồi xuống trên một bãi cỏ, giải thích nói:

"Không sao, Viêm gia là gia tộc lâu đời, lúc quân chủ giữ ngôi đời đầu đã tồn tại, quan hệ phức tạp, không thể diệt trừ dễ dàng, huống chi, Viêm gia biểu thị tuyệt đối trung thành với Triều Anh Đế, Phi nhĩ, nàng có thể yên tâm."

Mộc Phi biết Viêm Dục không muốn nhiều lời, tuy trong lòng lo lắng cũng chỉ có thể quăng sang bên, dù sao nàng nhận định Viêm Dục, sẽ kiếm cách giúp hắn vượt qua tất cả.

"Ừm, ta sẽ bồi nguoi." Mộc Phi nói xong, đầu dựa vào vai Viêm Dục, ôm thật chặt cánh tay của hắn, hưởng thụ không gian yên bình hạnh phúc.

Ánh nắng xuyên thấu qua tán cây rơi vào hai người, xa xa nhìn hai người như đang dính chặt vào nhau, bóng dáng bị kéo dài vô cùng, cuối cùng hai người song song ngã xuống đất, lăn đến sau cây đại thụ, mơ hồ truyền đến tiếng vải xé và âm thanh thở dốc.

"Phi nhĩ, qua hết năm nàng đã 13 rồi."

"Ừm?" Mộc Phi không hiểu nhìn Viêm Dục, không kèm chế được rơi vào trong ánh mắt nhu tình của hắn.

"Có thể ăn hết rồi."

Viêm Dục nói xong, cúi đầu ngậm lấy đôi môi kiều diễm của nàng, rừng cây um tùm, hương hoa nhàn nhạt bay trong không khí, lá cây đỏ hồng nhẹ nhàng rơi xuống bãi cỏ, chim chóc hót líu lo, giăng cánh bay về phương xa.

Bên tai truyền đến âm thanh nhàn nhạt như tiếng thủ thi của tình nhân:

"Phi nhĩ, ta đã xin được thánh ân, ngày nàng cập kê, liền trở thành thê tử của ta."

Mộc Phi mỉm cười ngênh đón người thương hôn, cho đến Thiên Hoang Địa Lão.

-----Hoàn-----

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê, Manh Y Tài Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.